aurel cărășel

dumnezeule de dincolo de burta universului

Aurel Cărăşel s-a născut pe 15 martie 1959 la Craiova, a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) şi Facultatea de Jurnalism şi Ştiinţele Comunicării (Bucureşti, 1994). A fost profesor şi ziarist. În domeniul SF activează din 1980, înfiinţând şi conducând mai multe cenacluri la Craiova şi Cernavodă. Este unul dintre iniţiatorii taberei Atlantykron (1990). A fost preşedinte al Asociaţiei Creatorilor de SF (Craiova). Redactor la mai multe reviste, fanzine şi suplimente SF, în prezent este redactor-şef al revistei *Anticipaţia.* A debutat în 1981cu povestirea „Stelara Fata Morgana” în revista *Ştiinţă şi tehnică* şi a publicat proză scurtă în *Convorbiri Literare – Supliment SF, Anticipaţia, Star Trafic SF, Magazin, Jurnalul SF, Strict Secret, Curierul Naţional, Almanahul Ramuri, Almanahul Rebus, Almanahul Anticipaţia.* A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin. Este prezent în antologiile *Cronici microelectronice, Avertisment pentru liniştea planetei, Beta SF, Nemira ’95.* A obţinut mai multe premii, printre care: Premiul pentru roman al Editurii Nemira pentru *La capătul spaţiului* (1997) şi *Lumile Curcubeului* (1999) şi Premiul Pentru Tânărul Scriitor al Asociaţiei Europene de SF (1999). Bibliografie selectivă: *Vânătoare de noapte* (1995 – cu pseudonimul Harry T. Francis), *La capătul spaţiului* (1997, Ed. Nemira), *Războinicii Curcubeului* (1996 – povestiri şi nuvele). Non-fiction: *OZN – Trecut, prezent, viitor* (1995 – în colaborare cu Dan N. Mihăilescu), *Mic dicţionar de autori SF* (1996), *O istorie tematică a literaturii SF* (2006).

Aurel Cărăşel
Dumnezeule de dincolo de burta Universului

I.
America

0. Înainte de Creaţie

Ca şi cum te-ai duce la un oracol vestit, ai aştepta la rând, plictisindu-te alături de zecile de curioşi să-şi cunoască destinul, apoi ai intra în încăperea semi întunecată şi vocea de dincolo de peretele de lemn ţi-ar spune că Zeii au hotărât ca a doua zi să te îndrepţi către Veşnicele Plaiuri ale Vânătorii. Oare ce-ai face în acea clipă în care ştii că existenţei tale i s-a pus punct?

Chiar aşa, oare ce naiba ai putea face?!

Martin Alonso îşi scutură capul, se ridică de pe scaun şi se îndreptă către fereastră. Cum te-ai putea opune viitorului orb, care oricum va trece peste voinţele şi rugăminţile muritorilor, întru împlinirea unui Destin necunoscut? Ai încerca să fugi din calea lui, să te ascunzi în locuri cât mai îndepărtate şi mai neştiute, aşteptând cu inima cât o gămălie de ac trecerea sa peste fila încă nescrisă, sau l-ai înfrunta cu mândrie şi spaimă, străduindu-te să-ţi păstrezi demnitatea, până în ultima clipă? Să fii leu sau să fii şarpe? Să iubeşti viaţa şi s-o accepţi aşa cum e sau să te străduieşti s-o modelezi, în speranţa că viitorul nu este imuabil?

Ca şi cum ai fi propriul tău oracol…

Martin îşi sprijini mâinile de tocul de metal şi privi în spaţiul curţii interioare. O grupă de voluntari se antrena, sub comanda unui instructor, deprinzând mişcările de bază ale tehnicilor de autoapărare. Mişcările, repetate până la obsesie, aveau ceva din precizia unui mecanism de ceasornic, tăind aerul cu vâjâituri inaudibile din locul unde se afla el. Din toţi bărbaţii tineri de dedesubt, urma să fie selecţionat unul singur. Sau poate că alesul nu se afla printre ei şi atunci toată munca va fi fost zadarnică. Acest lucru se întâmplase pe vremea Directorului Joachim Monteil şi a urmaşului său Real Bourhis, când Centrul fusese nevoit să execute 114 candidaţi, fără să fi realizat nicio selecţie. Atunci, Werner Doise devenise singurul *hassassin* căruia i se prelungise contractul pentru încă un sezon.

Toată lumea auzise de Werner. Martin Alonso clătină din cap şi strânse mâinile pe rama metalică până ce buricele degetelor i se albiră. Toată lumea, chiar şi el, deşi fusese depistat de-abia în anul 26 după încheierea păcii de la Mont Palomar, într-o comunitate de vânători de capre negre. Şi-l amintea pe bătrânul *hassassin,* în special după prima demonstraţie de aruncare a săgeţilor otrăvite la ţintă cu ajutorul unei suflante. Nimerise 20 de săgeţi din tot atâtea aruncări, exact în mijlocul inimii pictate cu roşu pe panoul din polistiren, în mai puţin de şapte secunde. În clipa aceea ştiuse că sau va deveni mai bun decât maestrul cu părul în întregime alb şi cu picioarele goale, care îi privea de pe salteaua cu apă, părând să vadă dincolo de ei, sau va renunţa încă din acea clipă şi se va întoarce la turmele sale de capre, risipite printre ţarcurile pustii, bătute de vânturi sălbatice şi ploi violente. Pe atunci credea că s-ar mai fi putut întoarce.

Devenise mai bun, acum ştia asta, deşi se îndoise de multe ori de-a lungul fascinantei şi primejdioasei existenţe de *hassassin* oficial al Federaţiei. Statistic vorbind, ucisese cu mai mult de 40 oameni decât Doise şi luase parte la aproape de două ori mai multe acţiuni. Privirea aceea însă… îşi amintea de albastrul ei absolut senin şi de punctul fixat undeva în azurul sălbatic din spatele lor.

Privirea aceea n-o înţelesese nici atunci, după cum nu reuşea s-o pătrundă nici acum. Îşi desprinse degetele de pe metalul vopsit în negru şi aruncă o ultimă privire către incinta situată la aproape 12 metri sub el. Bărbaţii îmbrăcaţi în cămăşi uşoare, albe şi şorturi albastre, continuau să lovească înverşunaţi aerul şi să icnească strigăte de luptă. Exact aşa fusese şi el, în acel trecut despre care-şi amintea ca prin ceaţă, un tânăr convins că existenţa lumii depindea în exclusivitate de forţa şi precizia loviturilor sale, de sângele rece şi de siguranţa mâinii care va aplica lovitura finală unui duşman necunoscut şi nevăzut. Acum însă…

Acum însă totul se întorsese împotriva înţelepciunii care venise odată cu vârsta şi cu experienţa. În clipa în care ştiuse că soarta unui *hassassin* nu era aceea de a menţine echilibrul lumii, după cum spunea dictonul din sala de antrenamente, ci de a susţine un regim social împotriva tentativelor de răsturnare venite atât din interior, cât şi din exterior, ceva se răsucise de-a lungul luminii cerate a zilei şi setul de valori abia stabilit îşi

încetase existenţa. Chiar în dimineaţa aceea, cu puţin înainte ca soarele să atingă crucea bolţii, telefonul negru sunase pentru prima şi ultima oară de când îl văzuse în nişa sa din spatele uşii sălii de antrenamente. Îşi ştersese transpiraţia de pe frunte cu un prosop şi răspunsese. O voce necunoscută îl întrebase dacă el era Martin Alonso şi, după ce-i confirmase, îl anunţase că operaţiunea „Circuit închis” începuse chiar în acel moment. Misiunea sa era aceea de a asigura protecţie totală unui oarecare Fernando Ferens. Apoi, în receptor, se auzise o răsuflare adâncă, asemenea unui oftat, şi clicul receptorului atârnat în furcă venise aproape simultan cu sunetul ascuţit al tonului.

Martin Alonso se îndreptă către biroul aşezat în dreapta ferestrei şi deschise din nou dosarul albastru, pe coperta căruia stăteau scrise cu litere aurii două cuvinte „CIRCUIT ÎNCHIS”. Trecu pentru ultima oară peste cele şase file conţinând informaţii şi fotografii, pentru ca să fie sigur că memoria sa reţinuse absolut toate elementele, după care trase de firul galben fixat deasupra cotorului şi privi îndelung cum dosarul se mistuie aproape fără flacără deasupra geamului protector. După care, mătură cenuşa cu dosul palmei către coşul de plastic aşezat în dreapta biroului şi o lăsă să se depună în sacul de hârtie albă.

Încă din momentul în care primul său instructor descoperise la el calităţile de bază ale mişcărilor trupului şi ale vitezei de reacţie a minţit, care aveau să-l transforme într-un *hassassin* adevărat, o maşină de ucis eficientă şi fără cusur, maestrul de organizare a stărilor spirituale începuse să-i explice, în detaliu, care urma să fie principala misiune a viitoarei sale cariere. O misiune care, poate, nu avea să sosească niciodată. Sau, dimpotrivă, avea să fie chiar prima din şirul celor care urma să devină firul însuşi al existenţei sale. Mângâindu-şi mustăţile lungi şi subţiri, care aproape că-i atingeau pieptul, adăugase şi faptul că misiunea „CIRCUIT ÎNCHIS” părea mai degrabă o fantasmă, deoarece niciunul dintre *hassassinii* pregătiţi în centrul de pe ţărmul golfului, din apropiere de Galveston, nu fusese solicitat s-o ducă la îndeplinire de-a lungul secolelor, atât de departe cât putea sonda în trecut memoria Reţelei.

O misiune al cărei timp de îndeplinire sosise acum.

Îşi linse buzele şi simţi gustul sărat strecurându-i-se pe sub

limbă spre gât. Cum stătea aproape cocoşat deasupra biroului, oglinda fixată pe peretele din dreapta, deasupra terminalului special al Reţelei, reflecta în apele ei clare imaginea unui bărbat intrat bine în vârsta a treia, cu riduri adânci la colţurile ochilor, cu pomeţii obrajilor ieşiţi puţin cam în afară şi cu o burtă rotundă ce părea că i se sprijină de genunchi. Îşi stăpâni un zâmbet viclean: burta constituia un semn distinctiv al maeştrilor *hassassini.* Un fel de privilegiu. Martin Alonso bănuia că la originile sale se afla ideea că un bărbat gras nu reprezenta un potenţial pericol pentru nimeni, deoarece se mişca anevoie. Un privilegiu pentru care trebuise să transpire serios de-a lungul anilor, deoarece se dovedise un lucru extrem de dificil să-şi păstreze nealterate calităţile de luptător şi, în simultaneitate, acest „privilegiu” al tagmei, datorită căruia prezenţa sa în mijlocul unei mulţimi umane devenea nebătătoare la ochi.

Îşi trecu degetele prin părul rar, aruncă o ultimă privire spre oglindă, apoi îşi îndreptă trunchiul. Bătu câteva coduri pe tastele terminalului şi aşteptă câteva clipe, să vadă dacă fişierele ce adăpostiseră de-a lungul anilor o parte din personalitatea şi din munca sa se şterseseră. Dădu mulţumit din cap, verifică din nou sertarele biroului, coşul de gunoi şi chiar ridică puţin de marginea carpetei vişinii. Totul era în regulă. Cele câteva obiecte personale, armele ce-l însoţeau permanent, precum şi hainele de schimb le cărase de dimineaţă spre maşina de teren ce-i fusese atribuită pentru misiune.

Se pregătea să scoată cheia magnetică, în momentul în care ţiuitul telefonului îl întoarse din drum. Şovăi o clipă: peste numai patru minute, misiunea urma să înceapă şi niciodată până atunci nu i se comunicase ceva în felul acesta. Ridică din umeri şi duse receptorul la ureche; la urma-urmei, era vorba despre MISIUNE şi nimeni, niciodată, nu mai fusese comanditat să o ducă la îndeplinire, ca să se ştie cu exactitate care vor fi fost regulile.

Vocea aproape asexuată de la capătul firului era aceea a secretarei Geneticianului-şef. Îi comunică, în mai puţin de trei propoziţii, că se stabilise să fie însoţit de încă o persoană, care avea să supravegheze ca nu cumva misiunea să fie periclitată de serviciile secrete ale Uniunii. Când vru să protesteze, în receptor se auzi un „clic”, apoi tonul îl înştiinţă că mai avea ceva mai mult de două minute pentru a ajunge în curte. Agăţă

receptorul în furcă, îşi puse pălăria de panama pe cap, încuie uşa după el şi coborî scările în spirală sărind treptele două câte două.

Pe toate cele şapte coaste de fildeş ale lui Vishnu! MISIUNEA era pe cale să înceapă, iar lor le ardea să introducă elemente aleatorii într-un plan care fusese fixat în toate detaliile de sute de ani! Cine naiba urma să-i fie partener în cea mai importantă zi din viaţa sa de *hassassin*? Din întreaga istorie a clanului de ucigaşi, căruia îi aparţinea de fapt şi de drept! Privind lucrurile din altă perspectivă însă, ştia că nimeni nu se putea împotrivi unei decizii luate de Geneticianul-şef, nici chiar preşedintele Federaţiei.

În faţa uşii monumentale de la intrare, garda luă poziţie de drepţi şi salută cu mâna în dreptul inimii. Dădu absent din cap şi ieşi printre canaturile din metal şi sticlă securizată în lumina blândă a dimineţii. De la înălţimea celor 44 de trepte, curtea mărginită de jur-împrejur de garduri albe din piatră părea imensă. Maşina de teren aştepta prăfuită în partea stângă, în apropiere de un rond cu orhidee albastre. Era o Sumatra străveche, decapotabilă, cu tracţiune pe toate cele patru roţi. Martin Alonso plescăi mulţumit din limbă: i se pusese la dispoziţie exact ceea ce solicitase, deşi se ştia că era o adevărată problemă chiar şi pentru Inchiziţie să procure utilaje în stare de funcţionare aparţinând unor epoci demult apuse. Viitorul însoţitor nu se vedea nicăieri.

Coborî treptele, afişând un aer uşor distrat, în timp ce studia cu atenţie împrejurimile, din spatele ochelarilor negri. În afara santinelei de la turnul de observaţie situat chiar lângă scara de incendiu, nu se zărea nicio mişcare nicăieri. Dar el ştia că neclintirea nu constituia decât o iluzie, menită să-l liniştească şi să-i adoarmă instinctele. Undeva pe umărul drept, sub stofa subţire a hainei, ticăia aproape imperceptibil un detector de prezenţă, recomandându-i să rămână în stare de alertă.

Se apropie precaut de maşină, dar nimic nu ţâşni de nicăieri, nu se auzi niciun sunet nelalocul lui, nu se rostogoli nici măcar o piatră. Doar ticăitul înnebunitor al alarmei. Întoarse capul şi privi spre fereastra fostului birou. Obturatorul comandat de computer să regleze temperatura interioară pe perioada când în cameră nu se găsea nimeni acoperise deja trei sferturi din sticla fumurie cu lamelele metalice ale unui iris enorm. Întinse mâna,

prefăcându-se că vrea să deschidă portiera, fără să se răsucească, dar o făcu în mai puţin de o fracţiune de secundă. La capătul lamei curbate a pumnalului se afla o jachetă verde din ţesătura „verdele-broaştei”, livrată numai armatei federale.

Femeia se trase un pas înapoi, lipindu-se de portieră.

— Eşti foarte bun, domnule Martin Alonso. Exact cum mi s-a spus. Foarte bun luptător şi excelent actor. Cred că vom face echipă bună împreună.

Păr roşcat, strâns la spate într-o coadă scurtă, ochi verzi, migdalaţi, piele albă, trăsături frumoase şi extrem de regulate. Un profil numai bun să fie ţinut minte de oricine. Simţi că se enervează şi se concentră asupra pumnalului, ca să-şi stăpânească tremurul uşor al degetelor. Coborî vârful armei, dar nu o introduse în teacă.

— Beatriz Aranda, nu?

Femeia zâmbi şi dădu din cap. Totuşi, de unde naiba ieşise? O întrebă, atent la orice mişcare venită din parte-i.

— Am fost aici, râse ea şi bătu cu vârful piciorului într-una din treptele metalice exterioare ale Sumatrei. Dedesubt. Trucul străvechi, pe care l-ai intuit pesemne încă de când ai coborât scara.

Martin Alonso dădu din cap şi vârî pumnalul la locul său sub haină. Îi făcu semn să urce în maşină, iar el ocoli prin spate, trase cu putere de portiera înţepenită şi se trânti pe scaunul îmbrăcat în piele crăpată. Vârî cheia în contact, porni motorul şi umblă la oglinda retrovizoare, prefăcându-se că o potriveşte. Încă de când o focalizase în lentilele ochelarilor, dreaptă, fără să schiţeze cel mai mic gest de autoapărare, fixându-l cu detaşarea cu care priveşti un exponat interesant de muzeu, ştiuse că presentimentul ce-l încercase înainte de a părăsi biroul fusese adevărat. Niciodată nu se temuse de nimic şi putea să spună că acelaşi lucru se întâmpla şi acum. Se descurcase perfect, dacă fusese vorba de un test. Dar femeia fusese mai iute şi, mai ales, îl surprindea faptul că nu reuşise s-o depisteze.

Demară încet, aşteptând ca porţile din fier forjat să gliseze într-o parte. Înghiţi în sec şi se strădui să zâmbească. Ştia că aceasta avea să fie ultima zi din viaţa sa.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

„O altă amărăciune care îmi mai sfâşia inima era grija pentru fiul meu, don Diego, pe care-l lăsasem în Spania, orfan, lipsit de cinstea şi averea ce mi-au fost răpite, deşi sunt convins că suveranii mei drepţi şi recunoscători îi vor înapoia toate cu prisosinţă.”

Jurnal de bord anonim

Începuturile

Numele acesta de „America”, pe care înaintaşii noştri cei atât de curajoşi şi de neştiutori de carte l-au dat pământului ce rupe în două apa cea mare numită Okeanos, nu este prea fericit ales. Se crede că el vine de la tribul indienilor „los amerigos”, descoperit târziu în munţii Cordilliera, abia după ce a fost găsită trecerea Baranquilla dintre cele două continente, de către un conquistos uitat, Don Hernando Cortez. Până atunci, locurilor astea din buricul Pământului, li s-a spus simplu „Lumea Nouă”.

Eu cred că, dacă povestea cronicarului Diaz del Castillo despre „los amerigos“ este adevărată, atunci această *lume nouă* ar trebui să se numească „Amerigon”. Altfel, niciun urmaş îndepărtat de-al nostru, dintre cei ce vor descoperi, la rândul lor, alte insule şi alte popoare, nu vor şti niciodată de ce se numesc aşa.

1.

Rio Grande se întindea leneş peste câmpia largă, ocupând întreg orizontul către nord, până ce dispărea în spatele cocoaşei munţilor Virgenes. O mare de apă cenuşiu-albăstrie, licărind permanent sub razele călduţe ale soarelui, până aproape de Laredo, ale cărui parcări aeriene în formă de treflă se ghiceau vag înspre apus.

Chiar dincolo de Laredo, mormăi Fernando Ferens, răsucindu-se pe cearşaf şi îngropându-şi degetele de la picioare în nisipul fierbinte. Până în Brownsville şi chiar dincolo... Dincolo la propriu, adică pe teritoriul Uniunii, până în Matamoros, ultima localitate mai răsărită până la delta de câteva sute de hectare, prin care apa călătoare cenuşiu-albăstrie se contopea cu marea leneşă a Caraibelor Chaicos.

Pe teritoriul Uniunii, autorităţile Iquique îi spuneau Rio Bravos.

Aproape 5.000 de picioare de apă leneşă despărţeau cele două plaje şi, dacă îşi încorda privirile, bărbatul cu părul aproape alb reuşea să distingă trupurile vilegiaturiştilor argentinieni alergând după invizibile mingi sau stând cocoşate deasupra malului stâncos dinspre Virgenes, deasupra undiţelor cu strune din fir de carbon, pândind răbdători zvâcnetul neaşteptat al baracudelor zburătoare.

Rio Grande şi Rio Bravos… Laredo şi Nuevo Laredo… oamenii cu pielea măslinie şi cei cu pielea de un roşu-întunecat… Războiul de Trei Săptămâni se încheiase în urmă cu mai bine de 27 de ani, dar niciun nordic nu mai primise aprobarea să treacă dincolo de apele leneşe. Şi, în mod similar, niciun argentinian nu mai pusese piciorul pe teritoriul federal. Chiar verificarea acordurilor bilaterale şi prelungirea Pactului de Stabilitate la fiecare doi ani se făcea pe o platformă de foraj, tractată special din Golf pentru acest eveniment. Doar sateliţii de telecomunicaţii şi cei care spionau din adâncimile negre ale cosmosului executau treceri nepăsătoare peste ambele teritorii, adăugând semne simbolice pe hărţile civile şi militare. Dar oamenii…

Soarele trecuse deja de punctul de maxim al crugului şi aştepta, nehotărât, apropierea unui front de nori cumulus, rămas agăţat de vârful Estacado. Fernando întinse mâna stângă, pe orbeşte, pipăindu-şi hainele ordonat aşezate la marginea cearşafului, în căutarea pălăriei de pai. Simţea cum pielea din dreptul umerilor începea să-l strângă şi-şi imagină că era deja suficient de roşie, pentru ca să fie nevoit să-şi petreacă toată seara cu o cataplasmă de iaurt pe tot spatele. Din cele cinci zile de concediu, patru se scurseseră deja. Mai tragic însă era faptul că plouase aproape într-una şi abia ieri după-amiază nisipul plajei se zvântase suficient pentru a putea să încerce să întindă cearşaful peste el.

Şi chiar de n-ar fi plouat, oftă el, ridicându-se în fund pentru a-şi găsi pălăria, tot n-ar fi putut să se bronzeze: plaja fusese închisă aproape 12 zile din cauza descoperirii câtorva mine ruginite, aduse probabil de curenţi din cine ştie ce depozit ros de ape de pe malul fluviului. Iar până la Corpus Cristi, pe malul mării, motoraiul l-ar fi costat salariul său pe o săptămână. Ca să nu mai pună la socoteală faptul că în staţiune se practicau nişte preţuri exorbitante. De fapt, nici nu-şi mai amintea prea bine de

când nu mai ajunsese în Corpus Cristi.

— Doamne, e posibil…?! Fernando? Eşti chiar Fernando Ferens?

Se răsuci spre dreapta. În picioare, între un cearşaf şi o saltea pneumatică albastră, stătea un bărbat roşcovan, cu început de chelie şi cu burta revărsată peste pantalonul scurt, alb. Ţinea de mână o femeie îmbrăcată într-o rochie de plajă, albă cu buline roşii. Faţa îi era ascunsă în spatele unor ochelari de soare imenşi, iar pălăria albă de panama agăţată de gât nu ascundea decât în parte buclele roşcate de păr. O tipă plăcută, aprecie bărbatul şi se ridică în genunchi, pe jumătate surprins.

— Fernando Ferens, da, răspunse, apoi nu mai ştiu ce să spună. Figura celui din faţa sa nu-i spunea absolut nimic. Să fi fost vreun amic de-al lui Francisco, dinainte de mutarea în Laredo? Ridică pălăria în dreptul pieptului şi se hotărî să rişte. Sunteţi prieten cu Francisco Verdugo, nu-i aşa?

— Fernando, prostule, sunt prieten cu tine, nu cu Verdugo nu ştiu cum! Nu-ţi mai aduci aminte?

Străinul abandonă mâna femeii şi se lăsă într-un genunchi. Fernando îi putea zări cutele vineţii de sub ochi şi simţi mirosul de tabac argentinian de contrabandă degajat de portţigaretul al cărui colţ ieşea din buzunarul pantalonului. Femeia îi privea zâmbind neutru.

— Sunt Martin Alonso. Alonso-cap-pătrat… Eram în clasa a patra, când tu treceai într-a doua… Colegiul Cantillana din Albuquerque… Grădina de merişori dinspre Esplanadă, unde ne adunam în fiecare seară să fumăm *fresnillo,* să bem uzo şi să vorbim despre Femeile-Nopţii de pe Reţea… La naiba, Fernando, spune-mi că-ţi aminteşti!

Suna foarte atrăgător. Foarte apropiat de ceva aproape uitat dintr-o zonă înceţoşată a memoriei sale.

— Nu vreţi să luaţi loc? se dezmetici, amintindu-şi de femeia de alături. Sau poate că mergeaţi undeva anume şi eu vă reţin din drum…

— Mergeam la plajă, se bucură grăsanul şi-i făcu semn femeii să se apropie. Beatriz, cred că o să ne oprim chiar aici. Pot să vă fac cunoştinţă? Beatriz Aranda, o bună prietenă… şi Fernando Ferens, un prieten de altădată, care m-a uitat. Haide-hai, Fernando, nu te mai roşi, spune drept că nu-ţi prea mai aminteşti de mine, văd eu după figura lungă pe care o faci.

Doamne, dar nu te-ai schimbat aproape de loc. Uită-te la el cum roşeşte. Exact ca pe vremuri. Mai ţii minte când am fugit de la cursurile de optimizare pentru a ne întâlni cu guzganii ăia de la Tripoul lui Palacio? Când ţi-ai dat seama unde te-am dus, te-ai făcut roşu ca sfecla. Văd că obiceiul nu ţi-a trecut.

Înghiţi în sec şi se ridică în picioare. Deşi nu avea oglindă, era sigur că străinul ce-şi spunea Martin Alonso avea dreptate şi obrajii săi aveau o nuanţă purpurie. Apucă degetele lungi ale femeii între palme şi se înclină nesigur. Femeia râse uşor şi îşi lăsă ochelarii pe gât. Avea ochii verzi şi sprânceana dreaptă pe jumătate albă.

Se aşezară pe cearşaf şi Fernando îşi împinse lucrurile pe nisip. Dinspre apă, veneau strigătele gălăgioase ale câtorva adolescenţi, care încercau să scufunde o minge uriaşă din plastic verde. Un negustor de fructe îşi târî pe lângă ei coşul cu roţi uriaşe, strigând o reclamă greu de înţeles din cauza accentului. Spre capătul de nord al plajei, îşi făcu apariţia o patrulă de *alguazili,* care se oprea din loc în loc şi cerceta apele fluviului cu binoclurile.

— Caută mine plutitoare, explică Fernando. Plaja a fost închisă până ieri, din cauză că au găsit mai multe chestii dintr-astea spânzurate de rădăcinile sălciilor.

— Da?! se miră Martin şi îi făcu cu ochiul. Ce noroc că s-a deschis tocmai azi, ca să ne putem întâlni!

Ciudat noroc, se gândi Fernando şi zâmbi nesigur. Unde erau amintirile sale despre Martin Alonso şi despre zilele adolescenţei sale din Albuquerque? Cum să-i explice bărbatului acesta necunoscut că se înşela şi că, în viaţa lui, nu depăşise Podişul Edward, mărginit la nord de Rio Pecos şi la sud-vest de Colorado? Că se născuse în cartierele periferice ale unui Austin aproape ras de pe faţa pământului de război şi că singurul oraş pe care-l văzuse, cu excepţia lui Laredo şi a staţiunii Corpus Cristi, fusese Houston-ul dinainte de a se transforma într-un stat semiindependent?

— Sunt sigură că Marele Spirit a fost de acord cu această întâlnire. Femeia îşi îndoise picioarele sub ea şi pânza subţire a rochiei cădea exact peste genunchii rotunzi. De altfel, *caciq*-ul Carib a prezis că Soarele va apune astăzi peste apele lui Rio Grande mai devreme pentru ochii celui care nu va şti să-l vadă. Iar *caciq*-ul Carib…

— Iar *caciq*-ul Carib rosteşte întotdeauna numai cuvântul Zeilor, râse subţire Martin Alonso. Beatriz este o adeptă convinsă a Cultului Străbunilor Cheyenne, sper că nu te deranjează aşa ceva.

Fernando ridică din umeri, străduindu-se să nu zâmbească. Privea undeva, dincolo de patrula de *alguazili,* îmbrăcaţi în uniforma de vară, cu chipiele albastre lăsate pe o sprânceană, care străbăteau încet plaja îngustă, ocolind cearşafurile ocupate şi examinându-i cu aparentă nepăsare pe cei întinşi la soare. De ce l-ar fi deranjat o adeptă a unui Cult oficial? În Federaţia Nordică Kansas existau patru religii oficiale şi cel puţin 12 culte neinterzise prin lege. Constituţia conferea fiecărui cetăţean dreptul să creadă în ceea ce dorea. Sau aproape... îşi luă singur seama, amintindu-şi de secta nerecunoscută a Geneticienilor.

— Tu crezi în ceva? Dacă îl cunoştea din perioada adolescenţei, însemna că existau o mulţime de lucruri ale maturităţii despre care avea dreptul să nu ştie nimic. Religia putea fi unul dintre ele, spre exemplu. Îşi umezi buzele şi repetă altfel întrebarea: Eşti creştin, mahomedan, budhist sau zenist?

— Budhist, ridică din umeri celălalt. Dar asta numai aşa, ca să pot primi zilele libere pentru practicarea cerinţelor ritualice.

— Martin, eşti un afurisit de ateu, care va sfârşi prin a ajunge pentru totdeauna în Bezna Infinitului! îl lovi peste braţ femeia, iar un colţ al buzelor i se ridicase în sus a zâmbet.

Fernando îşi miji ochii: era într-adevăr frumoasă, poate cea mai frumoasă femeie din câte văzuse în ultimii ani. Cum naiba de umbla cu grăsanul ăsta de lângă ea, când jumătate din bărbaţii Kansasului ar fi fost fericiţi să iasă cu ea la seratele oricăruia din cele 6 state ale Federaţiei?

— Sunt un afurisit de ateu, rânji Martin şi-i trase o palmă provocatoare peste fund. Femeia ţipă uşor şi-l lovi din nou peste braţ, dar Fernando ar fi putut să jure că îl fixa cu o privire foarte atentă. Să lăsăm însă disputele teologice pe altădată şi să revenim puţin asupra prietenului meu, pe care nu l-am mai văzut de... Îşi dădu capul pe spate, uitându-se în direcţia norilor albi care depăşiseră, în sfârşit, vârful Estacado şi năvăliseră deasupra văii. De... să zicem că de vreo 28 de ani. E corect? Era înainte de începutul Războiului de Trei Săptămâni sau imediat după, când ai venit la Colegiu?

Dar dacă-şi băteau, pur şi simplu, joc de el? Poate că jucaseră

un joc de societate şi primiseră vreo pedeapsă a cărui centru era chiar el. Să-l facă să-şi amintească, spre exemplu, de lucruri pe care nu le trăise niciodată. Sau poate că erau din echipa vreunui post NetTv şi înregistrau pe ascuns vreo emisiune pentru a-i distra pe localnicii din Amarillo sau pe cei din Santa Fe, care nu aveau ce face la ora aceea şi se distrau cu căştile pe cap şi cu ochii acoperiţi de plăcile optice, în fierbinţeala apartamentelor de la suprafaţă.

Înghiţi în sec şi clătină din cap. Atunci de unde-i ştia numele obezul ăsta rânjitor, cu ochi de culoarea măslinei coapte. Îi privi nasul plin de pete roşii şi hotărî că, în mod sigur, nu-l văzuse niciodată. Culmea era că în privinţa însoţitoarei lui n-ar fi putut spune acelaşi lucru. Îşi mută privirea asupra părului negru, strâns într-o coadă scurtă la ceafă, apoi reveni asupra ovalului uşor asimetric al feţei, îi zări într-o străfulgerare aluniţa de pe tâmpla dreaptă, chiar de la rădăcina părului, bărbia rotundă şi buzele subţiri şi întoarse capul spre apă.

Un bărbat tânăr se apropie de cearşaful din dreapta, se scutură de apă ca un câine, împrăştiind stropi peste tot şi se trânti cu faţa în sus, apucând sub el ziarul făcut sul. Doi copii alergau chiar pe marginea apei, azvârlind cu pietre rotunde spre mijlocul fluviului. *Alguazilii* se opriseră în dreptul negustorului de fructe şi discutau ceva în contradictoriu.

— Nu mai ştiu, răspunse încet, neîndrăznind să mintă.

— E cam mult de atunci, se arătă de acord Martin Alonso. Ce-ar fi să vorbim despre lucruri mai apropiate? Ca de exemplu, cum naiba ai ajuns în păduchiosul ăsta de Laredo?

— Martin! se indignă femeia. Faptul că te afli în trecere printr-o mulţime de locuri nu-ţi dă dreptul să-i jigneşti pe cei care locuiesc în ele. Nimeni nu e vinovat că un oraş arată într-un fel sau altul, cu atât mai mult cu cât domnul Fernando s-a mutat destul de târziu aici, după cum am înţeles.

— La dracu', Riz, ştiu să vorbesc şi singur cu un vechi prieten! se îmbăţoşă grăsanul. Cred că sunt destul de mare pentru aşa ceva. Fernando e un tip interesant şi, recunosc, îmi face plăcere că, în cea mai păguboasă zi din perioada asta nenorocită, am avut norocul să dau peste el. Asta nu schimbă însă cu nimic faptul că Laredo este, într-adevăr, un oraş păduchios. Te deranjează opiniile mele? se răsuci brusc spre Fernando.

— Nu. Nu cred, răspunse acesta, după un moment de ezitare.

La urma-urmei, nici eu nu mă omor după Laredo. Numai că, în ziua de azi slujbele se găsesc tare greu şi, deşi ceea ce fac eu nu-i mare lucru, nu-mi dă mâna să plec de aici. Altminteri, sunt sigur că majoritatea concetăţenilor mei şi-ar dori să ridice definitiv ancora şi să pună cap-compas spre Galveston, Beaumont sau încă şi mai sus, către Fort Worth sau Dallas.

Martin Alonso se ridică în picioare. Umbra burţii asemănătoare unei mingi de mărime mijlocie cădea caraghios peste pliurile cearşafului. Îşi trase pantalonii scurţi sub talie şi le rearanjă manşetele.

— Am amorţit, se scuză. Ce naiba faci în Laredo, Fernando? Eşti la Avanpostul Federal?

— Ai să râzi, ridică din umeri celălalt şi o privi pe sub gene pe femeie. Nici măcar atât! Lucrez în Reţea, pur şi simplu. Sunt *arhivar* pentru Biblioteca Publică locală. O slujbă pe care, probabil, n-a vrut-o nimeni, de vreme ce era neocupată atunci când am debarcat aici, în urmă cu… Mă rog, cam demultişor. E o slujbă însă, nu?

Martin îi făcu semn să se ridice. O făcu, dar fără chef. Penultima sa zi de concediu ameninţa să se strice iremediabil, într-un fel sau altul. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi ridicat în fund să-şi caute pălăria! O văzu chiar lângă piciorul său drept şi îi strivi borul larg, ca din greşeală. Fâşia de pai împletit trosni subţire şi se îngropă în nisip.

— Hai să bem o bere la baraca aia! Fac cinste, e dreptul meu – dreptul celui care l-a zărit primul pe celălalt. Nu se poate să mă refuzi! Ţii minte, pe vremuri, pe terasa lui Joseph Juquin, beam uzo din pahare făcute din coji de nucă de cocos, ca să nu se prindă consumatorii maturi ce facem noi acolo? Adevărat, pe atunci nu beai deloc, dar vremurile au trecut şi nu pot să cred că ai rămas acelaşi. Numai o bere, Riz, îţi promit să nu sorb un strop în plus.

— Dar trebuie să şofezi, Martin! se împotrivi femeia, încercând să se scoale, la rândul ei. Până la El Paso cred că ne prinde dimineaţa următoare. Şi tu n-ai dormit niciun pic.

— Numai o bere şi gata! Plecăm. O bere… E vorba de prietenul meu, Fernando! Până ne întoarcem, poţi să faci o baie, ce zici? Găsim noi pe aici un prosop să te usuci.

Femeia îşi muşcă buza de jos şi ridică din umeri. Apoi îşi duse mâinile la spate şi trase de fermoarul rochiei. Aceasta se

desfăcu asemenea unui caliciu de floare şi trupul de culoare ciocolatie zvâcni spre apă. În urmă, pânza subţire se nărui pe cearşaf.

— Ha-ha, ştiu eu cum s-o iau, se învioră grăsanul. Ce-ai încremenit aşa? E frumoasă, nu? Amice, Martin Alonso nu umblă cu orice damă ieftină, ascultă-mă, că ştiu ce spun. Şi-acum, ce facem, bem o bere sau nu?

Dădu din cap în silă şi aruncă o ultimă privire spre locul de baie, îngrădit cu două funii roşii, care înaintau, la câteva palme deasupra apei, până la geamandurile din larg. Beatriz intrase în apă până la genunchi şi privea prin ochelari către malul opus. Probabil că acelaşi lucru îl făceau de pe plaja vecină câteva zeci de bărbaţi şi de femei, care nu se hârjoneau în apă, nu băteau mingea şi nu beau răcoritoare, rezemaţi de tejgheaua vreunei tonete.

Baraca cu bere era, de fapt, un chioşc din mase plastice pe roţi, parcat chiar lângă stâlpul de înaltă tensiune. Maşina care-l tractase până aici, un Subaru decapotabil, străvechi şi cu portbagajul ruginit, era oprită la câţiva paşi de şosea, în faţa unei borne albe, asemenea unui cal legat de ţăruş. Un bătrân cu barba udă stătea rezemat de chioşc şi bea dintr-o cutie cu etichetă neagră.

— Două beri! comandă Martin şi ridică mâna spre el. Ce naiba, ţi-am spus că e cinstea mea! Scoase din buzunarul cu portţigaret un bonier albastru, rupse o cartelă de mărimea unei unghii şi o întinse prin ferăstruică. Apucă cele două cutii metalice şi i-o întinse pe cea cu emblemă aurie. În sănătatea ta! spuse şi trase de inelul subţire.

Scoica metalică se desprinse şi câţiva fulgi de spumă îi săriră pe cămaşă. Fernando înclină din cap, în semn de mulţumire şi trase de inel, la rândul său, ţinând cutia departe de corp. Stropii săriră pe peretele chioşcului. Trase un gât din lichidul amărui şi aproape cald. Dacă înăuntru era un congelator, trebuie că producea mai multă căldură decât gheaţă.

— E cea mai proastă bere pe care-am băut-o de când am plecat din Tucson, declară Martin şi citi literele mărunte de pe etichetă. Oricum, mă bucur că te văd şi că putem schimba două cuvinte. Mai ales că s-ar putea să fim nevoiţi să plecăm foarte repede de pe aici – vezi? Arătă către Estacado cu cutia de bere. Cred că în mai puţin de-un ceas o să plouă cu spume.

Fernando…

— Nu îmi mai spune Fernando, se încruntă celălalt, reuşind, totuşi, să-şi păstreze calmul. Sunt sigur că nu te cunosc şi că nu te-am văzut niciodată. La fel de sigur ca şi faptul că nu am călcat în viaţa mea prin Castillo şi că n-am reuşit să fac mai mult de şase clase primare, într-o şcoală catolică, de la periferia Albuquerque-ului. La fel de sigur ca şi de faptul că nu te numeşti Martin Alonso, de vreme ce nu ai spus acest nume ca să te pot identifica eu, ci pentru că trebuia să-mi spui un nume. Unul care să-mi dea impresia că-mi este cunoscut. Tu şi tipa ta, Beatriz, sunteţi cumva o echipă de la Reţea?

Bărbatul burtos îşi linse buza de sus cu vârful limbii şi-l fixă atent preţ de mai multe secunde. Din interiorul chioşcului se auzea bâzâitul monoton al regulatorului de presiune fixat pe spatele congelatorului. Bătrânul de alături chicoti ascuţit, întorcând capul în direcţia lor.

— Nu-mi plac băutorii de bere proastă! spuse încet de tot Martin Alonso şi izbi cu cutia în perete. Ce-ar fi să o ştergi cât mai departe de locurile astea?

— Eu… se bâlbâi bătrânul, dar când văzu arma plată aţintită exact către pieptul său costeliv se trase înapoi câţiva paşi, se împiedică, apoi se răsuci şi o luă la fugă.

— Stai cuminte, Fernando, şi termină-ţi berea!

Fosta tabacheră se întoarse la locul ei în buzunar şi, pentru o clipă, Fernando se întrebă dacă nu visase. Îl căută cu privirea pe bătrânul care alerga în direcţia apei şi ştiu că nu visase. Puse cutia cu bere pe tejghea şi îşi şterse palmele transpirate de slip. Cu coada ochiului surprinse o mişcare în spatele geamului, dar nu-i dădu nicio atenţie.

— E bine, totuşi, să-ţi termini berea, pentru că peste câteva minute o să plecăm naibii de aici şi drumul o să fie al dracului de lung. Până la primul motel cred că o să ni se lungească urechile la toţi de sete. Încă nu s-a făcut ora pais…

Pocnetul armei răsună foarte distinct la câţiva paşi de el, asurzindu-l. Întreaga plajă încremeni pentru o clipă, atât de lungă în trecerea ei încât avu tot timpul să se răsucească spre chioşc şi să-l vadă pe bărbatul cu şorţ pătat ieşind pe uşă şi aţintind ţeava armei de foc spre el. Era tânăr, cu braţele musculoase îndreptate în faţă şi torsul abia acoperit de baretele şorţului. Pe cap avea o şapcă galbenă, cu cozoroc mare, tras pe

frunte. În momentul următor, avea să se sfârşească totul, îşi spuse Fernando, cu un calm detaşat, începând să dea drumul aerului din piept. Glontele avea să-l izbească în frunte ori în gât, iar el avea să cadă peste trupul răsucit al grăsanului, din toracele căruia izvora cu putere un jet sângeriu. Apoi cerul urma să se închidă pentru totdeauna deasupra lui Llano Estacado…

Lovitura din umăr îl trezi la realitate. Zbură spre dreapta, se izbi de perete şi aproape că simţi cum i se întunecă vederea. Dar durerea nu era atât de violentă precum se aşteptase. Îşi duse mâna la umărul rănit, apoi făcu o sforţare şi deschise ochii: degetele erau curate. Nu glonţul îl trântise la pământ, ci brânciul dat de Beatriz Aranda. Corpul femeii tocmai revenea spre pământ, după ce lovitura expediată cu piciorul drept îi rupsese falca proprietarului chioşcului, azvârlindu-i în direcţia plajei.

Fernando se muşcă de limbă, până ce simţi în gură gustul sărat al sângelui: nu, nu visa. Cineva se străduise să-l omoare, în vreme ce altcineva îl omorâse pe agresor. Nu mai înţelegea nimic. Cu atât mai mult, cu cât o văzu pe femeie aplecându-se deasupra tânărului fără şapcă şi izbindu-l cu latul palmei peste carotidă. Sunetul sec al cartilagiilor plesnite şi al oaselor rupte îi produse o senzaţie de vomă imposibil de ţinut în frâu.

Închise ochii şi-şi dori să fi murit cu adevărat.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Şi plecai din cetatea Granadei în ziua de doisprezece ale lunii lui mai a aceluiaşi an 1492, zi de sâmbătă şi mă dusei în orăşelul Palos, care e port la mare, unde armai trei nave cât mai potrivite pentru acea călătorie, şi pornii din acel port, bine aprovizionat cu merinde şi cu marinari, la trei ale lunii lui august a acestui an, într-o vineri, cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui, şi apucai pe drumul insulelor Canare, care aparţin înălţimilor voastre şi care se găsesc în sus-numita Mare Oceanică, spre a începe de acolo călătoria mea…

Jurnal de bord anonim

Harta cubică a lui Piscador

Martin Behaim Piscador este considerat de toţi primul

cartograf al epocii moderne. Asta chiar dacă prea scurta sa viaţă s-a încheiat cu aproape 60 de ani mai înainte ca acest cuvânt, cartografie, să se nască în cadrul catedrei de geografie a Universităţii Apollonius din Wilemstad. Până în perioada la care Piscador a început să deseneze primele schiţe cartografice, hărţile cunoscute şi utilizate aparţineau Marinei şi aveau forma unor reprezentări plane, fiind trasate pe suluri foarte lungi din piele extrem de subţire. Singurele semne cifrice distincte erau cele care consemnau latitudinea punctelor costiere mai importante, precum şi cele ale marilor insule, precum Espanola, Forte Guanahani, Trinidad del Coste şi, bineînţeles, Chaicos, considerată şi azi pământul sfânt al marelui Cacique Caonabo.

Martin Behaim Piscador a fost mintea care a gândit lumea nu ca pe o tavă plată, întinsă pe spinarea a patru broaşte ţestoase, şi nici asemenea unei câmpii, terminată în toate cele patru puncte cardinale în câte o prăpastie infinită, unde curg de-a pururi cele două oceane, ci ca pe o sferă perfectă, rotindu-se în jurul propriei axe şi în jurul Soarelui.

Prea înaintată pentru epoca sa, o astfel de gândire a sfârşit prin a-şi înghiţi părintele, Piscador fiind asasinat într-o noapte pe aleile din parcul Universităţii. Dar el apucase deja să realizeze macheta hărţii cubice, care l-a făcut celebru la scurt timp după moarte, machetă în care, pentru prima oară, cele două Amerigos apar în poziţiile pe care le cunoaştem astăzi, unite prin istmul Colon. În mod special, cei care se ocupă de nobila ştiinţă a istoriei au avut de câştigat studiind harta cubică, singura în care s-au păstrat contururile vechilor colonii ale Argentinei, Mexicului, Peru-ului şi Boliviei, înainte de prima confruntare cu puternicii vecini din nord. Mai mult încă, Piscador înscrie cu cerneală verde pe hartă, alături de coordonatele geografice esenţiale şi cifra totală a populaţiei coloniilor, atât cât era ea cunoscută din estimări aproximative la data redactării hărţii – 2.360.000 de locuitori, majoritatea absolută de origine spanish.

2.

— N-avem timp de dat la boboci! ţipă femeia la el, zguduindu-l de umăr. Ridică-te imediat şi fugi la maşină! Mişcă-te odată, vrei să mori sau ce mama dracu’?

În mod clar, nu voia să moară. Experienţa din urmă cu câteva zeci de secunde îi ajungea pentru întreaga viaţă. Se ridică greoi şi se îndreptă spre vechiul Subaru, către care arăta mâna femeii.

Apoi izbucni corul de urlete pe plajă. Femeile şi copii ţipau în contralto, iar bărbaţii adăugau ici şi colo note de bas. Aproape imediat se auziră fluierele *alguazililor,* care alergau din toate puterile către chioşc, călcând peste trupurile care aveau ghinionul să se găsească în calea lor. Fernando trase de portieră şi era gata să rămână cu ea în mână. Se căţără pe fotoliul de lângă şofer şi se întrebă ce naiba se moşmonea atâta Beatriz deasupra cadavrului lui Martin Alonso.

— Cadavru? repetă cu voce tare, fără să-şi dea seama.

Poate că nu murise şi ea se chinuia să-l aducă la maşină. Se întoarse spre portbagaj şi privi către chioşc. Femeia se ridică, în sfârşit, ţinând în mâinile pătate de sânge portţigaretul plat, pe care îl îndreptă în direcţia celor doi sergenţi. O rază subţire, de culoare galben strălucitor, ţâşni către stâlpul de tensiune, retezându-l în apropiere de izolatorii ceramici. Se produse ceva asemănător unei explozii, scântei mari săriră în toate părţile şi transformatorul de la bază bubui surd, azvârlind capacul metalic în aer. *Alguazilii* se aruncară cu faţa la pământ, după care cel din dreapta scoase pistolul din toc şi începu să tragă înspre chioşc, strigând din toate puterile:

— Porci de terorişti! O să vă facem saramură şi o să vă aruncăm la câini, aţi auzit? Pablo Menez Escovedo vă trimite scuipatul său, odată cu gloanţele! Ieşiţi la vedere, dacă aveţi curaj! Nimeni nu s-a bătut cu Pablo şi a mai rămas în viaţă după aceea. Haide, *putana,* ridică-te şi vino să văd ce ai sub fuste!

Gloanţele muşcară din plasticul chioşcului, apoi iscară norişori de nisip. Două loviră aripa din faţă a maşinii şi ieşiră zăngănind pe partea cealaltă. Fernando se ghemui în fotoliu, punându-şi mâinile deasupra capului. Nenorocită zi! Avusese de ce să se teamă că l-a ajuns ghinionul. Se gândi la camera sa, pe jumătate dormitor, pe jumătate studio, din casa lui Verdugo. Dacă n-ar fi avut ambiţia să plece la plajă, ar fi stat în fotoliul de răchită din faţa ferestrei şi ar fi ascultat muzică preclasică la pick-up-ul pe baterii. Doamne-Dumnezeule, plouase aproape tot concediul şi tocmai azi se găsise să iasă soarele!

— Predă-t*e, putana,* şi-ţi promit o moarte rapidă şi fără

chinuri. Mă auzi, nenorocito? Vocea bărbatului cu chipiu albastru înfundat peste ochi se auzea destul de clar prin vacarmul mulţimii ce fugea spre poarta de metal, care separa plaja de şosea. Dacă nu, o să te belim de vie, apoi o să te ungem cu miere şi-o să te atârnăm la soare, să te pască muştele…

Al treilea glonţ trecu piuind pe deasupra. Dacă avea, totuşi, un dram de noroc, peste puţin timp *alguazilii* ar fi rămas fără cartuşe. Garda nu risipea muniţie pe patrule, mulţumindu-se să le înzestreze cu un radio mobil, aflat în maşina de teren.

Auzi scârţâitul portierei din stânga sa şi o zări pe sub încheietura cotului pe Beatriz cum caută cu disperare în trapa bordului. Înghiţi în sec.

— Ce faci? bâigui, prea speriat ca să audă cât de piţigăiată îi era vocea.

— Muncesc! ţipă femeia şi-l izbi cu cotul în umăr. Cheile, n-ai văzut naiba nişte chei pe aici?

— Caută sub scaun, o sfătui. Eu acolo l-aş ţine, dacă aş avea o maşină decapotabilă.

Mâna cu degete subţiri dispăru sub banchetă. Ceva metalic se lovi de portieră, apoi mâna reveni grăbită spre bord, cheia intră în butuc, se auzi clănţănitul nervos al demarorului, motorul tuşi de câteva ori, apoi porni să toarcă puternic. Maşina porni cu un zvâcnet înainte, dărâmă borna şi pătrunse în trombă pe panglica cenuşie a şoselei. Fernando îşi găsi un dram de curaj să privească înapoi: cei doi *alguazili* ieşiseră în şosea, la rândul lor, şi-şi agitau inutil pistoalele fără muniţie. Strigătele lor se pierdeau în zgomotul produs de vilbrochen, dar bărbatul bănuia cam ce înţeles aveau.

Maşina luă foarte strâns o curbă la dreapta, gata-gata să intre într-un pinten de stâncă, apoi redresă şi se lansă cu toată viteza pe porţiunea dreaptă care urmă. Femeia privea fix înainte, atentă la denivelările drumului.

— În faţă… e Laredo, nu?

— Laredo, încuviinţă el. Ştii… Tăcu un moment, negăsindu-şi cuvintele. Nu e nevoie să mă duci până acasă. Poţi… să mă laşi oriunde pe traseu, cred că mă descurc. Oricum, nu peste mult, va trece cursa locală şi…

— Vrei să taci? Nu cunosc traseul şi trebuie să mă concentrez, pricepi?

— Nu e nevoie să alergăm atât de repede, se rugă. Doamne,

n-am mai mers demult cu automobilul şi cred că o să vomit. Vreau să cobor! Beatriz, te rog, mi-e rău…

Frânele scrâşniră prelung şi Subaru mai înaintă câteva zeci de metri, după care se puse oblic de-a lungul drumului şi se opri. Fernando se izbi cu fruntea de parbriz, după care se lăsă ameţit pe spate. Femeia ridică mâinile de pe volan şi le lăsă în poală. Se uita la el cu o expresie extrem de dezamăgită.

— Pe Marele Şarpe cu Pene! exclamă. Câte necazuri te-ai hotărât să ne faci pe ziua de azi? Nu e de ajuns că, în mai puţin de un sfert de oră o să fim urmăriţi de Garda din întreaga regiune? Fernando, de ce alte belele neştiute mai suferi? Trebuie cumva să şi naşti?

— Nu înţeleg, şopti şi se vârî mai adânc în scaun. Ce vină am eu că… s-a ajuns aici? La urma-urmei, nici nu vă cunosc.

Femeia râse uscat şi reveni spre volan. Răsuci cheia în contact şi redresă încet maşina pe şosea. Deasupra, cerul se înnora din ce în ce mai tare. Spre sud, fulgere albe, subţiri, ţeseau între ele masele vineţii de cumuluşi. Fluviul se vedea pe partea dreaptă, la vreo 300 metri de ei, sticlind ameninţător. Trefla aeriană devenea din ce în ce mai distinctă, marcând apropierea de oraş.

— Spune-le şi lor asta, atunci când or să ne captureze, se strâmbă Beatriz. Ştii bine că în procesele de acest fel, mărturia celor din Gardă are *prioritate zero.* Or, *alguazilii,* chiar dacă ar fi de bună credinţă, tot nu ar putea să mărturisească altceva decât ceea ce au văzut: adică doi bărbaţi şi o femeie, care s-au încăierat cu un al treilea pe plajă şi apoi au fugit, refuzând să se predea.

Indiscutabil, avea dreptate. Chiar dacă intrase absolut fără nicio intenţie în nenorocirea asta, acum făcea parte din joc şi legea avea să-l trateze ca pe un infractor oarecare: participase la uciderea a doi oameni şi la furtul maşinii în care se găsea. Privi neajutorat în dreapta şoselei. Câmpia tăiată în diagonală de Rio Grande se întindea spre sud-vest, aproape complet lipsită de denivelări. Uneori, în timp ce venea la plajă cu autobuzul străvechi, care se hurduca tot timpul şi îi intoxica pe călători cu fum ori de câte ori oprea în staţii, se gândea că, dacă ar putea să se ridice numai cu vreo 20 metri deasupra şoselei, ar zări linia unde marea înghiţea ţărmul. Dar nu putea, aşa cum nu reuşea nici acum. Şi, oricum, ar fi fost zadarnic, nici chiar apa

transparentă a Golfului nu ar fi reuşit să-l readucă în starea iniţială. Ceva se schimbase iremediabil în viaţa sa şi el era atât de speriat, încât nu îndrăznea să-şi imagineze ce va face în seara care pândea pe undeva foarte aproape de Laredo. Ceva care…

— Dacă încerci să-ţi faci vreun plan de fugă, renunţă, vorbi neaşteptat Beatriz, speriindu-l. De azi încolo, atât cât va mai fi fiind ea de lungă, viaţa ta, viaţa noastră a celor care trebuie să avem grijă de persoana ta, s-a schimbat din străfunduri. Pricepi, domnule Fernando Ferens? încearcă să te obişnuieşti cu ideea asta, până ajungem în Laredo.

Îi citea gândurile sau…? îşi trecu mâna peste frunte şi încercă să nu privească în altă parte decât drept înainte. Maşina mergea doar cu puţin mai repede decât cursa locală, aşa că nu mai avea probleme cu viteza. Se părea că nu-i urmărea nimeni, dar nu din spate îi pândea primejdia. Chiar şi fără să fie un împătimit al serialelor poliţiste, bărbatul ghicea că necazurile aveau să înceapă odată cu intrarea în oraş. Poate că nici nu trebuia să treacă pe acasă, Francisco şi sora sa ar fi putut avea mari necazuri. O picătură îl izbi în obraz, apoi aproape imediat o a doua îl lovi chiar în ochi.

— Nu ştiu cine eşti… începu el, dar şuierul vântului pornit din senin îi acoperi cuvintele.

Femeia îi aruncă o privire scurtă. Se aplecă spre stânga către părul roşcat, care flutura în toate părţile.

— Nu ştiu cine naiba eşti! strigă. Nici cine te ajută şi nici ce intenţii aveţi cu mine. Dar în Laredo…

— În Laredo, ne aşteaptă patrulele motorizate chiar de la intrarea în periferii, ştiu, ţipă femeia, la rându-i, fără să-l privească.

Acum, picăturile se înmulţiseră şi devenise foarte greu de privit prin parbriz. Fernando încercă să-şi acopere capul cu mâneca, dar renunţă după câteva clipe.

— Scoate mâna în afară şi şterge geamul ăla cu o cârpă, altfel intrăm în şanţ!

Căută sub fotoliu, dar nu găsi nimic. În spate, era numai canapeaua, cârpită în câteva locuri. Oftă şi se dezbrăcă de cămaşă, o făcu ghemotoc şi se ridică peste parbriz. Trecu mâna de mai multe ori, în stânga şi în dreapta, dar valul de apă care se pornise din cer era atât de violent, încât nu vedea mai nimic

nici măcar la două palme de nas.

— Las-o baltă! strigă Beatriz şi-i făcu semn să revină în scaun.

Maşina înainta încet de tot, aproape că puteai s-o depăşeşti în alergare. Ploaia îl murase încă din primele secunde şi acum tremura de zor, în vreme ce-şi trecea într-una mâna peste sprâncene, străduindu-se să alunge pelicula de apă ce-i intra în ochi. Alături, femeia se lăsase pe spătar şi conducea numai cu o mână, cu capul scos deasupra portierei. Părul i se lipise şuviţe-şuviţe de pielea capului şi începuse să se înnegrească la partea de jos. Frigul îi cuprinse trupul dintr-odată, cu un zvâcnet pe care-l simţi ca pe un trăsnet îngheţat coborându-i pe şira spinării şi muşchii începură să-i tremure continuu, fără să mai aibă vreun control asupra lor.

În jur, nu se mai vedea nimic. Perdeaua ploii era atât de deasă, încât practic înserarea se şi lăsase peste întinsa vale a lui Rio Grande, deşi conform solstiţiului, până în amurg mai erau aproape două ore. Fără să vrea, se gândi la turiştii de pe plajă. Singura zi frumoasă din săptămână se terminase cu gloanţe, sânge şi ploaie.

— Vreau să cobor! spuse brusc, dar Beatriz nu părea să-l fi auzit. Vreau să cobor! ţipă şi o zgudui de umăr. Vreau să merg la toaletă!

Maşina valsă câteva clipe pe şosea, până ce femeia dădu din cap şi mişcă picioarele pe pedale.

— Repede! îi arătă cu degetul spre dreapta maşinii. O să întorc capul, nu te jena.

Deschise portiera şi coborî, fără s-o privească.

Ce se întâmpla, dacă ar fi încercat să fugă? Putea profita de cele câteva zeci de secunde, în care Beatriz avea să stea cu privirile în altă parte…

Se îndepărtă de maşină cu paşi rari. Dacă s-ar fi ascuns pe undeva, pe câmp, până ce se termina totul… Până în zori, putea să ajungă acasă, nu trebuia decât să urmeze albia fluviului. Nimeni nu ar fi bănuit că era implicat în asasinatele de pe plajă. Pentru că nimeni nu ştia unde plecase încă de dimineaţă.

— Fernando, să nu încerci, mă auzi? Nu poţi ajunge prea departe pe câmpul ăsta plin de nămol. Dacă în 20 de secunde nu te întorci, pornesc după tine.

Vocea femeii îi tăie firul gândurilor de răzvrătire. Îşi aminti de arma ciudată de forma unui portţigaret şi de felul cum îl

omorâse pe bărbatul din chioşc.

Ridică din umeri, se desfăcu la prohab şi se uşură cât putu de repede. Reveni la maşină, cu capul plecat. Pielea de pe umeri era atât de jilavă, că ar fi putut să frece cu ea podelele camerei, ca s-o ajute pe Melinda, atunci când îi făcea curat prin cameră. Se căţără pe scaun şi trase portiera.

— Nu e cazul să te simţi umilit, spuse femeia, privindu-l cu atenţie. Bănuiesc că e cea mai îngrozitoare zi din viaţa ta. Mai rău decât în serialele alea de doi bani din ziua de luni.

Dădu din cap, dar nu spuse nimic. Doamne, îi era atât de frig! îşi frecă braţele, dar pielea nu reacţionă în niciun fel. Picăturile de ploaie izbeau tabla cu atâta violenţă, încât zgomotul semăna cu acela al unei duruitori.

Maşina porni din nou, dar acum cu o viteză ceva mai mare. Mâna dreaptă a femeii îl atinse pe umăr.

— Undeva, pe aici, pe partea dreaptă, trebuie să fie un punct de control. Mai rezistă puţin, da?

Un punct de control, da… înghiţi în sec şi toată umezeala de afară păru că-i explodează în plămâni. Se înecă şi tuşi cu violenţă. Gâfâi şi tuşi din nou.

— Încă puţin, îl încurajă Beatriz, fără să-şi ia ochii de pe botul maşinii. Blestemată furtună, afurisit ghinion!

Bărbatul nu era lămurit dacă ghinionul îl constituia faptul că furtuna izbucnise tocmai în după-amiaza cu pricina sau acela că existase o scurtă luptă, soldată cu doi morţi. Îşi spuse că însoţitoarea sa neaşteptată îl regreta, probabil pe tovarăşul său de drum, dar nu reuşi să deschidă gura şi să formuleze gândul cu voce tare. De altfel, totul începea să i se pară deja lipsit de importanţă. Apa cădea de pretutindeni asupra sa, ca turnată cu găleata. Un fel de păienjeneală i se strecura peste luminile ochilor, făcându-l să îi închidă perioade tot mai lungi de timp. Cine ştie, poate că era mai bine dacă ar fi reuşit să aţipească…

Maşina gemu ascuţit şi viră la dreapta. Urmă o zdruncinătură, care aproape că-l aruncă de pe scaun.

— Am ajuns, îl linişti femeia. Am trecut peste şanţul de scurgere.

Mai înaintară câteva zeci de secunde, care lui Fernando i se părură minute bune, apoi maşina viră din nou, de astă dată la stânga şi se opri.

— Coboară! îi porunci Beatriz, care deschisese portiera şi

sărise peste o băltoacă. Nu vezi clădirea?

Ridică din umeri. Nu vedea nimic, abia de reuşea să-şi ţină pleoapele întredeschise. Împinse în portieră şi coborî, mişcându-şi picioarele ca pe doi butuci de lemn. O mână îl apucă de după umeri şi fu împins prin perdeaua de apă drept înainte. Avansă câţiva paşi, se împiedică şi mâna străină i se strecură sub subsuori, sprijinindu-l. Apoi urcă o treaptă şi încă una. O uşă îi apăru drept în faţă şi se opri brusc, speriat de faptul că s-ar fi putut ciocni de ea. Uşa se deschise şi, în prag, apăru silueta unui bărbat.

— Riz?! La naiba, aţi întârziat peste o jumătate de oră! Intraţi repede, că ne inundă!

Mâna îl împinse, aproape cu brutalitate, dincolo de prag. Înăuntru era cald. Fu prima constatare pe care reuşi s-o facă. Închise ochii şi se forţă să-şi revină.

O altă mână, mai puternică, îl apucă de braţ şi-l trase în faţă. Înaintă cu pleoapele strânse, legănându-se, gata să cadă în orice moment. Deschise ochii şi văzu lumânarea groasă, instalată provizoriu într-o carafă de sticlă ciobită pe masa de sub fereastră. Alături, se găsea o sticlă cu un lichid incolor şi două pahare goale. La unul din capetele mesei, se vedea un scaun gol. Pe celălalt capăt, stătea un bărbat chel sau poate cu ţeasta rasă, legănând dintr-un picior. Femeia se duse la scaunul gol şi se prăbuşi pe el. Acesta pârâi din toate încheieturile.

— Martin?

— Se plimbă pe Veşnicile Plaiuri ale Vânătoarei. Femeia avea o voce groasă şi puţin tremurată. Nu ştiu dacă şi-a imaginat vreodată c-o s-o sfârşească aşa, cu un găuroi în piept. Sau poate că şi-a imaginat, dar n-a crezut niciodată cu adevărat.

Întinse mâna şi apucă sticla. Aceasta tremură în aer şi aproape că sparse gura paharului, când o aplecă să toarne. Fernando privea scena ca hipnotizat. Nu-l poftise nimeni să se aşeze şi nu îndrăznise să se mişte din loc. Sub el se adunase o baltă impresionantă. După ceea ce se petrecuse pe plajă, acesta era cel de-al doilea moment în care rămânea fără replică. Goana nebună cu o maşină furată, ploaia care-i lovise fără veste, propriul statut de om ieşit în afara legii după-amiaza, când numai cu două ceasuri mai devreme fusese unul dintre cetăţenii paşnici şi absolut normali ai Federaţiei Nordice Kansas, nu-i dăduseră răgazul să-şi închipuie că vor găsi aici, în mijlocul

câmpiei pustii, doi oameni care să-i aştepte.

Nimerise în mijlocul unui complot! Inima îi zvâcni violent şi, aproape fără voie, se aplecă în faţă, ca să-şi găsească echilibrul. Fusese răpit pentru a fi dus… Unde? Cine naiba să răpească un amărât de funcţionar la o Bibliotecă Publică, pentru a cărui răscumpărare n-ar fi oferit nimeni nici măcar un prăpădit de real?

— Mi-e… mi-e frig, spuse atât de încet, încât crezu că nu l-a auzit nimeni.

— Ah, da, scuze, domnule Ferens. Am uitat că tocmai ai participat la o aventură… ăăă, hai să-i spunem ciudată, pentru început. Nu vrei să iei loc? Bartho, un scaun pentru oaspetele nostru.

Dacă n-ar fi fost atât de ameţit, Fernando ar fi crezut că bărbatul de pe colţul mesei îşi bătea joc de el. Dar numitul Bartho veni din spatele său cu un scaun, de parcă nu ar fi aşteptat decât acest ordin, îl puse alături şi se retrase din nou la uşă, pândind prin crăpăturile ei ceva nevăzut în marama ploii. Se aşeză şi-şi cuprinse trupul cu braţele. Tremuratul deveni încă şi mai violent.

— E speriat, spuse femeia, apoi înghiţi o duşcă zdravănă din pahar. Dar s-a comportat bine, după cât de rapid şi de neaşteptat s-au derulat evenimentele. Cred că Luciano a avut dreptate: nu ne va pune probleme deosebite. Cel puţin până la New Orléans…

Lăsă fraza în aer şi bău paharul până la fund. Apoi se ridică şi se duse, cu el în mână, spre capătul întunecat al încăperii, unde ochii lui Fernando avură impresia că zăresc ceva asemănător unui pat.

— Unde sunt prosoapele alea? Cred că amicul nostru are nevoie de un alt costum, acum că tocmai şi l-a dat la spălat pe cel de pe el. Bartho, nu crezi că aveţi aceeaşi talie?

Bărbatul de pe colţul mesei încetă să se mai legene, cobora, turnă din sticlă ceva mai mult de jumătatea paharului rămas pe masă şi se apropie de scaun.

— Nu ştiu ce fel de băutură consumaţi, de obicei, domnule Ferens, dar deocamdată nu avem decât uzo. O jumătate de…

— Nu beau, clănţăni din dinţi. Îmi face… rău.

— Dacă nu-l beţi, o să răciţi atât de tare, încât nu ştiu cum o să mai reuşim să vă transportăm mai departe. Este foarte

posibil să contractaţi chiar o pneumonie. Vă rog să înţelegeţi şi să nu complicaţi şi mai tare situaţia.

Avea ceva deferent în voce, o tonalitate pe care lui Fernando i se păruse, pe vremuri, că o distinge în conversaţiile pe ton scăzut purtate între profesorii Universităţii şi studenţii lor, aflaţi în sala de lectură.

Într-adevăr, parcă celălalt ar fi fost profesorul, iar el…

— La naiba, Fernando, bea odată ce ţi se oferă şi lasă fasoanele de fată bătrână! strigă Beatriz din întunericul din fundul încăperii. Unde e cămaşa mea de lână? Sunt sigură că am pus-o în geamantanul lui Alonso.

— Caută pe pat, zâmbi bărbatul şi-i întinse din nou paharul. Am despachetat ceva mai devreme, când am văzut că începe să plouă. Am bănuit că o să aveţi nevoie. În regulă, domnule Ferens?

Dădu din cap şi întinse mâna. În ultimele ore, avalanşa de evenimente îl învăţaseră un lucru nou şi neaşteptat pentru el: să fie docil. Să accepte lucrurile aşa cum erau, pentru că altele, pur şi simplu, nu existau ca alternativă. Duse paharul la buze şi înghiţi o gură. Lichidul îl arse pe gât, dar avea un gust dulce-amărui interesant. Oftă uşor şi bău restul dintr-o singură înghiţitură. Avea să se ameţească, dar nu murise nimeni din două guri de băutură.

Beatriz reveni în lumina lumânării. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă subţire din lână, cu guler îngust. Părul şi-l ştersese cât putuse mai bine şi şi-l adunase într-un coc improvizat, cu ajutorul prosopului. Îi aruncă un alt prosop, mai mare, pe piept.

— Şterge-te! îi porunci. Bartho, se zăreşte ceva pe afară?

Bărbatul de la uşă se mulţumi să clatine din cap.

— Va trebui să ne mişcăm repede, vorbi femeia şi se aşeză din nou pe scaun. Când va sta ploaia, Garda din toată regiunea o să fie pe urmele noastre. Pe plajă sunt deja doi morţi şi am avut un schimb de focuri cu nişte *alguazili.* Asta e, n-a ieşit chiar cum am dorit! întotdeauna, trebuie să existe şi un pic de întâmplare… de necuprins. O să-l ducem mai întâi în Laredo, conform planului de rezervă.

Alcoolul îi coborâse în stomac, iar acum i se împrăştia repede în corp. Simţea cum îl învăluie o căldură plăcută. Oamenii aceştia ciudaţi vorbeau despre el, ca şi cum ar fi fost un obiect.

Nu-l întrebase nimeni ce ar vrea să facă, ci tocmai se pregăteau să-l expedieze, în formă de colet… unde ziseseră? În New Orléans, parcă.

— Cine sunteţi… v… voi? se bâlbâi şi realiză că nu mai reuşea să aibă control asupra limbii.

— Nişte oameni care… să zicem că-ţi vor binele, se aplecă spre el bărbatul numit Juan. Oricum, nu-ţi putem explica totul acum. Vei afla, treptat, pe parcursul drumului. Iar restul, în Cavitate. Mii de scuze, am uitat să fac prezentările. Eu sunt…

Nu-şi mai simţea picioarele şi nici degetele de la mâini. Urechea stângă îi zvâcnea puternic, producându-i un vuiet surd în interiorul pavilionului. Şi nici privirea nu-i mai era aşa de clară.

— …Roldan. Măăă… auuuzzi? Daaar… a… c… c… uuu… m?

Reuşi să scuture din cap. Faţa bărbatului cu ţeasta rasă se stabiliză şi îi apăru la numai o palmă de ochi. Vru să-şi umezească buzele cu limba, dar nu ştiu dacă aceasta ascultase comanda creierului sau nu.

— Acum, ai un moment de claritate. Înţelegi ce-ţi spun, domnule Ferens? îmi pare rău, dar a trebuit să te droghez, pentru a te putea transporta în siguranţă, până în oraş. Fii liniştit, nu o să ţiiii s… e în. T… âm… p… le… nim…

După care întunericul îi explodă în creier şi conştiinţa se risipi.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

De acolo, amiralul se întoarse la Gomera duminică, 2 septembrie, cu Pinta reparată. Spune aici amiralul că mulţi spanioli de încredere care locuiau în insula Hierro şi care se găseau la Gomera cu dona Ines Perarca, mama lui Guilbre Perarca (devenit după aceea primul conte de Gomera), susţineau că observă în fiecare an oarecare pământ către vest, adică la apus de Canare; şi alţi locuitori de pe Gomera afirmau sub jurământ acelaşi lucru.

Amiralul mai adaugă că-şi aminteşte cum, aflându-se în 1484 în Portugalia, se înfăţişă în faţa regelui acelei ţări un om de pe insulele Madera spre a-i cere o caravelă cu care să se poată ajunge la o coastă pe care în fiecare an o zărea şi totdeauna în acelaşi loc.

Jurnal de bord anonim

Canto a la Argentina

Cronicile din secolul trecut nu pomenesc nimic despre José Maria Ramos Mejia, un apostol al metodelor pozitiviste, aproape uitat de istorie, primul om de pe celălalt mal al lui Rio Grande care a avut ideea să aplice metodele medicinii la studiul istoriei sociale, iar apoi să încerce să transforme ştiinţa în realitate cu ajutorul revoluţiei. Dar folclorul din zona El Paso – Ciudad de Juarez i-a păstrat amintirea în câteva balade pline de cuvinte rămase azi fără înţeles, cântate pe două voci, cu acompaniament de banjo.

Într-una din ele, autorul anonim povesteşte cum acest „gauchos”, pe jumătate indian, pe jumătate spanish, a strâns o uriaşă armada de creştini sălbatici, mâncători de carne crudă de cal şi mari băutori de tortillas, şi a pornit în fruntea lor din Cananea, a traversat într-o vară foarte secetoasă, prin vad, apele lui Rio Bravo del Norte şi a cucerit într-o goană de cal oraşele americane Douglas, Tucson şi Phoenix, fiind oprit abia la porţile Flagstaffului de trupele de yankei, adunate în pripă sub flamura generalului Northen Luis Durand.

Balada spune cum, în noaptea dinaintea bătăliei, Ramos Mejia a ieşit din cortul său alb şi a plecat singur spre marginea de vest a taberei, de unde se zărea dunga neagră a Marelui Podiş Colorado Alma. După ce a salutat ultimul rând de străji, îmbrăcate în poncho-urile hărtănite şi pătate de sânge, a dispărut dincolo de pâlcurile de cactuşi orhozo şi a revenit cu puţin înainte ca soarele să răsară dinspre munţii Sierra Blanca. Nimeni nu ştie ce va fi făcut în adâncurile nopţii şi ale Marelui Podiş curajosul gauchos, dar versurile cântă că el s-a rugat în lumina galbenă a lunii la obiectele sacre ale străbunului Cristoforos Ferens – astrolabul cu cutie de argint şi luneta de aramă roşie, după care le-a încredinţat nisipului, pentru a nu cădea în mâinile duşmanului, în caz că va fi învins.

În marea bătălie anonimă care a urmat, José Maria Ramos Mejia a fost ucis pe la spate de un apropiat, al cărui nume balada nu-l păstrează. Peste 100.000 de oameni au murit în acea zi cumplită, dacă cifrele susţinute de memoria populară pot fi considerate drept corecte, aceasta fiind cea de-a doua mare confruntare dintre statele yankee, întinse şi slab populate,

situate de-a lungul frontierei roşii, şi Mexicul pro-argentinian, aflat sub comanda ultimului vicerege din dinastia Iquique. Obiectele sacre n-au rămas decât în versurile baladei, iar numele lui Mejia mai palpită în nopţile cu lună pe la poalele munţilor Sierra Madre de Vest, atunci când conquistos semisălbatici fac popasuri de noapte, coborând din şei numai pentru a dormi pe pământul tare şi a asculta sunetul tânguitor al banjourilor cu strune din maţe uscate de bivol cântând celebrul „Canto a la Argentina”.

3.

Deschise ochii şi cerul albastru de deasupra i se păru o rană a retinei. Îi închise speriat şi abia atunci îşi auzi respiraţia urcând din plămâni spre laringe.

— E-n regulă, domnule Ferens, puteţi să deschideţi ochii, nu se va întâmpla nimic.

Chiar dacă ar fi vrut să nu dea ascultare glasului de alături, curiozitatea se dovedi de neînvins. Deschise din nou pleoapele, cu multe precauţii şi lumina nu îi mai păru atât de tăioasă. Stătea în fotoliul unui automobil, cu centura de siguranţă petrecută în diagonală peste corp. La volan, se găsea un bărbat aproape în vârstă, cu ţeasta rasă şi ochelari negri pe ochi. Motorul funcţiona, dar maşina stătea pe loc.

— Stăm la coadă pentru parcare, îi oferi celălalt explicaţia. Parcarea aeriană…

Înaintea lor, hârâia o străveche Honda Valda, cu caroseria verde, condusă de o femeie cu pălărie de mătase. Se pipăi peste piept, apoi peste picioare: părea întreg, dar nu reuşea să-şi simtă muşchii şi nici pielea. Se ciupi de obraz, dar rezultatul se dovedi acelaşi.

Maşina din faţă se urni cu o tuse seacă, avansă câţiva metri şi dispăru după colţul clădirii.

— După ce trecem de intrare, am să vă povestesc ce s-a petrecut, reluă bărbatul de alături, aruncându-i o privire foarte scurtă. Vă rog să staţi liniştit în scaun şi vă promit că o să aflaţi tot ce doriţi.

Fernando ridică din umeri. Sau crezu că o face. Oricum nu se simţea în stare de nimic altceva. Era ca şi când i s-ar fi desprins capul de trunchi şi i-ar fi fost plantat într-un ghiveci de flori:

putea să gândească, dar nu să acţioneze.

Maşina porni încet spre colţul foarte înalt, care nu era cel al unei clădiri, cum crezuse el iniţial, ci chiar al pilonului uriaşei trefle a parcării, care urca ameţitor spre ceruri. Doi *regidores* în civil, dar cu hamurile armelor ivindu-se de sub hainele descheiate la nasturi, stăteau rezemaţi de bariera metalică şi tăiau chitanţe de parcare cu un aer vizibil plictisit.

Maşina se opri din nou, exact când, de cealaltă parte, Honda accelera puternic şi prindea să urce panta treflei. Şoferul coborî şi merse spre cei doi, schimbară câteva vorbe cu glas scăzut, se scotoci într-unul din buzunarele de la pantaloni şi scoase câteva hârtii roşcate de o sută de reales. Le întinse două, reveni la maşină, aşteptă ca bariera să se ridice la maxim şi acceleră pe pista înclinată de beton, virând mereu cu grijă la stânga. După mai multe minute de ascensiune, ajunseră pe platforma principală şi un semnalizator luminos le arătă încotro s-o apuce. Înaintară câteva zeci de metri pe o şosea cu patru benzi şi încetiniră în faţa a două uşi imense, deschise, în spatele cărora becuri puternice cu sodiu aruncau o lumină roşie, ciudată, peste spinările a zeci de maşini aliniate între gratii metalice strălucitoare. Parcară chiar aproape de intrare, între o Suhara aproape nouă şi un BMW Scorpio de culoarea muştarului, al cărui şofer citea o hartă la lumina plafonierei.

Bărbatul ras în cap trase frâna de mână şi tăie contactul. Îşi puse ambele mâini pe volan şi se întoarse spre el.

— Mai ţineţi minte ce vi s-a întâmplat, domnule Ferens?

Închise ochii şi se strădui să-şi aducă aminte ceva… ceva… plaja şi Rio Grande… şi femeia… ploaia… înghiţi în sec şi scutură din cap.

— Nu mare lucru, mărturisi răguşit. Vocea îi suna străin, de parcă n-ar fi fost a lui. Undeva, în mintea mea este o plajă şi… o femeie… cred că cineva a murit… nu-mi dau seama. Sunt bolnav, nu? Mintea îmi este afectată şi nu pot să-mi aduc aminte prea bine lucruri din propriul meu trecut. Sau cam aşa ceva.

Bărbatul cu ţeasta rasă clătină din cap.

— Nu sunteţi bolnav, domnule Ferens. Asta vă amintiţi? Că vă numiţi Fernando Ferens?

Dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Aţi fost drogat în urmă cu 14 ore şi substanţa inhibitoare

este anihilată treptat de enzimele corpului dumneavoastră. În mod normal, până la prânz ar trebui să fiţi în deplinătatea facultăţilor fizice şi mentale.

Aşa că nu trebuie să vă îngrijoraţi prea tare. Bănuiesc că înţelegeţi tot ce vă spun şi că reuşiţi să reţineţi.

Îl privi întrebător, aşteptând o confirmare. Dădu din nou din cap: înţelegea. Dar faptul că ştia că fusese drogat nu-i înlătura deloc spaima de a nu-şi putea controla corpul. Un cap într-un ghiveci, repetă gândul şi înţelese că tare i-ar fi plăcut să-l rostească.

— Cred că ar fi bine să începem nu cu începutul, ci cu elementele principale ale prezentului. În mod paradoxal, la începuturi vom ajunge abia spre sfârşit. Mă înţelegeţi, domnule Ferens? Să începem cu prezentările: mă numesc Juan Roldan. Chiar dacă, în realitate, trebuie să recunosc, am cu totul alt nume. Dar asta are mai puţină importanţă acum. Ne găsim în parcarea aeriană de la sud-est de Laredo. În Laredo locuiţi dumneavoastră, vă amintiţi, domnule Fernes, nu? De aici, vom merge către locuinţa dumneavoastră şi, dacă avem puţin noroc şi nu este încă supravegheată, vom intra înăuntru şi vom lua ceva de acolo. Mai multe nu cred că are vreun rost să vă spun acum. Bănuiesc că aveţi o mulţime de întrebări.

Avea. Prin minte îi bâzâiau furioase câteva zeci de albine, străduindu-se să descopere o ieşire. Vru să deschidă gura, dar renunţă. Întrebările la care ţi se răspunde sunt incorect formulate, deoarece răspunsurile nu se capătă niciodată pe gratis, ele trebuie smulse prin efort şi sudoare Marelui Necunoscut. Oare cine spusese asta? Verdugo? Clemens Airton? Standford?

Mă numesc Fernando Ferens, sunt *arhivar* la Biblioteca Municipală şi locuiesc în Laredo de aproape 20 de ani. Gândul îl dezmetici şi, brusc, ca şi cum s-ar fi ridicat un stăvilar interior, sângele îi năvăli cu putere prin artere, stârnindu-i mii de furnicături de-a lungul braţelor şi picioarelor. Ce voia străinul acesta, Juan Roldan, de la el?

— Să mergem acasă şi să luăm ceva… repetă prosteşte. Apoi imaginea încăperii, cu rafturile din sticlă fumurie, pline cu bibelouri ieftine, cu terminalul prăfuit din colţul de lângă sobă îi umplu craniul şi tâmplele îi zvâcniră dureros. Ce să luăm?

— Mă bucur că începeţi să vă reveniţi. Roldan îşi coborî rama

ochelarilor pe nas. Pentru că este timpul să mergem. Dacă întârziem cumva pe drum, din vreo cauză neprevăzută, o parte a planului trebuie abandonată şi trebuie să ne abatem de la traseul prevăzut. Iar Brownsville nu este un oraş tocmai sigur.

— Brownsville? murmură cu gura plină de o aciditate amară ca fierea. N-am fost niciodată în Brownsville. Deşi Francisco a încercat de câteva ori să mă convingă. De fiecare dată a intervenit câte ceva şi am fost nevoit să renunţ.

— Ştiu. Celălalt îl privi din spatele lentilelor negre. Din cauza asta, am fost obligaţi să ţinem blocaţi acolo trei oameni de aproape 10 ani.

Fernando îşi trecu mâna peste obrazul neras. Fâşâitul ţepilor aspri îi suna în urechi asemenea unei bucăţi mototolite de ziar. Deşi vag, pielea reîncepea să reacţioneze la stimuli: îşi simţise degetele. Aruncă o privire în maşina de alături. Vecinul nu-şi ridicase încă fruntea de deasupra hărţii.

— Nu înţeleg.

— Matamoros… oraşul Uniunii de pe malul celălalt al lui Rio Grande. Ştim că acolo există o Unitate IA Supraveghetor. Câmpul de polarizare e vizibil pe hărţile sateliţilor. Nu e clar ce anume caută Uniunea să ţină sub control atât de aproape de teritoriile Federaţiei, dar n-am exclus niciodată din calcule faptul că dumneavoastră, domnule Ferens, v-aţi hotărât, fără niciun motiv desluşit, să vă stabiliţi în Laredo, după plecarea precipitată din Carlsbad.

Fernando tresări. Crezuse că anumite lucruri din trecut erau moarte şi înmormântate pentru totdeauna. Dar morţii creştini se dezgroapă din timp în timp pentru a fi binecuvântaţi, îşi spuse cu amărăciune. Iar el îmbrăţişase această religie pentru că majoritatea populaţiei din Laredo era catolică. Cineva făcea acum pe preotul şi arunca pământul de pe sicriul amintirilor sale. O UIAS la Matamoros! Doamne-Dumnezeule… O UIAS capabilă să spargă orice cod criptografic născocit de mintea umană. Gata să copieze toate simbolurile din fişierele personale ale Reţelei.

— Sunteţi… domnule Juan Roldan, care este legătura dumneavoastră cu Matamoros? Sunt un tâmpit! exclamă şi-şi trase o palmă răsunătoare peste frunte. Vă rog să scuzaţi idioţenia întrebării: evident că n-o să-mi spuneţi adevărul.

Se lăsă pe spătar, simţindu-se foarte obosit. Cum ar fi putut

să fugă? Dacă ar fi cerut ajutorul celor doi *regidores* de la intrare? Precis ar fi trebuit să petreacă măcar câteva ore la vreunul din corpurile Gărzii. Ar fi fost obligat să dea explicaţii în legătură cu prezenţa sa în maşină. Şi nu era tocmai sigur că povestea avea să-i fie crezută. La naiba, era incredibilă de-a dreptul, ăsta era adevărul! Şi, apoi, cum să justifice că, până la un moment dat, stătuse cuminte alături de acest Roldan, iar apoi brusc se hotărâse să-l părăsească, fugind din aşa-zisa detenţie?

Cel de alături râse şi deschise portiera. Coborî, ocoli botul maşinii şi se opri în dreptul portierei sale.

— Matamoros nu înseamnă nimic pentru mine, domnule Ferens. Deschise portiera. Nimic cu excepţia celor trei oameni, de care am fost obligat să mă despart vreme de 10 ani. Trei oameni, care v-au pândit mişcările cu rândul, în fiecare zi, numai cu acest unic scop: să vă împiedice să luaţi trenul sau autobuzul către acel loc.

Ridică din umeri.

— Iar acum, dacă nu avem noroc şi va trebui să optăm pentru varianta Brownsville, voi avea bucuria de a-i revedea. Sunteţi amabil să coborâţi?

Puse piciorul pe dala tocită şi coborî clătinându-se. Drogul îşi diminua efectele cu o viteză din ce în ce mai mare, iar centrii cerebrali îşi restabileau controlul asupra terminaţiilor nervoase. Roldan îl apucă de cot şi îl împinse uşor către cele două uşi mari. Când ajunseră aproape de peretele de lumină albăstrie al zilei de afară, Fernando îşi aminti de maşină.

— Nu încuiaţi portierele?

— De ce? Bărbatul cu ţeasta lucioasă zâmbi viclean. Oricum nu ne mai întoarcem să o recuperăm.

Ieşiră în razele cerate ale soarelui de amiază. Traversară benzile şoselei în diagonală, urcară treptele către pasajul pietonal şi se îndreptară spre ascensorul de sticlă, care-i aştepta înţepenit în colivia de sârmă Faraday.

— Ai mai coborât cu un ascensor exterior?

Fernando înclină din cap, mulţumindu-se să privească panorama oraşului de sub ei.

— Eu numai o singură dată şi, mărturisesc, nu am simţit nicio plăcere, mărturisi Roldan.

Ciocăni în peretele de sticlă. Uşile culisară încet, alunecând

într-o parte şi alta a corpului semicilindric, asemenea elitrelor unui cărăbuş. Băiatul cu chipiu roşu şi mănuşi negre, lungi până la cot, îi pofti să intre cu un gest reverenţios al mâinii drepte. Păşiră înăuntru şi uşile revenire mute la locul lor. Coborârea durǎ câteva zeci de secunde şi Fernando abia avu timp să arunce o privire spre ciudatul său camarad.

De la piciorul treflei uriaşe, marginea oraşului părea extraordinar de îndepărtată, o dungă continuă de acoperişuri roşii, în stil neocolonial, pătată ici şi colo de coroanele eucalipţilor sau stejarilor cu frunze caprifoiate. Roldan îi întinse o monedă liftierului, apoi ieşi pe banda pietonală şi se îndreptă către staţia de trăsuri. Fernando ridică din umeri şi se ţinu pe urmele lui, fără să încerce să-l ajungă.

Ocoliră un semicerc din beton plin cu petunii ofilite şi dădură colţul, în apropiere de săgeata care semnaliza un punct de tranzit către parcarea subterană, nefolosită de foarte mulţi ani. În staţie se găseau două trăsuri descoperite, cu alămurile şi arcurile bine lustruite, trase de cai pintenogi, şi o ricşă cu semiacoperitoare din folie de plastic. Vizitiii şi omul-trăgător stăteau cocârjaţi deasupra unui număr vechi din „Cronica de Laredo“ şi mestecau un cornet cu zaruri. Roldan merse hotărât până în dreptul trăsuricii pe două roţi şi izbi ciocănelul în clopotul de aramă atârnat deasupra coviltirului. Trăgătorul sări ca ars şi se apropie în fugă.

— Da domnu'… Ce doresc domnii? Ricşa mea este cel mai silenţios mijloc de transport din oraş. Dacă doriţi să conversaţi în linişte, aveţi două laringofoane cu căşti atârnate în stânga şi în dreapta portierelor. Nimeni nu poate să tragă cu urechea, domnu', vă garantez discreţie absolută. Aici s-au încheiat afaceri de multe milioane şi toată lumea a fost mulţumită.

Fernando se opri lângă scăriţa din dreapta şi se uită întrebător către celălalt.

— Cât de bine cunoşti oraşul?

Omul-trăgător începu să râdă şi îşi dădu pe spate borul lat al pălăriei. Avea un păr negru, drept şi strălucitor, de parcă tocmai l-ar fi uns cu briantină. Poate că şi-l unsese, se gândi Fernando, dar alungă supărat gândul neaşteptat, zvâcnind din mână, ca după o insectă.

— Se poate señores? Străbat străzile urbei de când eram de-o şchioapă şi îl însoţeam pe taică-meu în cursă. Alergam pe lângă

bicicletă şi el îmi arăta din mers toate străduţele şi fundăturile, explicându-mi pe unde n-am voie să apuc, din cauza semnelor de circulaţie şi pe unde nu pot să o iau din cauza tâlharilor. Pe vremea aia, ehei... Ce bande rivale bântuiau Laredo, señores! Ce mai bătăi se încingeau pe bulevardul Capuţinilor, la intersecţia cu Santa Maria Buenavista! apoi a venit Războiul de Secesiune şi gata cu bărbaţii cei tari. I-a mâncat pe toţi, cu o gură hulpavă, linia întâi a frontului. De atunci, pot să intru cu ricşa pe orice stradă, chiar şi la ruinele vechiului castel.

— Vorbeşti cam mult pentru un trăgător, spuse Roldan ridicând un deget spre el şi privindu-l pieziş.

— Ehei, señores, e şi asta o tactică de a-ţi câştiga clienţii. Uite, acum sunt sigur că aveţi nevoie mai mult ca oricând de serviciile mele. Unul este Pedro Terreros, singurul trăgător de ricşă din zona Parcării. Unde vor să meargă pasagerii mei?

Soarele se reflecta pe creştetul neted al bărbatului în costum cu lavalieră ca pe fundul unei tingiri de aramă. Roldan ridică din umeri şi se căţără pe treptele metalice. Cabrioleta se înclină în direcţia sa, apoi reveni la orizontală când Fernando făcu acelaşi lucru, ocupând scaunul tare din dreapta. Trăgătorul se urcă în şaua bicicletei şi întoarse capul către ei.

— O iei pe centură, către Parcul Central. Mergi repede şi nu ne deranjezi deloc până ajungem acolo.

Pedro Terreros, singurul trăgător de ricşă din zona Parcării, râse din nou şi îi salută cu o mişcare de mână pe vizitiii care-i priveau rezemaţi de zid, mestecând pătrăţele de tutun galben. Ricşa se puse în mişcare aproape pe nesimţite. După câteva opinteli la pedale, soarele rămase în partea stângă. Şoseaua era o linie dreaptă, care se pierdea în inima roşie a acoperişurilor oraşului. Niciun copac nu împiedica priveliştea monotonă a câmpiei să se deruleze sub ochii lor. Undeva, foarte departe pe aceeaşi parte cu soarele, se zărea trupul şerpuit al fluviului. Fernando întoarse capul, ca să nu-l mai vadă. Trecutul apropiat era un lucru de care nu voia deloc să-şi amintească în aceste momente. Îşi prinse obrajii în palme. Îi simţea reci şi pielea reacţionă aproape normal la atingere. Îşi plimbă vârful limbii peste buze şi simţi micile crăpături. Aciditatea salivei determină apariţia senzaţiei de usturime. Oftă mulţumit.

— Presupun că v-aţi revenit complet, nu domnule Ferens?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Mda… da… cred, bâigui. Aş putea să ştiu de ce… mergem la mine acasă?

Roldan arătă cu degetul către portiera îmbrăcată în catifea roşie, uzată de trecerea timpului. Îşi puseră căştile pe cap. Laringofonul era unul din prima generaţie, uriaş şi grosolan, care-l împungea neplăcut în trahee, producându-i o senzaţie de tuse. Ricşa încetini puţin şi abordă o curbă uşoară. Un pâlc de leandri apăru foarte aproape de marginea din dreapta a drumului şi rămase în urmă.

— În principal, pentru a lua cartela cu conspectele de istorie antică, referitoare la colonizarea celor două Amerigos. Vocea lui Roldan îi hârâi neplăcut în urechi. Nu cred că mai există altcineva în lumea aceasta care să deţină asemenea informaţii, domnule Ferens. Ar fi păcat să le lăsăm pe mâinile cine ştie cui.

— Ştiaţi că… se înecă şi tuşi, blestemând în gând braţul laringofonului. Vreau să zic… De unde ştiţi de conspecte? Nu am spus la nimeni, la absolut nimeni despre ele. Nici măcar prietenului meu Verdugo! Nici măcar lui.

Prima linie a caselor le apăru brusc în faţă, apoi până să apuce să rostească vreun cuvânt deja intraseră pe strada principală şi se îndreptau spre clădirea Poştei. Pe lângă ei, trecură în sens opus câţiva biciclişti-cărăuşi, cu rucsacii de transport atârnând goi pe spate. Un poliţist negru stătea cu coatele rezemate de balustrada metalică care împrejmuia o cofetărie cu obloanele trase şi îşi mijea ochii în direcţia lor.

— Fireşte că ştiam, râse slab celălalt. Deşi ne-a luat destul de mult timp, ca să aflăm ce fel de domeniu vă interesează. Supravegherea Reţelei, chiar şi cu ajutorul unei UIAS este un lucru destul de dificil. Mai ales când unitatea respectivă este programată să spioneze cu totul altceva şi când este obligată să se confrunte cu o inteligenţă artificială asemănătoare.

— Păi atunci de ce…

— De ce mai avem nevoie de cartelă? Roldan ridică din umeri şi-l privi drept în ochi. Fernando simţi un fior strecurându-i-se de-a lungul şirei spinării. Pentru că UIAS-ul este, într-adevăr, cel mai bun spărgător de coduri numerice de pe pământ. Dar nu are acces la codurile genetice, de tipul celor de care aţi reuşit să treceţi dumneavoastră, domnule Ferens. Într-un cuvânt, ştim unde-aţi ajuns, dar nu şi ce aţi obţinut.

Căzuse în mâna unei bande de traficanţi de informaţii!

Înghiţi în sec şi-şi feri privirile. Voiau să-l jefuiască de fişierele străvechi, în care pătrunsese, la început aproape involuntar, în urmă cu 20 de ani. Să-l ţină captiv până ce termina de golit caseta de milioanele de biţi, iar apoi să-l ucidă şi să-l părăsească pe vreun câmp gol. Sau, mai rău, să-l zidească de viu într-o boltă de cimitir, cum citise că se petrecuse cu câţiva inşi, răpiţi pe vremuri de traficanţii de droguri.

— Apoi, trebuie să lăsăm lucrurile aproape aşa cum au fost, în urma noastră. Nimeni nu trebuie să bănuiască, în primele momente, că aţi părăsit Laredo. Măcar până ce vom ajunge de cealaltă parte a Golfului. Aşa că vom lăsa în locul dumneavoastră o clonă care, cel puţin în privinţa aspectului fizic, vă seamănă perfect. Ce spuneţi, domnule Ferens, nu sunteţi curios să-l cunoaşteţi, fie şi numai pentru câteva clipe, pe identicul şi necunoscutul dumneavoastră frate, cel crescut în sanctuarele subterane ale Inchiziţiei Genetice?

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigară în această zi, socotind şi noaptea, 27 de leghe şi mai mult, spre vest. La începutul nopţii văzură căzând din cer o miraculoasă dâră de foc, la patru sau cinci leghe de nave.

Jurnal de bord anonim

Espanola

Situată chiar pe linia Tropicului Racului, insula Espanola este ultima mare fâşie de uscat dinainte de apele libere ale Mării Atlantice. Dincolo de orizontul portului Guantanamo nu mai există decât o serie de insuliţe stâncoase, aproape lipsite de vegetaţie, despre care cercetătorii consideră că odinioară au făcut parte dintr-o insulă scufundată de un cataclism puternic.

Espanola a aparţinut iniţial Statelor Americane Libere, acea configuraţie politică a zonei Amerigos care a constituit baza de pornire în constituirea FNK. Multă vreme, ea a depins din punct de vedere administrativ de regiunea liberă Florida, în documentele căreia apare însemnată drept „teritoriul de peste mări”, cu statut de semicolonie.

Cu 7 ani înainte de declanşarea Primului Război, care i-a făcut pe mexicanii de la poalele munţilor Sierra Madre de Vest să

treacă Rio Grande prin vad, în apropiere de Ciudad de Juarez şi să cotropească teritoriile Arizonei până la Flagstaff, la Sancti Spiritus a fost înfiinţată instituţia considerată de majoritatea politicienilor din toate timpurile drept singura „apărătoare a liniei pure a umanităţii străvechi” – Inchiziţia Genetică. Din acest moment, legăturile de dependenţă cu continentul au încetat şi Espanola a căpătat statutul de zonă cu caracter ştiinţific secret. Singura care s-a opus acestei independenţe absolute pe criterii ştiinţifice a fost S.S.F.-ul, aducând o serie de argumente şi de dovezi bine întemeiate, conform cărora Inchiziţia ar promova interese dăunătoare continentului amerigos. Deşi intervenţia a fost făcută la scurt timp după încetarea unei alte confruntări de proporţii între cele două instituţii, nu s-a bucurat de succes şi solicitarea a căzut încă din faza de proiect.

După încheierea războiului şi semnarea primului tratat de alianţă militară între Arizona şi New Mexico, Espanola a devenit un teritoriu interzis pentru călătorule marelui public, iar populaţia indigenă a fost transmutată în peninsula Florida, între St. Petersburg şi Tampa. Odată cu constituirea Federaţiei Nordice Kansas, Espanola a dispărut de pe hărţile civile, zona transformându-se într-o fortăreaţă a tăcerii absolute.

Pe aceeaşi paralelă de 20°, la 280 km în linie dreaptă spre nord-vest, încep apele liniştite ale ciudatei Oaze Verzi, o suprafaţă de mare echivalentă cu câteva sute de kilometri pătraţi, acoperită cu un soi unic de alge brun-verzui, cu lungimi cuprinse între 20-30 centimetri şi câteva zeci de metri. În ochiurile interioare, apa este mai puţin sărată şi permite dezvoltarea unor specii de peşti necunoscute în alte zone ale lumii. În plus, marinarii afirmă că apropierea de Oaza Verde are efecte negative asupra busolei şi a altor instrumente de navigaţie. Satelitul de cercetări „Arlequin“ a fotografiat în mai multe rânduri Oaza, permiţând identificarea câtorva zone fosforescente, de forma unor globuri pe jumătate scufundate, care ies în evidenţă pe timpul nopţilor lipsite de lună.

4.

Coborâseră din ricşă pe strada Lutherană, foarte aproape de Cayetana, agenţia de unde se puteau închiria biciclete şi patine pe role. Mergeau alături pe trotuarul bătut de soare, parcă

străduindu-se să nu se uite unul în direcţia celuilalt. De altfel, lui Fernando i-ar fi fost aproape imposibil să ghicească încotro erau îndreptate privirile bărbatului din stânga sa, din cauza ochelarilor negri, care-i dădeau un aer imparţial şi demn.

Dar ochelarii nu reuşeau decât să accentueze impresia de politeţe îngheţată, inumană, pe care cuvintele „Inchiziţie Genetică” o declanşaseră în mintea sa. Omul acesta, al cărui nume de împrumut era Juan Roldan, trebuie că era unul dintre cei mai mari asasini apăruţi pe pământ după tragedia Ultimei Confruntări. Doamne-Dumnezeule, întâmplarea făcuse să cadă pe mâna singurei instituţii de pe teritoriul FNK cu abilitatea să ucidă fără să dea socoteală nimănui. Singurei instituţii care putea să extermine o fiinţă la modul absolut: dacă un individ intra în vizorul ei, erau ucişi toţi membrii familiei, oricât de îndepărtaţi pe oricare din liniile de rudenie, chiar şi persoanele care făcuseră, într-un fel sau altul, vreo simplă tranzacţie cu spermă în favoarea acestei familii.

Stingerea identităţii genetice, îşi aminti Fernando un slogan care bântuia pe vremea ultimului război cu Uniunea prin păturile cele mai sărace din Laredo, slogan răspândit în mod sigur de către traficanţii de droguri. Se uită pe furiş spre celălalt şi încercă să şi-l închipuie cu un revolver în mână, trăgând mai multe focuri în direcţia sa, dar nu reuşi.

Stingerea identităţii genetice! Ideea revenea obsesivă şi în timp ce pătrundeau în intersecţia Squillace, cu părculeţul de crizanteme ofilite, în mijlocul căruia se înălţa bustul poetului Luciannes de Vicente Goyas, pătat de dejecţiile albe ale porumbeilor, se gândi pentru a doua oară să fugă. Dacă o apuca pe strada San Adrian, de al cărei colţ tocmai se apropiau, a treia casă avea un gang lung şi întunecat, care dădea într-o curte interioară cu o minunată ţâşnitoare în mijloc şi doi palmieri în hârdaie înalte. Dincolo de ei, exista un alt gang, aproape invizibil din cauza frunzelor uriaşe de iederă sălbatică, care ducea în strada…

Juan Roldan se opri brusc şi-i atinse umărul, silindu-l să se oprească, la rându-i, cu inima tresăltându-i speriată. În căldura apăsătoare şi uscată a începutului de amiază, intersecţia Squillace era pustie. Îşi muşcă buza de jos şi ştiu, cu intensitate, că nu avea să fugă. Că nu putea să fugă. Dacă vreodată crezuse mai mult în destin şi în implacabilitatea lui, acel moment sosise.

Iar el se găsea înconjurat de destin. De imposibilitatea de a-şi impune propria voinţă în faţa sorţii şi a lui Dumnezeu.

Doamne, roagă-te pentru sufletul meu, oftă şi, pentru o frântură neaşteptată de clipă, avu viziunea unei corăbii cu pânze învolburate de vânt, plutind pe apele transparente ale mării, către linia unde un soare roşu, uriaş, murea treptat la orizont. Sunt asemenea unei corăbii duse de vânt, ghici el, tulburat. Destinul îmi umflă pânzele şi tot ceea ce pot eu să fac este să mă închin şi să cred că mă va duce spre ţărmul cel bun.

— Peste câteva minute o să ajungem, nu, domnule Ferens? Dacă-mi aduc bine aminte, casa prietenului dumneavoastră, domnul Verdugo, este a şasea, numărând de la intersecţia străzii Lutherane cu strada Castillofiel. Ei bine, trebuie să discutăm puţin despre ceea ce urmează să se întâmple. Până acum, lucrurile au mers neaşteptat de bine, după surpriza avută pe plajă. Chiar prea bine, îşi strânse el buzele, într-o linie severă şi ochelarii reflectară o rază de soare. Nu-mi plac lucrurile calme, mă înţelegeţi? Sub aerul de linişte, întotdeauna se frământă forţe greu de stăpânit. În fine… Vreţi să vă apropiaţi puţin?

Se traseră lângă gardul înalt din beton şi bare metalice din stânga. Un pescăruş pluti vreme de câteva clipe pe deasupra piaţetei şi dispăru în direcţia portului. Acolo, spre vest, curgeau nepăsătoare şi leneşe apele cenuşii ale marelui fluviu, visând la contopirea cu oceanul.

— Să nu cumva să încercaţi să fugiţi, domnule Ferens! Mâna lui Roldan i se încleştă pe umăr. Ştiu că v-aţi gândit de câteva ori la acest aspect, nu e nevoie să negaţi. Dar ghinionul este că nu prea aveţi unde. Lumea asta, lumea asta nenorocită nu are în limitele ei cunoscute un loc unde Fernando Ferens s-ar putea ascunde. Presupunând că aţi reuşi să scăpaţi din mâinile noastre, nu veţi face altceva decât să vă predaţi în mâinile celorlalţi. Noi avem tot interesul să vă păstrăm în viaţă. Ei vor să vă ucidă. Nu e nevoie să protestaţi! Ştiu că nu vă vine să credeţi în cuvintele mele, dar, domnule Ferens, aţi auzit vreodată, o singură dată măcar, despre faptul că Inchiziţia Genetică este preocupată să protejeze viaţa unui om?

Fernando îşi duse mâna dreaptă la tâmplă şi o masă uşor. Pelicula de sudoare de la suprafaţa pielii îi umezi degetele.

— Ce doriţi de la mine? întrebă cu o voce groasă, pe care nu

şi-o recunoscu.

— Să cooperaţi. Să mă ajutaţi, să ne ajutaţi să vă salvăm viaţa. Pentru că de ea, domnule Ferens, atârnă dezlegarea unui mister teribil. Ştiu, sună foarte teatral tot ce vă spun, dar… Sincer, de când n-aţi mai fost la teatru?

Ridică din umeri. Teatro del Pantalone din Laredo îşi închisese porţile în urmă cu… şase sau şapte ani? Pe atunci, împărţea încă odăiţa de la mezaninul Bibliotecii cu Agustin Ezquerra, băiatul fără un ochi, care se ocupa cu legatul cărţilor.

— Au trecut mai mulţi ani, spuse prudent.

— Exact şase ani, patru luni şi trei zile. Zâmbetul lui Roldan părea la fel de neutru. „Trei cowboys în deşertul de cenuşă”, nu? Cu Maya Lucianna de Alba, în rolul principal. Acum, mă credeţi, domnule Ferens? Vă supraveghem de foarte mult timp şi nu v-am făcut niciun rău.

— Sunteţi Inchiziţia Genetică. Vocea era atât de scăzută, încât abia se auzi. Inchiziţia care a exterminat mai mulţi oameni decât toate războaiele noastre cu Uniunea Iquique la un loc.

Străinul îşi scoase ochelarii şi-l sili să-l privească drept în ochi. Două pupile negre şi lucioase, ca două bucăţele de sticlă. De parcă nu şi-ar fi scos ochelarii, ci numai i-ar fi micşorat şi i-ar fi lăsat peste retină, îşi spuse Fernando şi îşi stăpâni un fior.

— E o poveste lungă. Prea lungă pentru a fi spusă la un colţ de stradă. Dar fiţi convins că o veţi afla, dacă veţi coopera în aceste momente şi ne veţi ajuta să vă ajutăm.

Avea de ales? Ridică din umeri. În faţa destinului nu poţi decât să te pleci.

— Mă numesc Fernando Ferens, spuse încet, şi stau cu chirie în Laredo, pe strada Castillofiel, la numărul 19, în casa prietenului meu Francisco Verdugo. Am fost la plajă şi acum mă întorc însoţit de un coleg de şcoală, colegiul Cantillana din Albuquerque, cu care m-am întâlnit întâmplător. Vom sta numai o jumătate de oră, ca să bem o cafea, deoarece el este grăbit să plece către San Antonio, unde are de rezolvat nişte afaceri, iar eu îl voi însoţi până la gară. E bine aşa?

Juan Roldan îşi puse ochelarii şi plescăi din limbă.

— Perfect. Sper să nu fie nevoie de această reprezentaţie, dar *alguazilii* de pe plajă în mod sigur au dat amănunte care au permis realizarea portretelor-robot ale celor două persoane care au fugit cu o Subaru de închiriat. Dacă oamenii lor de la

Statistică lucrează eficient, la ora asta numele şi fotografia dumneavoastră se află în porthartul fiecărui gardist. Aşa că e bine să ne jucăm rolurile cu atenţie. „Trei cowboys în deşertul de cenuşă”, nu? Să mergem.

Ocoliră părculeţul şi intrară pe Castiloffiel. Gardurile de beton lăsară locul zăplazurilor de lemn, înalte până la nivelul ochilor, dincolo de care se zăreau grădini neîngrijite şi trunchiuri de portocali uscaţi. Casele aveau faţade largi, văruite în alb şi verande lungi, de partea superioară a cărora atârnau fire groase de iederă sau glicine cu flori mici şi galbene.

E ca într-un vis, îşi strânse umerii Fernando, în timp ce se oprea în faţa porţii cu numărul 19 şi apăsa pe clanţa mare de bronz. Un vis din care nu se poate evada, pentru că este însuşi viaţa, iar viaţa stă sub mâna sorţii. Pentru o infinitezimală clipă, prin faţa ochilor îi trecu imaginea Mariei, teatrul său unic şi personal de dinainte de Laredo.

Curtea era plină de praf şi de soare. În stânga, o gură de peşte din calcar măcinat prin care cândva ţâşnise jetul de apă al artezienei, iar în spate leandrul uriaş, în care se certau câţiva papagali Concontos. O apucară pe drumul de dale şi ocoliră scările verandei. De pe balustrada de lemn, atârnau câteva orhidee ofilite.

Partea dinspre grădină a casei avea două ferestre mari şi o uşă de serviciu la nivelul solului. Fernando bătu cu unghia în prima fereastră.

— Asta este camera mea, spuse în şoaptă şi Roldan dădu din cap, în semn că ştia. Uşa este închisă cu cheia, bănuiesc că Francisco nu s-a întors de la slujbă. Dacă ne mişcăm repede şi fără zgomot, terminăm mai înainte ca Melinda să simtă ceva şi să coboare să vadă dacă m-am întors.

Bărbatul cu capul ras arătă cu degetul către broască şi înclină din bărbie, cu sensul de „Dă-i drumul!”

Se scotoci în buzunarul de la spate al pantalonului şi scoase de acolo cartela magnetică, de forma unui creion, şi o introduse în fanta broaştei. Se auzi un declic şi uşa se deschise singură, poftindu-i parcă să între. Fernando îl privi întrebător, apoi aplecă fruntea şi se strecură prin deschizătură, fără să atingă tăblia de lemn.

Înăuntru era aproape întuneric, din cauză că micul culoar nu avea nicio fereastră până la primul cot. Fernando întinse mâna

şi apăsă pe întrerupătorul aplicei din dreapta uşii. Însoţitorul său aruncă o ultimă privire în curte, apoi intră la rândul său şi închise uşa, străduindu-se să se mişte în linişte. Fernando înaintă câţiva paşi, ocoli fotoliul desfundat şi măsuţa cu picior, pe care se înălţa o vază zveltă, în culori cromate, şi deschise prima uşă de pe dreapta. Lumina soarelui inundă cadrul cu o strălucire albă, care-l făcu să clipească de mai multe ori. Îşi frecă orbitele de câteva ori şi păşi în încăpere.

— O baie de sânge! murmură vocea lui Roldan chiar lângă urechea sa stângă. Ne-au luat-o din nou înainte. Intraţi odată, domnule Ferens!

Fernando făcu doi paşi şi se opri, cu mâna la gură şi ochii holbaţi. Valul de vomă îi urcă cu violenţă din stomac spre gât, gura i se umplu cu o substanţă acru-amăruie şi o senzaţie de leşuială i se instală în membre. Se aplecă în faţă şi vărsă, stropindu-se pe mâini şi pe pantaloni. Simţi mâinile celuilalt pe umeri şi se ridică suflând precipitat.

Priveliştea era înfiorătoare... Răsturnat lângă pat, cadavrul Melindei stătea cu faţa în sus şi cu o mână răsucită, prinsă sub trunchi. Cealaltă stătea încleştată pe mânerul din plastic al unui cuţit, a cărui lamă îi ieşea din partea stângă a pieptului rochiei. Şorţul alb îi era pătat de sânge şi o baltă brun întunecată se adunase sub gât. Pe faţă avea mai multe zgârieturi adânci şi o crestătură diagonală îi despicase pielea frunţii, lăsând dezgolit osul alb.

Pe scaun, legat fedeleş, cu o gaură imensă în piept, prin care se vedeau bucăţi de plămân şi inima transformată în zdrenţe, se afla cadavrul unui bărbat, cu faţa răsucită nefiresc la spate.

Juan Roldan îl împinse într-o parte şi se apropie cu grijă de scaun. Spuse ceva, cu buzele extrem de strânse, aproape o linie dreaptă, şi Fernando, deşi nu înţelese, bănui că erau cuvintele unei înjurături în spanish. Apoi, bărbatul apucă cu două degete bărbia mortului şi o întoarse spre el. Fernando clipi, se clătină, trase aer în piept şi clănţăni din dinţi, încercând să îngaime un cuvânt. Nu reuşi, se trase şovăind înapoi şi se împiedică de o pernă din burete. Căzu pe spate şi, vrând să se apuce de ceva, agăţă vaza înaltă din ipsos de lângă uşă, care se sparse cu zgomot.

— Doamne... îngăimă, cu gura plină de venin.

Roldan se răsuci extrem de repede pentru morga sa

obişnuită, cu mânerul alb al unei arme de forma unei tabachere între degete. Evaluă scena dintr-o privire, ridică din umeri şi vârî arma în buzunarul din dos al hainei, după care se aplecă uşor deasupra lui şi-l privi prin sticla neagră a ochelarilor, ca pe o insectă rară prinsă cu acul pe bucata de catifea a insectarului.

— Necunoscutul dumneavoastră frate, domnule Ferens. Oftă. Cum vă simţiţi ştiind că v-aţi fi putut afla în locul lui?

— Eu… e o glumă, nu? Şoapta i se transformă în ţipăt. O glumă? Cine a… cine a fost aici? Doamne, Melinda, Melinda… bărbatul acela… ce căuta aici?

— Nu e o glumă. Roldan îi întinse mâna şi-l trase în sus. Au trecut pe aici, în vreme ce noi ne găseam, probabil, în parcare.

Îl conduse către celălalt scaun, de sub fereastră şi îl ajută să se aşeze. Apoi se deplasă prin cameră, oprindu-se în dreptul obiectelor răsturnate şi privindu-le cu atenţie, fără să le atingă. În cele din urmă, se instală în faţa terminalului de pe masă şi scotoci cu degetul arătător printre sulurile mnemonice risipite peste tot.

— Bărbatul acela se numea Toma, spuse străduindu-se să descifreze denumirea de pe etichetele sulurilor. A sosit în locuinţă, la două ore după plecarea dumneavoastră şi v-a substituit în ochii celorlalţi, lăsând impresia că v-aţi întors deoarece aţi renunţat la plajă. El urma să vă ţină locul cât mai mult timp posibil, mai exact până ce vom fi reuşit să ieşim în largul Caraibelor şi când şansele Gărzii şi ale celorlalţi de a vă depista prezenţa s-ar fi apropiat vertiginos de zero.

Fernando îşi şterse buzele cu mâneca, fără să îndrăznească să se uite în direcţia scaunului vecin.

— Este… era copia mea genetică, nu?

— Era clonă dumneavoastră, da. Roldan ridică un sul şi-l derulă în partea superioară, apoi îl lăsă înapoi pe masă. O clonă crescută în mod accelerat, în numai doi ani. A costat o mulţime de bani şi viaţa celor trei supraveghetori, care s-au ocupat de cazul său. Totul pentru o acţiune care urma să dureze cel mult 24 de ore, domnule Ferens. Cineva din interiorul sistemului a trădat, înţelegeţi? Pe plajă, atunci, a fost numai o diversiune şi noi am căzut în capcană, ca nişte începători. Nu cu dumneavoastră aveau treabă, ci cu fişa mnemonică. O ţineaţi aici, în tubul acesta cu capac, nu? Sulul al treilea, cu etichetă verzuie. A dispărut. Douăzeci de ani de planuri spulberaţi în

vânt.

— Douăzeci de ani de planuri… repetă mecanic Fernando. Mă supravegheaţi de douăzeci de ani?

Îşi simţi mintea inundată de o ceaţă tulbure, la fel de amară ca şi fierea ce-i mai stăruia sub limbă. Poate că Laredo…

— Plecarea mea din Albuquerque, în urmă cu douăzeci de ani… Aveţi vreo legătură cu ea? Am fost o simplă piesă de şah, manevrată pe o tablă invizibilă?

— Toţi suntem nişte simple piese de şah, dădu din cap Juan Roldan şi pielea rasă a ţestei luci uleios în razele soarelui. Bărbatul se aşeză pe colţul mesei, ţinându-şi pantofii strânşi unul lângă celălalt. Nişte piese minuscule, manevrate de mâna zeului Timp. Dacă vreţi să discutăm numai despre cazul dumneavoastră, ei bine, da, domnule Ferens, există o intervenţie a Inchiziţiei Genetice, datorită căreia aţi ajuns în Laredo.

Îşi scutură cu unghia un fir de praf de pe reverul hainei. În camera stropită halucinant cu sânge închegat, păreau două statui uitate, descoperite de un sculptor plecat în grabă din atelier.

— Acum însă… Clătină din cap. Sulul mnemonic în care se aflau informaţiile adunate de dumneavoastră a ajuns, probabil, în mâinile celorlalţi. Ei nu ştiu că nu le pot folosi fără prezenţa dumneavoastră, noi nu le putem utiliza pentru că nu le avem. Am ajuns într-un punct mort. Trebuie să mă gândesc.

— Atâţia morţi pentru un sul de informaţii! Fernando înghiţi în sec şi-şi duse mâinile către obraji. Dumnezeule, e o nebunie! De ce sunt atât de importante?

— Vreau să mă gândesc, domnule Ferens. Sunteţi amabil să păstraţi câteva momente de tăcere?

— De ce sunt atât de importante? ţipă răguşit celălalt. Nişte informaţii prăfuite, vechi de sute de ani, despre o expediţie maritimă uitată… Ce ascund, dacă a fost nevoie să moară atâţia oameni pentru a ajunge în stăpânirea lor?

— E important să mă gândesc, înţelegeţi, domnule Ferens?

— E important să aflu! ţipă din nou Fernando şi se ridică tremurând în picioare. Ocoli cu teamă cadavrul femeii şi se apropie de masă. Dacă nu aflu, nu mai colaborez!

Roldan oftă şi ridică fruntea.

— Există o *poartă,* spuse rar, a cărei poziţie nu se poate afla

decât examinând acele informaţii. O poartă către o altă lume. Sau aşa credem. Acum, pot să mă gândesc la o soluţie?

Fernando îşi umezi buza de sus cu vârful limbii. Cine ierta şi cine pedepsea în lumea asta de neînţeles? Melinda, draga, scumpa Melinda zăcea cu un cuţit înfipt în inimă, din cauza blestematelor de informaţii. Din cauza sa.

— Nu e nevoie să vă gândiţi prea mult, spuse încet şi-şi plecă fruntea. Sulul mnemonic furat nu conţine decât lucruri fără importanţă. Adevăratele informaţii sunt aici. Îşi bătu fruntea cu degetul. Le-am memorat şi se află în permanenţă cu mine.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigând mereu către apus făcură 39 de leghe, dar amiralul nu înregistră decât 36. Cerul se acoperi de nori şi plouă puţin.

Spune aici amiralul că în această zi şi în cele următoare găsiră un aer foarte temperat, încât era o adevărată plăcere să te bucuri de frumuseţea dimineţilor şi că nu mai lipsea nimic altceva spre a le face încântătoare decât ciripitul păsărelelor. El spune: „Şi era o vreme ca în aprilie în Andaluzia”. Aici începură să zărească din belşug o iarbă foarte verde, care părea desprinsă de puţină vreme de la mal, din care cauză toţi socotiră că trebuie să se afle aproape de vreo insulă, nu însă de pământ, după părerea amiralului, care spune: „Deoarece socot că pământul se găseşte mai departe”.

Jurnal de bord anonim

Garda Civilă

Prima unitate combatantă care a purtat denumirea de Gardă Civilă a apărut în timpul Imperiului de 6 săptămâni, în regiunea semicolonie Utah, şi nu are nicio legătură cu cea actuală, a cărei înfiinţare se datorează ofiţerului de cavalerie Edward Q. Murchesson.

Legenda spune că, după cucerirea unui sat din mâna rebelilor mexicali, cu doar câteva luni înainte de izbucnirea oficială a Războiului dintre Nord şi Sud, maiorul Murchesson a cunoscut o femeie de o frumuseţe răpitoare, Juanita. De frica răzbunării alor săi după plecarea trupelor yankee, Juanita l-ar fi rugat pe acesta s-o ia cu el, dar maiorul nu a putut încălca regulamentul militar

şi s-a hotărât să-şi protejeze altfel iubita de-o noapte: a lăsat în urmă un sergent şi doi soldaţi, cu ordin de a înfiinţa o trupă de poliţie, în regim semimilitar, care să nu le permită localnicilor să se dedea la violenţe inutile.

Adevăr sau nu, Garda Civilă şi-a păstrat permanent un caracter semimilitar, adeseori ofiţeri activi ai armatei fiind trecuţi la cârma acestei instituţii. Înzestrată cu mijloace de locomoţie rapidă, în special cu automobile şi scutere electrice, cu arme de foc, tunuri cu apă, scuturi de plastic şi grenade fumigene, membrii angajaţi ai Gărzii au făcut faţă de-a lungul timpurilor la numeroase revolte ale populaţiei, la luptele sângeroase din perioada *deceniului viselor sângeroase,* când traficanţii de droguri deveniseră o putere transnaţională, implicată în izbucnirea celei de a Doua Confruntări între FNK şi Uniunea Iquique, şi chiar au reuşit să încetinească accesul la putere al Inchiziţiei Genetice, în perioada Directoratului Celor Patru John.

Fapt interesant, deşi înrolarea în Gardă este benevolă şi liberă pentru toate rasele care compun Federaţia, membrii ei sunt în exclusivitate yankei. Tot legenda este aceea care încearcă să lămurească şi acest aspect, punând în gura lui Murchesson ordinul conform căruia sergentul trebuia să aibă grijă ca, în timp, membrii viitoarei poliţii să fie în întregime yankei, lucru destul de logic, dacă ţinem seama de faptul că, pe vremea aceea, Llano Estacado era populat aproape în exclusivitate cu etnii comanches şi mexicale.

În prezent, forţa de descurajare a Gărzii Civile este alcătuită din două divizii, care controlează practic întregul teritoriu al FNK, având subunităţi de patrulă înşiruite de-a lungul întregii linii sudice de graniţă. Fiecare divizie este alcătuită din trei batalioane de infanterie mobilă şi câte o unitate de puşcaşi infanterişti, a căror răspândire la nivelul Federaţiei este uniformă, astfel încât, în orice moment, să existe forţe disponibile pentru orice punct de pe hartă unde ordinea publică ar fi putut fi tulburată de mişcări sociale.

5.

— Există o tehnică specială pentru a memora informaţii de mari dimensiuni.

Fernando clătină din cap şi se sprijini cu mâna de colţul mesei. Farfurioara de sticlă se clătină şi moţul de frişcă al prăjiturii avu un moment de dezechilibru, căruia îi puse capăt vârful linguriţei. În cofetărie, era o linişte lâncedă, întreruptă numai de bâzâitul monoton al ventilatorului din tavan.

— Ca *arhivar,* am fost obligat să-mi însuşesc o serie de metode de stocare, care nu ţin de structura Reţelei. Pentru cazuri de urgenţă, ne-au motivat la cursurile de calificare. Pot exista momente când Reţeaua nu este contactabilă. Extrem de rar, e adevărat, dar în decursul anilor s-au ivit vreo două. Şi pot exista momente în care Reţeaua refuză anumite seturi de informaţii, din varii motive: viruşi, viteze diferite de procesare, imposibilitatea de a înţelege anumite scheme logice perimate… Informaţii care nu au voie, totuşi, să dispară din sistem. Ce faci atunci?

Ridică din umeri şi îşi răspunse singur, cu sloganul atât de des repetat la demult încheiatele cursuri:

— Apelezi la metodele de stocare. Care sunt de două tipuri: grafice şi mnemopsihice.

— Grafice?!

— O denumire, pricepi? Nu ştiu exact ce se ascunde sub ea, pentru că eu am optat pentru varianta mnemopsihică. Oricum, ţine de faptul că literele, cuvintele, propoziţiile şi frazele pot să fie scrise şi de mână, nu numai cu ajutorul terminalului. Varianta mnemo te învaţă cum să ţii minte pe de rost până la 4 megabiţi de informaţie, indiferent sub ce formă se prezintă ea – cifre, cuvinte sau simboluri. Nu vreau să-ţi expun principiile ei de funcţionare. Important este că ai rezultatul în faţă. Am memorat informaţiile din fişierele acelea, pentru că altminteri ar fi trebuit să le transcriu la terminal şi orice UIA ar fi putut să spargă codurile personale şi să le fure. Chiar şi o UIA care s-ar fi aflat în Matamoros, după cum mi-a spus domnul Roldan.

— Porţi informaţiile cu tine! făcu admirativ femeia şi împinse sonda verzuie cu apă tonică într-o parte. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva, deşi, în mod normal, noi ar trebui să ştim absolut totul despre tine. Absolut totul, Fernando!

Oftă şi-şi privi unghiile lungi, făcute cu o ojă de culoarea jadului. Înainte de a vorbi din nou, se asigură că vânzătoarele din spatele tejghelei de alamă erau cufundate într-o conversaţie adevărată şi nu se prefăceau ca să poată trage cu urechea.

— E-n regulă, îl linişti. Am verificat cofetăria asta de trei ori numai în cursul zilei de azi. Nimeni nu ar fi putut să instaleze vreo ureche pe aici, fără să-l remarcăm. Te rog să-mi mai spui odată, cuvânt cu cuvânt, mesajul pe care ţi l-a încredinţat Juan pentru mine.

— Cuvânt cu cuvânt: *Indiferent ce suntem, nu se moare decât o dată. Dar ne putem reîntâlni de nenumărate ori. Drumul spre rădăcinile Istoriei poate să înceapă, eu unul sunt gata.* Asta-i tot.

— Tot, repetă gânditoare Beatriz şi-şi netezi sprânceana pe jumătate albă cu arătătorul. Domnule Fernando Ferens, cercul a început să se închidă. Nu, nu e nevoie deloc să pricepi anumite lucruri. Trebuie numai să acţionezi în aşa fel, încât ele să se petreacă, şi atât.

— Vrei să spui că mă aflu, fără să ştiu cum, chiar în centrul unor evenimente şi, vrând-nevrând, sunt nevoit să particip la derularea lor, nu?

— Ceva cam în felul acesta. Femeia râse uşor. Acum, ne vom ridica de la masă, asemenea unei perechi oarecare şi chiar am să te rog să faci pe gentlemanul şi să ţii cont că mă aflu aici la invitaţia ta.

Se ridicară amândoi odată şi bărbatul se grăbi să-i tragă scaunul pentru a-i permite să iasă mai uşor în spaţiul liber dintre mese. Apoi se înclină în faţa ei şi o pofti cu un gest teatral spre uşile de sticlă. Cele trei vânzătoare le aruncară o privire fugară şi-şi continuară discuţia animată.

Afară, vipia avea gust de cocleală şi acoperea cu boabe mari de transpiraţie orice bucată de piele expusă la soare. Porniră de-a lungul bulevardului, în direcţia parcului. Pe partea stângă, mulţimea de vitrine strălucea inexpresiv, aşteptând nevăzuţi admiratori. O trăsură galbenă îi depăşi, venind dinspre stadion şi dispăru după clădirea masivă a Teatrului. Doi *alguazili* se certau violent cu un bărbat care-şi ţinea bicicleta de coarne aproape de mijlocul străzii. Trecură pe lângă ei şi Fernando îşi simţi inima cât un purice, dar bărbaţii în uniformă regulamentară, cu centiron alb şi diagonală lată părură că nu-i văd. Beatriz îşi strecură degetele pe sub braţul său, trăgându-l mai aproape de ea.

— E bine să părem o pereche revenind de la plimbare. Mai avem numai câteva sute de metri şi vom fi preluaţi de un echipaj.

— Niciodată nu-mi daţi decât informaţiile care privesc viitorul foarte apropiat, răspunse uşor absent bărbatul. E o simplă constatare.

— O constatare corectă. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, e bine să nu ştii nimic despre viitor.

Îi aruncă o privire tăioasă, dar femeia nu-l băgă în seamă. Ajunseră în faţa Teatrului şi simţi cum mâna de sub braţ îl îndrumă către dreapta. Ocoliră bazinul circular, plin cu apă călduţă şi murdară, din mijlocul căreia se înălţa un grup de trei tritoni, care se băteau pe o minge de bronz. Mâna îl direcţionă din nou spre dreapta şi urmară aleea care ducea spre curtea interioară a clădirii, acolo unde, de obicei, erau parcate trăsurile în timpul spectacolelor. O trăsură neagră, cu un impresionant blazon pe portiera dinspre ei, aştepta cu caii mestecând nervoşi zăbalele pline de spumă şi dispozitivele de înfrânare puse numai în spatele roţilor din faţă. Vizitiul, un tânăr într-o livrea strălucitoare, cu guler tare şi plastron alb, se învârtea în jurul uşilor, lustruind alămurile. Când îi văzu, aruncă buretele în coşul de sub capră şi rămase într-o poziţie de aşteptare.

— Eşti liber, tinere?

Fernando tresări, auzindu-i din nou vocea. Beatriz avea exact intonaţia unei doamne din lumea bună şi chiar şi lui i se păru normal să-i solicite unui vizitiu să o conducă acasă în caleaşcă, de vreme ce asta îi era condiţia.

— Doamnă… Vizitiul făcu o reverenţă uşoară. Îmi pare nespus de rău, stăpânul meu este acum la spectacol şi sunt obligat să-l aştept.

— Ce mizerie! exclamă dispreţuitoare femeia şi se întoarse către el. Dragul meu, în oraşul acesta infect nici măcar o trăsură nu poţi să găseşti când ai nevoie. Şi mă rog ce piesă se joacă azi?

— Stăpânul zicea ceva despre „Trei cowboys în deşertul de cenuşă”, doamnă. Vă spune ceva denumirea asta?

— Cred că noi suntem cei trei cowboys şi scena noastră e chiar lumea. Mă înşel cumva?

Vizitiul îi privi atent preţ de câteva clipe, apoi făcu o nouă reverenţă, mult mai accentuată, de data asta.

— În cazul acesta, cred că stăpânul poate să mai aştepte. Poftiţi, vă rog.

Deschise portiera şi coborî scăriţa metalică. Beatriz înclină din

cap şi urcă prima, sprijinindu-se de braţul lui. Fernando se strâmbă neînţelegând rostul discuţiei, dar o urmă îndeaproape. Uşa se închise şi trăsura se înclină puţin, când vizitiul se căţără pe capră. Apoi un geam îngust se trase într-o parte şi vocea acestuia pătrunse în interior:

— Şi domnul Roldan, doamnă?

— Domnul Juan Roldan a ieşit din joc. Urmează planul pe care-l ştii.

— Am înţeles, doamnă.

Geamul se închise fără zgomot şi trăsura se urni din loc cu un zvâcnet. Fernando se lăsă pe spate, între pernele moi din catifea vişinie. Interiorul era tapisat în piele vişinie, iar deasupra geamurilor exista câte un toc de lemn, în care stăteau storurile din plastic. Se gândi că trebuie să fi fost trăsura vreunui şef al administraţiei locale, poate a viceprimarului sau a directorului de la Drumuri şi Poduri.

— Pot să întreb unde mergem?

Beatriz ridică din umeri şi îi studie îndelung figura.

— La gară. Vocea îşi pierduse intonaţia de adineaori, părând mai degrabă obosită. Ni s-au rezervat locuri pentru trei direcţii diferite, tocmai pentru a-i induce în eroare pe aceia care se vor fi gândit la posibilitatea de a părăsi oraşul cu monoraiul.

— Aha!

Se hotărî să nu mai scoată niciun cuvânt, până când situaţia nu o va fi impus. I-ar fi fost necesare 20-30 de minute şi un loc unde să nu-l deranjeze nimeni pentru a se putea concentra şi încerca să realizeze care era poziţia sa ca cetăţean al Federaţiei în aceste momente şi cum ar fi trebuit să reacţioneze în continuare. Dar nu avea să aibă nici spaţiul şi nici timpul pentru meditaţie, îi era din ce în ce mai clar. Viaţa sa din ultimele 24 de ore, de când se prăjise la soare fără nicio grijă, privind visător în apele metalizate ale lui Rio Grande şi până în clipa de faţă, fusese o goană continuă din faţa unor duşmani nevăzuţi. Duşmani a căror identitate îi era greu s-o precizeze. Pentru că, de fapt, cine îl vâna pe Fernando Ferens *arhivarul?* Garda civila? Nu omorâse pe nimeni, nu furase nimic, nu atentase la…

Oftă şi îşi strânse picioarele sub banchetă. În faţa sa, femeia cu sprânceana pe jumătate albă şi cu un profil de înger damnat, citea cu atenţie dintr-un carneţel cu scoarţe maronii. Doamne, dacă n-ar fi văzut cum arăta camera sa, dacă nu ar fi pipăit cu

degetele sale gâtul sărmanei Melinda în căutarea inexistentului puls, ar fi crezut că se întorcea de la Teatru, însoţit de cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Nu ucisese? Dar alături de el muriseră doi oameni şi *alguazilii* nu văzuseră exact ceea ce se petrecuse în faţa chioşcului. Apoi fusese împins în acel străvechi Subaru, deci participase, fără să se împotrivească, la furtul maşinii. Şi morţii de acasă... N-ar fi putut să pună pariu că pe pumnalul din pieptul Melindei nu se găseau tocmai amprentele sale.

De fapt, cine naiba-i vâna?

Deschise gura să întrebe, dar nu mai avu timp s-o facă. Trăsura îşi încetini goana, roţile trosniră uşor, semn că schimbaseră tipul de macadam, apoi vizitiul strigă ceva în direcţia cailor. Aruncă o privire pe geam şi văzu colţul din dreapta al clădirii cenuşii şi urâte a gării profilându-se pe partea portierei sale. Apoi geamlâcul se deschise din nou şi vocea vizitiului pătrunse în interior:

— Gara, doamnă. Puteţi coborî fără grijă, îl văd pe Biron că face semn de lângă toneta de ziare.

Roţile se mai învârtiră de câteva ori, apoi se opriră. Cupeul se înclină spre dreapta, se auziră tălpile lovind asfaltul şi zgomotul scăriţei metalice destinzându-se. O privi întrebător. Femeia vârî în poşetă carneţelul, scoase pentru o clipă tabachera plată a armei şi îi mută butonul în poziţie de aşteptare, apoi dădu din cap şi arătă cu bărbia în direcţia clanţei interioare.

— Mergi în urma mea, la câţiva paşi, ca şi când nu m-ai cunoaşte. Dacă se întâmplă ceva, te culci imediat pe burtă şi nu te mişti, clar?

— Clar, oftă şi senzaţia de păpuşă de cârpă executând exact mişcările pe care le dorea mâna din interior deveni extrem de acută.

Coborâră. La despărţire, valetul se înclină adânc şi vorbi încet, aproape fără să desfacă buzele.

— La Pontus Albertini vă aşteaptă un călugăr franciscan, doamnă. În cazul în care veţi fi nevoiţi să optaţi pentru o altă variantă, va trebui să ţineţi cont de faptul că singurul loc unde există un aerodrom utilizabil este San Antonio. Dar avionul nu este o soluţie decât până la Galveston. După care riscul calculat pe fiecare variantă creşte cu 15 cu fiecare schimbare a mijlocului de transport. Succes!

Beatriz zâmbi strâmb, dădu din cap şi se îndreptă spre treptele tocite ale scării ce conducea în interiorul masiv al gării. Părea extrem de nepăsătoare şi de detaşată faţă de tot ceea ce se petrecea în jur, dar Fernando îşi aminti cu un fior neplăcut de faptul că, pe plajă, o lăsase să facă baie şi peste foarte puţin timp se trezise cu ea alături din senin, trăgând cu arma şi ucigând cu mâinile goale, asemenea unui înger al morţii.

Se luă după ea, privind cu coada ochiului către bărbatul rezemat de chioşcul de ziare. Acesta citea nepăsător o revistă cu programe de televiziune şi îşi sălta la fiecare 10-15 secunde ochelarii ce-i alunecau spre vârful nasului.

În interiorul gării, nu erau decât trei persoane, aşteptând liniştite la rând, în faţa uneia dintre cele trei case de bilete. În colţul cu imensul leandru înflorit, un câine flocos încerca să scoată ceva dintr-o pungă de hârtie, împingând-o cu botul în vasul din lemn. Prin ferestrele cu gratii, deschise la perete, se vedea linia aerodinamică a monoraiului, plutind suspendat la câteva zeci de centimetri de sol, învăluit în aura verzuie a câmpului electrostatic.

Beatriz se opri în faţa hărţii electronice a reţelei de cale ferată şi căută pe display o anumită rută, urmărind cu săgeata cursorului linia ţărmului lui Rio Grande, reprezentat sub forma unei linii groase, albastre, licărind uşor prin efectul de fotofosforescenţă. Fernando trecu şovăind mai departe, neştiind cu exactitate ce anume trebuia să facă în acest caz. Beatriz se oprise în mod special acolo, fie remarcase faptul că ceva nu era în regulă în sală, fie felul în care numitul Biron stătea lângă chioşc îi transmisese o informaţie suficient de importantă pentru ca să trebuiască s-o verifice imediat, înainte de a se urca în tren. Ridică din umeri şi împinse în uşile batante, ieşind pe peron.

Băncile de material plastic poros păreau date cu o vopsea proastă, care se cojise pe alocuri din cauza vechimii. O umbrelă stricată, zăcea uitată pe cea mai îndepărtată bancă, semn că de la ultima ploaie nu se mai făcuse curat în incinta gării. Întoarse capul cu precauţie: femeia stătea aplecată în continuare deasupra hărţii, prea concentrată de ceea ce vedea acolo pentru a mai acorda atenţie şi la altceva. În schimb, bărbatul care se afla chiar lângă ghişeu terminase de cumpărat biletul şi acum se îndrepta spre uşă, numărând restul. Avea o pălărie de

panama ponosită şi o sacoşă de plastic neagră într-una din mâini.

Poate că Beatriz aştepta să vadă care dintre cei trei ar fi putut să fie spionul Gărzii sau al *celorlalţi.* Şi nu putea să-i dea nicio indicaţie despre ceea ce trebuia să facă el, fără a atrage atenţia asupra lor. Ce urma să facă, în acest caz? Fernando îşi duse mâinile la spate pentru a le ascunde tremurul nervos şi îşi strânse degetele cu putere unele de altele, până când nu-şi mai simţi degetele. Poate că soluţia cea mai bună era să se urce în tren. Oricum, urmau să părăsească Laredo cu monoraiul, iar acesta aştepta la câţiva metri de el, gata de plecare.

Făcu mai multe mişcări scurte din trunchi, ca şi cum ar fi vrut să-şi dezmorţească oasele, ceea ce-i îngădui să se uite din nou în interiorul sălii, fără să dea impresia că îşi dorea acest lucru în mod expres. Beatriz părea că se îngropase de tot în display, uitând de orice altceva. Bărbatul cu panamaua pe cap ieşise pe peron, la câţiva paşi de el, dar nu părăsise cadrul uşii. Îşi îndesa banii în buzunarul drept al pantalonilor şi-l studia cu o privire nepăsătoare. Se întâmplase ceva! hotărî Fernando şi simţi fiorul spaimei urcând cu încrâncenare în el. Se desprinse din loc şi se îndreptă către monorai, aşteptându-se să audă în orice clipă un pocnet de armă sau un signal de poliţist dând alarma.

Nu se întâmplă însă nici una, nici alta. Ajuns în dreptul locomotivei-vagon, stătu în cumpănă, nehotărându-se în care din cele trei vagoane să se urce. Instinctul îi sugera să opteze pentru ultimul, din care, la nevoie, ar fi putut să coboare în staţii mai neobservat decât din celelalte două şi ar fi putut să aştepte ascuns în spatele lui plecarea din staţie a trenului. Merse paralel cu vagoanele în formă de picătură de apă alungită spre sol, străduindu-se să nu privească înapoi. Trenul părea gol, cu excepţia pălăriei înfoiate a unei doamne, pe care o văzu lipită de geam, în vagonul din mijloc.

Ajunse în dreptul scăriţei ultimului vagon şi se căţără cât mai firesc cu putinţă, fără să rişte vreo privire în direcţia uşii. Coridorul minuscul din capăt era gol. Fumul pătrunzător al unei ţigări de foi stăruia încă în aer şi profită de deschiderea uşii pentru a evada în exterior, învăluindu-şi trupul asemenea unui şarpe aerian. Apăsă pe butonul de deblocare al căii de acces în vagon şi uşa metalică alunecă silenţioasă în teaca peretelui. Cele 16 locuri, dispuse câte opt de fiecare parte a vagonului

erau goale. Reviste din folie de plastic, cu imagini din lumea mării, stăteau risipite pe tapiseria uzată a câtorva dintre fotolii. Era cald, în ciuda sistemului de aer condiţionat, care funcţiona continuu. Fernando luă un şerveţel de hârtie de pe o consolă şi-şi şterse fruntea şi palmele, după care se aşeză pe partea stângă, în fotoliul lipit de geam, cu ochii fixaţi pe uşile batante ale gării.

Dumnezeule, chiar că se întâmplase ceva rău, dacă Beatriz nu mai terminase de citit harta aceea blestemată! apoi îl zări pe bărbatul cu panama desprinzându-se de pragul umbrit şi apropiindu-se, la rândul său, de tren. Oare unde avea să urce? Fernando înghiţi în sec şi fu aproape gata să pună pariu că peste câteva secunde avea să audă paşii grei izbind în scara metalică a celui de-al treilea vagon. Căzuseră din nou în cursă?

O mână îl smuci de umăr şi aproape că se înecă cu strigătul pe care trebui să şi-l înăbuşe în ultima clipă. Femeia cu sprânceana pe jumătate albă stătea aplecată la nivelul spătarelor, încercând să devină invizibilă pentru eventualii privitori din exterior.

— Repede! şuieră şi Fernando observă că boabe mari de transpiraţie i se prelingeau de pe frunte şi picurau pe mocheta groasă a podelei. Ai făcut foarte bine că te-ai urcat aici, va fi mult mai uşor să coborâm fără a fi observaţi.

— Cum naiba te-ai strecurat, fără…?

— Vrei să mori? îl înghionti femeia, aproape răsturnându-l înapoi în fotoliu. Avea o lucire aparte în ochi, o rază de soare reflectată pe o oglindă de gheaţă. Privirea din clipa în care-l ucisese pe tânărul musculos de pe plajă, strivindu-i carotida, îşi aminti Fernando şi muşchii îi deveniră brusc rigizi. Urmează-mă şi străduieşte-te să nu faci mai mult zgomot decât o pisică pornită la vânătoare.

Se cocoşă, la rândul său, şi se ţinu aproape de ea, străduindu-se să-i asculte întocmai ordinul. Uşa din celălalt capăt al vagonului culisă tăcută şi ieşiră în coridorul minuscul. În loc să se îndrepte către uşa exterioară, Beatriz tastă grăbită pe consolă o combinaţie de cifre şi un panou se desfăcu în perete.

— Compartimentul bagajelor voluminoase, îi explică rapid. Intră!

Se lăsă în patru labe şi îşi dădu drumul să alunece pe panta pronunţată care-l ducea spre fundul calei. Abia atinse podeaua

orizontală, că alături ateriză trupul încordat al femeii. În partea superioară, panoul se închise cu un fâşâit, cufundându-i în beznă.

— E-n regulă, auzi vocea lui Beatriz. La viteza de 150/h o să fie niţel cam incomod, dar avem aproape o oră şi un sfert de taclale, aşa că poţi să pui întrebări. Să nu te aştepţi însă să primeşti răspunsuri chiar la toate.

Cronica apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigară ziua şi noaptea mai mult de 55 de leghe, dar amiralul nu înregistră decât 48. În toate aceste zile fu vreme bună pe mare, care era liniştită ca râul Sevillei. În această zi, Martin Alonso cu Pinta care, cu velele pline naviga mai repede, o luă înainte, spunând amiralului că văzuse mare mulţime de păsări zburând spre apus şi că spera să descopere pământul în timpul nopţii, şi de aceea mergea atât de iute. Şi la Septentrion apăru o ceaţă mare, care e semn de pământ apropiat.

Jurnal de bord anonim

Cap Canaveral

Între oraşul-port Miami, capitala terminalelor electronice de mare fineţe de pe întreaga Coastă de Est, şi Daytona Beach, situl arheologic unde savanţii secolului trecut au descoperit primele mărturii materiale privitoare la existenţa stabilirii unui act de comunicare străvechi, stabilit între specia umană şi o specie inteligentă non-umană, respectiv cea a delfinilor, există o linie de monorai lungă de peste 500 de kilometri. În 3 ore şi jumătate, poţi străbate aproape întreaga peninsulă Florida pe lungime, fără ca să nu apuci nici măcar să te plictiseşti. Este adevărat că nu poţi să vezi mai nimic din frumuseţea semisălbatică a ţinutului, decât întinderea monotonă a câmpurilor, spinarea albastră a vreunui lac mai întins, verdele închis al pădurii tropicale, care fuge în paralel cu trenul pe distanţe de mai multe zeci de kilometri şi, ici şi colo, acele sclipitoare din duraluminiu, înalte de sute de metri, ale punctelor de supraveghere ale atmosferei.

Singura staţie de pe întregul traseu este cea din Orlando, unde se schimbă generatorul magnetic al autotrenului şi se

redimensionează înălţimea de suspensie a *şinei,* deoarece, de aici încolo, terenul începe să vălurească uşor, iar traseul să-şi piardă oarecum din linearitate, fapt care presupune un câmp sustentor mai puternic şi un consum sporit de energie cu aproape 15. De altfel, călătorul monoraiului are timpul necesar să-şi facă un duş răcoritor în toaleta gării şi să bea cafeaua cu lapte, care intră în costul biletului. Pe terasa din dreapta turnului de control, poate să-şi piardă jumătatea de oră de reapus stând tolănit într-un şezlong şi ascultând trăncăneala interesantă a personalului feminin al staţiei. Şi, nu o dată, se întâmplă să audă pomenindu-se numele de Cap Canaveral, ba chiar să aibă norocul să surprindă chiar şi vreuna din poveştile care circulă pe seama acelui loc enigmatic, situat la mai bine de 100 de kilometri către est, foarte aproape de malul oceanului.

Despre Cap Canaveral există mai multe legende decât adevăruri ştiinţifice, deşi, culmea ironiei, este vorba despre un laborator ştiinţific, datând probabil cam din timpurile în care o necunoscută civilizaţie umană anterioară stabilea contacte raţionale cu o demult dispărută specie de mamifere acvatice inteligente.

Locul este greu accesibil, în primul rând datorită junglei aproape de nepătruns care îl înconjoară, iar în al doilea rând, considerat argumentul cel mai important, datorită puternicei radiaţii reziduale care se menţine constantă deasupra zonei din timpuri imemoriale. Puţinele expediţii întreprinse de-a lungul secolelor, sfârşite fără excepţie cu rezultate tragice, precum şi cercetările aeriene şi extraatmosferice din secolul nostru, au condus la descoperirea unui complex de clădiri şi a unei piste uriaşe din beton, cu instalaţii sofisticate, dar cu scopuri greu de determinat în mod clar, din cauza gradului avansat de distrugere. Cea mai frecvent avansată presupunere (şi cea mai plauzibilă din punctul de vedere al civilizaţiei noastre tehnologice) este aceea care fixează aici o bază de lansare a navelor spaţiale.

Există, evident, şi o mulţime de voci academice distinse care se împotrivesc acestei interpretări, aducând ca argument faptul că nu trebuie pornit de la ideea că istoria este alcătuită din cicluri civilizatorii repetitive, ci că ea are o formă spirală de creştere progresivă, conform căreia tot ceea ce a existat înainte de noi a fost, în mod obligatoriu, o formă premergătoare

inferioară. Cum însă aura romantică a legendelor este mai puternică în rândul maselor decât aceea mai austeră şi mai rigidă a ştiinţei, la Cap Canaveral a existat cândva o bază de lansare a astronavelor terestre către spaţiile necuprinse ale Universului. Asta deşi nici măcar ştiinţa actuală nu a reuşit să definitiveze schema constructivă a unei aeronave care să se poată ridica mai sus de 18 kilometri şi care să aibă puterea să scape de chinga atracţiei gravitaţionale.

6.

Ca de obicei, Beatriz avusese dreptate: în primele 20 de secunde după ce ţiuitul subţire, aproape liminal, al alarmei se făcu auzit, nu simţi nimic deosebit; ceva mai târziu, când îşi reveni cât de cât de pe urma şocului, realiză că în acele momente trenul îşi dublase câmpul de forţă şi se înălţase la distanţa de croazieră în raport cu solul. După care startul fusese, pur şi simplu, năucitor. Un obuz azvârlit dintr-un tun. Fernando călătorise foarte rar cu monoraiul din cauza costului ridicat al biletelor, dar niciodată nu simţise ghemul acela oribil comprimat din stomac din clipa ţâşnirii pe şina de vanadiu cu viteza năucitoare de 150 km/h, fără nicio adaptare anterioară. Fotoliile, îşi aminti. Fotoliile cu pernă de apă şi centurile de protecţie...

La început, se rostogolise ca un bolovan până în fundul calei şi se izbise de elementele de protecţie a bagajelor fixate pe ziduri. Îl durea umărul drept şi bănuia că pe obrazul de pe acea partea avea o vânătaie cât toate zilele. În cele din urmă, reuşise să se agaţe de ceva asemănător unui rastel şi se ridicase în patru labe. Înaintarea trenului nu producea niciun fel de alt sunet, cu excepţia unei vibraţii surde şi tensionate, care făcea să-i clănţăne dinţii în gură.

— Unde eşti? întrebă în şoaptă, apoi strigă la femeia nevăzută: Unde naiba te-ai ascuns?

— Mă aflu chiar lângă punctul de ieşire din cală, veni răspunsul după câteva clipe şi lui Fernando i se păru că vocea tremura uşor, apoi înţelese că totul era deformat din cauza afurisitei de vibraţii. Ai păţit ceva?

— Aproape că mi-am spart capul! înjură el iritat. De ce nu mi-ai spus să mă agăţ de ceva?

— Pur şi simplu n-am mai călătorit niciodată într-o cală de bagaje pentru a şti cum trebuie să reacţionez. Trebuie să încerci să ajungi lângă mine.

Mda, ştia şi el că trebuia. Dar cum?

Se desprinse de bară şi încercă să înainteze în patru labe în direcţia vocii. Un fel de pumn nevăzut îl izbi în cap şi în piept şi se trezi din nou strivit de perete.

— Nu pot! strigă furios. Forţa centripetă are forţa unui ciclon. Aproape că m-a turtit. Dacă mai păţesc o dată aşa ceva, nu o să mai ai de cărat decât un cadavru cu oasele zdrobite.

— În regulă, Fernando, nu e cazul să-ţi pierzi stăpânirea de sine. Ţine-te bine de ceva şi stai liniştit, până ce te chem eu, în regulă? încerc să mă gândesc la o soluţie.

Să stea liniştit, după ce încasase două trânteli suficient de puternice, ca să frângă oasele oricărui om normal! Numai o femeie ca Beatriz putea să gândească în felul acesta… Nu era nicio problemă în legătură cu statul pe loc. Nu avea nimic altceva de făcut decât să se lase împins în perete şi să-şi ţină mâna dreaptă încleştată pe ceea ce bănuia că ar fi un mâner de… De ce? Ridică din umeri: nu avea nicio importanţă. Un mâner, pur şi simplu.

Cu cât trecea timpul, cu atât constata că se înfunda din ce în ce mai mult în ceea ce-i părea o situaţie complicată şi fără ieşire. O simplă întâlnire cu un coleg din adolescenţă se transformase rapid în coparticiparea la două crime, la furtul unei maşini, la fuga de la somaţia Gărzii, la posibila implicare în şirul celorlalte două omoruri din camera sa, în ascunderea în trenul acesta, ascundere ce-l incrimina mai mult decât orice… Căzuse pe mâinile unor traficanţi de informaţii sau în cele ale temutei Inchiziţii Genetice? Cine erau ei, ca să se poată juca astfel cu viaţa sa? Zeii pierduţi ai indienilor amerigos? Dumnezeul creştin al catolicilor spanish? Supraoameni creaţi în eprubetele geneticienilor din adâncurile laboratoarelor de pe ţărmurile Espanolei?

Un zgomot diferit de zumzetul continuu produs de transformarea energiei câmpului electromagnetic în lucru mecanic îi întrerupse şirul întrebărilor. Un corp care se târăşte pe podea, ghici, în timp ce îşi forţa zadarnic ochii să vadă ceva prin întunericul de smoală.

— Hei, omule, m-am apropiat de tine cu picioarele, încearcă

să produci un zgomot constant, ca să îmi dau seama exact unde te afli. Bate în perete cu ceva…

Căută disperat cu mâna stângă printre obiectele pe care le bănuia ţintuite de zid ceva cu care să lovească, dar nu găsi. Apoi îşi aminti că în buzunarul pantalonilor avea câteva monede. Se chinui timp de mai multe secunde până să reuşească să-şi strecoare degetele înăuntru şi să apuce una dintre ele. Începu să ciocăne cu ea într-un tub metalic gros, care se găsea foarte aproape de cap. Peste foarte puţin timp, un pantof sport îl atinse lângă ureche.

— Agaţă-te şi încearcă să te tractezi, mă auzi?

O apucă zdravăn de picior cu mâna stângă, iar apoi cu cea dreaptă şi începu să ascensioneze de-a lungul lui, ca pe un perete vertical. Când ajunse la mijlocul trupului, staţionă câteva clipe, cu mâinile înfipte în brăcinarii pantalonilor, şi respiră adânc de mai multe ori, încercând să îşi vină în fire. Se simţea la fel de solicitat ca în mijlocul unei furtuni violente, atâta numai că lipsea vântul şi urletele sale lugubre. Tensiunea era însă aceeaşi.

Întinse mâna şi întâlni un sân moale, apoi degetele se fixară pe umăr şi, cu un efort deosebit, reuşi să-i atingă buzele cu nasul.

— Mai sus! gâfâi femeia, abia reuşind să mai articuleze cuvintele. Te… prinzi de bară.

Se folosi de umărul ei ca de un punct fix şi reuşi să se propulseze înainte. Mâna întâlni bara groasă şi degetele se cramponară cu încrâncenare de suprafaţa cilindrică. Peste numai câteva clipe, îi auzi răsuflarea gâfâită alături. Tăcută o vreme, în timp ce trenul aluneca liniştit pe şine cu o viteză la care nici măcar nu voia să se gândească.

— Sângele, articulă într-un târziu, sângele… îmi zvâcneşte puternic de tot în urechi şi… mă dor ochii.

— Presiunea e de vină. Sus, în compartimentul comun există presurizare şi o decompresie automată. Aici însă, presiunea este mare din cauza vitezei şi nu avem nicio posibilitate să o aducem la valori normale, probabil că, atunci când se va opri, ne va curge sânge din urechi.

Fernando simţi picurii de sudoare scurgându-i-se de-a lungul spinării şi senzaţia de alpinist oprit din ascensiune deasupra unei platforme, pentru o clipă de odihnă, reveni cu obstinaţie.

Strângea cu putere bara de metal din dreptul nasului, străduindu-se să-şi lipească trupul de ea. Oare cum ar fi fost dacă pleca de la plajă cu un sfert de oră mai devreme de întâlnirea cu Martin Alonso şi cu Beatriz Aranda? Pitroci gândul în minte, încercând mai multe variante de răspuns, apoi, nemulţumit, i-l comunică însoţitoarei.

— În niciun fel. Glasul femeii era ferm. Îţi dai seama că totul a fost plănuit cu cea mai mare grijă. Ca într-un joc de şah la alte dimensiuni, pricepi? Practic, echipa de logicieni ai Centrului a luat în calcul absolut orice fel de ipoteză. Evident că şi pe aceasta. Ne-ai fi întâlnit la poarta metalică. Numai că am fi prezentat alte identităţi şi, evident, poveşti puţin modificate.

— Un joc de şah! fluieră, dar zumzetul grav produs de înaintarea trenului îl făcu inaudibil. Simţea că-l mănâncă spatele, dar îi era imposibil să-şi desprindă vreo mână pentru a se scărpina, aşa încât se mulţumi să strângă din dinţi şi să-şi imagineze că i-a trecut. Un joc, în care fiecare mişcare este calculată cu mult timp înainte. În care nu există loc pentru hazard, asta ai vrut să spui, nu?

Femeia tăcu. Dar şi tăcerea era un răspuns, îşi spuse bărbatul şi îşi muşcă buza de jos, ca să nu strige de enervare: mâncărimea se accentua şi cobora, treptat, spre mijloc. Închise ochii şi-şi repetă de mai multe ori că totul era în ordine şi că situaţia asta idioată avea să ia sfârşit în curând. Îi redeschise, dar întunericul era la fel de dens ca mai înainte şi ştiu că antidotul psihologic nu avusese niciun efect. Era nervos şi, mai presus de toate, începea să-i fie frică.

Începea să-i fie frică!

Descoperirea i se păru atât de surprinzătoare, încât aproape că-şi descleştă, involuntar, mâinile de pe bară. Trupul se arcui brusc în direcţia opusă şi numai reflexul care-i contractă din nou degetele pe metalul rece îl salvă de la terciuire. Dumnezeule mare, ce se întâmpla cu el? De ce nu avusese acest sentiment, normal, încă de la început, de când bărbatul din chioşcul de metal scosese arma şi-o aţintise asupra lui, sau de când femeia de lângă el condusese ca o nebună prin furtună, sau de când descoperiseră cadavrele din cameră…? Ca şi cum privise la un film, urmărind din scaunul cinematografului o acţiune palpitantă, periculoasă, dinamică… dar derulată pe o pânză în două dimensiuni, ceva care nu putea să-l implice decât raţional,

nu şi emoţional. Iar acum frica se declanşase în el, ca un semnal de alarmă pe o navă avariată, semn că intrase cu totul în lumea ecranului, că ficţiunea se transformase în realitate.

— Un magician, spuse fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare, o baghetă, formula de rigoare şi hop! te trezeşti dincolo de globul de sticlă.

— Nu înţeleg. Capul Beatrizei se apropiase suficient de mult de al său pentru a-i putea simţi răsuflarea caldă pe obrazul stâng. Există vreo persoană cu numele acesta, despre care vrei să-mi spui ceva?

— Ăăă… nu, se trezi luat prin surprindere. Nu tocmai. E vorba despre un spectacol… Mai bine să lăsăm asta. Vreau să ştiu câtă importanţă prezintă persoana mea pentru tine… pentru voi, se corectă imediat. Indiferent cine aţi fi voi.

— Credeam că treaba asta a lămurit-o Roldan.

— A lămurit-o, a lămurit-o… încercă să-şi stăpânească nervii Fernando. Ghemul din stomac îşi sucea imperceptibil şerpii spaimei, făcându-l conştient de cât de vulnerabil devenise în numai câteva zeci de secunde. Dacă eu aş veni la tine acasă şi ţi-aş spune că sunt trimisul personal al Marelui Spirit, ai lua-o de bună? Răspunde-mi, te rog, la prima întrebare.

— Cred că există câte un răspuns independent pentru fiecare eşalon al Inchiziţiei. Vocea femeii îi sună chiar în pavilionul urechii şi se miră cum de reuşise performanţa ca, fără să-l atingă, să ştie exact unde i se află urechea. La nivelul eşalonului meu, al celor care lucrăm direct cu tine şi pentru tine, importanţa ta este absolută.

Şovăi o clipă, apoi îi spuse că nu înţelege. Cumva, simţea că femeia spunea adevărul. Frica aceea blestemată din maţe îl făcea să fie suspicios în legătură cu orice.

— Absolută, repetă Beatriz, adică suntem gata să ne sacrificăm viaţa fără să clipim pentru a-ţi asigura supravieţuirea şi ajungerea cu bine la ţintă. Pentru asta s-au lăsat ucişi Martin, Bartho şi, în urmă cu mai puţin de o oră, Juan Roldan.

Se produse o zguduire violentă şi, de această dată, Fernando scăpă bara. Mâna viguroasă a femeii îl apucă de braţ şi îl aduse înapoi prin torentul neplăcut al zumzetului, transformat într-un uruit ascuţit şi puternic. Timpanele prinseră să-i ţistuie violent şi îşi dori să poată duce mâinile căuş la urechi. Strigă cât putu de tare în direcţia ei, întrebând-o ce se petrecea. Apoi se simţi

prins în braţe pe la spate şi strivit de bara metalică.

— Fernando, mă poţi auzi? Loveşte-mă cu cotul, ca să ştiu.

Coborî braţul de-a lungul barei şi o izbi în coaste.

— În regulă. Trenul frânează şi nu ştiu de ce. Fii pregătit de ieşire. Te ţii după mine pas cu pas. Loveşte-mă din nou, dacă m-ai auzit. Cred că mi s-a spart timpanul drept şi zgomotul e prea puternic, ca să te aud numai cu cealaltă.

Brusc, ghemul din stomac explodă, transformându-se în milioane de şerpi ai terorii fără nume, care începură să-i înainteze prin vene. Ştia!

Îi venea să urle, să fugă şi să se ascundă în prima gaură de şobolan-de-prerie, în prima groapă uitată de cazmaua vreunui miner căutător de metale rare... Ştia! înghiţi în sec şi gustul acrişor-amărui al sucului gastric îi invadă gura.

Nu simţise frica până în acel moment, deoarece nu fusese expus niciunei situaţii realmente primejdioase! Totul se petrecuse ca într-o experienţă de laborator, în condiţii perfect controlate. Nu spusese Beatriz că fiecare mutare fusese gândită cu mult timp înainte, asemenea unui joc de şah? Un joc, care putea pune în mişcare mii de variante şi care-şi demonstrase deja eficienţa, aducându-l în acest loc, chiar în clipa în care medita la faptele deja consumate? Iar acum instinctul său nu avea habar ce altceva anume din interiorul conştientului său trezise frica pentru a-l avertiza de primejdie... de o primejdie reală, care nu intrase în calculele celor ce se jucau cu el în acest mod grotesc şi incomprehensibil.

Acum, când nu mai exista decât un singur om care să se sacrifice pentru el. Încercă să-şi imagineze chipul femeii concentrându-se pentru a înfrunta moartea cu chip nevăzut din exterior, dar nu reuşi. Iar spaima continua să-l înfăşoare cu braţele-i subţiri şi reci, ca într-un dans ritualic.

Urmă un nou şi violent şoc, însă trupul femeii părea mai neclintit decât o stâncă, imobilizându-l pe verticala barei. Trenul se opri şi întunericul dispăru. Căzură pe podea de la circa două palme şi bărbatul icni scurt, când primi deasupra greutatea însoţitoarei. O ceaţă verzuie îmbăie interiorul calei, punând o licoare fosforescentă pe conturul suprafeţelor nelineare.

Fernando clipi de mai multe ori, până ce pupilele reuşiră să se acomodeze cu noua situaţie.

Stăteau întinşi pe burtă, chiar lângă panoul culisant. În partea

stângă a acestuia, exista un afişaj electronic, asemănător până la un punct cu acela din exterior. Femeia se rostogoli imediat într-o parte, se ridică în genunchi şi trase de limba fermoarului de sub braţul stâng. Scoase de acolo un fir, având la capăt un jack subţire ca un ac, cu o biluţă strălucitoare la capăt, şi îl introduse într-una din fantele de serviciu al afişajului. Apoi îşi fixă o pastilă-receptoare în urechea sănătoasă şi prinse să plimbe cursorul pe ecranul minuscul situat la partea inferioară. Simbolurile se schimbau cu repeziciune şi Fernando renunţă după numai câteva secunde să mai încerce să priceapă ceva.

Se ridică, la rândul său în genunchi şi îşi făcu un control scurt din priviri: părea întreg, cu excepţia vânătăilor de pe mâini şi a celor de pe faţă, pe care nu le vedea, dar le bănuia. Lumina verzuie îl făcea să semene cu un cadavru vechi de mai multe zile.

— Ne găsim la 68 de kilometri de Corpus Christi, anunţă Beatriz, în timp ce scotea jack-ul din mufă şi-l vâra la loc în buzunar. Probabil în plin câmp. A căzut sursa principală de alimentare. N-au găsit altă metodă de a afla în care din cele trei garnituri ne găsim şi, probabil, le-au oprit pe toate şi acum trimit să le inspecteze. În prima fază, am fost mai iuţi decât ei. Apelul automat a fost deja transmis către Laredo şi, până ce garnitura de rezervă va ajunge aici, va mai trece o jumătate de oră. Atât avem la dispoziţie ca să dispărem, eşti gata?

Înghiţi în sec – 68 de kilometri? Doamne, ce farsă îngrozitoare, el nu mersese niciodată mai mult de 300 de metri pe jos, adică din poarta casei până în staţia de trăsuri sau până la magazinul universal de pe strada Barcelona. Dădu din cap, uimit că reuşea să fie de acord cu o asemenea enormitate.

Beatriz întinse mâna şi apăsă pe tasta din capătul de sus al şirului şi panoul începu să alunece spre dreapta, permiţând luminii din exterior să irumpă înăuntru şi să alunge spre colţurile îndepărtate lâncezeala de culoarea mătăsii-broaştei din aer. Ieşi prima, ajungând pe coridor dintr-un singur salt ghemuit, după care se rostogoli pe podeaua îmbrăcată în mochetă cărămizie. Fernando se ridică în poziţie cocoşată, apucă marginea verticală a peretelui şi se pregăti să iasă, la rândul său, în exterior.

Când trupul îşi luă avânt, gata să ţâşnească spre înainte, asemenea unui resort, auzi bufnetul înfundat al unei lovituri puternice, dar nu mai avu timp să se oprească şi se pomeni

scăldat în baia de lumină ca într-o apă prea rece. Se opri aproape de peretele opus, se clătină gata să cadă şi încremeni cu strigătul cramponat în gâtlej: aproape de uşa exterioară, Beatriz zăcea frântă în două, cu mâinile puse în cruce deasupra capului, încercând să pareze lovitura pumnalului care se ridica spre tavan, cu picuri roşii atârnaţi de tăiş. Într-o frântură de clipă, ochii săi, încă neobişnuiţi prea bine cu lumina, detectară balta cărămizie ce se lăţea cu repeziciune sub ea apoi, la numai doi paşi mai încolo, picioarele încălţate în cizme militare, cu carâmbi răsfrânţi şi fermoare albe, pantalonii din material impermeabil, centura lată, de care atârnau tot felul de unelte ciudate, cu destinaţii necunoscute lui, tocul din piele neagră al pistoletului fixat pe şoldul stâng, croiala impecabilă a tunicii militare, „V“-urii metalici ai treselor de căpitan, gâtul roşu, lucind de transpiraţie, iar deasupra sa, pe jumătate ascuns sub cascheta neagră cu cozoroc... chipul concentrat şi mânios al lui Francisco Verdugo.

Închise ochii plini de lacrimi şi hotărî că, în cer, nu existase niciodată dreptate şi că Zeii, orice fel de nume vor fi purtat în trecut ca şi în prezent, nu doriseră decât jertfe de sânge pentru a se îmbuna.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

„Ziua întreagă avură vreme liniştită şi apoi puţin vânt. Navigară parte pe drumul lor şi parte în afara lui, în jur de 13 leghe. La revărsatul zorilor văzură atât de multă iarbă din aceea care venea dinspre apus, încât marea părea că prinsese cheag. Văzură un pelican. Marea era liniştită ca un fluviu şi aerul era cel mai bun din lume. Văzură o balenă, semn că se aflau aproape de pământ, deoarece aceste animale se găsesc întotdeauna pe lângă coastă”.

Jurnal de bord anonim

Uniunea Argentiniană Iquique

Pe hărţile civile şi militare ale Federaţiei, punctul cel mai de nord al Uniunii Argentiniene Iquique (UA1) este marcat la intersecţia paralelei de 30° cu longitudinea de 110°. Fapt care nu corespunde decât parţial adevărului geografic din teren.

Conform Pactului de Stabilitate, semnat în anul 89 post-Holocaust, acest punct se găseşte la numai câteva sute de metri de vârful Santo Mendoza, ultimul dintre piscurile cele mai importante ale lanţului Sierra Madre de Vest. Oraşul Cananea, ras de pe faţa pământului între anii 86-87 şi reclădit după perioada revoluţionară fierbinte impusă de Măştile Roşii din anul 96, formează însă ultimul avanpost civil al Uniunii, chiar dacă aceasta n-a recunoscut niciodată faptul că a permis reclădirea sa.

Punctul care marchează limita sudică extremă a Uniunii îl constituie localitatea Arequipa, aflat la numai 150 de kilometri de paralela 20°. În mod oficial, nimeni nu ştie ce se află dincolo de Arequipa, deoarece filmările din satelit indică faptul că lanţul Cordillerei, care se întinde până la extremitatea foarte îndepărtată a continentului vecin, este acoperit în întregime de jungla tropicală.

Înainte cu aproape 25 de ani ca Războiul de Trei Săptămâni să aibă loc, Federaţia a trimis două echipe de exploratori la răsărit de Iquitos, spre a încerca cartografierea uriaşului bazin al Amazonului, dar nimeni nu s-a mai întors vreodată să raporteze ceva. Guvernul de la St. Louis este de părere că Uniunea a organizat în ultimele decenii ale acestui secol mai multe expediţii armate către sud, de-a lungul spinării muntoase, atingând zone interzise cunoaşterii umane, precum deşertul legendar Atacama, mărginit la vest de Ocean, sau platoul pietrelor preţioase Mato Grosso, dar nu există decât presupuneri bazate pe o intensificare a transmisiunilor radio din zonele respective.

Deşi nu ocupă mai mult de o zecime din continent, Uniunea este formată dintr-un număr egal de state cu acela al Federaţiei. În ordinea apropierii de graniţa naturală care este Rio Grande (Rio Bravo del Norte), acestea sunt Mexic, Guatemala, Salvador, Columbia, Peru şi Venezuela. În mod surprinzător, nu există un stat pe nume Argentina, deşi Uniunea poartă tocmai numele său. Pornind de la această contradicţie lingvistico-geografică, cercetătorii au emis numeroase ipoteze, dintre care două par mai aproape de realitate. Prima porneşte de la presupunerea că, în trecutul ante-Holocaust, pe continentul sudic ar fi existat un stat foarte întins, denumit Argentinia, a cărui principală sursă de venituri ar fi constituit-o exploatarea minelor de argint. Cea de-a

doua ipoteză are la bază o cunoscută legendă despre *gauchos*-ul José Maria Ramos Mejia, unul dintre generalii mitici ai Mexicului preunional, şi despre o iubită yankee din Arizona, căreia i-a dedicat un faimos cântec, perpetuat în tradiţia orală, „Canto a la Argentina”.

Primele bătălii dintre statele Uniunii şi cele ale Federaţiei s-au desfăşurat cu mult înainte ca aceste două formaţiuni de state să se unească sub o conducere unitară. Primele indicii despre incursiunile mexicanilor dincolo de Rio Grande datează din Era Neclară. Mai multe documente străvechi dar neoficiale, de fapt fragmente de jurnale personale ale locuitorilor de la poalele munţilor Sierra Blanca, consemnează numeroase expediţii de jaf ale purtătorilor de poncho şi de sombrero, organizaţi în expediţii militare în toată regula. Despre incursiunile yankee de represalii nu avem însă nicio consemnare, deşi trebuie să presupunem că au fost şi ele destul de numeroase.

Primul Război oficial a avut loc în anul 44 post-Holocaust şi a constituit o confruntare sângeroasă între armata regulată mexicană şi armata de mercenari a organizaţiei prestatale Arizona. Atunci, *gauchos*-ii i-au zdrobit, pur şi simplu, pe yankei şi şi-au stabilit tabăra de şase luni chiar în interiorul oraşului fortificat Phoenix. Ultimul, Războiul de Trei Săptămâni, s-a desfăşurat în anul 88 şi s-a încheiat nedecis. Ambele părţi au pierdut între 200.000 şi 600.000 de oameni, majoritatea ucişi de gazele toxice scăpate de sub control, dar pierderile raportate oficial au fost cu mult mai mici. Pacea a fost încheiată 10 luni mai târziu, pe un portavion dezafectat, tractat special până în mijlocul lui Rio Grande, tocmai pentru a sublinia nemodificarea poziţiilor graniţelor de dinainte de conflict. Între aceste Războaie, istoria oficială consemnează 22 de bătălii, mai mult sau mai puţin importante, de-a lungul cărora, pentru a putea rezista forţelor inamice, fiecare parte a fost obligată să se alieze cu vecinii apropiaţi, formând astfel cele două puternice uniuni statale de astăzi. În mod practic, actul final de constituire al Uniunii a fost semnat în anul 73, în localitatea Monterrey, ultimul stat aderent fiind Peru.

7.

— N-o omora… se rugă de el, cu o voce incredibil de subţire.

Francis… Eşti, într-adevăr, Francis?

Căpitanul îşi subţie buzele, până când ajunseră o linie severă şi arogantă, dar braţele rămaseră în continuare suspendate în aer, iar lama pumnalului nu tremură nici măcar o clipă. Uniforma perfect ajustată pe corp, avea epoleţi cu margine aurie şi centiron din piele neagră, cu o cataramă mare din argint. Un led sclipea rar pe unul din ornamentele în relief, reprezentând o stilizare a unui cap de animal straniu.

Părea că timpul îşi încetase zborul pentru o clipă, cufundându-i într-o boabă transparentă de chihlimbar. Fernando înghiţi în sec, dar nu îndrăzni să se mişte pentru a nu destrăma iluzia lipsei complete a mişcării. La picioarele lor, femeia era o statuie a implorării şi a morţii apropiate.

— Poate că n-am s-o omor, consimţi el în cele din urmă şi vocea era aceeaşi baionetă rece şi sclipitoare, prelungire ascuţită a unei minţi ascuţite, pe care i-o cunoştea din lungile dispute semifilozofice, cu care îşi prefaţau mesele de seară. Poate că am să fiu de acord s-o las să trăiască, repetă el, dacă… Dacă, la rândul tău, eşti de acord să mă însoţeşti, fără condiţii şi, mai ales, fără întrebări.

Fernando îşi simţi capul greu şi ştiu că, undeva, foarte aproape, îl pândea răbdătoare migrena. Din lac în puţ. Îşi ridică mâna dreaptă încet, atent la gesturile celuilalt, şi îşi frecă bărbia. La două palme de cotul său stâng, tubul roşu, lung de numai două palme al extinctorului, îşi pâlpâia luminiţa de prezenţă. Pe cine naiba reprezenta căpitanul Francisco Verdugo, bunul său prieten de până ieri la prânz? O privi pe furiş pe Beatriz şi remarcă dimensiunea bălţii de sânge de sub corpul ghemuit. Îi admiră puterea de concentrare şi voinţa cu care îşi menţinea trupul rănit în acea poziţie incomodă.

— Îmi propui târgul ăsta, pentru că ştii că o să moară, spuse repede pentru a nu avea timp să se răzgândească. I-ai atins un centru vital şi acum încerci să mă cumperi cu o monedă calpă.

Căpitanul păru să zâmbească pentru o fracţiune de secundă, dar braţele rămaseră în continuare foarte aproape de plafon. O picătură de sânge se desprinse de pe lamă şi îi căzu pe mâneca hainei.

Piciorul femeii!

Fernando n-ar fi putut să jure, dar piciorul stâng al Beatrizei părea că se apropiase imperceptibil de peretele din plastic al

vagonului.

— O ipoteză de dialog, nu, Fernando? Francisco Verdugo rânji şi clătină din cap. Din păcate, nu există timp pentru aşa ceva. Trebuie să te hotărăşti pe loc. Dacă vei accepta, drumul va fi mult mai uşor. Şi mai plăcut. Am impresia că ştim destule unul despre celălalt, ca să putem încropi multe discuţii utile. Dacă nu, voi fi nevoit, mai întâi, s-o ucid pe această doamnă frumoasă şi, apoi, să te anesteziez, ca să te pot transporta fără necazuri. Tu hotărăşti, după cum vezi. Ca de obicei. Atâta doar că acum există precondiţii, care generează acţiunile şi te constrâng numai la anumite opţiuni.

Nu, nu se înşelase. Acum, vârful pantofului de sport aproape că atinsese suprafaţa lucioasă. Îşi ridică imediat privirile, pentru ca bărbatul cu alură de asasin din faţa sa să nu observe ceva. Femeia avea nevoie de timp.

— Un joc de şah, spuse încet. Precondiţiile de care vorbeşti sunt spaţiul limitat al celor 64 de pătrăţele. Jucăm numai în limita mutărilor pe care ni le îngăduie. Cred că trebuie să…

Nu apucă să-şi termine fraza. Piciorul atinse zidul şi împinse cu o forţă nebănuită în el, proiectând trupul ghemuit peste picioarele căpitanului. Acesta se dezechilibră, căzu pe spate şi se izbi de uşa exterioară. Cuţitul se răsuci în aer şi ateriză cu mânerul în balta de sânge. Femeia se ridică, clătinându-se, în picioare. Fernando încercă să o sprijine, dar mâna ei stângă îl izbi peste piept, făcându-l să se tragă un pas înapoi.

— Stai pe loc! şuieră Beatriz şi ochii îl fixară cu o sticlire de fiară sălbatică. Stai şi priveşte…

Ca într-un film pe transductor, se gândi el, pătruns de sălbăticia fără nume a momentului. Doi oameni care sunt gata să se lase ucişi pentru a mă avea în proprietate. Beatriz reprezenta o organizaţie puternică şi temută, care nu se dăduse în lături să acţioneze în afara legii pentru a pune mâna pe el. Dar Francisco? Prietenul său de mai bine de 15 ani, cine naiba era, în realitate?

În clipa următoare, pelicula se acceleră brusc, de parcă transductorul ar fi trecut pe o treaptă superioară de lectură a imaginii. În timp ce bărbatul se ridica în picioare, cu buzele o linie neagră şi urâtă, femeia îşi îndreptă ambele mâini în direcţia lui şi îşi izbi antebraţele unul de altul cu forţă. O armă cu resort, realiză Fernando, văzând urma fosforescentă lăsată de steluţa

rotitoare prin aer, apoi gâtul lui Francisco explodă într-o baie de sânge, capul se menţinu încă puţin în aceeaşi poziţie, cu ochii întunecaţi adânciţi parcă spre înăuntru, buzele se desfăcură pentru a spune ceva, dar nu mai apucară, trupul se nărui, pur şi simplu, pe podea, stropind cu purpuriu pereţii şi geamul încasabil al uşii.

— Bună lovitură, nu? rânji femeia şi se lăsă să alunece în genunchi. Cred că acum e cazul să te apropii…

Scutură din cap, îngrozit. Era asemenea unui destin negru pentru toţi oamenii pe care-i întâlnise în ultimele 24 de ore. Cât avea să mai dureze?

— Toată viaţa, vorbi răguşit Beatriz, de parcă i-ar fi citit gândurile. Îşi apăsă amândouă palmele sub sânul stâng şi scuipă cu dispreţ spre fostul căpitan de dragoni.

Toată viaţa care ţi-a mai rămas de trăit în această lume blestemată… în această enclavă, va trebui să vezi bălţi de sânge şi să trăieşti cu gândul că tu eşti cel care le-a provocat.

Tăcu o clipă, hârâi adânc în plămâni, trăgând aerul, apoi scuipă din nou, un val de sânge amestecat cu şuviţe de salivă. Îşi şterse buzele cu mâneca şi ridică greoi capul în direcţia sa.

— Fernando! chemă, dar vocea îi ajunsese o şoaptă şi abia reuşi s-o înţeleagă. Apropie-te!

Înghiţi valul amar de fiere şi de neputinţă care-l cuprinsese şi îşi stăpâni un frison. Făcu un pas în faţă şi se aplecă spre ea. Lumina amiezii îi punea o culoare cerată pe trăsăturile încordate în agonia durerii. Chipul unui viitor cadavru, se gândi, dar buzele îi articulară cu totul altceva:

— Riz, poţi să mergi? Ar fi cazul să plecăm din tren, nu mai avem decât foarte puţin timp, până ce…

— Cred că am plămânul perforat, pricepi? gâfâi femeia, dar masca chipului rămase neclintită. Va trebui s-o faci singur. Fernando, pleci imediat spre sud. La vreo doi kilometri de aici… vei da de cursul unui râu. Pe hărţi este trecut ca Rio Northen. Există un ponton cu bărci, probabil la…

Scuipă din nou sânge. Îşi înălţă mâna spre el şi-l apucă de guler, trăgându-l în jos cu putere.

— Trebuie s-o faci, Fernando, trebuie să poţi să părăseşti enclava! Altfel, tot, pricepi? tot bâlciul ăsta a fost în zadar. Toţi morţii, degeaba. Îl zgudui: Spune-mi că ai s-o faci!

Mai văzuse sclipirea sălbatică, furioasă şi cumva gingaşă din

ochii aceia? Un cer întunecat, cu milioane de stele îngheţate, lucind deasupra unei punţi mereu ude. Îşi scutură fruntea, ca să alunge amintirea netrăită.

— Am s-o fac, promise. O s-o facem, pentru că vom merge împreună. N-am să te părăsesc.

— Eşti nebun! ţipă femeia şi-l izbi cu pumnul în ochi, după care se prăbuşi epuizată într-o parte. Cu un cadavru în spate, n-ai avea nici cea mai mică şansă. Barca te va duce la vale către confluenţa cu Rio Grande. Acolo te aşteaptă Bartholomeo. Bartho…

Fernando îşi pipăi ochiul umflat, care probabil că începuse să se învineţească. Globul ocular îl săgeta ascuţit şi îi lăcrima continuu. Aplecă fruntea în partea cealaltă şi o privi vreme de câteva clipe, nehotărât.

— Fug, o asigură. Dă-mi voie să-mi iau rămas bun.

Se aplecă deasupra ei şi o sărută pe obraz, chiar sub ureche. Îi simţea mirosul aspru de transpiraţie, combinat cu acela uşor dulceag al sângelui. Muşchii obrazului-mască tresăriră pentru prima oară şi fu din nou noapte şi stele, mare de oglindă de jur-împrejur, catargul principal trosnind rar şi pocnind din sarturi în întunericul de deasupra, apoi marinarul de cart scuturând limba clopotului de bronz de pe teugă, pentru a anunţa terminarea încă a unui cart, iar…

— Te rog să mă ierţi, n-am lovit niciodată o femeie, îi şopti chiar în ureche, după care o pocni în moalele capului cu tubul mic al extinctorului.

Jetul de spumă ţâşni cu violenţă, din cauza agitării substanţelor din interior, şi se depuse ca o zăpadă alb-murdară peste podeaua plină de sânge, acoperind pe jumătate trupul căpitanului Francisco Verdugo. Se aplecă şi mai mult, vârî o mână pe sub mijlocul ei, se agăţă cu cealaltă de bara de sprijin şi, cu un icnet greoi, se ridică în picioare, cu trupul femeii răsfrânt peste umăr. Se clătină de câteva ori, gata-gata să alunece pe spuma cleioasă, apoi se reechilibră şi apăsă pe tasta de deschidere a uşii exterioare. Aceasta glisă într-o parte şi Fernando păşi cu grijă pe treptele metalice, coborându-le una câte una, ferindu-se mereu spre dreapta, pentru ca să nu o lovească pe Beatriz de perete.

Soarele se afla dincolo de vagoanele monoraiului, răspândind o lumină leşioasă. Puse piciorul pe pământ şi rămase sprijinit

câteva momente de bara strălucitoare, respirând cu dificultate. De ce naiba nu fugea mâncând pământul, acum că scăpase de urmăritorii ambelor tabere? Ce naiba se întâmpla cu el, cu mintea lui atât de logică de obicei, de se înhămase la aproape cadavrul răpitoarei sale şi se pregătea să intre de bună-voie într-o nouă cursă?

Întrebări fără răspuns, hotărî, îşi şterse fruntea cu mâneca şi o porni cu paşi hotărâţi înainte.

Câmpul se întindea monoton în toate direcţiile. Undeva, spre orizont, se vedeau spinările domoale ale unor dealuri. Sau poate ale unor munţi, îi veni în minte. Dacă Rio Northen se vărsa în Rio Grande, asta însemna că merseseră oarecum în paralel cu fluviul şi că monoraiul abandonat era cursa ce ducea spre Brownsville. Iar linia maronie din faţă era aceea a crestelor lanţului Sierrei Madre de Est. Fernando îşi linse buzele uscate. Ştia că atunci când vremea era foarte senină, vârfurile munţilor Sierra se puteau vedea chiar de la San Antonio, ba chiar şi de la Austin.

Umărul pe care atârna corpul greu îl durea apăsat, ca şi cum cineva ar fi încercat să i-l smulgă printr-o tracţiune lentă, care se amplifica constant. Nu îndrăznea însă să se oprească, atâta vreme cât monoraiul pândea ca o umbră ameninţătoare în spate. Pământul era acoperit de smocuri scurte de iarbă-mare, printre care se iţeau vârfurile violete ale ciulinilor pitici de Saroya. Se împiedică într-o groapă acoperită de perii asprii ai ierburilor şi căzu într-o parte. Trupul de pe umăr zvâcni de parcă ar fi fost supus la un şoc electric şi se prăvăli în stânga, cu un bufnet înfundat.

Rămase o clipă întins pe sol, gâfâind şi gândindu-se că nu mai văzuse iarba de atât de aproape de... De foarte mult timp, îşi scutură fruntea şi întoarse capul într-o parte. Deasupra, cerul era perfect senin, albastru decolorat asemenea mării în amurg, în apropierea ţărmurilor înalte ale Golfului estic. Ce bine ar fi fost să fi deschis ochii şi visul să fi luat brusc sfârşit! Clipi. Visul se găsea încă în jurul său. Înjură şi se ridică într-un cot. Beatriz zăcea nemişcată în lumea de întuneric a visului-moarte. Iar el nu mai putea... nu mai avea destule resurse fizice să o ducă mai departe. Avea să moară acolo, în inima câmpiei sălbatice, iar trupul urma să-i fie devorat treptat de insecte, de păsări şi de vreun jaguar-cu-capul galben, rătăcit de haită. Pe el aveau să-l

captureze *alguazilii* şi să-l închidă pentru crimă, furt şi fugă de sub somaţie.

Se ridică în fund, gâfâind încă puternic, şi privi spre cele trei vagoane rămase în urmă. În cutiile de chibrituri de pe şina aeriană se afla încă un cadavru care-l învinovăţea. În numele cui luptase căpitanul Verdugo?

Tresări şi se ridică repede în picioare. Căpitanul Francisco Verdugo! Doamne, cum de nu se gândise încă de la început? O grupare paralelă cu aceea reprezentată de Inchiziţia Genetică. Sigur că da. În niciun caz, nu aparţinea Gărzii, aşa cum crezuse în prima clipă, deoarece… Ei bine, monoraiul cu soldaţii Gărzii nu sosise încă. Uniforma căpitanului semăna cu aceea a Gărzii, până la un anumit punct, asta-i indusese în eroare, dar şapca aceea cu cozoroc tare şi centura… Mai ales centura cu ledul de siguranţă.

Ledul! Căpitanul Verdugo trebuie că dispunea de un mijloc de deplasare cu care să fi putut părăsi imediat zona ce urma să devină câmpul de operaţiuni al Gărzii. Beculeţul sclipitor era senzorul de legătură cu acesta. O luă la fugă, din toate puterile, străduindu-se să respire într-un ritm cât mai accelerat, fără să ţină cont de protestele trupului obosit.

Când ajunse din nou la scara ultimului vagon, crezu că plămânii aveau să-i explodeze. Transpiraţia îi intra în ochi şi buzele îi crăpaseră şi-l usturau. Se căţără în grabă pe trepte, alunecând pe cea de sus, mânjită aproape în întregime cu spuma prelinsă de pe podeaua de deasupra ei. Rămase pe ea, îngenunche şi se aplecă deasupra cadavrului nemişcat. Ochii căpitanului priveau undeva deasupra umărului său, cufundaţi într-o meditaţie adâncă, de neînţeles. Faţa pe jumătate acoperită cu spumă sângerie părea aceea a unei statui antice, ieşind de sub nisipul deşertului.

Ledul centurii clipea nepăsător, la intervale de câteva secunde. Oftă, îndepărtă cu latul palmei stratul de spumă de deasupra şi activă încuietoarea magnetică. Dintr-un motiv necunoscut, aceasta refuză să funcţioneze. Fernando se enervă şi trase cu putere, dar centura refuză să se desfacă. Îşi muşcă buzele dureroase şi căută împrejur un mijloc de rezolvare a problemei. Ochii i se opriră pe pumnalul căzut aproape de uşa de acces spre interior. Se târî peste cadavru, icnind de oroare şi de scârbă, gata să vomeze din nou. Întinse mâna dreaptă şi

reuşi să-l apuce de lamă. Tăie centura din două mişcări, apoi sări din tren, cu ea pe umăr şi se îndepărtă în grabă, fără să îndrăznească să mai arunce vreo privire înapoi.

Se opri la câteva zeci de metri de monorai şi studie în grabă suprafaţa de piele, metal şi conductori subţiri aplicaţi pe partea interioară, aproape îngropaţi în piele. Un adevărat pupitru de comandă mobil, aprecie şi apăsă pe senzorul de culoare verde, despre care bănui că avea misiunea de a activa ceva. Aşteptă câteva clipe, dar nu se întâmplă nimic. Blestemă în şoaptă şi nu ştiu dacă să fugă, pur şi simplu, înapoi spre locul unde-o părăsise pe Beatriz sau să apese pe senzorul roşu… sau pe cel portocaliu.

Apoi se auzi un fâşâit şi o pală puternică de vânt îl izbi din spate. Se răsuci la timp pentru a vedea minusculul aparat de zbor cu pale, coborând din văzduh, şi aşezându-se la câţiva metri de el, pe ierburile lipite de sol sub presiunea curenţilor de aer. Senzorul roşu, pricepu, şi îl apăsă cu putere, de parcă de forţa degetelor sale ar fi depins ca ordinul să fie recepţionat. Aproape imediat, palele îşi încetiniră rotaţia, mai zvâcniră de câteva ori şi se opriră. Fernando înghiţi în sec: un monopter cu două locuri. Se apropie bănuitor, gata s-o rupă la fugă la prima mişcare neaşteptată. Dar aparatul era gol. Deschise uşa carlingii şi studie interiorul cu grijă. Nu descoperi însă pe nimeni. Pilotul automat adusese aparatul la sol, în urma comenzii şi tot el avea să-l ridice şi să-l piloteze, dacă avea să ştie cum să-l conducă.

Puse piciorul pe treapta îngustă şi se săltă înăuntru. Se aşeză pe scaunul din dreapta şi închise uşa. Puse centura pe genunchi. Apăsă pe senzorul verde. Imediat, aparatul prinse să vibreze, aerul deveni un bâzâit gros şi continuu şi pământul se îndepărtă cu repeziciune de el, devenind o imensă câmpie netedă. Cum naiba să-l direcţioneze? Se uită cu atenţie către bordul extrem de simplist, cu doar două cadrane, indicând, probabil, altitudinea şi cantitatea de combustibil, apoi la cele patru butoane din dreapta lor şi la manşa foarte scurtă de la picioare. Probabil că nimeni nu pilota manual astfel de aparate, deoarece acest lucru presupunea câteva sute de ore de antrenament. Or, Francisco Verdugo în mod sigur nu avusese timp pentru astfel de antrenamente în ultimii 15 ani. Totul trebuia să fi fost extrem de simplu, numai că îi lipsea un element. Cheia, care ar fi descuiat lacătul. Cheia…

Îşi roti privirile în jur şi descoperi casca cu laringofonul subţire ca un ac chiar deasupra portierei.

— Sigur că da, mormăi satisfăcut în timp ce şi-o fixa pe urechi. Sigur că da...

— Ne aflăm la 100 de metri altitudine, domnule. Vânt de 10 m/sec din direcţia nord-nord-est. Umiditate 36. Indicaţi direcţia, viteza de croazieră şi distanţa.

Vocea avea o intonaţie plăcută şi nu părea deloc ca aceea generată de un computer. Poate că e vorba de un Câmp Aldersson reconvertit în energie sonoră, îşi spuse Fernando ridicând din umeri. Indică direcţia şi coborî aparatul cu 50 de metri pentru a putea vedea distinct locurile. În câteva secunde, ajunse deasupra corpului femeii şi îi comandă să coboare. Aşteptă să se oprească şi ultima bătaie de pale, apoi coborî, luând, precaut, centura cu el.

Femeia nu-şi revenise încă, dar rana nu mai sângera decât foarte puţin. Îşi apropie obrazul de nasul ei. Respiraţia abia se mai simţea, însă părea constantă. O ridică cu grijă şi se chinui aproape un minut s-o aşeze în scaunul monopterului. Trânti portiera, se căţără pe partea cealaltă în scaunul rămas liber, închise şi cea de-a doua portieră, le blocă mecanismele de siguranţă, îşi puse casca pe urechi şi îi comandă aparatului să se ridice la altitudinea maximă.

În mai puţin de trei minute, avea sub ochi tava nesfârşită a câmpiei, care se topea spre est în dunga albastră a mării, iar spre sud se izbea în spinarea Sierrei Madre. Mult către stânga, vâna groasă a fluviului şerpuia leneşă spre ocean. Nu departe de locul unde se găseau, se zărea linia albastră, aproape dreaptă, a lui Rio Northen, gonind spre întâlnirea cu fratele mai mare. Trenuleţul de jucărie era chiar sub ei, pândind nepăsător spre vest, de unde se apropia cu mare viteză cutiuţa cenuşie a altui monorai, cotind în spatele unor coaste domoale.

Francisco Verdugo venise foarte bine pregătit la marele joc, constată Fernando lingându-şi buzele. Avusese chiar şi marele atu pe mânecă, dar pierduse partida, din cauza unui amănunt banal: el dorise ca în acea confruntare să câştige Beatriz. Beatriz, nu Inchiziţia Genetică a cărei reprezentantă era. Întoarse capul şi privi către faţa de ceară a femeii de alături. Într-un fel, pe Francisco el îl ucisese. Fusese de acord să piardă un prieten pentru o femeie necunoscută, care îl răpise din

mijlocul vieţii sale tihnite şi-l azvârlise în inima unei aventuri din ce în ce mai tulburi şi mai primejdioase. De câte ori mai făcuse oare asta în neştiutele vieţi anterioare, despre care nu-şi mai amintea nimic?

Cronica apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigară către nord-vest, câteodată un cuarţ la nord, altă dată pe drumul cel bun, care era cel spre apus, şi înaintară 22 de leghe. Văzură o turturea şi un pelican, o altă păsărică de râu şi alte păsări albe; ierburile erau din nou foarte dese şi printre ele găsiră raci.

Şi pentru că marea era liniştită şi netedă ca oglinda, oamenii murmurau spunând că, întrucât în acele părţi oceanul nu era agitat, nu vor avea vânturi prielnice întoarcerii în Spania.

Însă după aceea marea începu să se agite fără să sufle vântul şi despre aceasta amiralul spune: „Astfel de mult folos îmi fu marea agitată şi o minune asemănătoare nu se mai întâmplase de pe vremea iudeilor, când egiptenii porniseră în urmărirea lui Moise, care scăpă pe Israel din robie”.

Jurnal de bord anonim

Reţeaua

Primul document oficial care atestă utilizarea Reţelei Informatice pe teritoriul *amerigos* datează din anul 4 de după prima Confruntare dintre Federaţie şi Uniune. Este vorba despre un duplicat al unui act de atestare ca „introductor de date”, eliberat lui Vincentio La Cariay din San Antonio, de către autorităţile statului Houston.

Reţeaua trebuie să fi existat însă cu mult înainte de această consemnare arhivistică şi arheologii primilor ani de existenţă ai Federaţiei au descoperit în zona interzisă Cape Canaveral un distribuitor de nod încă în funcţiune (avea propria sursă de energie fisionabilă), despre a cărui existenţă organizatorii Reţelei nu ştiau nimic.

Surse neidentificate din cadrul primului Guvern federal au făcut, la un moment dat, afirmaţia (clasată ca „top secret” în arhive) că Reţeaua ar fi fiinţând şi pe teritoriul de dincolo de Rio Grande, întrucât ea nu ar aparţine civilizaţiei actuale, ci uneia

mult mai vechi, care s-ar fi întins pe ambele continente cu foarte multe milenii înainte. Guvernul unional a transmis însă de îndată o dezminţire categorică, rămasă şi ea în anale, catalogând drept intoxicare răuvoitoare afirmaţia şi ameninţând cu represalii diplomatice imediate, dacă omologii federali nu-şi retractau spusele. Arhivele federale nu conţin însă nimic cu privire la această posibilă retractare, iar dacă ea va fi existat atunci va fi fost una pur verbală.

Reţeaua este şi în prezent singurul mijloc de comunicare global care nu stă sub jurisdicţia Guvernului. La ea au acces toţi cetăţenii federali care au posibilitatea financiară de a-şi achiziţiona un terminal. Cuplarea este gratuită şi nu există abonament. Este adevărat că navigarea în Reţea necesită o serie de cunoştinţe speciale şi că pentru a ţi le însuşi eşti obligat să urmezi cursuri de calificare, care sunt organizate de Guvern, iar accesul la ele este destul de restrictiv.

Din fişierele Reţelei, poţi afla absolut orice fel de informaţie existentă, aparţinând absolut oricărui domeniu. Asta cu condiţia să poţi să treci de codurile-lacăt, care păzesc fişierele statului sau ale cetăţenilor care doresc să înfiinţeze site-uri sau depozite info secrete. Codurile-lacăt aparţin Reţelei, singurul lucru pe care utilizatorul trebuie să-l facă fiind să-şi aleagă unul din panoplia pusă la dispoziţie. Odată spart un lacăt, fişierul îşi avertizează posesorul, care poate să opteze pentru un altul. Nu există însă posibilitatea de a-ţi forma singur lacătul şi nici aceea de a interveni în vreun fel sau altul în structura de bază a Reţelei. Ori de câte ori vreun *pirat informaţional* încearcă aşa ceva, în mod automat terminalul de la care accesează Reţeaua este scurtcircuitat. Sistemul de protecţie internă este atât de eficient, încât nu există nici măcar o legendă despre vreun *pirat* norocos.

Cetăţenii Federaţiei utilizează Reţeaua în special pentru a comunica între ei sau cu instituţiile statului. O parte dintre ei, care au câştigat un anumit număr de puncte, oferit de Reţea oricărui utilizator ce o foloseşte cu o eficienţă informaţională mai mare de 20, au acces la cel de-al doilea palier mediatic, cel al jocurilor 3-D, considerate în primele zile ce au urmat descoperirii acestui nivel drept un fel de cocaină a spiritului. Utilizatorii cu vechime ai Reţelei, care au depăşit numărul de peste 10.000 de ore 3-D, susţin că mai există încă un nivel de

acces, denumit de ei cel al *existenţei virtuale.* Cei care ar avea acces aici, şi-ar părăsi înainte de moartea fizică trupul şi ar pătrunde dincolo de Poartă, într-un fel de Paradis electronic, în care nu există extincţie.

8.

Toţi suntem frunze trecătoare în toamna ce va să vină. Ne îngălbenim, foşnim uscat şi cădem de pe ramuri. În spatele nostru, alţi muguri abia aşteaptă să plesnească şi să ne ia locul. Care ne este rostul? Fernando răsuci fotografia cu faţa pe tăblia biroului şi se lăsă pe spătarul scaunului, care scârţâi din toate încheieturile. Francisco avusese, ca întotdeauna, dreptate. O dreptate care, iată, îl atinsese mai întâi pe el. Bătu de câteva ori cu vârful degetului arătător în tastatura plină de praf a terminalului şi se încruntă.

— Toţi suntem frunze trecătoare… murmură, apoi se răsuci şi se ridică.

Podeaua era încă umedă, iar pe locul unde zăcuse cadavrul Melindei se vedea o pată închisă, care nu ieşise oricât de mult se frecase. Când ajunseseră în casă, cadavrele dispăruseră şi cineva spălase pe jos, folosind apă din belşug. Blănile se umflaseră puţin şi, la capătul dinspre birou, ieşiseră din rosturi.

Călcă cu grijă alături de pată şi se îndreptă către fereastră. Privi prin sticla murdărită de muşte: curtea era pustie. Câteva vrăbii gureşe se certau pe vârful gardului din cine ştie ce pricină. Poarta se bălăbănea uşor în suflarea caldă a vântului, gata să se deschidă.

Exact ca pe vremuri, gândi bărbatul şi-şi trecu mâna prin păr, într-un gest involuntar.

Care vremuri?! tresări. Abia de trecuseră vreo 40 de ore şi vorbea despre viaţa dinainte ca despre ceva demult petrecut şi uitat. Totuşi numai în urmă cu două zile luase cafeaua chiar în această cameră în compania lui Francisco şi discutaseră despre ipoteticele şanse ale unei ipotetice expediţii, care să pornească din estul Uniunii, mai exact din Venezuela, către zona unde geografii timpurilor moderne stabiliseră, pe baza fotografiilor stratosferice, că se varsă Amazonul. El stătuse exact în locul unde se afla şi acum, cu ceaşca în mână, iar celălalt pe marginea patului, mângâind capul Alisei, pisica roşcată a

Melindei.

— Care vremuri?! se miră auzindu-şi sunetul de nerecunoscut al vocii.

Un geamăt venit din direcţia patului îl făcu să alunge gândurile cu dosul palmei, ca pe nişte insecte supărătoare. Se răsuci încet şi se apropie de scaun. Se aşeză, apoi netezi marginea cearşafului cu dosul palmei. Beatriz deschisese ochii şi privea uluită în jur. Pe tâmpla dreaptă, avea o vânătaie neagră, ce se pierdea sub şuviţele părului. Buza de sus, umflată şi crăpată în apropierea nasului, îi zvâcnea incontrolabil şi Fernando bănui că durerea o înţepa ca un ac înroşit.

— Unde naiba ne găsim? şuieră ea şi Fernando făcu un efort ca să înţeleagă cuvintele, din cauza felului ciudat în care le pronunţa. Să nu-mi spui… Fernando, n-ai plecat către Rio Northen! ţipă şi se ridică zvâcnit în capul oaselor. Nebunule, de ce nu m-ai ascultat? De ce ne-ai sacrificat pe toţi?

Bărbatul se încruntă şi o împinse uşor cu mâna în umărul nevătămat.

— Nu înţeleg.

— Războiul… plânse ea. Ai pornit războiul. Pe toţi Zeii, de ce nu m-ai ascultat?

— Nu înţeleg.

De pe hol, se auzi ţârâitul stins al telefonului. Îşi stăpâni impulsul de a se repezi într-acolo, ca să răspundă. Locuiesc, pe ascuns, într-o casă fără stăpân, îşi repetă, străduindu-se să-şi stăpânească zvâcnetul inimii. Poate că îl căutau de la Bibliotecă… sau cei de la Sounds Power, pentru finalizarea arhivelor muzicale. Sau poate că Garda făcea o verificare de rutină.

Femeia îşi aşeză capul pe pernă, gâfâind. Avea faţa foarte palidă şi peste apa ochilor plutea o ceaţă abia vizibilă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! îi ceru, într-un târziu. Încearcă să nu omiţi nimic.

Îi povesti cum o cărase de-a lungul câmpiei, cum realizase că nu va avea timp să ajungă la râu, din cauza oboselii, cum descoperise că Verdugo trebuia să fi deţinut un mijloc rapid de locomoţie pentru a-l putea răpi, mai înainte de sosirea *alguazililor,* cum se întorsese la monorai şi făcuse ca aparatul de zbor să coboare din înălţimi, cum revenise la locul unde o părăsise momentan şi o încărcase în scaunul copilotului…

— Nu ştiam câtă rezervă de energie avea aparatul, deşi bănuiam că suficient de multă pentru a ajunge dincolo de graniţă. Dar nu voiam să risc. În plus, tu erai rănită şi aveai nevoie de serviciile unui doctor. Un doctor care să nu se repeadă din prima clipă la telefon şi să alerteze Garda. Aveam de ales între a te lăsa să mori, ca să ajung la întâlnirea cu acel necunoscut Bartholomeo, şi a rata întâlnirea, ca să te salvez.

Ridică din umeri şi privi către fereastră.

— M-am întors acasă, deoarece bănuiam că Garda nu avea să se gândească să mă caute tocmai în locurile pe unde mai căutase. Doctorul Porter, atunci când e treaz, este foarte scrupulos, dar, de regulă, e permanent în stare bahică, aşa că nu a întrebat nimic, ba chiar a adormit înainte de a-l sui în trăsură. A recomandat să stai trei zile la pat şi să nu faci efort. Pumnalul a sfâşiat pieliţa care acoperă plămânul, dar nu a pătruns mai departe. S-ar putea zice că, într-un fel, ai avut noroc. Am ales ultima variantă, după cum vezi.

— Ai ales cea mai proastă variantă, suspină femeia şi ceva din tonul ei îl făcu să înţeleagă că spunea adevărul. Ne-ai condamnat pe toţi. O să fie iar război şi apoi… ceva mai rău decât un război. Ai condamnat Poarta la închidere, asta este! Să nu-mi spui din nou că nu înţelegi! îl avertiză, cu o sclipire rece în ochi.

Inchiziţia Genetică descoperise, undeva către începuturile activităţii sale ca instituţie, că toţi cetăţenii Federaţiei posedau o zestre genetică deosebit de uniformă, în principiu derivaţii nesemnificative pornite de la un număr extrem de restrâns de tulpini genetice.

Ca şi cum, îi explică Beatriz ţinându-şi ochii închişi, la începuturile umanităţii ar fi existat 55 sau 56 persoane, diferite genetic, din care ulterior s-ar fi născut lumea. O lume strâmbă, oftase ea şi deschisese ochii, privindu-l ţintă, deoarece neexistând posibilitatea încrucişării genelor, nu a existat nici variaţia tipurilor umane. Şi nici hazardul pe care-l presupunea aceasta. Un stereotip, un clişeu veşnic.

— Totul e dat o dată pentru totdeauna, pricepi, Fernando? Privirea femeii părea să treacă prin el, către o imagine numai de ea ştiută. Pentru că nu putem să ne încrucişăm informaţiile genetice între noi. Fiecare nou-născut reprezintă copia fidelă a cuiva deja existent. Nu reuşim să ne dăm singuri seama de asta,

deoarece suntem mulţi ca număr şi ne-am răspândit pe o arie geografică mare. Şi, apoi, există *familiile genetice,* acele derivaţii de care ţi-am pomenit deja. Variaţii infime ale codului de bază fac să apară chipuri noi. Dar numai atât. Dar, de îndată ce pui la treabă statistica, lucrurile astea ies imediat la suprafaţa.

— Adică tu… căscă gura, uluit, bărbatul.

— Da. Beatriz se strâmbă nefericită. Eu sunt mai multe, dacă asta voiai să afli. Există cel puţin 128 de femei, care-mi seamănă până la identitate, risipite peste tot pe teritoriul Federaţiei. Două trăiesc în Brownsville şi trec drept surori gemene. 128 de identităţi ale eului original, despre care am idee că există, datorită cartografiilor genetice ale Inchiziţiei. Pesemne că sunt mai multe mii despre care nu cunosc nimic şi alte câteva zeci de mii, care au ochii oblici sau nasul coroiat, sau buzele subţiri. Cine poate şti totul? Nu am acces decât la un număr limitat de materiale. Multe sunt considerate secrete şi sunt codate. Iar Inchiziţia nu există decât de 87 de ani şi nu a avut timpul necesar să cartografieze tot genomul uman al Federaţiei. Acum înţelegi idioţenia absolută a gestului tău?

Bărbatul se trase înapoi brusc, de parcă ar fi fost pălmuit. Niciodată o femeie nu-i vorbise aşa. Dar nicio femeie nu îşi pusese trupul stavilă în faţa morţii pentru el. Oftă şi-şi trecu palma peste maxilar. Perii aspri ai bărbii nerase de aproape trei zile îi zgâriară pielea.

— Gestul meu n-a vrut decât să-ţi salveze viaţa. Dacă m-aş fi aflat în locul tău, sub ameninţarea cuţitului lui Verdugo, probabil că ai fi făcut la fel. La urma-urmei, o viaţă este mult prea importantă, ca să se risipească prosteşte, chiar dacă asemenea trupului celui care-o poartă în el mai sunt alte câteva zeci de mii de trupuri. Dacă nu mă înşel (Fernando zâmbi şters, mai mult un rictus al buzelor), toate religiile acceptate pe teritoriul Federaţiei sunt de acord cu acest lucru. În toate, actul uciderii şi cel al sinuciderii sunt blamate în mod egal. Sau mă înşel?

Vocea îi suna obosită şi puţin melodramatică, iar el percepu acest fapt, ca şi cum ar fi fost un simplu spectator la scena în care juca rolul principal. Nu putea să corecteze însă în niciun fel situaţia, deoarece se simţea obosit şi dezamăgit de turnura situaţiei. În loc să-i mulţumească, femeia îl blestema. Acum ţinea ochii închişi şi nu dădea niciun semn că ar dori să continue

discuţia. Un muşchi îi zvâcnea incontrolabil în partea stângă a gâtului, chiar alături de vena jugulară. Chipul, de culoarea cerii topite, părea o mască mortuară.

Şi dacă, într-adevăr, greşise? îi trecu un gând neliniştitor prin minte şi, fără voie, degetele i se încleştară de pielea bărbiei. Poate că Beatriz avea dreptate, poate că ar fi trebuit s-o lase să moară pe culoarul plin de sânge, alături de trupul încremenit al lui Verdugo, şi să fugă, aşa cum îi ceruse, de fapt. Să fugă şi să se ascundă de urmăritorii aceştia iraţionali, apăruţi dintr-un coşmar social, care nu se mai sfârşea. S-ar fi putut ascunde pe câmpuri, până ce ar fi ajuns la una dintre şoselele naţionale, de unde i-ar fi fost uşor să ia un autobuz către una din staţiunile litoralului. Sau chiar către Brownsville, oraşul ce-i fusese interzis. În mod sigur, i-ar fi fost greu să se adapteze unui alt stil de viaţă, dar nu imposibil. Era suficient numai să-şi schimbe din nou identitatea, iar pentru asta nu-i trebuia decât o zi de acces la un terminal. Reţeaua era o autostradă informaţională extrem de familiară.

Femeia deschise ochii şi îi făcu semn din pleoape să se apropie. Avea sprâncenele aproape îmbinate din cauza efortului de a se concentra şi părea să fi luat o hotărâre. Fernando îşi trase scaunul mai aproape, clătinând din cap. Oamenii erau o specie de vieţuitoare a cărei raţiune de a fi îi scăpase dintotdeauna. Iar soarta îl obligase să aparţină acestei specii.

Îi spuse, cu voce aproape şoptită, că Inchiziţia hotărâse în urma unui *consiliu extraordinar,* ţinut cu numai două luni în urmă, sistarea lucrărilor de cartografiere genetică. Desigur, nu în totalitate, dar activitatea devenise secundară în raport cu evenimentul intervenit pe neaşteptate.

— Desigur, nu chiar pe neaşteptate. Beatriz se strădui să zâmbească, dar nu reuşi decât să se strâmbe. Încă de la începutul activităţii sistematice a comisiilor de cartografiere, scopul nemărturisit al tuturor a fost să ajungem în acest punct. Să-l descoperim pe Marele Anonim, pe omul cu un cod genetic fundamental deosebit de cele 56 de trasee cromozomiale identificate. Pe omul care să poată să deschidă Poarta şi să treacă Dincolo, spărgând astfel cercul existenţelor repetitive şi desferecând zăvoarele lumii-puşcărie în care ni se pare că trăim.

Fernando îşi înfipse degetele în pânza subţire a pantalonilor de doc. Simţea că îi tremură genunchii, dar nu îndrăzni să

privească în direcţia lor.

Toată lumea, de la cel mai în vârstă cetăţean al Federaţiei, până la cel mai nevârstnic copil, auzise de mitul transcedental al existenţei Porţii, o structură cvasimaterială aflată deasupra apelor fără sfârşit de dincolo de albastrul azur al Caraibelor Chaicos. Nimeni nu-l considera însă altceva decât o poveste străveche, neconfirmată dar nici infirmată de nicio autoritate legală. E adevărat că, uneori, prin crâşme, la un pahar de absint, oamenii îşi aplecau urechea la zvonurile care dădeau drept sigur faptul că Războiul Sfânt dintre Federaţie şi Uniune izbucnise tocmai datorită încercărilor de a lua în stăpânire această zonă maritimă, calea spre bogăţiile fabuloase ale unei alte lumi, denumită generic Lumea Nouă.

Fernando tuşi, dar nu-şi duse mâna la gură, speriat că, dacă-i va lăsa liberi, genunchii îşi vor ciocni oasele atât de puternic, încât zgomotul lor se va auzi din curte. Femeia din faţa lui confirma existenţa Porţii, în mod oficial, în numele unei autorităţi de credibilitatea căreia nu se îndoia nimeni. Mai mult încă, afirma, în mod indirect, dar la fel de ferm, că scopul existenţei Inchiziţiei se conturase încă de la început în jurul existenţei Porţii.

— Să înţeleg că, de fapt…

Beatriz trase aer în piept şi dădu uşor din cap, fără a-l slăbi din ochi.

— Acum două luni, o asistentă medicală de la Spitalul clinic local te-a căutat la Bibliotecă şi ţi-a cerut să faci un test sangvin complicat.

— Pentru reconfirmarea angajării, da, aşa mi s-a explicat.

— Pentru reconfirmarea… Eu eram acea asistentă, Fernando, numai că-mi vopsisem părul şi purtam ochelari de soare. Testul genetic te-a identificat. Tu eşti Marele Anonim, omul venit de nicăieri în lumea noastră, al cărui cod genetic reprezintă combinaţia numerică aptă să destrame câmpul de forţă al Porţii.

Ca şi cum i s-ar fi luat, dintr-odată, un văl de pe ochi şi lumina prea puternică din jur l-ar fi făcut să lăcrimeze. Mâinile îi părăsiră genunchii şi îşi şterse coada ochilor de aburul usturimii.

— Nu înţeleg, murmură, dar afirmaţia era numai pe jumătate adevărată, deoarece creierul său se trezea după somnul greu al ultimilor 20 de ani şi-şi limpezea imagini crezute demult uitate.

Începea să înţeleagă.

— Nu înţeleg, repetă, de această dată numai ca să câştige timp. Spuneai că instituţia voastră există de foarte mult timp. Atunci, cum naiba de l-aţi găsit abia acum pe omul de nicăieri?

Sprâncenele Beatrizei deveniseră o linie subţire şi întunecată, iar în ochi îi licărea sclipirea aceea aducătoare de primejdie, pe care învăţase deja s-o recunoască.

— Te-am găsit şi altădată, Fernando. Ultima oară a fost acum 20 de ani, în Albuquerque. Cu 35 de ani mai devreme, trăiai în St. Petersburg şi lucrai la Observatorul Stratosferic. Cu 52 de ani în trecut, erai locuitor în Galveston şi te ocupai cu pescuitul de ton. Încă şi mai înainte de asta, în timpul celei de-a Doua Confruntări cu Uniunea Iquique…

— Eram angajat în trupele de *exploreri* ai Federaţiei şi îmi mutam locuinţa, în funcţie de solicitările armatei. Îmi aduc aminte, da. Îşi trecu o mână peste frunte şi-şi şterse picăturile de transpiraţie. Dumnezeule, credeam că am uitat toate astea pentru totdeauna! După cum te uitasem şi pe tine.

— Pe mine, chiar mă uitasei. Beatriz zâmbi, dar lucirea din noaptea adâncă a ochilor era încă acolo. Pentru că eu… Noi nu suntem nemuritori, Fernando. Nici măcar în urmă cu 20 de ani n-am fost eu, ci una din clonele ce-mi seamănă până la identitate. Vera Cruz. Inutil să-ţi spun că nu s-a mai întors niciodată din misiune şi că nimeni n-a mai reuşit să-ţi dea de urmă până în prezent. Ceea ce ne-a uimit mereu la tine, Fernando, a fost faptul că reuşeai să te porţi permanent fără niciun fel de complexe, de parcă ai fi fost, de fiecare dată, o altă persoană, cu o altă identitate.

Amintirile îi năvăleau exploziv în conştiinţă, inundându-i personalitatea.

— Eram de fiecare dată o altă persoană, articulă cu greutate şi se lăsă sfârşit pe spătarul scaunului. Un program de autoimpunere a voinţei. De uitare selectivă a amintirilor nedorite. De inventare a unei noi biografii. Uitare-învăţare… Numai uitând ceea ce se petrecuse în viaţa mea anterioară, puteam să mă feresc mai bine de curiozitatea nepoftiţilor. De ce nu mă lăsaţi în pace, Riz? De ce nu pot să trăiesc asemenea celorlalţi, să muncesc, să mă plimb, să discut, să iubesc şi să încerc să fiu fericit, la fel ca ceilalţi?

Amintiri, da, amintiri nenumărate despre locurile unde trăise în deceniile, în secolele anterioare. Despre oameni transformaţi

demult în ţărână, despre ploile calde din Llano Estacado, prin bălţile cărora alerga cu picioarele goale, despre cactuşii aurii şi stâncile în formă de fortăreaţă ale Marelui Canion, despre promontoriile şi plajele Capului Sabie, despre mlaştinile şi spinările muntoase sălbatice ale Apalachilor… Amintiri, da amintiri dintr-o viaţă care nu se mai termina şi pe care găsise posibilitatea vremelnică de a o păcăli.

Strânse pleoapele şi lacrimile se sparseră în picuri minusculi, care se evaporară aproape imediat.

— Marele Inchizitor, inginerul genetician Walther Don West, după ce a studiat şi a comparat rezultatele statistice ale ultimilor ani, a ajuns la concluzia că, în mod raţional, universul în care trăim este numai o iluzie. O copie grosolană a altuia, adevărat, copie menită să fie un fel de… terrarium, creat pentru a adăposti o anume existenţă. Aceea a ta, Fernando Ferens, omul de nicăieri. Omul venit de dincolo de Poartă.

— Omul trimis de dincolo de Poartă, murmură el şi încercă să se ridice în picioare.

Dar palma femeii ieşi de sub pătură şi i se aşeză, moale şi caldă peste degete.

— Nu ai unde să mai fugi, Fernando. De această dată, Inchiziţia Genetică şi-a luat toate precauţiile posibile.

— Nu chiar toate. De vreme ce ne aflăm aici. Adică dincolo de orice scenariu imaginat de ea, în ultimii 20 de ani, de când mă caută.

— Ba chiar pe toate, clătină din cap femeia şi sclipirea prevestitoare de primejdie din ochi păli, lăsând locul unui văl de tristeţe. Chiar pe toate, poţi să mă crezi. Există un plan şi pentru situaţii de felul acesteia, în care, în ciuda tuturor precauţiilor, vei reuşi din nou să te strecori.

Apăsarea de pe spatele palmei se intensifică.

— Hazardul… nu mai poate să existe, pricepi, Fernando? Pentru că, pentru tine, se luptă şi Uniunea. Chemarea Porţii este cea mai mare sfidare pentru raţiunea umană. Este declanşatoare de războaie. De moarte. Nu avem voie să te lăsăm pe mâinile lor. Dacă Federaţia nu va putea să te folosească, nici Uniunea n-o să fie în stare. Va trebui să mori.

Părea ceva ilar, hotărî Fernando, dar nu se putut hotărî să râdă. O femeie aflată la un pas de nefiinţă îl ameninţa cu moartea. Pe el, nemuritorul Fernando Ferens!

— Chiar tu ai spus că sunt nemuritor, ridică el din umeri, dar vocea îi sună îngrozitor de fals. Cum poţi ucide un nemuritor?

Femeia râse slab şi se ridică în capul oaselor, fără să-i lase mâna din strânsoare.

— Nemuritor... e un fel de a defini viaţa nemăsurat de lungă pe care ai trăit-o aici. Nu ştiu câţi vor mai fi încercat să te omoare până acum, dar...

— Mulţi, răspunse fără să vrea bărbatul.

— ...dintr-un motiv sau altul, n-au reuşit. Eu trebuie să reuşesc.

Licărul anunţător de moarte i se intensifică în pupile. Fernando tresări la rândul său şi încercă să-şi degajeze mâna. Strânsoarea mâinii femeii se înteţi.

— Unghiile mele, Fernando, sunt acoperite cu o vopsea specială, o otravă violentă, colorată în ocru. Nu se dizolvă decât în ser sangvin. După cum simţi, sunt extrem de ascuţite, exact în acest scop. Va fi suficient să apăs zvâcnit pe vârfurile degetelor, pentru ca ele să-ţi străpungă pielea. Cantitatea de otravă de pe o singură unghie este suficientă să omoare trei adulţi maturi de talia ta. Îmi pare rău, sincer îmi pare rău că n-am reuşit să te conduc pe insulă. Mi-ar fi plăcut să te însoţesc dincolo de Poartă. Aşa cum mi s-a promis.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

La apusul soarelui, apăru Martin Pinzon la pupa corabiei sale şi cu multă bucurie în glas îl strigă pe amiral şi-i ceru daruri spunându-i că zărise pământ şi când auzi că Pinzon repeta aceasta cu multă convingere, amiralul căzu în genunchi, aducând mulţumire lui Dumnezeu, în timp ce Martin Alonso recita „Gloria în excelso Deo“ cu întreg echipajul său La fel făcură şi oamenii de pe Santa Maria, iar cei de pe Nina se căţărară pe catarge şi pe sarturi cu toţii, într-un glas, afirmară că zăresc pământ. Şi amiralului i se păru la fel şi că acest pământ se găsea la 25 de leghe. Cu toţii continuară până noaptea târziu să repete că acela era pământul. Atunci amiralul porunci să fie schimbat drumul urmat până atunci, care era spre apus, şi ca navele să se îndrepte către sud-vest, spre partea unde părea să fi apărut pământul.

Jurnal de bord

Caraibele Chaicos

„Nu cred să fi existat vreodată şi în altă parte vreun loc mai plin de mister şi de frumuseţe nelumească decât apele albastru-verzui ale Caraibelor…”, scria Quibian în „Analele Dominionului”, singura operă istorică a primei jumătăţi a secolului trecut decodată în zilele noastre din Arhivele Mute ale Reţelei.

Întinzându-se între paralelele 20 şi 30, marea cunoscută sub denumirea generală de Caraibele Chaicos îşi întinde trei sferturi din lungimea ţărmurilor pe teritoriile Federaţiei, numai 27,5 din apele sale revenind Uniunii Iqueque. Dominate spre răsărit de peninsula Florida, iar spre apus de peninsula mexicană Yukatan, Caraibele sunt relativ puţin adânci (adâncimea medie este de 160 m), extrem de limpezi şi foarte puţin sărate, în comparaţie cu acelea ale Oceanului Atlant, aflat dincolo de meterezul gigant care este insula Chaicos Habanas. O mulţime de specii de peşti trăiesc în special în apropierea ţărmurilor, pescuitul fiind una din profesiunile cele mai vechi ale locuitorilor ambelor uniuni statale. Singurii prădători cunoscuţi sunt cefalopodele uriaşe, care apar însă extrem de rar în apropierea rutelor navale obişnuite şi, în consecinţă, nu constituie decât un pericol nesemnificativ.

În extremitatea sud-vestică a arcului continental, care ascunde în căuşul său Marea Chaicos, mai există un lanţ de trei insule de dimensiune medie – Espanola, Forte Guanahani şi Trinidad del Coste, ultima fiind complet pustie, cu excepţia unui post de comandă menţinut de Federaţie aici, cu acordul scris al Uniunii, pentru a supraveghea respectarea de către aceasta a interdicţiei de desfăşurare de forţe militare navale de-a lungul coastelor.

Rutele maritime obişnuite sunt în număr de trei – San Antonio-Miami, Miami-Merida şi Merida Tampico. Prima aparţine Federaţiei, ultima Uniunii, iar cea de-a doua este comună, fiind însă şi cea mai puţin utilizată, practicând curse regulate între cele două porturi, iar după ultimul acord de pace singurele legături pe acest traseu fiind cele strict ştiinţifice.

Harta topografică prin satelit a zonei maritime exclude cu desăvârşire o ipoteză geografică aparţinând secolelor trecute,

imposibil de verificat în altă manieră – aceea a existenţei unei mase continentale dincolo de insula Chaicos, în adâncimile sălbaticului Atlant. Această posibilitate este susţinută şi de legenda Porţii, care circulă de-a lungul ţărmurilor, sub formă de cântece marinăreşti. Construcţia magică s-ar afla undeva în zona masei continentale necunoscute, fiind fereastra ce se deschide din când în când permiţând accesul privirilor curioase spre o altă lume.

9.

Poarta… înghiţi el în sec şi se pregăti de moarte. Nu exista în el nicio amintire de dincolo de Poartă. Decât spaima, teribila, incontrolabilă spaimă, care-l ţinea la distanţă de ea. Şi, acum, moartea. Închise ochii şi aşteptă ca zvâcnetul sângelui să se oprească brusc, iar inima să se contracte într-un ultim spasm.

Pe coridor, se auzi un zgomot sec, ascuţit, de vază răsturnată pe podea şi transformată în cioburi, apoi uşa zbură în lături şi se izbi de perete, făcând ferestrele să zăngăne prelung. *Alguazilii* năvăliră în încăpere, chiar în clipa în care tabloul mare, cu ramă grea de bronz, se desprinse de pe perete şi se prăbuşi peste pat.

Fernando deschise ochii, străduindu-se să înţeleagă. Sângele îi zvâcnea la fel de impetuos în timpane, aerul se umpluse de praf şi de un miros iute de cremă, de piele încinsă şi de transpiraţie, trăia, ceva făcuse ca unghiile să nu mai înainteze în strânsoarea mortală, oricum nu soldaţii care îl fixau în prelungirea ţevilor de armă, nu rama groasă cât un braţ de om, care frânsese gâtul subţire al femeii, înainte de a aluneca într-o parte, peste marginea patului, răzuindu-i pielea de pe trei degete ale mâinii stângi.

Ceva…

Îi privi lung pe *alguazili,* statui ale datoriei, gata să-l împuşte dacă ar fi făcut vreun gest ameninţător, apoi reveni către pat şi, cu infinită grijă, ridică cu mâna dreaptă de ramă. Degetele femeii stăteau întinse pe spatele mâinii sale, de parcă l-ar fi mângâiat. Îşi umezi buza inferioară şi trase mâna încet, după care lăsă rama să acopere trupul. Chipul lui Beatriz părea acoperit cu ceară. Nici un singur muşchi nu tresărise în momentul impactului, numai pleoapele i se coborâseră pe

jumătate, aproape acoperind pupilele şi luminiţa vestitoare de primejdie.

Poliţiştii îi făcură semn să se ridice şi să-i urmeze. Fără să scoată un cuvânt, făcură un triunghi uman, cuprinzându-i la mijloc. Aşa ieşiră pe culoar, stricând formaţia numai în clipa când trecură prin cadrul uşii. Măsuţa se lipise cu totul de perete, chiar sub fereastră, iar vaza se risipise în zeci de cioburi pe pardoseală. Călcă pe deasupra lor, evitându-le, şi ieşiră în curte. Unul dintre *alguazili* se răsuci şi încuie uşa cu cheia magnetică.

Dimineaţa se pregătea să cedeze locul amiezii. Cerul era acoperit de nori cenuşii spre miazăzi, dar soarele continua să urce impasibil pe boltă. Frunzele leandrului erau încă pline de rouă, iar gura peştelui din ipsos era umedă şi ştirbă. Fernando îşi trecu din nou limba peste buze şi se strădui să se ţină aproape de *alguazilul* din faţa sa.

Dincolo de poartă îi aştepta un furgon lung, cu roţi groase de cauciuc, tras de patru cai negri. Când îi văzu ieşind din curte, vizitiul în uniformă de sergent, cu chipiul tras pe frunte, sări de pe capră, deplie repede scara de lemn, cu schelet metalic, şi deschise cele două portiere cu geamuri vopsite în negru. *Alguazilul* din faţă se trase într-o parte şi îi făcu semn să urce. De când năvăliseră în cameră şi până în clipa aceea, nimeni nu rostise nici un singur cuvânt. Căzuse în capcană, în cea mai simplă şi mai uşor de depistat capcană. Nu avuseseră decât să-l aştepte în linişte, ascunşi în singurătatea camerei lui Francisco, convinşi de ideea că va trebui să revină. Iar el se întorsese, la fel de convins că nimeni în lumea asta n-ar fi reuşit să-şi închipuie modul său de gândire, încât... Clătină din cap, îşi gârbovi umerii şi urcă treptele înguste şi incomode. Întunericul dinăuntru era străpuns la capătul dinspre capră de lumina unui felinar cu trei oglinzi, atârnat de bucla groasă a unui inel înfipt în tavan. Un bărbat îmbrăcat în haine subţiri de doc şi învăluit într-o pelerină cafenie până aproape de nivelul ochilor, stătea pe bancheta din dreapta, capitonată în piele, şi citea ceva într-o agendă groasă. Pe bancheta din stânga, cu faţa din lemn lustruit, un secretar în costumul obişnuit de serviciu, cu haină cu revere ascuţite, pantaloni strâmţi şi pălărie de panama albă atârnată de gât cu un şnur, încifra un text cu ajutorul unor grile mobile, pe care le scotea dintr-o servietă subţire, ţinând-o pe genunchi. Din când în când rostea câteva cuvinte inaudibile, pe

care laringofonul de forma unui stetoscop le prelua de pe pielea gâtului pentru a le transporta spre înregistrare pe un dictafon ascuns, probabil, în aceeaşi servietă.

Alguazilul care urcase imediat după el, aproape atingându-i umerii, îl împinse către dreapta uşii, spre bancheta de lemn, după care se postă lângă uşă, în picioare, cu una din mâini pe tocul armei şi cu cealaltă atârnată de inelul de sprijin. Bărbatul în mantie nu-şi ridică privirile din agendă, dar secretarul desprinse cu degetul braţul laringofonului şi îi adresă câteva cuvinte... în spanish. De uimire, Fernando aproape că se ridică din nou în picioare. Se aşeză imediat înapoi, când văzu gestul ameninţător al pistolului zvâcnit pe jumătate din toc.

Furgonul porni din loc cu o mişcare greoaie, scuturându-şi puternic pasagerii. Bărbatul cu mantie închise agenda cu zgomot şi o aruncă alături, pe banchetă. Îl privi lung pe deasupra liniei pelerinei, de parcă ar fi încercat să-şi amintească un anumit lucru. Fernando tresări şi înghiţi saliva amăruie ce-i inundă brusc gura. Privirea aceea tăioasă o...

— Mă bucur să ne reîntâlnim, Fernando. Ieri, nu am apucat să luăm ceaiul împreună şi discuţia noastră filosofică a rămas, cumva, neterminată.

— Francisco! se bâlbâi, neştiind unde să-şi pună mâinile. Credeam că ai...

— Chiar am murit, râse celălalt şi-şi trase pelerina într-o parte. E un fel de a spune, desigur. Pentru că un Francisco Verdugo a murit, într-adevăr, în monoraiul acela. Ingineria genetică e grozavă pentru că îţi permite obţinerea unui număr inexprimabil de copii sacrificabile. Sa-cri-fi-ca-bi-le, pricepi, Fernando?

Nu îndrăzni să spună nimic. Capcana funcţionase, deoarece persoana care îi cunoscuse modul de gândire nu murise, aşa cum crezuse atunci. Ci îl aşteptase, împreună cu aceşti *algua...*

Aruncă o privire furişă în direcţia poliţistului, care se legăna în ritmul înaintării furgonului, cu ochii ţintă asupra sa. Bărbatul (Francisco?!) împinse pelerina pe banchetă şi se trase mai aproape de el. Lumina concentrată a felinarului dansa vioaie pe faţa sa.

— Nu sunt *alguazili* adevăraţi, dacă la asta te gândeai. Imitaţii, ha-ha! râse din nou. Era singura metodă de a te determina să ne urmezi fără să opui rezistenţă. Crede-mă,

Fernando, ştiu prea bine cum gândeşti, ca să crezi că o să mai ai vreodată posibilitatea să scapi. Dacă nici prietenii tăi de la Inchiziţie nu au reuşit să dejoace planurile, iar ei dispun de fonduri, de oameni şi de imaginaţie, poţi să mă crezi! — atunci nimeni în lumea asta n-o s-o mai poată face. Nici măcar să nu visezi să încerci să evadezi!

Se răsuci în direcţia secretarului şi-i vorbi în spanish, dar nu-şi dezlipi ochii de pe el.

— I-am spus să pregătească paşapoartele, reveni către el. Fernando clipi surprins, dar nu deschise gura. Nu întrebi nimic? E adevărat că nu există trafic constant de călători de o parte şi de alta a graniţei, dar, la naiba, Fernando, presupun că ai ghicit deja, mă găsesc aici, în Laredo, pe post de Consul General al Uniunii.

Ambasadorii şi suita lor pot să treacă oricând doresc Rio Grande.

Ghicise cu puţin timp înainte de a apuca să rostească fraza. Şi tresărise involuntar. Nu-şi amintea să fi trecut vreodată dincolo de Rio Grande. Niciuna din amintirile sale, nici cele aproape învăluite în ceaţa uitării, nu îi transmiteau nimic de felul acesta. Se întâmpla ceva nou. Se dărâmau oare nişte limite? îşi frecă şaua nasului cu arătătorul mâinii drepte, dar nu pronunţă niciun sunet. Undeva, în adâncurile sale neştiute, imagini pe jumătate şterse ale lumilor prin care trecuse de-a lungul şi de-a latul Confederaţiei, se învălmăşeau, străduindu-se să se impună în centrul atenţiei.

Furgonul se aplecă scârţâind spre dreapta, semn că strada cotea în acea direcţie şi Fernando se întrebă dacă trecuseră de Palatul Roccoco. Din câte văzuse înainte de a urca pe scară, caii erau orientaţi în direcţia Parcului Caracol, adică spre scuarul Malil, pe latura de nord, pe care se afla clădirea Consulatului. Drumul între palat şi parc nu era mai lung de 5 minute de trap cu trăsura, deci timpul de discuţie şi de meditaţie mai înainte de a ajunge la necunoscuta destinaţie devenise extrem de scurt. Care urma să fie următoarea mişcare a bărbatului cu pelerină? Şi cum se gândea să-l metamorfozeze pentru a nu da de bănuit grănicerilor, chiar dacă, aşa cum afirmase, suita sa de Consul General nu urma să fie supusă unei verificări sistematice?

Nu apucă să-şi ducă nedumeririle până la capăt. Furgonul înţepeni dintr-odată, într-un scârţâit strident de frâne,

aruncându-i unii peste alţii. În timp ce se prăbuşea în direcţia lui Verdugo, îi trecu prin minte că acesta ar fi fost un moment foarte bun pentru a încerca să evadeze. Învălmăşeala care începuse a se contura i-ar fi deschis pentru câteva secunde posibilitatea de a se repezi în direcţia uşii şi, apoi, de a sări în stradă. În mod sigur, Francisco nu ar fi dat ordin să tragă în el într-un loc public, chiar dacă aceia care ar fi putut s-o facă erau îmbrăcaţi în temutele uniforme ale *alguazililor.*

— Nici să nu te gândeşti! îi şuieră în ureche acesta, în timp ce-l prindea în braţele sale puternice, imobilizându-l. Vei fi mort înainte de a apuca să faci primii doi paşi.

Alguazilul nu se clintise de lângă uşă. Îşi proptise un picior în bancheta din faţă, scosese din toc pistolul greu şi-l ţinea aţintit spre pieptul său cu ambele mâini. Oameni special antrenaţi pentru luptă, îi spusese, într-un trecut nu foarte îndepărtat, moarta Beatriz. Îşi muşcă buza de sus până la sânge şi oftă resemnat: nu avea altceva de făcut decât să se supună. Aşa cum, probabil, o mai făcuse de atâtea ori în trecut. Aşa cum, probabil, avea s-o facă de atâtea ori în viitorul ce îşi destrăma ceţurile necunoscutului, devenind din ce în ce mai previzibil. Oare de câte ori mai făcuse gestul acesta până acum?

— În regulă, spuse şi se ridică, ajutat de secretar. Îşi îndreptă hainele pe trup şi-şi şterse faţa cu palma.

Am mai făcut-o vreodată, Francisco? A existat vreun moment în care am încercat să fug de sub escortă?

Dar bărbatul cu pelerină se ridică la rându-i şi îşi potrivi hainele pe trup, fără să-i răspundă. Îi făcu semn *alguazilului* să deschidă uşa şi ieşi în exterior. De afară, se auzi murmurul scăzut al unui dialog, apoi capul altui *alguazil* îşi făcu apariţia înăuntru şi schimbă câteva cuvinte ininteligibile în spanish cu secretarul. Acesta îl împinse spre ieşire. Coborî aproape împiedicându-se în treptele înguste şi rămase pe pavaj, foarte aproape de furgon, privind cu gura căscată către spectacolul neaşteptat oferit de locul unde se opriseră.

Se găseau pe Strada Mare, la numai câţiva metri de intrarea în Scuarul Sancta Maria Postuma, peste drum de sediul Băncii Wentworth Co. Furgonul se izbise în plin de un camion lung, gol, tras de patru măgari înhămaţi în formă de evantai, răsturnându-l. Un măgar rămăsese pe loc, mort, iar ceilalţi trei fugeau, încurcaţi în şleauri, în susul străzii, către Catedrală.

Vizitiul, un bărbat cam de treizeci de ani, blond, îmbrăcat într-o salopetă cenuşie, zăcea pe pavajul cărămiziu cu faţa în jos şi o şuviţă lată de sânge continua să se lungească în direcţia trotuarului. *Alguazilul* care conducea caii furgonului stătea la câţiva paşi distanţă de el, cu arma încă îndreptată spre trupul nemişcat. Fernando remarcă faptul că în intersecţia de obicei populată la acea oră nu se zărea nimeni, cu excepţia portarului băncii, care-i privea curios din spatele uşilor de sticlă încasabilă. Făcu un pas înspre camion, dar braţul puternic al lui Verdugo i se propti în piept.

— Îmi pare rău de incident, Fernando. Zâmbi rece, după care adăugă, slăbind presiunea braţului: Nu mă aşteptam la o ripostă atât de rapidă. Se pare că i-am subestimat pe prietenii noştri din Kansas. Va trebui să grăbim puţin lucrurile, pentru ca planul să funcţioneze în limitele pentru care a fost proiectat. Eşti drăguţ să mă însoţeşti?

Îl apucă de braţ, mai înainte de a avea timp să schiţeze vreun gest, şi-l trase înainte. Înainta repede, cu paşi uniformi, silindu-l să se ţină aproape, în timp ce vorbea încet, cu voce apăsată, într-un coder greoi, cu husă din piele. Deşi folosea o formă dialectală a spanish-ei iquique, reuşi să înţeleagă că redacta un raport sintetic asupra întâmplărilor pentru cineva cu un rang ierarhic superior, a cărui denumire o utiliza la fiecare început de paragraf. Se abţinu să-i pună vreo întrebare şi întoarse de câteva ori capul în urmă, încercând să vadă ce se întâmpla cu furgonul şi cu falşii *alguazili.* Nu reuşi însă să vadă nicio mişcare în jurul atelajului şi, după câteva clipe, colţul drept al monumentului Fecioarei îi închise complet unghiul.

Scuarul era şi el la fel de pustiu. Un stol de porumbei cenuşii dădea ocol clădirii pătrăţoase a băncii, fără să se poată hotărî unde să se aşeze. Bărbatul cu pelerină îi urmări o clipă cu privirea, după care închise coderul în husă şi îl vârî în buzunar. Degetele sale puternice îi strânseră cotul, dirijându-l către intrarea în pasajul subteran al magazinului Dorado, care se afla foarte aproape de liniile de tramcar ce tăiau scuarul în diagonală.

Coborâră treptele lunecoase, tocite la buză, şi pătrunseră în tunel. O undă de răcoare îi învălui dintr-odată, de parcă s-ar fi scufundat în apă. Fernando îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi se chinui să vadă pe unde calcă. Becurile chioare din tavan nu

reuşeau să destrame decât vag întunericul, lăsând podeaua într-o noapte aproape completă. În cea mai mare parte, vitrinele erau goale sau acoperite cu cearşafuri gălbui, pe suprafaţa cărora scria cu litere mari, roşii – „De închiriat”. Cele mai multe uşi de sticlă aveau yale solide şi complicate, cu încuietoare magnetică, dar destul de frecvent apăreau şi lacăte clasice, din oţel cromat, cu trei sau patru toarte. Pe partea opusă vitrinelor, chiar la baza zidului, Fernando observă o şuviţă de apă mâloasă, scurgându-se în direcţia unei canalizări neştiute. Doi şobolani uriaşi chiţăiră supăraţi lângă o cutie de carton şi fugiră greoi înspre adăpostul gangului.

Fernando nu mai intrase în pasaj de aproape şase luni, iar ultima oară interiorul fusese iluminat de becuri cu argon. Acum, acestea fuseseră înlocuite toate cu becuri cu wolfram, cu o putere foarte mică. Ridică din umeri: de foarte mult timp, se zvonea că fraţii Dorado plănuiau să-şi lichideze afacerea şi să se mute la Tucson, unde primiseră o moştenire mare din partea unui unchi.

Francisco Verdugo se opri în faţa unei uşi de metal, care flanca o vitrină acoperită cu aceleaşi cearşafuri galbene, meşteri ceva în dreptul unei console încastrate în tocul din material plastic, se auzi un „clic” şi uşa se deschise câţiva centimetri. O împinse cu mâna până aproape de perete şi îl chemă cu arătătorul. Intrară, el înainte, bărbatul în haine de doc imediat în urma sa. Uşa se închise singură, acţionată de un resort invizibil. Lumina slabă pătrundea prin vitrină şi lăsa să se ghicească contururile unor module de mobilier, adunate toate într-un colţ al încăperii şi conturul unei uşi pe zidul opus.

Se îndreptară într-acolo. Verdugo repetă scena cu consola şi noua uşă, o masă întunecată din acelaşi metal greu, se deschise la rândul ei. Trecură dincolo de prag, într-un alt coridor, încă şi mai întunecat decât încăperea părăsită. Becuri de avarie, protejate cu plase metalice, răspândeau o lumină albastră, difuză. Mergeau repede, în tăcere, fiecare rumegându-şi propriile gânduri. Iniţial, probabil că planul fusese să fie transportat la Consulat şi ascuns într-una din camerele pustii ale subsolului acestuia, până ce experţii în arta machiajului aveau să-i dea o nouă înfăţişare. Acum însă, în urma accidentului, planul părea să se fi schimbat. Sau, mai bine zis, adaptat unei situaţii neaşteptate, a cărei importanţă n-o cunoştea. Era

limpede că reţeaua căreia îi aparţinea Verdugo (şi căreia, până la proba contrară, avea să-i spună Uniunea), construise o mulţime de scheme, care încercau să acopere tot orizontul de aşteptări previzibil. Îi era însă imposibil să spună încotro se îndreptau în acel moment, deoarece nu ştiuse niciodată cât de vast era subteranul Dorado.

Tunelul coti spre stânga şi Fernando se împiedică într-un colţ de piatră răsărit la colţul unei dale. Întinse braţele şi se sprijini de perete, ca să nu cadă. Verdugo întoarse capul, dar nu se apropie să-l ajute.

— Te-ai lovit? Putem să mergem mai departe?

Dădu din cap în semn că da şi îşi reluară drumul.

După câteva zeci de metri, tunelul se termină în faţa unei scări metalice, încastrată în zid. Verdugo se opri din nou şi-l aşteptă să se apropie.

— Sus, spuse şi arătă cu degetul arătător spre capătul superior al scării, sus există un capac de oţel, care se deschide într-un hol, de obicei pustiu (aruncă o privire către ceasul-brăţară) la ora asta. Urcăm, în aceeaşi ordine: sper să înţelegi că nu are niciun rost să încerci să evadezi.

Nu înţelegea. Ridică din umeri.

— Sunt prea obosit, ca să mă joc de-a ghicitul. Mi-ai mai spus asta şi în furgon, ţii minte? Care e problema?

— Nicio problemă, râse Verdugo. Te-am avertizat numai, ca să nu fii surprins. Acolo – privi câteva secunde spre capacul nevăzut – sus… ai idee ce este sus?

— Nu cred că mă interesează.

Era foarte adevărat. Oboseala, stresul, cadavrele de la fiecare pas, fuga continuă, vânătorii în permanentă schimbare îl aduseseră într-o stare de indiferenţă primejdioasă.

— Închisoarea. Cred că nu te-ai gândit niciodată că vei putea ajunge acolo prin forţă.

Cronica apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Îşi urmară drumul obişnuit, înaintând 47 de leghe, din care anunţă 40. Apărură petreli şi multă iarbă, din care o parte era veche şi o parte foarte proaspătă, de aceasta fiind legat un soi de fruct. Nu văzură păsări de alt fel şi amiralul credea că lăsase în urmă insulele ce se găseau marcate pe hartă.

Spune aici amiralul că atât săptămâna ce trecuse, cât şi în aceste zile în care văzuse semne de pământ, nu vrea să întârzie luând calea piezişă, cu toate că avea cunoştinţă de anume insule prin acele părţi, şi aceasta spre a nu se opri, ţelul lui fiind de a se duce în Indii, şi adăugă că ar fi o neghiobie să zăbovească.

Jurnal de bord

Preşedintele

Mitologia orală, care precede anii de beznă ai Marii Confruntări, susţine printre multe altele şi faptul că, înainte ca Reţeaua să fie descoperită şi repusă în folosinţă pe întreg teritoriul amerigo, aici a existat o civilizaţie preindustrială, divizată în oraşe-cetăţi, toate cu un sistem similar de conducere – Sfatul Bătrânilor. Cele mai multe asemenea oraşe-cetăţi ar fi fost grupate în zone cu denumiri exotice, precum Idaho, Wyoming, South Dakota, Minnesota, Nebraska, Utah…

Cercetările efectuate de istorici renumiţi prin arhivele Reţelei, în deceniile ce au urmat reinstalării acesteia, nu au reuşit să confirme însă aproape nimic din informaţiile legendelor. Singura denumire identificată cu certitudine este aceea de Idaho Falls, astăzi fiind mai mult ca sigur faptul că aşa-zisa hartă care o conţine este, de fapt, un desen al unui copil din Era Reţelei. Iar săpăturile militare din anii 55-61, care au urmat îndeaproape cursul lui Rio Grande dintre El Paso şi Santa Fe, iar mai apoi cele din 78-82, care au atins zona Pueblo, nu au adus nicio confirmare a existenţei unui asemenea mod de organizare socială.

Din punct de vedere istoric, singurul lucru cert rămâne faptul că statele americane, evident cu o formă de organizare socială mai simplistă, au existat cu mult înainte ca prima bătălie a Marii Confruntări să aibă loc. Arhive personale cu interdicţie de intrare, aparţinând primei etape de reorganizare a Reţelei, făcute publice după moartea posesorilor de drept, confirmă sub formă de amintiri subiective că pe uriaşul teritoriu cuprins între Marele Canion şi Savannah au fiinţat mai multe state mărunte independente, între care s-au purtat frecvente bătălii de graniţă, încheiate în anul 12 prin impunerea dominaţiei statului Kansas.

După constituirea Federaţiei Nordice Kansas, cea dintâi formă

de conducere a constituit-o Sfatul Celor 12 Înţelepţi, amintind surprinzător prin structura şi felul de a adopta decizii de miticul Sfat al Bătrânilor. Zece ani mai târziu, Sfatul a fost înlocuit de o conducere tripartită, formată din trei Consuli aleşi prin vot secret de Adunarea Statelor Federale. Aceştia nu puteau să ia decizii decât în unanimitate şi, pentru că sistemul s-a dovedit în cele din urmă ineficient, a fost înlocuit cu cel prezidenţial.

Statele prefederale avuseseră parte şi înainte de conduceri de tip prezidenţial, cele mai reuşite dovedindu-se cele din Oklahoma, New Mexico şi Arkansas, în care preşedinţii erau aleşi prin vot popular o dată la doi ani, fără posibilitatea de a obţine mai mult de un singur mandat. Numele şefului statului Arkansas, Henri Dikinson, este emblematic pentru istoria premodernă, fiind primul preşedinte amerigo care a propus formarea unei coaliţii de state, în scopul purtării unei bătălii decisive cu hoardele Iquique. Celelalte state au fost conduse fie de Adunări şi de Consilii Administrative, fie de regi, teocraţi, tirani şi satrapi, despoţi ce s-au purtat cu brutalitate în funcţiile deţinute cel mai adesea pe viaţă, fiind urâţi de populaţie şi căzând uşor pradă revoltelor sociale.

Primul preşedinte al Federaţiei Nordice Kansas a fost ales Fernam John Martin, unul dintre generalii de încredere ai preşedintelui statului Kansas, Alonjo Birman Suarez, la numai câteva zile după suspecta sa moarte, în anul 14 al epocii moderne, ca urmare a unor crampe de stomac extrem de violente. Până atunci, Suarez guvernase cu titlul de Administrator General, pregătind alegerile politice la nivelul întregii Federaţii.

F.J. Martin a condus conglomeratul de state timp de trei ani, fiind înlăturat de la putere de o lovitură de stat, care a instaurat, vreme de 6 luni, o juntă militară în Palatul Gran Canaria. A urmat Cea Dintâi Confruntare, cunoscută în arhivele Reţelei drept „Războiul catârilor”, şi revenirea la democraţie. Şirul preşedinţilor care au urmat încheierii Păcii de la Piedras Negras este impresionant: 28 de bărbaţi albi, în cea mai mare parte mustăcioşi, cu perciuni uriaşi, şi purtători de sombrero, după cum ni-i relevă Albumul Prezidenţial al Reţelei, sub formă de imagini 3-D.

Cel de pe urmă cazat la etajul al doilea de la Gran Canaria este preşedintele Alberto Burrage, cel care a contrasemnat

Pactul de Stabilitate, alături de omologul său Iqueque, în urmă cu un an şi jumătate, pe platforma din mijlocul hotarului mişcător al lui Rio Grande. Alberto Burrage a permis accesul la Reţea şi cetăţenilor declasaţi, instaurând terminale în puşcării, şi a insistat ca rezultatele celor mai importante cercetări secrete ale Inchiziţiei Genetice să fie făcute publice prin intermediul Reţelei. În felul acesta s-a aflat, cu uimire şi spaimă, că genomul uman al populaţiei Federaţiei este alcătuit din 132 de tulpini, care nu au produs de-a lungul miilor de ani de evoluţie nici o singură încrucişare stabilă, singurele variaţii genetice părând să fie abateri prestabilite în cadrul unui program zeiesc de menţinere în stare pură a acestor suşe primordiale. În ochii istoriei postmoderne, numele lui Alberto Burrage va prefaţa, probabil, denumirea de „închisoare genetică”, care se întâlneşte tot mai frecvent pe principalele canale de ştiri ale Reţelei, în legătură cu societatea noastră.

10.

Coridorul era, într-adevăr, pustiu şi sumbru, datorită luminii cenuşii, care cădea din tavanul străpuns de iluminatoare pline de praf. Capacul căzu cu zgomot puternic într-o parte, izbindu-se de perete. Fernando ieşi din tunel, în genunchi, cu dosul palmelor protejându-şi ochii, care-i lăcrimau abundent. După numai câteva secunde, îşi făcu apariţia şi Verdugo, care se săltă plin de energie peste gura metalică şi apoi lăsă capacul să alunece în vechiul său lăcaş.

Înaintară de-a lungul podelei de beton, fără să-şi adreseze un singur cuvânt. În dreptul celei de-a patra celule, simţi o bătaie uşoară pe umăr şi se opri. Verdugo întinse mâna dreaptă şi ciocăni de trei ori, făcu o pauză, apoi mai lovi o dată în lemnul ferecat cu bande late de oţel ruginit. După câteva secunde, dincolo de uşă se auzi un zgomot târşit de paşi, un zăvor de lemn fâşâi trăgându-se într-o parte şi uşa se deschise larg.

În cadrul ei, stătea cel mai slab bărbat pe care Fernando Ferens îl văzuse vreodată. Extrem de înalt, pleşuv, cu favoriţi lungi şi albi, cu un nas proeminent înfipt în mijlocul unei feţe numai piele şi os, aproape lipsit de buze, o bărbie lungă şi ascuţită şi un gât subţire, pe care ar fi putut să pună pariu că orice vânt ceva mai puternic l-ar fi frânt ca pe un băţ de chibrit.

Fernando se trezi înghiţind în sec numai la gândul că putea exista un asemenea gât şi abia îşi stăpâni pornirea de a duce mâna spre al său.

Scheletul îmbrăcat într-o uniformă uzată şi cocoloşită, de culoare verzuie, cu o beretă tocită până la urzeală aşezată regulamentar pe creştet, îi privi scurt, dădu din cap şi le făcu loc să între. Verdugo şovăi o clipă şi-şi duse mâna către centură.

— Nu eşti Hachlok! spuse foarte încet şi se trase un pas înapoi, ca pentru a-şi lua avânt. Cine naiba eşti şi cum ai ajuns aici?

— Aranjuez, cârâi scheletul. E suficient ca să te determine să intri naiba odată?

— Aranjuez Salva? Verdugo se aplecă în faţă, gata să-l atingă pe Fernando. Nu înţeleg… se bâlbâi. Planul de rezervă nu menţiona nimic despre prezenţa…

— Planul de rezervă tocmai a fost modificat, idiotule! Dacă mai rămâi o singură secundă pe coridor mă voi vedea obligat să te împuşc pentru deconspirarea involuntară a acţiunii.

Francisco Verdugo dădu din cap, vizibil speriat de ameninţarea scheletului, şi-l împinse pe Fernando cu pumnul în umăr, obligându-l să pătrundă în interiorul celulei. Intră imediat în urma lui şi rămase lipit de perete, privindu-l cu o curiozitate amestecată cu oroare pe fascinantul personaj numit Aranjuez. Acţionată de un resort ascuns, uşa se închise singură în spatele lor.

Celula era foarte mică, un dreptunghi de beton cu lungimea de patru metri şi lăţimea de aproape doi metri. Două paturi metalice suprapuse, cu saltele subţiri, acoperite cu pături peticite de molton, ocupau cea mai mare parte a peretelui din stânga uşii. Chiar sub fereastra protejată de trei bare groase de metal, se găsea o masă foarte mică, numai cât să-ţi întinzi coatele. Un caiet gros, cu scoarţe din piele neagră aştepta deschis, cu un stilou uriaş deasupra foilor albe. Fernando zări un scris energic, aplecat spre dreapta, cu litere extrem de cursive. Tresări, realizând că mai existau încă oameni care ştiau să scrie. Nicio statistică oficială nu mai înregistrase vreun caz în ultimii zeci de ani. În statele Federaţiei, cea mai mare parte a populaţiei putea să citească şi, la nevoie, să scrie, folosind un terminal şi un corector automat. Scrisul de mână dispăruse, deşi existau tot felul de poveşti despre oameni care trudeau din greu

în peşterile din îndepărtatul Podiş Colorado să menţină vie această artă primitivă.

Artă primitivă?! Fernando înghiţi în sec şi se întrebă dacă existase vreodată o astfel de artă, dacă nu cumva oamenii învăţau abia acum să contureze literele caligrafice, urmărind manuscrise ale Epocilor Ascunse, descoperite cu totul întâmplător.

Bărbatul cel uscăţiv se aşeză pe marginea patului de jos, sprijinindu-şi ambele mâini de marginea metalică. Avea degete lungi şi accentuat de slabe, cu unghii ovale şi ascuţite le vârf. Fernando băgă de seamă că privea tot timpul uşor într-o parte, ca şi cum le-ar fi evitat prezenţa fizică în felul acesta. Abia într-un târziu realiză că, de fapt, suferea de o formă avansat de strabism.

— Cine ţi-a permis să modifici planul iniţial, căpitane Verdugo? Vocea suna răguşit şi, deşi nu vorbea încet, Fernando trebui să facă un efort ca să perceapă sensul cuvintelor. Secretarul a aprobat redirecţionarea planului?

— Secretarul… se bâlbâi din nou Verdugo. Un atac, Generalissime. Furgonul a fost atacat la încrucişarea străzilor…

— Secretarul te însoţea pentru a aprecia dacă este nevoie sau nu de o modificare de plan, idiotule. Aranjuez se aplecă în faţă, cu ochii strălucind de furie. Din cauza asta se pierd războaiele, pricepi? Insubordonarea combinată cu puţină neşansă şi cu o acţiune bine gândită a inamicului. Ai luat decizia de modificare numai din capul tău, nu-i aşa, căpitane?

Francisco Verdugo înghiţi în sec. Pălăria îi alunecase într-o parte şi lăsa să se vadă picăturile mari de transpiraţie ce-i alunecau spre rădăcina nasului.

Bărbatul cel slab se trase înapoi, închise ochii pentru câteva clipe, părând că meditează. Într-un târziu, îi spuse cu voce ştearsă să plece. Planul urma să continue, aşa cum fusese gândit iniţial. El urma să se prezinte imediat la Consulat şi să aştepte acolo derularea evenimentelor. Fernando văzu cum pe tâmpla stângă a fostului său prieten (oare era corect să-l considere aşa? Era acest bărbat dezorientat, cu privirile aburite de teamă, adevăratul Francisco, cel alături de care trăise, glumise şi filosofase vreme de 15 ani, sau avea de-a face din nou cu o clonă? Dumnezeule, realitatea devenea din ce în ce mai greu de înţeles şi de controlat!) zvâcnea puternic o venă

albăstrie şi se întrebă cine era acest „generalissim”, dacă reuşise să inspire asemenea teroare unui ins care, cu numai o jumătate de oră mai devreme părea întruchiparea însăşi a puterii şi a calmului zeiesc.

— Dar, Generalissime... încercă să se opună căpitanul, rămas încă în poziţie de drepţi. Când a fost declanşată operaţiunea „Velierul”, am fost pus să jur că nu-l voi părăsi nicio clipă pe numitul Fernando Ferens, până când va depăşi pragul Porţii.

Aranjuez Salva se aplecă puţin în faţă, ca pentru a vedea mai bine, dar ochii săi păreau că examinează ceva aflat în direcţia ferestrei. Când vorbi din nou, vocea sa avea un iz de strepezeală, care-l făcu să tresară.

— Căpitane Francisco Verdugo, planul iniţial era funcţional numai în situaţii normale. Aceasta este o situaţie excepţională, pricepi? Iar o parte din acest caracter i l-ai conferit chiar dumneata, prin hotărârea prostească de a apela la o uşă care nu ar fi trebuit deschisă.

Trupul pe care hainele vărgate atârnau literalmente se aplecă încă şi mai mult, nasul uriaş părând să capete o existenţă de sine stătătoare în universul cenuşiu al celulei.

— Ai fost selecţionat pentru această misiune de o excepţională importanţă, datorită răbdării de care poţi să dai dovadă, căpitane şi nu pentru că eşti inteligent. Recunosc că te-ai descurcat bine în cei 15 ani, cât timp ai avut misiunea de supraveghere, dar apoi n-ai făcut altceva decât să-ţi depăşeşti atribuţiunile. Pentru că Fernando Ferens trebuia să încapă în mâinile inamicului! Acesta era planul în întregimea sa. Inamicul era cel care trebuia să-l conducă spre baza sa secretă de pornire în expediţie, nu noi. Pentru că inamicul dispunea de toate datele şi elementele necesare ca expediţia să poată începe sub bune auspicii. Acţiunea sa neaşteptată ne-a luat pe nepregătite, căpitane Verdugo. Propriile noastre pregătiri pentru cea mai importantă expediţie din universul cunoscut se găseau într-un stadiu nesatisfăcător. Aşa că a trebuit să improvizăm. Şi, în acest plan, întocmit în pripă, o piesă s-a mişcat greşit. Asta este. Acum acţiunea a eşuat. Eşti liber să te întorci la bază. Fernando Ferens rămâne în custodia mea.

Verdugo deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, salută ţeapăn şi părăsi încăperea. Uşa se închise încet în urmă, trasă de tainicul resort. Aranjuez Salva îşi îndreptă spatele şi,

pentru prima oară de când se găseau împreună, îl privi drept în ochi cu atenţie. Fernando remarcă faptul că privirea de oţel nu mai suferea de niciun fel de imprecizie.

Dumnezeule, gândi, sau el este capabil să-şi stăpânească la perfecţie mişcările corpului, până la cele mai infinitezimale tresăriri, sau eu nu mă mai pot controla şi încep să am halucinaţii. Văzu semnul din bărbie şi se aşeză în stânga lui, chiar lângă tăblia de fier forjat. Arcurile ruginite de sub saltea gemură subţire.

— Este un moment dificil, domnule Ferens, şi s-a întâmplat să avem parte de el fără să ne-o dorim în mod special. Sincer îţi spun, nu a stat în intenţia mea să ne fi întâlnit vreodată.

Dincolo de geamul murdar de praf, lumina mierie a zilei se prelingea toropitoare prin aer, vălurind în spaţiul închis al curţii interioare.

Fernando îşi muşcă uşor vârful limbii, încercând să se dezmeticească. Se afla închis într-o celulă a închisorii, alături de un personaj straniu, numit „generalissim”, care tocmai îi declarase că nu voia nici măcar să-l vadă. Oare ce anume îl ţintuia pe loc, de ce nu se ridica de pe saltea să plece, pur şi simplu, şi să încheie astfel aiureala asta de mascaradă? Colegul său de celulă nu părea înarmat, iar pe coridor nu remarcase prezenţa niciunui paznic, aşa cum îşi închipuise dintotdeauna că trebuie să fie la închisori.

Dădu din cap, ca şi cum ar fi aprobat spusele celuilalt şi bărbatul cel slab de alături îşi scoase chipiul uzat şi-l aşeză cu grijă pe saltea. Avea un păr rar, alb-cenuşiu, dat pe spate, astfel încât să lase descoperită fruntea înaltă şi bombată. Sub pielea extrem de întinsă a capului, se zăreau şerpii vinelor albastre, brăzdându-i tâmplele.

— E o poveste complicată, pricepi, domnule Ferens? Extrem de complicată… Bănuiesc că eşti în stare să apreciezi şi singur acest lucru, fie şi numai din cele aflate de la comandoul trimis de Inchiziţie… După cum vezi, toată lumea te vânează într-un singur scop: să te ajute să ajungi într-un anume loc al spaţiului acestei lumi, numit Poartă, şi să te facă să treci dincolo de el, în… La naiba, numai Zeii ştiu unde anume.

Fernando oftă resemnat şi ridică din umeri. Aceeaşi poveste, dar nicio rază de lumină în labirintul întunecat. Nu se hotărî însă să răspundă. Aranjuez Salva îl privi lung pe sub sprâncenele

groase. Ochii îi sclipeau încărcaţi cu un venin al cărui rost nu putea să-l înţeleagă.

— Nu ai nicio întrebare?

— Nu există nicio întrebare care să lămurească toate nedumeririle mele, domnule Salva. Toată nebunia pe care o trăiesc de câteva zile încoace.

— Numai Salva, se strâmbă celălalt. Pentru dumneata sunt, pur şi simplu, Salva.

— Mă rog… Fie şi numai Salva. Întrebările mele… Am trăit 15 ani cu convingerea că sunt un simplu cetăţean al Federaţiei. Un simplu tehnician de Reţea, pasionat de Istorie. Un ins oarecare, celibatar, trăind în casa unui amic. Pentru ca, în urmă cu două zile, să mă trezesc în mijlocul unei complicate şi primejdioase acţiuni, care avea drept scop răpirea şi transportarea mea către… Habar n-am unde. Pricepi, Aranjuez Salva? Dintr-un prag al morţii într-altul, din mâinile unei organizaţii secrete în ale alteia. Exact ca în filmele acelea străvechi, pe care pasionaţii Reţelei le pot viziona dacă dispun de codurile de penetrare în arhivele vizuale.

Ridică din nou din umeri, fără să-l privească pe celălalt.

— Propriul meu prieten, Francisco Verdugo, era, de fapt, un supraveghetor. Şi, ulterior, unul dintre răpitori. De fapt, nici nu ştiu exact care anume dintre ei a fost amicul meu şi care o simplă clonă. Numai morţi, pretutindeni numai morţi. Ca şi cum, apropierea de mine ar fi otrăvitoare. Chiar mă întreb câţi vor mai muri, numai din cauza faptului că au stat în preajma mea, că au respirat acelaşi aer cu mine, că mi-au adresat unul sau mai multe cuvinte.

— Francisco Verdugo este unul dintre ei.

Aerul păru că se încălzeşte, întocmai ca înaintea unei furtuni. Fernando îşi trecu limba peste buzele uscate şi le simţi crăpate.

— Să înţeleg că…

Generalissimul dădu din cap, cu mişcări lente.

— A murit în urmă cu circa două minute. Adică exact în timpul discuţiei noastre. La ieşirea de pe coridor îl aştepta o patrulă de *alguazili,* care fusese înştiinţată că din închisoare va ieşi un spion, îmbrăcat în haine de consul.

Fernando simţi cum degetele i se crispează pe rotulă genunchilor.

— Vasăzică este adevărat? Nu m-am înşelat, nu? Toţi cei care

intră în contact cu mine trebuie să moară. Un gând neaşteptat îl făcu să se înfioare: Chiar toţi?

— Răspunsul exact nu-l cunoaşte nimeni, domnule Ferens. Ştiu numai că secretul trebuie păstrat cu sfinţenie. Şi cel mai bun jurământ al tăcerii este numai moartea. Poate chiar toţi, adăugă după un timp. Poate chiar toţi, repetă cu voce schimbată, chiar şi eu, dacă acesta a fost substratul întrebării. Zâmbi strâmb şi-şi îndepărtă cu degetul arătător o şuviţă rebelă, care alunecase către ureche. O să aflu, după ce ne vom fi despărţit.

Pe coridor se auzi un sunet stins de paşi, care deveni din ce în ce mai clar după numai câteva secunde.

— Întrevederea s-a apropiat de sfârşit, domnule Ferens. Sincer, îmi pare rău că nu ţi-am putut desluşi niciun răspuns la nedumeririle dumitale, aşa cum singur le-ai numit. De aici încolo, drumurile noastre se despart. Vei fi condus către un dirijabil, care tocmai a aterizat pe platforma acoperişului închisorii, şi vei pleca spre Cap Canaveral, acolo unde se găseşte baza maritimă secretă a Inchiziţiei Genetice. Vom încerca să te predăm în mâinile lor, aşa încât să pară că, pur şi simplu, ai reuşit să evadezi din mâinile noastre.

— Nu vă e teamă că n-am să cooperez? Un fior răutăcios îi străbătu întreg corpul, umplându-i de o amărăciune sordidă. Verdugo murise pentru a doua oară, la numai câţiva paşi de el. Mai bine de 15 ani îi fusese un prieten de nădejde, chiar dacă, în realitate, se conformase unui plan. Nu putea să treacă cu buretele peste 15 ani de viaţă în comun. Dacă n-am să cooperez şi voi trăda duşmanului planurile voastre?

Aranjuez Salva zâmbi şters şi se ridică în picioare. Părea o mumie desfăcută din pânza protectoare, ridicată în picioare şi rezemată de zid. Atâta doar că stătea în poziţie perfect verticală şi se uita la el cu o privire fixă, imposibil de întâlnit la o mumie.

— Indiferent de ce vei face, domnule Ferens, indiferent, pricepi? — ei te vor urca pe velier, chiar şi cu forţa, şi te vor duce până în faţa Porţii. În planurile lor, noi suntem o cantitate neglijabilă. Şi chiar aşa ne-am străduit să apărem, până acum. Pentru că nu intenţionăm să ne opunem intenţiei lor în niciun fel.

— Nu înţeleg.

Generalissimul ridică arătătorul mâinii drepte spre tavan. Aşa

cum stătea, pe jumătate răsucit către uşă, lui Fernando i se păru că a mai văzut scena aceasta undeva, poate într-o pictură religioasă creştină…

— Nu ştim până la capăt ce intenţii au ei cu persoana lui Fernando Ferens. Dar ştim ce dorim noi de la el: să treacă prin Poartă, însoţit de unul dintre noi. De un Iqueque, ca să fiu mai explicit.

Sunetul cadenţat al paşilor se opri brusc. Lui Fernando, care-l percepuse ca pe un fundal sonor normal, tăcerea i se păru de rău augur.

— Oamenii mei te vor însoţi spre nacela dirijabilului. Dacă nu ai nimic împotrivă…

— O clipă…

Se ridică, la rându-i, de pe saltea. Simţea în picioare o greutate ciudată, pe care nu o mai avusese niciodată până atunci.

— Cred că am, totuşi, o întrebare.

Aranjuez Salva întinse mâna către clanţă, dar se opri la jumătatea gestului. Buzele-i subţiri aşteptau strânse într-o linie cenuşie.

— Da?

— Sunt… totuşi, o fiinţă umană?

Timp de câteva clipe, în celulă nu se auzi nici măcar sunetul imperceptibil al respiraţiilor. Fernando simţi o durere ascuţită în buza de sus şi abia apoi îşi dădu seama că şi-o muşcase până la sânge.

— Nu ştim, domnule Ferens. Aranjuez Salva vorbea fără să-l privească. De fapt, într-un fel, asta vrem şi noi să aflăm. Pentru ca să putem înţelege universul alienat în care trăim. Sau în care ni se pare că trăim.

Mâna îşi continuă drumul întrerupt şi uşa se deschise. În prag îşi făcu apariţia un bărbat scund, îmbrăcat într-un elegant costum alb, la două rânduri, cu o floare roşie la butonieră. Pe cap purta o pălărie de pai cu boruri uriaşe, amintind de moda promexicali care dominase vreme de mai multe sezoane piaţa modei de-a lungul lui Rio Grande. Imediat în spatele său, Fernando putu să zărească pe deasupra umărului acestuia chipiul albastru al unei uniforme feminine. Sub acesta, figura energică, dar obosită, a Beatrizei Aranda aştepta încruntată ordinele superiorului său.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Şi cum nici în timpul zilei, nici seara nu văzuseră pământul pe care marinarii de pe Nina crezuseră că l-au descoperit, iar o mare mulţime zburau dinspre Septentrion către sud-vest, fapt care da de bănuit că se duceau să petreacă noaptea pe pământ, sau că fugiseră de iarna care era pe cale să se lase asupra tărâmurilor de unde veneau şi deoarece amiralul ştia că cele mai multe dintre insulele pe care portughezii le posedă fuseseră descoperite urmărind zborul păsărilor, din această pricină, amiralul consimţi să renunţe la drumul spre apus şi să se îndrepte spre vest sud-vest cu scopul de a naviga două zile în acest drum nou.

Jurnal de bord

S. S. F.

În prima parte a existenţei sale, numele Serviciilor Secrete Federale (S.S.F.) a rămas necunoscut publicului larg. Perioada este menţionată în istorie drept „primitivitate informaţională ingenuă”. Termenul „ingenuu” este folosit cu valoare peiorativă, dată fiind violenţa acţiunilor de colectare a ştirilor de orice fel, în zorii secretizării informaţiei. El a devenit relativ mai accesibil în momentul în care utilizarea Reţelei de către civili s-a transformat într-un fapt comun.

Pentru orice minte deschisă era limpede că un stat şi, cu atât mai mult o comuniune de state, trebuie să posede un serviciu de colectare a informaţiilor privind securitatea naţională bine pus la punct. Şi, cum astfel de minţi se găseau pe ambele maluri ale lui Rio Grande, încercarea de a ascunde existenţa sa nu avea alt rost decât acela de a incita la căutarea cu forţe proprii a adevărului. Şi, de aici, riscul implicit ca vreun necunoscut sau vreo forţă străină interesată de destabilizarea Federaţiei să ajungă pe căi neidentificate de specialiştii S.S.F.-ului la rezultate periculoase.

Aşa se face că, în anii premergători celei de-a Doua Confruntări cu Uniunea, S.S.F.-ul şi-a creat propriul site pe Reţea, unde a introdus un volum imens de informaţii cenzurate referitoare la istoria şi la activităţile sale. Pentru a avea acces la

el, orice persoană particulară sau juridică trebuie să dispună de un terminal cu cap com şi de un abonament plătit la zi, care-i dă dreptul la un cod de acces cu schimbare lunară.

Cele mai multe informaţii de pe site se referă la perioada de început a activităţii S.S.F. În mod oficial, întemeietorii serviciului sunt consideraţi a fi Everard Sound şi Manse Toktai, doi detectivi specializaţi în crime politice. Descoperind din întâmplare o tentativă de asasinat a preşedintelui Damon Signy Mallory, pusă la cale de câţiva ofiţeri din garda Palatului sub conducerea ataşatului politic al Uniunii din acea vreme, i-au propus preşedintelui înfiinţarea unui corp detectivistic care să se ocupe de probleme de acest fel, fără ca poliţia sau armata să fie implicată.

În realitate, istoria consemnată în Arhivele Naţionale ale Federaţiei dă drept sigură o primă tentativă de înfiinţare a S.S.F. Încă din timpul conducerii primului preşedinte, Fernam John Martin, care a dat dispoziţii scrise în acest sens ofiţerilor din Comandamentul de Gardă al Palatului. Perioada care a urmat fiind una destul de tulbure, o mare parte din informaţii s-au pierdut, astfel încât Everard şi Manse sunt recunoscuţi în toată Federaţia drept părinţii oficiali ai sistemului.

Ceea ce nu se spune în site-ul S.S.F.-ului, dar circulă sub formă de zvon nedezminţit de nicio oficialitate, este faptul că Serviciile s-au aflat încă din zorii existenţei lor într-o dispută crâncenă cu Inchiziţia Genetică, dispută generată în special de dimensiunea fondurilor alocate de către guvern fiecărei instituţii. Se presupune că agenţi specializaţi ai S.S.F. S-ar fi aflat la baza actelor de sabotaj ale experimentelor cu fiinţe umane malformate din insula Cayman, datorită cărora Inchiziţia a fost nevoită să îşi declare în faţa unei comisii de anchetă o mare parte din planurile de experienţă şi chiar să sisteze câteva dintre cele în curs de desfăşurare. Mai mult, directorul executiv al S.S.F., Josh Konstantin, a solicitat preşedintelui Federaţiei să închidă temporar baza de pe insula Espanola şi s-o reintegreze pe aceasta în teritoriul controlat de puterea federală, motivând că ar deţine o informaţie secretă, conform căreia Inchiziţia posedă interese care ar pune în pericol existenţa Federaţiei şi chiar a întregii lumi.

11.

Nu avu loc nicio prezentare, aşa cum se aşteptase. Bărbatul în costum se mulţumi numai să-l salute pe muteşte pe Generalissim şi să se încline vag în direcţia lui, în vreme ce Beatriz rămase în poziţie de drepţi, cu ochii aţintiţi asupra lui Salva. Aşa cum stăteau, muţi şi împietriţi în peretele elastic al clipei, păreau un grup statuar dintr-un trecut îndepărtat, surprins în timpul unui ritual magic de mâna iscusită a unui artist necunoscut.

Apoi Salva făcu un semn din bărbie, iar Beatriz îl repetă cu patul puştii, arătând în direcţia coridorului. Porniră toţi trei simultan şi după câţiva paşi auzi sunetul înfundat al uşii lovindu-se de canaturi. Undeva, în cenuşiul celulei, Aranjuez Salva îşi clocea mai departe planurile nesfârşite, aşteptând în linişte ca moartea să cadă şi asupra lui, ultima fiinţă vie care terminase de discutat cu el. Oare însoţitorii săi de acum ştiau de statistica lugubră a Generalissimului?

Îl trecu un fior şi şi-l închipui pe Salva, cu trupul său scheletic întins pe patul de fier, în aşteptare.

Beatriz încetini paşii şi-l atinse pe spate cu podul palmei, îndemnându-l să se grăbească. Coridorul coti la stânga. Depăşiră uşile a patru celule, iluminate de două becuri chioare atârnând de tavan printr-un fir lung. Apoi coridorul se răsuci din nou spre stânga şi ajunseră în faţa unei scări metalice în spirală, lipită de zidul fără ferestre. La dreapta, se vedea o uşă metalică, masivă, vopsită în verde. O lumină galbenă de avarie clipea intermitent deasupra ei. După numărul de zăvoare şi de vizete, Fernando ghici că trebuia să fie uşa de la intrare.

— Urcăm, domnule Ferens. Bărbatul se răsuci către el şi îi zâmbi cu toţi dinţii. Scoase dintr-un buzunar al hainei o batistă albă cu monogram auriu şi-şi tamponă fruntea transpirată cu delicateţe. Să ne înţelegem: sunt o persoană căreia nu-i place violenţa. Nu am nicio intenţie să vă ameninţ cu represalii, dacă vă trece cumva prin cap să ne faceţi necazuri. Tocmai din această cauză Generalissimul a ordonat să fim însoţiţi de una din gărzile sale de corp, în speţă stimata doamnă, care ne priveşte acum cu nerăbdare, abia aşteptând să terminăm şi să ne vadă îmbarcaţi la bordul nacelei.

Ridică din umeri şi pălăria de pai alunecă uşor într-o parte,

descoperindu-i fruntea uşor bombată, brăzdată de nenumărate riduri adânci. Arătă cu degetul mâinii drepte către scara metalică, apoi săltă mâinile spre tavan, în semn de neputinţă.

— Conform planului, ar trebui să urc primul, dumneata la mijloc, iar Conception ultima, pentru a asigura spatele şi a te imobiliza, în cazul în care ai încerca să profiţi de această divizare a forţelor şi să fugi. Aplecă fruntea mult într-o parte şi-l examină amuzat, de parcă s-ar fi uitat la o insectă imobilizată cu un ac, care mişcă încet şi caraghios din picioare. Sunt de părere că eşti un ins inofensiv, domnule Ferens, şi asta i-am repetat-o Generalissimului, încă de la începutul declanşării acţiunii. Întâmplarea face ca scările în spirală să-mi dea vertijuri, asta e, vei urca primul, eu te voi urma pe bâjbâite, ştii cum e să urci cu ochii închişi, nu? Iar Conception va încheia plutonul. Te simţi în stare să urci fără zarvă şi gesturi inutile până pe acoperiş?

Cum spusese? *Un ins complet inofensiv?* Fernando îşi trecu mâna peste frunte, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul involuntar al degetelor. Când sosise în Laredo, în urmă cu foarte mulţi ani şi ajunsese în curtea casei lui Verdugo, în urma citirii unui anunţ de închiriere din ziarul local, bărbatul masiv, cu păr negru cârlionţat, buze groase, senzuale şi pielea închisă la culoare ca aceea a unui metis, îl ţinuse în picioare aproape zece minute şi-l chestionase îndelung, în timp ce mâinile înarmate cu un foarfece mare de grădină îi alergau agile peste tufele cu flori de iasomie, tăind ramurile ieşite prea în afară. La sfârşit, îi spusese exact aceste cuvinte: „Domnule Ferens, îmi faci impresia unui ins complet inofensiv, am impresia că ne vom înţelege foarte bine”. Ce straniu se întorceau peste el situaţii crezute intrate în uitare pentru totdeauna!

Înghiţi în sec şi puse mâna dreaptă pe balustrada subţire, cu suprafaţă rugoasă.

— Cred că nu există nici măcar un singur loc în lumea aceasta, unde să mă pot ascunde, nu?

Începu să urce treptele, câte două-două, fără să se uite înapoi pentru a vedea dacă-l urmează. Scara se răsucea abrupt în jurul pilonului gros, vopsit în negru şi, din cauza înălţimii treptelor, prinse să gâfâie de îndată ce ajunse în dreptul primului plafon. Se opri câteva clipe, cu pieptul rezemat de balustradă, şi trase aer în piept de mai multe ori, străduindu-se să-şi regleze ritmul

respiraţiei. O mână îi atinse gleznele şi trebui să pornească mai departe. Scara străpungea două plafoane şi se termina printr-o platformă îngustă, foarte aproape de ultimul tavan. În stânga şi în dreapta, pe zid, străluceau alte două lumini verzi de avarie, aruncând o lumină spectrală în golul scării. Chiar deasupra capului, se vedea un capac rotund, cu un mâner prins pe mijloc.

Beatriz Aranda urcă ultimele trei trepte dintr-un salt, îl ocoli şi se plasă sub capac. Rămase acolo în aşteptare, aproape fără să se clintească, frumoasă ca o statuie clasică, cu ochii aţintiţi spre capătul scării. Pentru o clipă, Fernando Ferens o revăzu pe cealaltă Beatriz, pe plaja îngustă de pe malul lui Rio Grande, desfăcându-şi costumul şi lăsându-l să alunece de pe corpul sculptural pe nisipul fierbinte. Dar asta se petrecuse deja într-o altă viaţă, hotărî tremurând din tot corpul, o viaţă în care el fusese un simplu funcţionar public, iar ea şi însoţitorul său, un bărbat aproape la fel de gras ca şi cel care urca gâfâind pe platformă, dispăruseră dintre lucrurile realităţii, la fel precum se stâng personajele unui film, odată cu ultimii centimetri de bandă video care trec prin faţa lectorului magnetic.

Bărbatul apucă balustrada cu mâinile albite la încheieturi şi se lăsă cu pieptul peste ea. Gâfâia atât de puternic, încât lui Fernando i se păru că aude hârşâitul produs de pătrunderea curentului de aer în alveolele pulmonare.

— Capacul! şuieră acesta şi femeia răsuci către stânga mânerul în formă de cruce.

Peste câteva secunde, lumina puternică a zilei năvăli înăuntru, obligându-i să-şi acopere ochii cu dosul palmelor. Apoi, Beatriz se strecură pe jumătate în golul auriu, se împinse în mâini şi dispăru pe acoperiş.

— Haide! se auzi strigat şi făcu acelaşi lucru.

Acoperişul era un dreptunghi uriaş, străpuns chiar pe mijloc de un turn de observaţie, înalt de aproape zece metri, cu suprafaţa acoperită în întregime de ferestre. În colţul din dreapta, prins cu două funii subţiri de un coş de fum, un balon cu aer cald şi cu nacelă descoperită, se zbătea în reţeaua cu ochiuri dese a plasei, izbit de un curent de aer. Femeia îi făcu semn să se îndrepte către el şi, după ce-l văzu pornind într-acolo, se aplecă în golul scării şi îl trase către ea pe însoţitorul încă năucit de efort. Bărbatul se rostogoli pe suprafaţa bituminată, murdărindu-şi costumul. Se ridică, bombănind o

înjurătură, pe care Fernando, ajuns lângă nacelă, nu reuşi să o înţeleagă.

Uşa turnului se deschise brusc, izbindu-se de perete. Un paznic în uniformă neagră ieşi în fugă şi se îndreptă spre grupul celor doi, ţinându-şi chipiul cu mâna.

— Generalissimul vă recomandă să vă grăbiţi! strigă, arătând cu braţul spre balon. *Alguazilii* l-au capturat pe secretar şi au pornit încoace. Ordinul de deplasare vă cere să vă îndreptaţi direct spre răsărit şi să încercaţi să ocoliţi Corpus Christi. Navele de coastă au primit ordin să protejeze orice balon cu însemnele Federaţiei, aşa că ţineţi tot timpul în direcţia lui Apalachee Bay. Deasupra Tampei, vă va aştepta un balon-sondă cu instrucţiuni. Mai departe, vă veţi descurca, conform liniilor generale ale planului.

Se aplecă spre femeie şi adăugă, destul de tare încât să fie auzit şi de Fernando:

— Cape Canaveral! Aceasta este ultima schimbare de ordin. Repetă, ca să fiu sigur că ai înţeles!

Beatriz Aranda îşi îndreptă spatele şi îl privi câteva clipe drept în ochi pe paznic, apoi se înclină adânc şi repetă fără nicio inflexiune în voce:

— Cape Canaveral, am înţeles, domnule!

Întoarse capul către bărbatul care încerca să-şi prindă pălăria luată de o pală de vânt:

— Să lăsăm asta, Don Miguel! Te rog să te îndrepţi spre balon şi să-l ajuţi pe Fernando Ferens să urce în nacelă.

Don Miguel fluieră a pagubă, dădu din mână şi-şi abandonă urmărirea. O luă cu paşi repezi spre balon şi, când ajunse lângă Fernando, îi arătă spre scara exterioară, prinsă de nacelă în scoabe mari de oţel.

— Domnule Ferens, aventura e gata să înceapă. Ce-ar fi să o întâmpinăm aşa cum se cuvine, adică la bordul acestui minunat aparat de zbor, pentru care Aranjuez Salva a plătit greutatea sa în aur şi a sacrificat viaţa a trei dintre cei mai buni ofiţeri ai săi pentru a-l aduce aici? Urcă, urcă, domnule Ferens, consideră-te invitatul meu. Cerul ne aşteaptă. Vom fi asemenea spiritelor din religia catolică, cred că ştii despre ce vorbesc, nu? Eşti creştin catolic, domnule Ferens, sau împărtăşeşti vreun rit necreştin?

Vorbele curgeau asemenea unui şuvoi şi Fernando aproape că nici nu-şi dădu seama când urcă treptele înguste de lemn şi

când coborî în coşul lat al nacelei. Interiorul era mobilat simplu: trei laturi erau ocupate de banchete late, îmbrăcate în piele neagră, iar pe cea de-a patra se afla un pupitru de comandă îngust, cu trei cadrane rotunde, un termometru-tijă şi un barometru aneroid de formă sferică, ataşat la pupitru cu ajutorul unui arc de oţel. Alături, fixat în buloane masive, o ladă frigorifică şi un dulap de sticlă cu pături şi perne.

Cel pe care Beatriz îl numise Don Miguel se dovedi foarte îndemânatic în a se deplasa prin nacelă, de parcă toată viaţa nu ar fi făcut decât acest lucru. Mâinile sale cu braţe scurte şi degete grăsuţe meştereau cu abilitate ceva sub coşul cu diametrul mai mare de un metru al balonului şi, când se apropie, Fernando văzu că regla debitul de gaz al arzătorului, urmărind cu atenţie indicaţiile unuia dintre cadrane.

Ridică din umeri şi răspunse că era botezat creştin, dar că nu prea lua parte la slujbele de duminică, preferând să scotocească prin măruntaiele Reţelei decât să asculte glasul unsuros al vreunui popă cu guşă triplă şi patrafir îngălat. Don Miguel izbi cu o cheie mare în robinet, râse şi îşi şterse degetele de un mănunchi de cânepă.

— Dumnezeu, spuse el enigmatic, stă în fiecare dintre noi. Dacă vrem să-l descoperim, nu avem decât să ne uităm înăuntru cu atenţie. Fiecare suflet în parte este o Poartă, domnule Fernando Ferens. Aidoma aceleia către care te vei îndrepta, în cele din urmă, când tot acest joc ciudat şi primejdios se va fi terminat. Crezi că…

Nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt. Dincolo de peretele subţire se auziră două împuşcături, apoi, la câteva secunde, încă una. Vâjâitul sec al arderii gazului păru să dispară în tăcerea nefirească ce se lăsă dintr-odată în jur, dar Fernando ştiu că nu era aşa. Apoi zgomotul unor paşi plesniţi cu furie pe smoala acoperişului sfărâmă iluzia de linişte. Nacela se înclină într-o parte şi, ca să nu cadă, trebui să se agaţe de un mâner de sprijin fixat pe peretele din dreapta. Chipul palid al lui Beatriz apăru deasupra peretelui alăturat, apoi corpul femeii se rostogoli peste marginea lui şi căzu înăuntru. O pată de sânge se lăţi sub burtă, întinzând o şuviţă subţire ca un deget în direcţia sa.

— Taie funiile! ţipă ea cu glas răguşit. Mişcă-te, odată, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt… au ajuns aici deja!

Don Miguel se repezi spre treptele lipite de peretele lângă care stătea încremenit, se săltă pe marginea nacelei, dispărând pe jumătate în afară. Întreg ansamblul se legănă violent de două ori, apoi ceva asemănător unei senzaţii uşoare de vomă urcă din stomac spre gură şi Fernando ghici că se ridicaseră spre cerul albastru.

Vântul, destul de puternic deasupra clădirii, făcea să trepideze nacela, de parcă ar fi avut un motor la partea inferioară. Don Miguel se repezi către panoul de bord, aruncă o privire în direcţia altimetrului şi manevră cu ambele mâini robinetul arzătorului. Flacăra se albăstri complet, devenind invizibilă pe margini, iar jetul urcă adânc în burta balonului. Aproape imediat, sub ei, în partea dreaptă nacelei, izbucniră câteva strigăte îndepărtate, dar nu mai trase nimeni. Fernando se lăsă în patru labe, încercând să nu ia în seamă gândul că plutea undeva, la înălţime, asemenea unei fregate albe, cu aripile perfect întinse. Înaintă încet către trupul zgârcit ale femeii şi îi puse mâna pe umăr, vrând s-o răsucească spre el. Chipul Beatrizei se întoarse zvâcnit, palid ca ceara şi cu sprâncenele aproape unite din cauza încruntării.

— Domnule Ferens, nimeni nu m-a întrebat dacă am chef să vin pe lumea asta, atunci când celula donată a adevăratei Beatriz Aranda a primit semnalul să înceapă diviziunea…

Avea o voce răguşită, abia audibilă în vâjâitul puternic al aerului prin corzile plasei. Îşi muşcă buzele, străduindu-se să treacă peste valul de durere şi scuipă alături o salivă amestecată cu fire de sânge.

— Nu încerca să vorbeşti, îi spuse la fel de încet, neştiind cum să reacţioneze în faţa unei asemenea declaraţii. Ai hemoragie şi efortul o să-ţi facă rău. Încearcă să…

— Tu să taci, ai priceput?! şuieră femeia privindu-l furioasă. Tu, nu eu! Din cauza ta m-au adus în lumea asta mizeră, dar zău dacă am de gând să cer părerea cuiva când am să doresc s-o părăsesc! Spre ghinionul meu, am fost condiţionată să te protejez şi nu am cum să mă sinucid atâta vreme cât mă aflu lângă tine. Sper să ne confruntăm cu un asemenea pericol, încât să nu te pot salva. Să pot, la rându-mi, să mă întorc în neantul din care am fost smulsă.

Fernando înghiţi în sec, speriat. Ridică fruntea, căutând ajutorul bărbatului de alături. Dar Don Miguel îi privea cu ochi

reci şi buzele strânse, aproape albite. Flacăra arzătorului pocnea din când în când şi se învolbura în interiorul sacului de pânză cauciucată.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Amiralul navigă spre sud-vest. Marea era agitată cum nu mai fusese în tot timpul călătoriei. Văzură câteva păsări ale furtunii şi o trestie verde trecând pe lângă corabie. Oamenii de pe caravela Pinta zăriră o trestie şi un baston încrustat, pe cât părea cu fierul, şi văzură încă o bucată de trestie şi iarbă, nu din cea obişnuită, ci din cea care mijeşte pe pământ, şi o tăbliţă.

Cei de pe caravela Nina zăriră şi alte semne de pământ, şi un trunchi de mărăcine plin cu fructe roşii. Cu aceste semne, toţi se simţiră uşuraţi şi se înveseliră.

În această zi, până în seară, străbătură 27 de leghe.

Jurnal de bord anonim

Zeii

Credinţa în zei şi în atotputernicia lor în raport cu oamenii şi cu natura a existat dintotdeauna. Cele mai vechi consemnări cu privire la credinţele religioase se găsesc în platforma arhivelor primitive ale Reţelei. Dar arheologii din timpul conducerii celor Trei Consuli au descoperit în jurul localităţilor Wichita şi Springfield mai multe manuscrise, în care un scriitor anonim de talent a trecut în revistă, printre altele, 18 rituri religioase.

Cea mai stranie credinţă înregistrată în „Istoria celor 129 de moduri de a te închina la Zei” este aceea în Micul Gorgode, un fel de spirit nefast, stăpân peste peşterile din Munţii Sierra Blanca. Se pare că unicul mod de venerare era acela de a arunca în apele cursurilor ieşite din peşteri urcioare cu sânge proaspăt de animal sălbatic. Cea mai simplă credinţă este aceea în Zeul-Pământ-Izvor, care te obliga la solitudine în adâncul pădurilor şi la abstinenţă sexuală timp de o jumătate de an înainte de formarea unei familii.

Cercetătorii fenomenului sunt de acord cu faptul că absolut toate riturile religioase au aceeaşi vechime, ca şi cum în istoria străveche a continentului Amerigo Zeii ar fi convenit să-şi

impună cultul în faţa pământenilor în aceeaşi zi. În toate riturile există, într-o formă mai condensată sau mai amplă, ideea că viaţa a apărut în întunericul etern în care era cufundat continentul în momentul în care pe cerul de răsărit s-a deschis Cercul de Lumină.

Majoritatea cetăţenilor Federaţiei împărtăşeşte trei credinţe considerate de bază în partea de nord a continentului: jesuitismul catolic creştin, zoroastrismul milenar şi Cultul Străbunilor Cheyenne. În afară de ele, pe teritoriul Federaţiei, dar şi dincolo de graniţele sale, în zonele sălbatice ale Lacului Michigan şi Lacului Superior, mai există încă 126 de religii, care pun accentul pe concentrare, rugăciune, ablaţiuni, autoflagelare, abstinenţă sexuală, privaţiuni culinare de tot felul, drogare şi chiar sinucidere ca suprem mod de adorare.

Practic, toate credinţele mărturisite sunt puse sub patronajul legii, fiind recunoscute în mod oficial. Nu se cunoaşte nici o singură religie care să fi fost abolită prin forţă şi nu prin renunţarea benevolă a credinciosului la ea. Această perfectă armonie între diferitele credinţe, faptul că niciuna nu încearcă să nege existenţa celeilalte, că nu încearcă nici prin forţă, nici prin persuasiune, să-i atragă pe credincioşii altor culte, că prezintă aceeaşi imagine de bază a Cercului de Lumină şi că promit o lume exact ca aceasta după desprinderea spiritului de trup, i-a determinat pe mulţi cercetători să considere că societatea federală seamănă perfect cu un poligon de testare a posibilităţilor umane de a se adapta la Necunoscut.

12.

Deasupra Tampei, cerul avea culoarea safirului. Apropierea pământului, făcea ca marea să fie mai puţin adâncă şi câteva praguri abia ascunse sub unde năşteau creste prelungi de spumă pe spinările ondulate ale valurilor.

Balonul-sondă se aflase exact în punctul indicat, aşteptând cuminte la ancoră un destinatar necunoscut pentru poşta din tubul de plastic al nacelei. Foaia din plicul şifonat nu avea trecute pe ea decât patru cuvinte şi trei cifre, două dintre ele cu zecimale.

Codificare pentru ochii prea curioşi, explicase grăsanul după ce terminase de citit, fără să pară că se adresează cuiva anume.

Fernando ridicase din umeri: nu mai avea niciun dram de curiozitate. Se simţea epuizat de cele 14 ore de zgâlţâială continuă a nacelei sub suflarea dezordonată a mistralului, de imposibilitatea de a închide vreun ochi din cauza febrei care o apucase pe Beatriz la numai două ore după plecarea precipitată a balonului de pe acoperişul puşcăriei şi de răul de aer care-l încerca de la jumătatea drumului, rău care-l pusese în imposibilitatea de a mânca ceva din conservele oferite de Don Miguel.

Se apropie de marginea nacelei, opusă celui pe care era fixat pupitrul de comandă, şi se aplecă deasupra trupului lipsit de cunoştinţă, scuturat de frisoane puternice. Hainele femeii miroseau puternic a transpiraţie, iar pielea gâtului şi pometţii obrajilor aveau culoarea vânătă. Se aşeză în fund alături de capul pus pe o haină strânsă sul şi îşi întinse mâna pe frunte ei. Ardea ca focul, probabil că temperatura corpului atinsese deja 40°C. Ochii albaştri ai femeii se deschiseră brusc, îl fixară preţ de o clipă cercetător, apoi se închiseră şi respiraţia i se acceleră. Printre buzele uscate şi crăpate, începură din nou să se strecoare bolboroseli ininteligibile. Fernando luă bidonul cu apă agăţat de un suport, îi desfăcu dopul metalic şi îi turnă un firişor de apă pe buze. Acestea se desfăcură larg şi apa i se scurse pe dinţii albi şi regulaţi către gingiile colorate şi ele în vineţiu. Femeia se înecă şi tuşi de câteva ori. Apoi continuă să se certe cu cineva numai de ea ştiut, ridicând şi coborând vocea, într-un dialog imaginar imposibil de urmărit.

— N-are niciun rost, clătină din cap Don Miguel din celălalt capăt al nacelei, trasând câteva linii pe o hartă cubică. E rănită în plămân şi în drumul nostru nu există niciun spital. Şi chiar dacă ar fi... Protecţia antiseptică ar fi trebuit asigurată încă din primele minute. Bănuiesc că are deja hemoragie internă şi, sincer să fiu, mărturisesc că e o minune faptul că nu a murit până acum. Singurul bine pe care i-l putem face este s-o aruncăm peste bord, cât timp plutim încă deasupra oceanului.

Fernando simţi cum îl trece un fior îngheţat, dar reuşi să-şi stăpânească reacţiile feţei. Omul din faţa sa vorbea cu atâta nepăsare despre moarte, încât părea că jocul permanent cu ea constituia profesiunea sa. Privi atent spre faţa albă şi grasă, pungile abia schiţate de sub ochi, pometţii rotunzi şi adipoşi, fruntea bombată, acoperită de bretonul tuns foarte scurt.

Cumva, felul în care îşi mişca trupul şi accentua cuvintele în partea finală îi aminteau de celălalt bărbat care, în urmă cu numai câteva zile (o mică veşnicie acum), îl smulseseră din certitudinea vieţii sale anoste de până atunci. Martin Alonso. Alonso-cap-pătrat… Atunci, un bărbat şi o femeie, sora-clonă a celei ce se zbătea alături de el în ghearele morţii, îi ceruseră să-i însoţească spre o destinaţie necunoscută. Acum, un alt bărbat şi, cumva, o altă femeie, îl duceau cu forţa către un loc despre care nu auzise niciodată.

Un obiect de schimb, asta fusese încă din primul moment! Simţi cum îl îneacă un val de furie amară şi trase adânc aer în piept, încercând să se linişească. Un pachet trecut din mână în mână, cu multă grijă, dar fără niciun fel de interes faţă de gândurile, de sentimentele şi de voinţa sa. O forţă invizibilă şi atotputernică părea că îi trasase de multă, foarte multă vreme, direcţia destinului spre un ţel numai de ea ştiut.

Fernando Ferens îşi linse buzele uscate şi îşi puse încă o dată întrebarea dacă, într-adevăr, credea într-un Univers dominat de zei nemiloşi şi neînţeleşi, în rândul cărora Dumnezeul catolicilor creştini era imaginat cu mâinile încleştate pe garda în formă de cruce a unei spade uriaşe.

— Ei, ce spui? întrebă Don Miguel şi aruncă harta făcută sul într-un cilindru de carton, alături de alte câteva mai mici. Întinse mâna către robinetul regulatorului de gaz şi reduse volumul flăcării. Coborâm până aproape de suprafaţa apei, îi legăm de picioare sacul ăsta cu nisip şi am scăpat-o rapid şi fără dureri de chinuri. Iar pe noi de o grijă în plus, în clipa în care o să fim nevoiţi să acţionăm.

Fernando înghiţi în sec şi aruncă o privire fugară asupra chipului acoperit deja de paloarea morţii. Beatriz părea intrată definitiv într-un univers interior pe care nu putea nici măcar să încerce să-l înţeleagă. Clătină din cap cu hotărâre.

— Femeia aceasta… spuse după câteva clipe, dar vocea îi suna îngrozitor de răguşit, aşa că renunţă şi tuşi de câteva ori. Scuipă pe podeaua acoperită cu burete. Femeia aceasta îmi este datoare cu câteva răspunsuri. Şi nu va muri, atâta timp cât nu mi le va da. Indiferent de ce anume vreţi de la mine, trebuie să vă fie limpede că nu veţi reuşi nimic, dacă nu veţi avea parte de cooperarea mea. Iar aceasta este strâns legată de soarta Beatrizei Aranda.

I se păru cel mai lung discurs pe care-l ţinuse în ultima vreme şi îşi simţi obrajii aprinşi de năvala neaşteptată a sângelui. Oare de ce naiba pronunţase exact cuvintele acestea? Ar fi putut să scornească absolut orice alt motiv, indiferent cât de absurd sau de pueril ar fi părut, deoarece avea la îndemână singurul atu cu adevărat valabil în acest joc – acceptul său.

Don Miguel clătină din capul său mare şi-şi şterse fruntea cu batista, pe care o împături cu îngrijire şi o aşeză la loc, în buzunarul de la piept. Întinse mâna şi micşoră din nou debitul arzătorului. Flacăra albăstrie pocni de mai multe ori mărunt, după care prinse să se coloreze în roşu pe marginea exterioară.

— Cum vrei, răspunse şi se apleca deasupra cadranelor de bord. Cum vrei, deşi nu mi se pare o atitudine deloc înţeleaptă, domnule Ferens. O să moară, probabil, chiar în perioada în care nimeni nu o să mai aibă timp de ea. Adică în momentul în care vom fi obligaţi să coborâm la Cape Canaveral şi să punem planul în aplicare. În fine… Eşti amabil să te uiţi dacă se vede linia ţărmului?

Puse bidonul înapoi în husă şi se ridică, sprijinindu-se de funiile de deasupra capului. Urcă pe treptele scării de frânghie şi se aplecă în afara nacelei. Oceanul se întindea de jur-împrejur, uluitor de albastru şi de limpede. Vedea fundul nisipos, la aproape o sută de metri sub ei şi bancurile negre de peşti schimbându-şi brusc direcţia, când umbra neagră a balonului le ajungea din urmă. Ridică privirile. Cerul era perfect senin, singura pată ivindu-se vag spre apus, acolo unde un cârd de păsări migratoare zburau spre Port Arthur şi Beaumont.

— Ei, se vede ceva?

Întoarse capul din nou spre răsărit. O dungă subţire, verzuie, plutea deasupra tivului de spumă, ondulându-se în ceaţa depărtării. Un goeland se ivi din senin, ţipă ascuţit de mai multe ori, încercând să se aşeze pe balon, apoi renunţă şi se lăsă să alunece în picaj spre apele de dedesubt.

— Cred că se vede ţărmul, strigă, sperând să acopere vuietul vântului. Dacă înaintăm în acelaşi ritm, cred că ajungem în mai puţin de o oră. Mai rămân aici?

— Nu, poţi să cobori. Trebuie să începem pregătirile. Bănuiesc că navele pazei de coastă din zona aceasta n-au primit acelaşi consemn ca acelea de la Corpus Christi.

— Nu înţeleg.

— Hmm…

Grăsanul îi întoarse spatele şi se apropie de cele două lăzi, fixate în podea cu buloane mari, cu capul semirotund cromat. Deschise capacele amândurora şi începu să scotocească prin măruntaiele lor. Fernando aruncă o ultimă privire spre răsărit, apoi coborî treptele moi şi se apropie de pupitrul de comandă. Săgeata altimetrului continua să coboare, foarte încet dar constant, către linia zero o nivelului mării. Se găseau la 84 de metri altitudine. Soarele se găsea undeva în partea stângă a sensului de înaintare, destul de aproape de crugul bolţii. Putea să fie prânzul sau începutul amiezii. Nicio umbră nu avea curajul să se înstăpânească în interiorul nacelei şi, după viteza înaintării, poziţia balonului în raport cu soarele nu avea să se modifice prea curând. În orice caz, nu mai înainte de a atinge ţărmul. Se strecură înapoi către trupul femeii şi se aşeză din nou în apropiere de capul acesteia.

Don Miguel scoase un strigăt de mulţumire şi rosti un potop de cuvinte într-un dialect pe care nu-l mai auzise niciodată. După care îşi făcu apariţia din burta lăzii din dreapta, cu două pistoale militare cu repetiţie, prinse fiecare în centura sa de piele.

— Ştiam eu că le-am pus pe undeva pe aici, explică, apoi tuşi şi scuipă, curăţindu-şi gâtul de praf. Nu sunt cine ştie ce, dar reprezintă mai mult decât nimic. Ha-ha, nu trebuie să te forţezi să înţelegi, este un calambur la care ţin foarte mult. Problema e că planurile bine puse la punct ale domnilor de la S.S.F. Au început să se ducă dracului. Planuri stabilite de aproape 15 ani şi reactualizate imediat ce Reţeaua a permis accesul către palierele secundare.

Aruncă armele la picioarele lui Fernando şi merse iar la pupitrul de comandă, privi fugitiv altimetrul şi strânse încă şi mai mult robinetul arzătorului. Apoi veni şi se aşeză alături de celălalt, cu spatele rezemat de peretele nacelei. Fernando ridică privirile: deasupra, sfera uriaşă a balonului acoperea aproape tot cerul. Nu voia să facă nici cel mai mic efort, ca să înţeleagă. De multă vreme, lucrurile scăpaseră de sub controlul raţiunii sale şi orice tentativă a sa de a reveni asupra acestui dat se soldase cu un eşec constant.

— Nu eşti curios să afli despre ce e vorba? Ce planuri s-au pus la cale de atâta timp, planuri în care persoana ta, domnule

Ferens, a fost pionul otrăvit, în această interminabilă partidă de şah cu Universul?

— Ar schimba asta cu ceva faptul că acum mă aflu într-un balon, îndreptându-mă împotriva voinţei mele spre un capăt al Federaţiei, despre care nu ştiu cum arată decât de pe hărţi?

— Poate. La dracu’, domnule Ferens, haide, fii mai maleabil, puţintică diplomaţie nu strică nimănui, în nicio împrejurare. Ar trebui să-mi acorzi mai mult credit, ne găsim doar în acelaşi rahat.

Fernando clătină din cap, cu o mină obosită.

— N-ai decât să mă predai oamenilor Federaţiei şi ai scăpat de rahatul ăsta, cum îţi place să-i spui, Don Miguel. Sunt un colet, ca oricare altul, iar dumneata eşti poştaşul, nu?

Celălalt râse scurt şi sec şi-i întinse una dintre arme. Începutul de guşă îi tremura uşor, semn al unei agitaţii interioare imposibil de depistat altfel.

— Ia-o, este mai mult ca sigur că o să avem nevoie să le folosim.

Ridică din umeri, văzându-l pe celălalt că şovăie.

— Trebuie să ai încredere, aşa cum ţi-am spus deja. Chiar dacă nu există niciun semn anterior, care să te îndemne către aşa ceva. Pur şi simplu, nu mai sunt poştaşul de care vorbeai, domnule Ferens. Iar oamenii Federaţiei… ei bine, eu însumi aparţin Federaţiei. Cel puţin tot atât de mult pe cât aparţii şi dumneata.

— Am crezut că…

— Simt o notă de uimire în glasul dumitale. Asta e un lucru bun, înseamnă că mai există lucruri care pot să te mişte. Care pot să te intereseze. Lupta care s-a dat până acum pentru persoana dumitale…

Don Miguel întinse braţul şi-l bătu uşor pe umăr. Alături, femeia reîncepu să bolborosească şi o şuviţă de sânge i se prelinse pe la colţul buzelor spre bărbie, apoi dispăru de-a lungul gâtului. Fernando tresări speriat şi i-o şterse cu mâneca. Aproape imediat o altă şuviţă îşi făcu apariţia şi se înscrise pe acelaşi drum. Grăsanul clătină din cap şi oftă abia perceptibil.

— A început, ţi-am spus eu. Şi, pentru că celălalt nu părea să înţeleagă, adăugă: Plămânul rănit s-a umplut cu sânge şi acum îl elimină prin gură. Hemoragie internă. Moarte în chinuri. Dacă nu vrei să mă asculţi şi să mă ajuţi să scăpăm de problemă…

— Problema asta… cum îi spui tu, Don Miguel, problema asta e un om! aproape că ţipă Fernando, copleşit de spaimă. Femeia asta… moare a doua oară, din cauza mea, încercând să mă protejeze. Ceva necurat se petrece în lumea asta de neînţeles. Dar nu, nu sunt de acord să o ucid cu mâna mea.

— Cum vrei, domnule Fernando Ferens. Lupta despre care-ţi spuneam… Generalissimul Aranjuez Salva nu era nimeni altul decât Directorul S.S.F. Josh Konstantin. Iar duşmanul său de moarte, cu care joacă această partidă dincolo de timp, este nimeni altul decât Marele Inchizitor, inginerul genetician Walther Don West. Fiecare te doreşte, deoarece fiecare speră să scape cu ajutorul tău din acest Univers nebun. Există un plan amănunţit, după cum îţi spuneam.

Îl privea drept în ochi, iar irişii săi albaştri păreau că se măriseră şi că aveau tendinţa să privească în direcţia tâmplelor. Beatriz Aranda încetă dintr-odată să mai bolborosească şi icni de câteva ori. Stropi de sânge ţâşniră peste tot. Fernando îşi ridică involuntar mâna şi-şi şterse obrazul. Pata minusculă îşi întinse culoarea roşiatică spre ureche.

— Un plan al Inchiziţiei… Ei au descoperit în burta Reţelei arhive primitive referitoare la popularea acestui continent de către marinarii de pe trei corăbii, venite dinspre răsărit. Dinspre răsărit, domnule Ferens, pricepi? Pe toate hărţile noastre, nu există decât cele două continente Amerigos. Şi Marele Ocean Atlant, care dă ocol globului. Şi câteva zeci de insule fără însemnătate.

— Şi Poarta, murmură.

— Şi Poarta, încuviinţă celălalt. Trei corăbii cu pânze, venite prin Poartă, din alt Univers. Walter Don West vrea să treacă dincolo de ea. Josh Konstantin vrea să menţină Poarta închisă, pentru a feri această lume de destrămare. Singurul care poate s-o facă se pare că eşti dumneata. Şi, posibil, cei care te vor însoţi. Konstantin te vinde lui West, aparent pentru a obţine din partea acestuia sistarea experienţelor de donare umană. În realitate, vrea numai să te ajute să ajungi pe navă.

— Care navă?

— Inchiziţia a găsit în arhivele alea şi câteva scheme ale corăbiilor originale. A reconstruit una şi o ţine gata de plecare lângă fosta bază de lansare a navelor cosmice de la Cape. Nu mai au nevoie decât de tine, pentru ca proiectul să prindă viaţă.

Mai mult ca sigur că Walter Don West îşi propusese să fie unul dintre marinarii ce te vor însoţi. Eu trebuie să aranjez târgul. Şi să scap de martorii incomozi.

Fernando scutură din cap.

— Nu înţeleg.

— Sunt un *hassassin,* domnule Fernando Ferens. Singurul care activează pe această parte a lui Rio Grande. Singurul om care are dreptul legal să ucidă pe cine doreşte, fără să fie tras la răspundere de cineva. Singurul ucigaş care nu-şi ratează niciodată victima.

— Iar în acest caz, victima…

Nu reuşi să-şi ducă gândul până la capăt. Limba i se încleiase în saliva devenită brusc asemenea unei paste cleioase.

— Victima eşti dumneata, domnule Fernando Ferens. Nu este de competenţa mea să-i interoghez pe cei ce mă angajează de ce este necesar să-l ucid pe cel care trebuie să dispară. Personal, pot să bănuiesc că, de vreme ce trebuie să te scufund cu navă cu tot dincolo de insulele Bahamas, este pentru că eşti dopul care va închide definitiv sorbul spre lumea de dincolo de Poartă.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

După apusul soarelui, amiralul reveni la drumul spre apus. Navigau cu 12 mile pe oră şi, până la 2 după miezul nopţii, făcuseră 90 de mile, adică 22 de leghe şi jumătate, şi deoarece caravela Pinta era mai iute decât celelalte două nave şi mergea înaintea amiralului, în acest fel descoperi pământul şi făcu semnalele pe care amiralul le poruncise.

Jurnal de bord anonim

Clonele

Primele experimente genetice întreprinse pe teritoriul Federaţiei datează cu câteva decenii bune înainte de apariţia Inchiziţiei Genetice, care a fost instituită mai degrabă ca o putere administrativă şi de control în acest sector, decât ca un factor de evoluţie în domeniul fascinant al remodelării vieţii inteligente. Ele au aparţinut protoinchizitorilor Josh Mallory, Signy Cordoba şi Ajes Cinquin, care au reuşit să cartografieze

genomul uman până la borna ADN LIGAZA. Cercetările lor, mai mult teoretice şi destul de empirice, au fost bine apreciate în epocă şi au constituit pasul necesar pentru apariţia Inchiziţiei.

Studiile realizate în vremea Directoratului au demonstrat că genomul uman al cetăţenilor Federaţiei este relativ simplu, el reprezentând ramificaţii nearborescente ale unui număr de 112 gene primordiale, numite şi *gene primitive.* Acestea s-ar fi divizat, într-un stadiu iniţial, prin donare şi ar fi dat naştere la indivizi identici cu părinţii lor. Teoria care a stat la baza creării Inchiziţiei exclude din start ideea existenţei unei combinaţii genetice prin încrucişare sexuală a „părinţilor” actualei populaţii din partea nordică a continentului amerigos. Nu se cunoaşte exact poziţia Uniunii în această problemă, dar este de presupus că organismul argentinian similar Inchiziţiei Genetice ar fi putut ajunge la concluzii apropiate în privinţa populaţiei *iqueque.*

Cele dintâi tentative de donare animală datează din anii premergători celei de-A Doua Confruntări şi au condus la apariţia pe lume a unei broaşte de râu şi a unei şopârle iguane. Imediat după război, atenţia Guvernului s-a îndreptat către această ştiinţă, cu interesul clar exprimat ca ea să se transforme într-o industrie de război şi să producă agenţi bacteriologici de luptă în cantităţi nelimitate. Iniţiativa preşedintelui Alberto Ramirez Barenque nu a făcut însă altceva decât să declanşeze o formidabilă luptă intestină pentru putere în rândul reprezentanţilor Ministerelor Războiului, Protecţiei Civile şi Ştiinţei, luptă care a condus, în final, la apariţia Inchiziţiei Genetice, ca organism de-sine-stătător, independent de puterea statului, având ca scop declarat studierea ştiinţifică a rasei umane şi menţinerea purităţii genomului acesteia prin orice mijloace.

Despre donarea umană nu se ştie nimic în mod clar, deoarece, încă de la înfiinţare, Inchiziţia a solicitat şi a obţinut dreptul de a-şi crea propria Reţea, unde şi-a stocat uriaşa arhivă informaţională cu privire la studiile teoretice şi la ingineria genetică. Se bănuieşte însă că ar fi atins de multă vreme acest stadiu, ba mai mult, că toţi cercetătorii ultimei perioade ar fi clone, ştiut fiind faptul că izolarea instituţiei a fost completă în ultimii 50 de ani şi că pe insulă nu există femei. Jurnalele electronice vorbesc chiar despre experimente genetice cu caracter politic, sugerând faptul că o parte dintre membrii

Guvernului ar fi, în realitate, copii genetice după originalele retrase pe ascuns de pe scena politică, în scopul asigurării imunităţii complete a Inchiziţiei.

13.

Stăteau întinşi pe burtă, la numai două palme de apele vioaie ale pârâului, care şopotea vesel, neluându-i în seamă. Trestiile abia de se ridicau câteva palme deasupra solului şi Fernando nu îşi dădea seama cum de santinela aflată pe platforma punctului de observaţie de pe celălalt mal nu-i zărise până atunci. Atâta doar că nu se mişcau deloc. De altfel, Don Miguel îi atrăsese atenţia încă de când traversaseră şoseaua, ocolind postul fix de control, situat la câţiva kilometri mai spre sud, în gâtuitura dealurilor de pe vârful cărora se vedea Orlando, că pentru a putea ajunge la destinaţie trebuie să execute întocmai toate dispoziţiile pe care urma să le primească. Iar acum ultima indicaţie specificase: neclintire completă până la apusul soarelui.

Un vânt uşor atinse săbiile frunzelor, făcându-le să foşnească stins. Fernando îşi mută fruntea spre dreapta cu câţiva centimetri, sperând să nu fie observat de bărbatul de alături, care părea complet pietrificat în poziţia în care îi surprinsese schimbarea gărzii de pe celălalt mal. O şuviţă de cer albastru îşi făcu apariţie dincolo de săgeţile de un verde crud ale papurei. Îi era cald şi simţea broboanele de transpiraţie alunecându-i de pe frunte spre tâmple şi, de acolo, mai departe pe gât, umezind gulerul cămăşii.

Cerul... şopti inaudibil Fernando şi, pentru o clipă, îşi aduse aminte de cerul de deasupra plajei, unde-şi petrecuse ultimele clipe liniştite din viaţa sa. Un cer de un albastru decolorat şi un front de nori cumulus, rămas agăţat de vârful Estacado, ca o ameninţare tăcută. Şi atunci, ca şi acum, stătuse întins pe burtă, cu degetele de la mâini înfipte în nisipul fierbinte, regretând zilele de ploaie care nu-i permiseseră să-şi petreacă întreg concediul pe malul lui Rio Grande.

O broască orăcăi ascuţit numai la câteva palme de capul său, speriindu-l. Tresări şi aproape că se trase înapoi, făcând stuful să fâşâie ascuţit. Mâna bărbatului de alături ţâşni asemenea unui şarpe şi-l izbi în spate, trântindu-l la loc. Aproape în acelaşi

timp, din dreapta sa ţâşni în sus un corp alungit, de culoare albă, care se îndepărtă bătând ritmic din aripi.

— Nu te speria, susură Don Miguel, iar vocea părea numai prelungirea sunetului produs de clipocitul apei sub pietrele din albie. Este o imitaţie de petrei de mlaştină. Un mecanism menit să înşele vigilenţa paznicului.

O altă broască orăcăi câţiva metri mai încolo, apoi câteva îi răspunseră în cor de pe celălalt mal. Mirosea a iarbă putrezită şi a nisip umed.

— Să încerci să stai perfect nemişcat. Au un sistem de aparate de ascultare bine pus la punct, răspândite la întâmplare, în jurul campusului. Nu plecăm de aici până ce nu începe să se însereze, pricepi, domnule Ferens? Nu, nu e nevoie să-mi răspunzi, ci să stai exact aşa cum eşti acum.

Clipi de câteva ori, să-şi limpezească privirea, şi înţepeni cu capul răsucit puţin înspre apa limpede de alături. Urmări mersul unei furnici negre peste firele de nisip şi apoi o pierdu din vedere, când se căţără pe spatele unei pietre negre. Un val mărunt clipoci şi se sparse peste nisip, aruncând înspre nasul său două insecte de apă, cu picioare lungi şi subţiri. Acestea încercară să se ridice, picioarele le tremurară spasmodic încurcându-se în nisipul aspru, după care se frânseră brusc şi posesoarele lor se prăvăliră la pământ.

Un râu, descoperi uimit şi înghiţi în sec, aproape tremurând de încordare. Viaţa era asemenea apei de alături, care se scurgea nepăsătoare la vale, aruncând din când în când pe mal pe cei neputincioşi. Pe cei fără de viitor. Strânse ochii, apoi îi deschise. Răsuflarea i se accelerase şi se întrebă dacă *hassassinul* de alături percepuse acest lucru. Încercă să se calmeze şi să-şi controleze actul respirării, dar nu reuşi. Un râu, reveni gândul cu încăpăţânare, ale cărui unde încercaseră de câteva ori să-l arunce pe mal şi să-l zdrobească. Semn că pentru el, în lumea aceasta, nu mai exista viitor. Şi, de fiecare dată, alături se aflase cineva, care să-l salveze şi să-l împingă înapoi spre apă, chiar cu preţul propriei sale vieţi: Martin Alonso, Beatriz Aranda, iar acum…

Cea de-a doua Beatriz Aranda îşi încheia probabil agonia la mai puţin de două sute de metri de pârâu, pe targa improvizată, ascunsă la umbra tufişului ţepos de acacia. Don Miguel îi promisese solemn că se va întoarce s-o ia, imediat ce vor reuşi

să treacă din gardul de sârmă ghimpată de pe malul celălalt. Îi promisese, deşi mai insistase o dată să-l lase s-o ucidă pentru a scăpa de această inutilă şi periculoasă povară.

Închise ochii şi încercă să adoarmă. Dar amintirile se învârteau încet în jurul său, atingându-l din când în când cu aripa lor răscolitoare şi nepermiţându-i să se strecoare în bezna binecuvântată a somnului. Niciodată nu se întrebase cine era el cu adevărat. Ce făcuse înainte de ultimii 20 de ani de viaţă, pe care şi-i amintea cu precizie. De ce trebuia tocmai acum să iasă din ritmul unei existenţe terne, cu care se obişnuise până la contopire, şi să gonească alături de oameni complet necunoscuţi spre o ţintă ciudată și, probabil, iluzorie. Beatriz Aranda, prima Beatriz murise pentru el… Beatriz… Riz…

O atingere pe umăr. Tresări şi deschise pleoapele, lăsând lumina cenuşie să-i îngroape irişii. În jurul său, concertul broaştelor era în toi. Lăstuni negri săgetau rasul apei, în căutarea insectelor.

— E timpul, domnule Ferens. V-aţi făcut rugăciunea?

Clătină din cap, încă ameţit. Aţipise, în cele din urmă? Capul grăsunului se apropiase la două degete de urechea sa.

— Peste câteva momente o să se schimba din nou garda. Vin din interior, pe un drum asfaltat, cu o maşină militară. Sunt doi soldaţi şi un gradat. Când o să auzi motorul maşinii, mă urmezi cât poţi de repede, dar nu te ridici niciodată mai mult de o jumătate de metru de la sol. Santinela va sta cu spatele la noi, pentru că trebuie să salute şi să dea raportul. Totul o să dureze cel mult două minute. Suficient cât să ajungem la gard. Nu faci nimic altceva decât să te ţii de mine. Ai vreo întrebare?

Clătină din cap. Soarele coborâse complet în spatele liniei verzi, îndepărtate, a pădurii de sequoia. Aerul părea să se fi răcit puţin şi Fernando simţi un frison zgârcindu-i muşchii spatelui. Apoi sunetul înfundat al unui motor păru să coboare spre ei direct din cer şi ridică, involuntar, privirile în direcţia bolţii. Acolo, nu se zărea însă nimic şi pricepu că nu era vorba decât de un fenomen de reverberaţie, care transmitea ecoul pe verticală. Îşi flexă muşchii braţelor şi pe cei ai gambelor, pregătindu-se de plecare.

O rugăciune, aşa spusese Don Miguel. Nu se mai rugase de mai bine de zece ani, deşi îl însoţise pe Verdugo la biserica monumentală din centrul oraşului, ori de câte ori acesta i-o

ceruse, cu ocazia sfintelor sărbători. Se aşeza cuminte în strană, cu mâinile pe genunchi, şi asculta muzica pătrunzătoare de orgă a messei, uitând cu desăvârşire unde se afla şi ce anume căuta în acel loc. Ochii săi nu-i vedeau niciodată pe vecinii de strană, pe preoţii care treceau aidoma unor umbre negre printre rândurile băncilor, alunecând spre ţinte numai de ei ştiute, ci numai jocul perpetuu al flăcăruilor lumânărilor stârnind imagini greu de perceput pe zidurile albe, împodobite cu statui semiîngropate. O rugăciune către un Dumnezeu atât de îndepărtat, încât nu mai ştia dacă să-i mai caute fiinţa imponderală sau să renunţe.

— Doamne, îi murmurară buzele, aproape fără voie, dacă exişti, ajut-o pe Beatriz să supravieţuiască…

Femeia avea să moară, ştia asta. Ştia şi se rugase poate tocmai ca să capete un motiv în plus, ca să renunţe şi la acest posibil ajutor.

Se ridică în genunchi, atent ca spatele să nu depăşească vârfurile ierburilor de apă, foarte grase, de un verde decolorat. La numai doi paşi înaintea sa, bărbatul îmbrăcat într-un combinezon uzat, de culoare kaki, îi aruncă o privire scurtă, apoi începu să înainteze în genunchi spre firul apei. Se auzi un scrâşnet îndepărtat de frâne, apoi păcănitul motorului încetă. Ţipătul lăstunilor răsună incredibil de puternic deasupra undelor tremurătoare şi Fernando se lăsă să alunece pe burtă, speriat de schimbarea neprevăzută.

Nu se întâmplă însă nimic. După câteva secunde, se ridică din nou şi îşi reluă înaintarea. Bărbatul din faţa sa intrase deja în apele puţin adânci ale pârâului şi, din câteva mişcări ce mimau înotul, ajunse la celălalt mal. Înainte de a ieşi din apă, se răsuci către el şi-i făcu semn cu arătătorul către gard. După care, se ridică în picioare şi alergă aplecat în faţă, în direcţia ultimei fâşii de stufăriş. După numai câteva secunde, dispăru în zidul de săbii verzi şi numai unduirea lor mai accentuată îi dădea de ştire lui Fernando că bărbatul continua să avanseze spre gard.

Se târî până pe mal şi încercă apa cu palma. Era rece, iar curentul destul de rapid. Ezită o clipă, apoi se împinse înainte. Hainele i se înmuiară imediat şi pielea i se înfioră de frig. Făcu un fel de plută pe burtă şi reuşi din câteva mişcări să străpungă linia curentului şi să atingă malul opus.

Se săltă pe pământul moale, acoperit cu muşchi, şi se târî

înspre zidul de stufăriş, în care urma trecerii lui Don Miguel dispăruse cu totul. Se ridică în picioare şi o luă la fugă aplecat, aşa cum îl văzuse făcând pe celălalt. Zidul verde îşi pierdu densitatea, se transformă într-o mare de tulpini şi de frunze înalte şi subţiri, în formă de sabie cu două tăişuri, care se aplecară ameninţător în direcţia sa, apoi sfârşiră prin a-l accepta, înghiţindu-l în inima lor fără formă. Alerga cu capul tras între umeri, ferindu-şi faţa de tăişul aspru cu braţele ridicate în sus. Răsufla greu şi-i venea mereu să scuipe, dar nu mai avea salivă. Îşi spuse că asta era consecinţa lipsei de antrenament, a sedentarismului ultimilor ani şi a lenei incorigibile care punea stăpânire pe el, ori de câte ori îl îndemnau unii şi alţii să iasă la o plimbare sau să meargă pe stadion şi să facă jogging. Continuă să alerge, din ce în ce mai încet, gâfâind spasmodic şi împiedicându-se la tot pasul de rădăcinile sârmoase ale tulpinilor de trestie, ştiind că recunoaşterea unei vine nu te ajută la nimic altceva, decât să-ţi liniştească, în cel mai fericit caz, conştiinţa.

Şi, brusc, aglomeraţia de tulpini se sfârşi. Se împiedică într-o denivelare a solului şi căzu, pur şi simplu, peste gardul de sârmă. Simţi o durere ascuţită pe obrazul drept şi mâna dusă involuntar spre el i se umplu de sânge. Un capăt de sârmă sau altceva din structura ochiurilor plasei îi sfâşiase pielea şi abia se abţinu să nu ţipe.

Se trase doi paşi înapoi şi se lăsă pe vine. Înjură fără voce şi îşi pipăi cu degete tremurătoare obrazul. Spre surprinderea sa, nu-l fulgeră aproape niciun fel de durere, dar mâna i se umplu de sânge până la încheietură. Se scotoci în buzunarul de la piept al hainei, scoase batista udă şi şterse locul cu multă grijă. Dar sângele continua să ţâşnească din abundenţă, aşa încât sfârşi prin a pune batista deasupra şi a apăsa peste ea cu putere. Sub amorţeala şocului, muşchii obrazului nu reacţionau încă, dar ochiul vedea deja ca printr-o ceaţă uşoară şi, îngrijorat, se întrebă dacă nu cumva idioţenia aceea îi atinsese nervul optic. Nu avea cum s-o afle, cel puţin nu acum, stând pe ciuci şi aşteptând cu îngrijorare un deznodământ care…

Un deznodământ!

Se ridică din nou deasupra stufului, exact la timp pentru a vedea cum Don Miguel smucea portiera maşinii şi se urca la volan. Soldaţii, Dumnezeule, ce se întâmplase cu soldaţii? în

clipa următoare, îi zări întinşi, aliniaţi ca în sertarele de la Morgă, cu capetele orientate spre apus şi cu picioarele uşor desfăcute. Erau morţi, constată cu stupoare, ca şi cum nimic din ceea ce se petrecuse până atunci nu l-ar fi pregătit pentru un asemenea lucru. De parcă s-ar fi aşteptat să treacă pe lângă postul de pază salutând cuviincios şi aşteptând să li se răspundă.

Erau morţi, iar moartea venise cumva instantaneu şi pe muteşte pentru toţi trei. Nu zări nicio armă scoasă din toc, nicio urmă de agitaţie în jurul cadavrelor, semn al unei cât de mici rezistenţe, nici măcar o schimă de surpriză pe feţele înţepenite solemn de răsuflarea îngheţată a doamnei cu coasa.

Zări sârma tăiată şi răsucită spre înăuntru şi se strecură prin ochiul oval, având grijă să nu se agaţe în ciocurile ca nişte ace de pescuit. Don Miguel se aplecase spre bordul maşinii, căutând probabil cheile. Le găsi, deoarece motorul prinse să toarcă rotund şi ţeava de eşapament vărsă un val negru de fum. Se apropie de maşină, evitând să privească trupurile. Don Miguel se ridică, îl privi o clipă cu atenţie, apoi îi făcu semn să urce.

Nu se zărea nici cea mai mică emoţie pe faţa grăsuţă, ridată puternic sub ochii mari şi albaştri. Ca şi cum uciderea celor trei soldaţi n-ar fi fost decât un exerciţiu oarecare de testare a voinţei, asemenea băutului cafelei cu câteva grade mai fierbinte decât limita suportabilităţii obişnuite sau a încercării de a nu bea apă într-o zi călduroasă de vară.

Fernando şovăi, cu mâna pe bara exterioară de susţinere. Se afla în grija unui om pentru care actul de a ucide părea demult intrat în zodia cotidianului firesc. Un *hassassin,* aşa spusese. Termenul nu îi dezvăluia foarte multe, deoarece nu obişnuise să citească presa şi nici nu apela serviciul de ştiri al Reţelei. Puse piciorul şi urcă cele două trepte metalice, după care se aşeză pe bancheta tare, acoperită cu vinilin negru.

Un ucigaş, care nu-şi rata niciodată victimele… Răsuci capul spre cadavre. Nu se vedea nicio rană, niciun fir de sânge. Tresări, amintindu-şi, şi coborî mâna cu batista de pe obraz. Câţiva stropi săriră pe bord, dându-i de veste că rana nu se închisese. Împături batista în sens invers şi o puse din nou deasupra rănii.

— Chiar trebuia să moară? întrebă cu glas răguşit, privind drept înainte, prin parbrizul pătat de praf. Nu ne-am fi putut

strecura pe lângă santinelă?

Bărbatul de alături răsuci cheia spre dreapta şi motorul se opri. Îşi trecu vârful limbii peste buze, umezindu-le. Mâinile stăteau strânse pe colacul volanului.

— Am fost angajat să vă ucid, domnule Ferens. Iar dacă eu am decis să n-o fac, nu văd de ce i-aş lăsa pe alţii s-o facă. Sunteţi singura mea cheie spre libertatea lumilor de dincolo de Poartă şi nu am chef să vă periclitez viaţa în niciun fel. De ce vă faceţi probleme de conştiinţă? Sunt un ucigaş şi, pentru mine, a retrage un om este acelaşi lucru cu a respira.

Moartea stătea acolo, lângă el, şi avea mâini albe, grăsuţe, şi ochi albaştri, ascunşi în spatele unor pungi de grăsime. Omul-destin, îşi spuse şi drumul drept din faţa maşinii i se păru dintr-odată extrem de pustiu.

— Pe aceştia trei, cum i-aţi… retras, Don Miguel?

— Ace otrăvite azvârlite prin suflător. O străveche metodă de luptă a indienilor comanchos, ale căror triburi au trăit pe malul vestic al fluviului Pecos, în zona Carlsbad-ului. Am pândit momentul când au predat postul şi s-au aflat la mai puţin de un metru unii faţă de alţii. O suflătoare bună face cât două arme de foc, domnule Ferens. Dacă ştii cum s-o foloseşti, evident. Mergem? Nu de alta, dar am impresia că aţi dori să vă şi întoarceţi după femeia aceea, până să se întunece. Deşi după părerea mea, nu merită efortul. Aproape sigur, vom găsi încă un cadavru.

— Ce se află în faţă?

— Un corp de gardă. Câţiva soldaţi, doar santinele şi două plutoane de puşcaşi. Vom ocoli zona pe un drum secundar şi vom ajunge la un hangar folosit pe vremuri ca atelier de reparaţii. Dincolo de el, se găseşte cosmodromul. În hangar, aşteaptă câţiva mecanici şi doi oameni de încredere ai Generalissimului. Nu cred că aţi dori să ştiţi ce se va întâmpla cu ei, după ce ne vor preda nava.

Îşi înghiţi saliva amară care-i inundase gura şi dădu din cap. Cheile se răsuciră iar în butuc şi motorul icni o dată scurt, înainte de a începe să tureze. Maşina porni cu un zvâcnet, care-l făcu să se lase pe spătar.

Don Miguel conducea atent, cu ambele mâini prinse strâns de volan. Înaintară mult timp în tăcere, fiecare cufundat în propriile gânduri. Şoseaua era bine întreţinută şi, în cea mai mare parte

se întindea în linie dreaptă, tăind în două uriaşul oval al câmpiei. Smocuri mari, grase, de iarba-elanului, colorate în verde crud, ţâşneau de pretutindeni din sol, până în marginea drumului. Nu se vedea niciun animal, doar câţiva ciocârlani mari, cu ciocuri galbene, ţopăiau prin iarbă după insecte, neacordându-le nicio atenţie.

În cele din urmă, ajunseră pe malul unui lac mare, ale cărui unde erau încreţite de vânt. Maşina încetini şi ieşi de pe banda de asfalt pe terenul denivelat.

— Ţineţi-vă bine, vă rog. Începe distracţia şi nu cred că îmi doresc să faceţi vreo tumbă prin iarbă.

Se prinse cu mâna dreaptă de marginea capotei, încercând s-o păstreze pe cea cu batista în dreptul rănii, dar prima denivelare pe care se căţărară roţile din faţă îi izbi degetele în obraz cu atâta putere, încât gemu tare şi ochii i se înceţoşară de lacrimi. Lăsă mâna pe lângă corp şi o şuviţă de sânge i se prelinse peste obraz, coborî de-a lungul gâtului şi dispăru sub gulerul murdar al cămăşii.

— Ţineţi-vă bine! strigă bărbatul de alături, trăgând cu putere de volan. Mai avem câteva sute de metri şi ajungem pe drumul de pământ.

Maşina sărea peste dâmburile ascunse sub iarbă, făcându-i să se izbească de bord cu genunchii. Un uliu albastru ţâşni chiar de sub botul maşinii, o apucă pe o traiectorie curioasă în direcţia lacului rămas pe partea stângă, apoi coborî din nou în iarbă şi dispăru din vedere.

Numai păsări, îşi rumegă începutul de gând Fernando, străduindu-se să nu ia în seamă sângele lipicios care îi murdărise cămaşa pe dedesubt şi îmbibase beteliile pantalonilor. Obrazul îl durea surd, mocnind ca un foc sub spuză. Numai păsări, niciun animal mare. Poate că, după ce ridicaseră gardul, le alungaseră sau le vânaseră şi nu le mai permiseseră accesul în teritoriu. Oare de ce?

Limba lată a drumului de pământ apăru din spatele unei tufe mari de ferigi şi şoferul smuci de volan spre dreapta, călcând cu roata din faţă peste câteva fire ale plantei uriaşe. Se angajară pe noua cale cu viteză, stârnind un nor gros de praf în urmă. Don Miguel aruncă o privire spre ceasul-brăţară, mormăi o înjurătură şi călcă acceleraţia până la fund. Tăbliile maşinii vibrau atât de puternic, încât Fernando le simţea trepidaţia

până în vârful dinţilor. Întoarse capul spre el, vrând să-l întrebe ceva, dar chipul celuilalt era prea de încruntat din cauza concentrării şi renunţă, mulţumindu-se să scuipe firele de nisip dintre dinţi.

După câteva minute, lacul rămase în urmă, scânteindu-şi spuma de pe crestele valurilor în ultimele licăriri ale amurgului. Inserarea încenuşase deja linia îndepărtată a orizontului şi pe cerul perfect senin, de un albastru decolorat, câteva stele licăreau vag, anunţând apropierea iminentă a nopţii.

Drumul se înclină lent către stânga, un pâlc de tise bătrâne apăru drept în faţa botului maşinii, părând că se aruncă ameninţător către ei, şoferul călcă de două ori frâna, azvârlind jerbe de pietricele în spate şi în laterală, acceleraţia se reduse rapid, schimbătorul de viteze pătrunse într-o treaptă inferioară şi frâna smuci iar scaunele către înainte. Când ajunseră în dreptul copacilor monumentali, Don Miguel îşi şterse fruntea cu o batistă mototolită şi îşi privi iar ceasul.

— Aproape la timp. Mai rezistaţi, domnule Ferens?

Dădu din cap, cu gâtul prea uscat pentru a avea curaj să încerce să răspundă. Din spatele unui trunchi apăru un soldat cu chipiu verde şi uniformă cenuşie. Mesteca tutun şi ţinea arma aruncată neglijent pe umăr, dar din felul în care trăgea de curea cu amândouă mâinile Fernando pricepu că putea să pună arma în poziţie de tragere într-o singură secundă. Nu spuse nimic, doar se proţăpi în mijlocul drumului, privind pe sub sprâncene maşina care se apropia la pas. Don Miguel opri, când ajunseră la câţiva metri de el, şi se ridică în picioare, sprijinindu-şi ostentativ palmele de parbriz.

— Nina, spuse tare şi arătă cu bărbia către Fernando. Am adus căpitanul pentru Nina. Sper că e pregătită pentru livrare, după cum ne-a fost înţelegerea.

Soldatul îi mai privi câteva clipe, apoi scuipă bucata galbenă de tutun în praf şi îşi dădu chipiul pe spate cu mâna stângă.

— Cine eşti tu? întrebă cu voce răguşită, în timp ce strivea sub talpă pasta cleioasă.

Don Miguel tresări şi îşi aplecă bustul şi mai mult spre înainte. Fernando îi văzu piciorul drept ridicându-se încet spre scaun şi îşi aminti de cei trei morţi părăsiţi în apropiere de gard. Se trase cât putut de mult spre portieră, gata să închidă ochii la primul semn de violenţă.

— E ora optsprezece şi cincisprezece minute, răspunse Don Miguel cu voce calmă. Generalissimul Aranjuez Salva mi-a indicat acest loc, această zi şi această oră pentru întâlnirea cu oamenii săi. Să nu-mi spui că te afli cu totul întâmplător în acest punct, la acest moment.

Soldatul râse şi aruncă o flegmă galbenă exact pe mijlocul capotei maşinii.

— Mi se rupe de generalul tău, clar, grăsunule? Mă aflu aici, pentru că am primit anumite ordine de la superiorii mei direcţi. Poate că mi s-a spus ceva despre o maşină de teren cu doi civili în ea, poate că nu. Ca să ajungi la hangar, va trebui mai întâi să treci de postul meu de control. În spatele copacului ăsta e o mitralieră uşoară, grasule, mă auzi? Damon Jacoby stă în scaunul ei cu degetul pe trăgaci. Dacă mişcaţi de aici fără dezlegarea mea, vă face sită, iar apoi raportează că aţi încercat să vă sustrageţi controlului.

Piciorul lui Don Miguel coborî înapoi pe podea. Fernando îi aruncă o privire furişă şi-l văzu zâmbind.

— În regulă, soldatule. Am înţeles, pe drumurile astea e nevoie de un paşaport special, ca să poţi trece. Am unul chiar în buzunarul de la piept: cuprinde şase file verzi şi are înscris pe fiecare dintre ele cifra 50. Ce zici, e valabil pentru postul tău de control?

— Să-l văd, rânji soldatul întinzând mâna dreaptă. Cealaltă stătea încă, în aşteptare, pe cureaua armei. Poţi să mi-l aduci.

Don Miguel deschise portiera cu grijă şi coborî treptele metalice, văitându-se în surdină. Se descheie la piept, vârî mâna stângă în buzunar şi scoase din el un portofel din piele. I-l întinse soldatului, îndemnându-l din priviri să-l ia. Când acesta întinse mâna, i-o apucă atât de rapid, încât Fernando nu văzu, practic, gestul, ci numai trupul soldatului smucindu-se înainte un pas, după care înţepeni în poziţie cocârjată, cu mâna dreaptă a celuilalt înfiptă în reverele uniformei sale. Dinspre copaci se auzi un foşnet, apoi un strigăt izbucni nervos:

— Lukas, ce dracu’ se întâmplă acolo?!

Apoi braţul stâng al lui Don Miguel se înălţă în sus, azvârlind un obiect mic, strălucitor, în direcţia vocii. Se auzi o pocnitură înfundată, urletul sugrumat al soldatului ascuns în spatele afetului mitralierei, banda acesteia ţăcănind, în semn că intra în poziţie de tragere, un mormăit imposibil de înţeles, apoi linişte.

Braţul drept al hassassinului se retrase brusc şi trupul masiv al soldatului se prăbuşi ţeapăn în mijlocul drumului. Bărbatul se aplecă, îl apucă de guler şi-l târî în afara drumului. Se întoarse, urcă scările dintr-un salt şi învârti cheia în contact. Motorul prinse să duduie şi maşina porni. Ocoliră pâlcul de tise şi, înainte de a se angaja cu viteză spre înainte, Fernando apucă să vadă trupul prăbuşit peste afet al celui de-al doilea militar.

— Trupe neinstruite, explică într-un târziu Don Miguel. Soldaţi de trei parale, gata să facă orice pentru bani, ăştia sunt oamenii lui Aranjuez Salva. De la Directorat încoace, s-a dus naibii disciplina în rândul armatei şi a forţelor de ordine. Blestemaţii, ne-ar fi luat banii şi apoi ne-ar fi împuşcat frumos, spunând la bază exact ceea ce ne-a povestit bărbatul acela simpatic din mijlocul drumului: că am încercat să ocolim punctul de control.

— Cu ce… cum i-ai omorât?

Şoferul râse şi-i arătă inelul de aur de pe mâna dreaptă. Piatra de rubin era sărită într-o parte şi se balansa în balamalele minuscule, în ritmul zgâlţâielilor maşinii.

— O capsulă cu sardom, un gaz extrem de otrăvitor. I-am spart-o sub nas şi l-a tras pe tot în piept. Iar pe celălalt… o grenadă cu ace. Fiecare ac era înmuiat în venin de caracatiţă albastră. Trebuie că l-au atins numai unul sau două, de vreme ce a avut timp să armeze mitraliera.

Mai înaintară câteva minute, apoi hangarul apăru după o cotitură, încadrat de pâlcuri de sicomori şi de tufe sălbatice de leandri.

— Capătul drumului, spuse Don Miguel şi scoase maşina de pe drum, oprind-o în dreptul unor boschete. Te sfătuiesc să mă laşi pe mine să vorbesc. Adică să nu te amesteci chiar deloc. Se pare că lucrurile stau puţin altfel decât le-a prezentat Generalissimul şi că va trebui să ne tocmim puţin pentru vieţile noastre.

Deschise portiera, coborî, aşteptă să coboare şi celălalt, apoi îşi desfăcu nasturii hainei şi strecură mâinile în dosul piepţilor. Degetele îi alergau rapid pe căptuşeală, stârnind creţuri mici, asemenea unor valuri, pe suprafaţa stofei. Când termină, încheie nasturii la loc, îşi trecu degetele prin păr şi făcu semn cu arătătorul către uşile duble, enorme, ale hangarului.

Nu-i opri nimeni, după cum se aştepta Fernando, ţinând cont de sistemele de protecţie întâlnite până acolo. Îl privi întrebător

pe Don Miguel şi acesta ridică din umeri.

— Poate să fie un semn bun, îi explică el cu voce scăzută, cu ochii scotocind în toate direcţiile. Asta înseamnă că au încredere în cordoanele de pază. Dar poate să fie şi unul rău: într-un fel sau altul, vestea că le-am ucis oamenii a ajuns la ei şi aşteaptă să intrăm singuri în capcană.

Până la uşi, mai rămăseseră câţiva metri. Nu se auzea niciun zgomot, iar aerul părea încărcat cu electricitate statică. Fernando simţi cum îi furnică pielea şi se frecă pe braţe, nefericit. Se încruntă:

— Atunci, de ce naiba mai intrăm?

— Pentru că nu există alternativă, domnule Ferens. Bărbatul cel gras zâmbi şters şi ridică din umeri. În ochi îi lucea o luminiţă tainică, primejdioasă. Oricum ar fi situaţia dinăuntru, cei care vor învinge trebuie să fim noi. Dacă nu luptăm cu soarta, ci acceptăm numai să stăm în defensivă, vom continua să fim sclavii ei. Ca şi până acum. Asta vreţi, domnule Ferens, să fiţi sclavul ei? Să faceţi toată mulţimea de lucruri care au alcătuit mecanica vieţii de până acum, fără să vă doriţi libertatea voinţei?

Fernando se opri şi îl privi îndelung. Înghiţi în sec şi nodul din gât îi zgârie dureros traheea.

— Nnu… cred că nu, oftă el, în cele din urmă.

— În acest caz, ridicaţi mâna şi apăsaţi pe clanţă.

Şovăi, apoi întinse mâna dreaptă şi făcu ceea ce i se ceruse. Uşa se deschise cu un oftat, decupând un dreptunghi uriaş de întuneric. Don Miguel împunse cu arătătorul spre el. Intră şi se opri după primii doi paşi, străduindu-se să-şi acomodeze ochii. Auzea în spate răsuflarea precipitată a celuilalt. Un reflector puternic se aprinse brusc, orbindu-l. Îşi feri ochii cu dosul palmei.

— Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi vii şi nevătămaţi, domnilor, spuse o voce, care semăna extraordinar de mult cu… Mă bucur, de asemenea, că hassassinul nu a dezamăgit aşteptările puse în el şi că a trecut cu bine de toate capcanele. În fine, mă bucur pentru faptul că protectorul tău de până acum, domnule Fernando Ferens, a murit exact cum fusese programat, pentru că mi-ar fi displăcut să trebuiască să angajez o luptă cu el în aceste momente.

Dumnezeule, vocea aceasta, femeia aceasta…

Deschise ochii şi-i închise la loc, orbit de spotul galben strălucitor. Dar clipa în care retina primise baia de lumină, înregistrase şi silueta neagră a femeii cu părul strâns într-o coadă groasă, pe partea dreaptă a capului. Fantoma Beatrizei continua să-i domine existenţa.

— Protectorul meu? întrebă, mai mult ca să câştige timp, să-şi revină din şoc.

Proiectorul se stinse şi, simultan, pe pereţii uriaşei hale se aprinseră sute de becuri. Beatriz Aranda stătea în faţa lui, cu mâinile încrucişate la piept, la fel de frumoasă şi de sălbatică precum în ziua aceea atât de îndepărtată din trecut, când o văzuse pentru prima oară pe plajă. Era îmbrăcată într-un combinezon negru, cu două umflături pe şoldul şi pe piciorul drept, pe care le bănui a fi fiind arme prinse în tocuri. Zâmbea neutru şi-l privea cu capul uşor aplecat spre dreapta.

De-a lungul pereţilor, câteva zeci de soldaţi îşi ţineau armele aţintite în direcţia intrării.

— Conception Ribes a fost protectorul tău, în cea de-a doua parte a traseului tău către noi, domnule Fernando. Aşa cum în prima parte acest rol l-a jucat Beatriz Aranda. Cum, mai departe, până la atingerea Porţii, o să fiu eu. Numele meu este Ami Jo Jonhson şi, din acest moment, te declar oficial intrat sub protecţia mea.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

La două după miezul nopţii apăru pământul de care se aflau la o depărtare de aproape două leghe. Coborâră toate velele şi înaintară numai cu vela mare, fără cele mici şi zăbovind până la ziuă, într-o vineri, când ajunseră pe o insuliţă dintre Lucaie, care în limba indienilor se numeşte Guanahani.

Jurnal de bord anonim

Hassassinii

Originea termenului de hassassin este foarte puţin cunoscută. Deoarece apare pentru prima dată în fişierele din Arhivele Primitive se presupune că este cel puţin la fel de bătrân ca şi acestea, dacă nu cumva vechimea sa este cu mult mai mare.

Aria cea mai frecventă de utilizare a fost identificată de

cercetători în zona Podişului Ozark, într-un oval al cărui diametru mare se întindea între Jefferson City şi Little Rock, cel mic atingând la unul din capete Eichita, iar la celălalt Springfield.

Nu se cunoaşte cu precizie cine a fost primul hassassin, în maniera în care este acceptată această profesiune în zilele noastre. Legendele spun că părintele breslei ar fi putut să fie un adept al credinţei islamice, Hassan-ibn-as-Sabbah, venit pe teritoriul statelor prefederale dinspre apele albastre ale Golfului. Instalat la marginea deşertului Arkansas, el ar fi instruit doi ucenici, racolaţi din rândurile populaţiei localnice, în ceea ce el a numit „munca de exterminare comandată” a oamenilor, devenită în scurt timp o adevărată artă a uciderii.

Se ştie cu aproximaţie că prima înregistrare a unui assassinat, realizat conform normelor ghildei, datează din perioada domniei regelui Samurkkas peste satrapia Memphis-Chattanooga. Memoria Reţelei consemnează angajarea hassassinului Nişapur Dvarr pentru exterminarea întregii case a nobilului Manfred Mogha-Bella, căruia i s-au plătit în avans 2 kilograme de argint platinat şi 110 ducaţi cu tiv de aur.

Legendă, tradiţie sau adevăr, istoria reală a celor două continente Amerigos consemnează faptul că de la acel prim as-Sabbah şi cei doi ucenici ai săi, ghilda nu a depăşit niciodată numărul de 2 hassassini, unul acţionând de o parte, iar celălalt de cealaltă parte a lui Rio Grande, numai sub angajamentul puterii supreme în statul respectiv. Şi, deşi de-a lungul secolelor au fost înregistrate numeroase acte de ucidere individuală sau colectivă pe întreg teritoriul Federaţiei şi cel al Uniunii, nimeni nu a reuşit să ia personal legătura cu un hassassin sau să-l poată identifica în vreun fel înainte sau după realizarea muncii în vederea căreia fusese tocmit. Întotdeauna, angajarea acestuia s-a făcut prin intermediul Reţelei, plata fiind expediată într-un cont electronic cu posesor necunoscut.

Nu rare au fost cazurile când puteri de pe ambele maluri ale lui Rio Grande i-au angajat pe cei doi hassassini pentru exterminarea aceleiaşi persoane, ori când doi conducători locali au angajat acelaşi hassassin să-i ucidă adversarul, caz în care hassassinul i-a ucis pe amândoi în aceeaşi zi, cu acelaşi profesionalism terifiant.

Istoria secretă a Federaţiei, care începe să fie arhivată în

Reţea odată cu înfiinţarea Serviciilor Secrete Federale, nu consemnează nici măcar un singur caz în care hassassinul să-şi fi ratat ţinta, în ciuda tuturor măsurilor de protecţie luate de cei vizaţi. Trebuie menţionat, de asemenea, şi faptul că nicio tentativă de identificare a identităţii hassassinilor de către S.S.F., a bazei lor de antrenament, a adăposturilor sau a persoanelor de legătură nu a dat vreodată rezultate, în ciuda tuturor eforturilor depuse de-a lungul deceniilor şi a uriaşelor resurse financiare puse în joc.

14.

Nimic nu se termină, deoarece nimic nu începe, totul se continuă, ca într-un cerc nesfârşit, îi spusese cândva Francisco Verdugo, savurând un pahar cu vin, în liniştea curţii bătrâneşti, răsturnat în şezlongul de răchită. Atunci, îl privise lung şi dăduse din cap, fără să înţeleagă sensul ultim al sentinţei. Acum, mult prea târziu, o înţelegea, dar nu-i mai era de niciun folos. Nu făcea nimic altceva decât să-şi schimbe din nou stăpânii şi să gonească alături de ei spre o ţintă din ce în ce mai necunoscută şi mai îndepărtată. Ridică fruntea, dorind să spună ceva, dar nu mai apucă.

— Ami Jo Jonhson, răsună din spate vocea lui Don Miguel, contractul meu prevede faptul că trebuie să-l însoţesc pe domnul Fernando Ferens până la limita Porţii. Regulile jocului sunt…

— Tocmai am schimbat regulile jocului, Don Miguel. Ca în orice societate umană, ele sunt impuse de cel mai puternic. Poate că nu am fost suficient de explicit…

Fernando răsuci uluit capul, exact la timp pentru a-l vedea silueta uscată a lui Aranjuez Salva desprinzându-se din rândul soldaţilor de pe zidul din dreapta şi înaintând cu paşi mari către ei. Nasul lung, uşor coroiat, părea ciocul unei păsări de pradă. Slăbiciunea excesivă a corpului era accentuată de culoarea neagră a costumului sever la două rânduri, descheiat la butoniera de sus. O clipă, şi-l aminti în uniforma ponosită a puşcăriei şi aproape că nu recunoscu în trăsăturile dure dar nobile ale chipului de ascet pe Generalissimul care-l condamnase la moarte pentru a doua oară pe Verdugo.

— Întâlniri neaşteptate, nu domnule Ferens? Aranjuez Salva

se opri în dreptul femeii şi îşi duse mâinile la spate. Te întrebi, probabil, cum am reuşit să ajung aici înaintea voastră, deşi v-aţi deplasat cu balonul. Nimic nu este imposibil pentru şeful Serviciilor Secrete Federale. Şef care patronează, de asemenea, şi celălalt organism al puterii din cadrul Federaţiei – temuta Inchiziţie Genetică. Într-un cuvânt, pentru a rezuma situaţia, exact ca într-un popular joc de cărţi, o cacealma reuşită, domnilor.

Soldaţii aşteptau nemişcaţi de-a lungul pereţilor, cu ochii aţintiţi asupra lor. Abia acum Fernando remarcă identitatea trăsăturilor feţelor lor şi felul asemănător cum îşi ţineau armele, cu degetul opozabil pe ţeava neagră şi cu arătătorul pe trăgaci.

Clone, îşi spuse, dar nu avu timp să-şi ducă raţionamentul mai departe. Bărbatul cu perciuni mari, albi, puse o mână pe umărul femeii, iar aceasta ţinti cu un deget în direcţia uşii. O grupă de soldaţi porni în pas alergător din spatele lor şi ocupă poziţia indicată, mascând retragerea iluzorie.

— Clone, îi ghici gândul Salva. Este singura modalitate prin care reuşim să controlăm Realul. Sau, mă rog, ceea ce ni se pare nouă a fi fiind Real. Numai clone, pricepi, domnule Fernando? Cel cu care te-ai întâlnit în celulă a fost una dintre clonele mele.

— A murit, nu-i aşa? Toţi cei care intră în contact cu mine trebuie să moară. Trebuie să moară, Salva, pentru că sunt manechine, copii fără importanţă, clone, cum le spui dumneata.

— Nu înţeleg. Aranjuez Salva se aplecă puţin în faţă, ca pentru a-l vedea mai bine. Lumina strălucitoare a becurilor cu heliu punea umbre galbene pe conturul lucrurilor, estompându-le. Ceea ce-ai spus are vreo semnificaţie specială? Ai discutat ceva anume, în acest sens, cu clonă mea, acolo, în celula închisorii?

Fernando îşi strânse umerii, înfiorat. Ce importanţă mai avea? Toţi, dar absolut toţi, trebuia să moară. Ceva de dincolo de orice închipuire umană, destinul poate, sau vreunul din zeii cărora nu le acordase importanţă şi credit, se juca implacabil cu vieţile lor, asemenea unui păpuşar care-şi manevrează păpuşile pentru propria-i distracţie.

Îşi duse mâinile la ochi şi-şi apăsă globii oculari. În întunericul de-o clipă, se simţi straniu de protejat şi reuşi să lege raţionamentul până la capăt. Un nod în gât, zvârcolirea unui

ghem în stomac şi palpitaţiile unei inimi ce voia să sară din găoacea firavă a pieptului. ŞTIA.

Bărbatul acela slab ca un schelet avusese dreptate. Încercaseră să stăpânească Realul în singurul mod pe care-l ştiuseră sau în care le fusese permis. Clonele aveau acces peste tot, puteau aparent tot, deoarece erau, într-un fel, nemuritoare: dispariţia uneia dintre ele nu prezenta nicio importanţă, câtă vreme sistemul putea să producă un număr infinit de copii, cu exact aceleaşi caracteristici şi deţinând aceleaşi informaţii. Iar cine controla sistemul serviciilor de informaţii şi pe acela al producerii clonelor putea controla lumea.

Atâta doar că nu puteau controla destinul unui singur om – al lui.

Aranjuez Salva şi Ami Jo Jonhson urmau să moară, la fel de sigur cum răsăritul soarelui avea să succeadă încheierii dominaţiei nopţii. Aceeaşi moarte avea să-i târască în hăul ei pe toţi soldaţii de lângă ziduri. Şi, poate, şi pe Don Miguel. După ce acesta îşi va fi dus până la capăt misiunea de hassassin şi va fi dezlănţuit haosul în jurul său pentru a-l proteja.

Straniu de limpede, formulă, şi saliva i se păru un clei prea gros pentru a fi înghiţită. CINE NAIBA SUNT EU, CU ADEVĂRAT? apoi întunericul se îmbucăţi şi îşi simţi mâna trasă cu blândeţe în jos. Don Miguel îi zâmbea, dar ochii săi erau aceia ai unui peşte mort.

— Nu, răspunse cu voce uscată, n-am discutat nimic. Nu a fost timp pentru aşa ceva. Pur şi simplu, acel Aranjuez Salva a trebuit să rezolve situaţia cea nouă în care s-a complicat căpitanul Verdugo, într-un moment când lucrurile se precipitau spre altceva.

Şovăi o clipă.

— Eşti, cu adevărat şeful ambelor servicii pe care le-ai amintit, domnule Salva?

Generalissimul îşi ridică mâna de pe umărul femeii şi îşi frecă bărbia.

— Da.

— Atunci, ce a reprezentat acea înscenare a răpirii mele de către spionii Uniunii?

— Exact ceea ce ai spus: o înscenare. Starea conflictuală cvasipermanentă cu Uniunea ne-a permis această manevră care, dacă n-ar fi reuşit, ne-ar fi disculpat în mod onorabil,

riscurile fiind acceptabile: un nou război nu ar fi agravat prea mult starea Federaţiei, iar un succes ne-ar fi permis deţinerea unui secret de o importanţă vitală pentru toţi locuitorii acestei lumi. Ne-ar fi permis să târguim trecerea spre o altă lume, presupus mai bună, în schimbul unor cedări teritoriale în cadrul acesteia.

— Nu cred că Uniunea ar fi fost atât de interesată de un astfel de târg. Să cedezi lucruri sigure aici pentru ipotetice lucruri de Dincolo…

— Oamenii sunt mult mai iraţionali decât presupui dumneata, domnule Ferens. Gândeşte că sunt gata să accepte să se supună unor restricţii absolut ilogice, impuse de diferitele credinţe religioase pentru a căpăta ipotetice accesuri în ipotetice Lumi de După Moarte. Paradisurile promise în toate religiile nu au nicio confirmare reală, din partea unor martori credibili. Nici măcar un singur om nu s-a întors de acolo să ne spună cum este în Viaţa de Apoi. Dacă există aşa ceva.

Fernando îşi linse buzele, crispat. Pe podea, vedea umbra bărbatului din spatele său avansând imperceptibil în direcţia celor doi. Moartea avea să vină necruţătoare pentru toţi, îşi aminti şi nu ştiu dacă ar fi fost bine să strige pentru a-i avertiza sau dacă ar fi închis, pur şi simplu, pleoapele aşteptând inevitabilul sfârşit.

— Dar nici de dincolo de Poartă nu s-a întors nimeni, care să spună că există ceva. Îşi simţea gâtul rugos, iar cuvintele aveau asprimea unui şmirghel, rănindu-l. Că… o altă lume ne aşteaptă cu braţele deschise. Poate că nu e decât moarte şi vid interstelar. Ori poate că nu e nimic.

— S-a întors, domnule Ferens, tocmai asta este, că avem o confirmare.

Îşi lăsă fruntea într-o parte, privindu-l lung. Alături, Ami Jo Jonhson îşi lăsă mâinile de-a lungul trupului, ţinând-o pe dreapta foarte aproape de umflătura de pe picior. Era frumoasă, constată sfârşit, al naibii de frumoasă, în ciuda aspectului milităros şi încruntat al figurii, în ciuda uniformei şi a poziţiei de drepţi, care-i amintea neplăcut de fiinţele aproape umane lipite de ziduri şi aşteptând un semn. Oare ce avea să facă Don Miguel?

— Nu-ţi aminteşti nimic, Fernando Ferens? Tu eşti cel care ai trecut în anul 1493 înainte de era noastră prin Poartă, cu cele

trei caravele, punând piciorul pentru prima oară în această Lume Nouă şi luând în stăpânire, în numele reginei Isabela de Espana, insula pe care acum se află Inchiziţia Genetică, iar mai apoi circa o treime din teritoriul de azi al Federaţiei. Tu eşti singura fiinţă rămasă neatinsă de moarte în tot acest lung interval scurs de atunci şi până în prezent, singura care ai uitat totul, până şi numele cu care ai trecut prin spaţiul Porţii.

Îi era rău, picioarele refuzau să-l susţină şi întinse braţul, involuntar, spre cei din faţa sa. Simţi mâna femeii apucându-l de cot şi se lăsă cu toată greutatea spre acel punct de sprijin neaşteptat.

— Cristofor… Columb, aşa mă numeam, nu-i aşa? întrebă încet, dar şoapta însăşi părea unsă cu otravă cianotică, migdalat amăruie. Trebuie că am lăsat acest nume în Arhivele Primitive ale Reţelei. În lumea aceasta nouă…

Coborî braţul şi înghiţi saliva ce-i inundase gura. Instinctiv, percepu mişcarea celuilalt în spatele său, fără însă să o perceapă în mod real.

— În Amerigos, am adoptat numele fiului meu natural, a cărui mamă a fost Beatriz de Aranda. Doamne, cercul s-a închis complet şi revolta mea a fost în zadar. Iartă-l pe robul tău cel nefericit pentru toate crimele trecute, prezente şi viitoare, deoarece toată puterea stă în mâinile tale, iar Iertarea şi Ura nu se deosebesc decât atunci când TU le spui într-un fel sau altul.

Auzi, în spate, zgomotul unor paşi ce se îndepărtau, apoi cu coada ochiului percepu mişcarea armelor din mâinile soldaţilor, care-şi ridicau ţevile cu o încetineală exasperantă, privirile uluite ale femeii înălţându-se spre tavan şi gura lui Aranjuez Salva deschizându-se să rostească un cuvânt. După care o lumină orbitoare învălui totul şi marginile lumii se răsfrânseră în interior, îngropându-i sub ele.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Văzură îndată oameni goi şi amiralul se îndreptă spre pământ cu barca înarmată, în tovărăşia lui Martin Alonso Pinzon şi a lui Vincente Yanez, fratele său, care era comandant pe Nina.

Jurnal de bord anonim

Zona interzisă

Există un spaţiu cuprins în paralela 30 şi Tropicul Racului, dincolo de Insulele Nassau, care a fost denumit în termeni marinăreşti Ovalul de întuneric. Nicio hartă nu-l poate consemna cu precizie în spaţiul cartografiat, deşi sute, poate chiar mii de marinari au adus, de-a lungul secolelor, felurite mărturii verbale şi scrise despre existenţa sa la căpităniile porturilor Federaţiei. Din această cauză, se presupune că, în realitate, coordonatele sale se schimbă de la an la an, Ovalul migrând, pur şi simplu, în mod aleator, pe apele fără sfârşit.

Prima navă, despre care se ştie cu certitudine că a dispărut în interiorul Ovalului, a fost patrulatorul „Guittierez”, un velier cu două catarge şi motor cu abur de 3400 CP. Echipajul acestuia, alcătuit din 11 marinari, 26 de tiraliori şi doi sergenţi, a apucat să lanseze un mesaj scris la apă, într-un modul nepilotat, descoperit după aproape două luni în apropierea coastei de o barcă pescărească. În afară de datele de identificare ale navei şi de consemnarea ultimei poziţii, nu exista decât o singură propoziţie, rămasă până astăzi la fel de nedescifrată ca şi în momentul primei ei lecturări: „În negură, primejdia pândeşte ca un pumnal”. Deşi de atunci s-au mai înregistrat 87 de dispariţii oficiale în interiorul Ovalului, iar în nouă cazuri a existat chiar şi o legătură radio cu ele, până în clipa când fenomenul absorbţiei a avut loc propriu-zis, nu s-a reuşit decriptarea elementului de pericol al zonei.

Ultimul vas dispărut în Oval a fost cargobotul „Danta Maria Dolores”, cu echipaj argentinian la bord, înzestrat cu radar modern şi lansatoare de torpile. În primul moment, Uniunea a dat vina pe navele de coastă ale Federaţiei că ar fi scufundat o navă paşnică Iquique numai din cauză că s-ar fi abătut cu câteva grade de la traseul anunţat, apoi, la fel de pe neaşteptate cum formulaseră acuzele, şi-au cerut scuze printr-o cablogramă recepţionată prin Reţea la Amiralitate, anunţând pătrunderea vasului în Oval.

Ovalul de întuneric este un loc legendar, unde dispar nave de diferite dimensiuni, indiferent de tipul lor şi de armamentul cu care sunt dotate. Nimeni nu s-a întors vreodată dintr-un asemenea loc pentru a spune ce se întâmplă acolo cu adevărat. Mulţi pun în legătură fenomenul Ovalului cu acela al miticei

Porţi, fără ca să existe însă vreo certitudine în această privinţă. Există însă numeroase mărturii neautentificate despre încercările de dezlegare a misterului care înconjoară această zonă, cea mai mare parte a lor aparţinând S.S.F.-ului. Dacă acestea au ajuns la vreun rezultat, indiferent care ar fi fost natura sa, atunci a fost foarte bine protejat, deoarece nici măcar un simplu zvon în această privinţă nu a scăpat în sistemul informaţional al Reţelei.

15.

— Hassassinii sunt Păzitorii Porţii, spuse Don Miguel şi îi făcu semn să se aşeze. Poarta are două laturi, numite generic stânga şi dreapta, singurele posibilităţi de a te apropia de ea în acest spaţiu. Pe partea stângă, are acces la ea Federaţia; pe cea dreaptă, Uniunea. În felul acesta, oriunde te-ai fi trezit, ai fi avut deschisă o cale către ea. După minuţiozitatea cu care fiecare element a fost luat în calcul, se poate deduce că lumea în care ai trăit până acum se află sub controlul complet al unei forţe raţionale, aflată dincolo de puterile umane. Tu eşti forţa aceea, Don Cristofor?

Lumina din jurul lor era portocalie, dar lucrurile ce se găseau la limita câmpului vizual aveau o tentă verzuie, cadaverică. Ultimii doi soldaţi cu chipuri identice încremeniseră cu armele îndreptate undeva către centrul sălii imense, în direcţia de unde plecaseră în urmă cu câteva minute. Fernando (sau Cristofor? Doamne-Dumnezeule, ce anume reprezenta pentru sufletul uman structura identităţii, dacă simpla schimbare a numelui putea să-l determine să se simtă asemenea unui orb al cărui baston a întâlnit brusc golul prăpastiei? Fernando însemnase o identitate de 20 de ani în ţesătura acestei lumi, pe care nu şi-o amintea deloc altfel decât se structura ea în prezent în jurul său; Cristofor Columb era un nume ce nu-i amintea nimic despre viaţa trăită dincolo de Poarta spre care-l purta, cu iuţeală şi îndârjire, un destin de neînţeles) îşi aminti de uimirea zugrăvită pe chipul femeii, ca şi cum ar fi zărit pe tavanul îndepărtat o imagine de Apocalips. Dădu curs invitaţiei celuilalt şi se aşeză pe scaunul cu spetează flexibilă din faţa pupitrului de comandă, ale cărui monitoare ocupau întreg peretele din spate al hangarului.

— Nu… nu ştiu. Nu cred.

Don Miguel râse mânzeşte către el, cu dinţii sticlindu-i portocaliu în lumina ce curgea ca un fluviu de miere vâscoasă peste ei.

— Hassassinii au fost concepuţi astfel încât să păzească accesul spre Poartă de orice intrus care, într-un fel sau altul, de-a lungul vremii, ar fi descoperit menirea ei. Toate comenzile venite prin Reţea, de la nu se ştie cine, îi trimiteau să-i extermine pe doritorii de a porni spre Dincolo. Nu oricine putea să devină hassassin, chiar dacă ar fi urmat cu sfinţenie învăţăturile Ghildei, ci numai aceia special născuţi pentru aşa ceva. Acel îndepărtat şi enigmatic Hassan trebuie că va fi fost luat la bordul Ninei, printre ceilalţi marinari, numai datorită calităţilor sale de ucigaş perfect. A fost omul de taină al Reginei Isabela, ce avea misiunea de a-l proteja pe amiral. De fapt, asta am şi făcut noi, toţi hassassinii Lumii Noi, amirale, te-am protejat apărând Poarta. Acum, când ea s-a deschis încă o dată, devenind vizibilă pentru cei care navighează sau zboară prin zonă, e momentul să te întorci în lumea din care ai venit.

Orice victorie trebuie că are un gust amar, atunci când afli care a fost preţul ce a trebuit plătit pentru a o obţine, respiră adânc bărbatul şi-şi privi mâinile tremurând. Întoarse fruntea şi privi în urmă. Capătul celălalt al hangarului se zărea ca într-un fel de ceaţă portocalie, tivit cu verde. Silueta femeii se distingea clar pe fundal, cu capul lăsat pe spate şi coada groasă şi scurtă, atârnându-i într-o parte. Reveni către monitoare, golit de orice fel de dorinţă.

— Ce s-a întâmplat cu ei? făcu un gest scurt din cap spre cei din urmă. Ce-o să se întâmple cu ei?

Bărbatul cel gras îşi şterse fruntea de transpiraţie cu dosul mâinii, apoi izbi în tasta unui monitor. Acesta prinse viaţă şi, în baia de lumină portocalie, amplificată spre galben de selectorul ecranului, revăzură hangarul în care se găseau, de undeva din centru, de deasupra. O cameră de luat vederi mascată în tavan, sub forma unui bec, bănui Fernando. Don Miguel mută un cursor spre dreapta şi imaginea dispăru pentru o clipă, fiind înlocuită cu alta, inundată de aceeaşi lumină. O corabie de dimensiuni impresionante apăru în centru, urcată pe o platformă pe şine.

— Noua Nina, spuse el, fără să pară că a auzit întrebarea celuilalt. Este singura corabie din cele trei, care a trecut prin

Poartă. S.S.F.-ul a reconstruit-o în detaliu, urmând indicaţiile şi planurile din Arhivele Reţelei. Atâta doar că nimeni nu ştie de ce catargele au fost dispuse nu în sus, cum era de aşteptat, fiind vorba despre un velier care folosea ca forţă motrice vântul, ci în jos. Catarge submarine, cu vele din mase plastice. Îţi spune ceva acest lucru, Don Cristofor?

Fernando se aplecă înainte, ca să examineze mai bine imaginea ce aştepta imobilă pe ecran. Scaunul scârţâi sub greutatea sa şi alunecă scrâşnind spre pupitru.

— Utilizarea curenţilor submarini. Mult mai constanţi şi mai rapizi decât cei atmosferici. În adâncuri, nu-i niciodată furtună şi o corabie submarină nu se scufundă din cauza factorilor subacvatici. Dincolo de Poartă trebuie că este o lume dominată de o atmosferă violentă şi impredictibilă. Don Miguel...

— Ah da, păru că se trezeşte bărbatul cel gras. Nu s-a petrecut nimic extraordinar. Atâta doar că trebuia să te protejez şi nu-i puteam ucide pe toţi, mai înainte ca să apuce să-ţi facă vreun rău. Timpul, Don Cristofor, am întrerupt curgerea timpului. Trebuie să cunoşti procedeul, doar ai trecut prin Poartă şi ai creat Lumea Nouă. Timpul este o însumare lineară infinită de Clipe. Am scos una dintre ele în afara linearităţii. O enclavă mută şi oarbă. Care va sfârşi prin a se autoconsuma, iar curgerea va fi reluată din punctul de întrerupere. Orice se va fi întâmplat în interiorul enclavei.

— Nu înţeleg rostul enclavei, atunci.

— Lumea din această parte a Porţii este o asemenea enclavă, chiar nu-ţi reaminteşti, Don Cristofor? Don Miguel îşi puse mâinile una peste alta şi-l privi îndelung. Grăsimea pielii îi lucea unsuroasă în lumina violentă. Paznicii Porţii sunt, de fapt, Paznicii timpului din enclavă. Îi cunosc curgerea. Privesc de deasupra şi intervin pentru a-i anula abaterile de la linearitate, datorate oamenilor. După ce vei fi ajuns în interiorul Porţii, curgerea se va relua, armele îşi vor fi terminat de fixat ţinta şi vor trage, iar trupul meu se va rostogoli pe podea, declanşând în interior explozia ce va îngropa întreg Cape Canaveral într-o prăpastie uriaşă, ocolită de locuitori timp de sute de ani, din cauza morţii invizibile ce-i va atinge pe cutezătorii sau nebunii care se vor avânta prin zonă. Iradiaţii, înţelegi?

Fernando îşi linse din nou buzele arse de spaimă. Mâinile celuilalt aşteptau încleştate una peste cealaltă, asemenea unor

mici animale de câmpie pândind primejdia necunoscută ascunsă dincolo de orizontul vederii lor.

— Viitorul… îngăimă şi vocea era atât de subţire, încât nu şi-o recunoscu. Cum de poţi cunoaşte viitorul, fără să fii Dumnezeu?

— Sau Marele Cacique, nu? Don Miguel râse sec. Zeii, Amirale, zeii i-ai adus cu tine, când ai trecut încoace, nu-ţi aminteşti? Lumea aceasta nu a cunoscut nimic, până ce nu ai modelat-o tu. Chiar şi zeii ei au ajuns aici transportaţi într-una din cutele ascunse ale minţii tale. Tu cunoşti viitorul, deoarece l-ai scris în Arhive şi ţi l-ai lăsat spre rememorare, când vei fi ajuns la capătul timpului. La ieşirea prin Poartă. Noi, hassassinii, suntem singurele fiinţe ale Lumii Noi cărora ne-ai permis să-i aflăm direcţia şi dezvoltarea pentru a-i păzi destinul, câtă vreme vei fi fost cufundat în anonimat.

— O ucid pentru a treia oară, spuse rar Fernando Ferens şi se ridică în picioare. Scaunul scârţâi din nou, destinzându-se. Lumina portocalie îi curgea pe mâini şi pe haine cu o atingere uşor lipicioasă. Oare de unde am sosit aici, ca să construiesc această lume supusă oarbei manipulări genetice şi de ce am făcut-o?

— Probabil că ai fugit de ceva, în lumea de dincolo de Poartă, răspunse incolor bărbatul cel gras, fără să se urnească. Sau de ceva.

— Dar tu…?! se răsti. Nu pricep de ce îţi accepţi moartea cu atâta resemnare? De ce nu te împotriveşti în vreun fel?

— Determinarea, ridică din umeri Don Miguel. Ne-ai construit fără liber-arbitru. Poate că, în lumea ta, cu tine se întâmplă acelaşi lucru. Orice am face, suntem indisolubil legaţi de două puncte capitale în existenţa noastră – de naştere şi de moarte. Nu avem putere să determinăm niciuna din ele.

— Determinarea… repetă el. Eu v-am construit vieţile şi destinele, spui. Şi nu vă puteţi împotrivi. Dar poate că propria-mi determinare din altă lume a făcut să vă construiesc astfel.

— Poate, ridică din umeri celălalt.

— Poate că destinul meu este să trec, acum, prin Poartă spre înapoi. Dar dacă m-aş împotrivi? Dacă aş refuza să merg, oare ce s-ar întâmpla?

Bărbatul cel gras ridică din umeri şi nu spuse nimic.

— Nu cred că s-ar întâmpla ceva. Fernando îşi plecă fruntea şi medită câteva clipe. Nu ştiu, hotărî în cele din urmă. E un joc

mult prea complicat pentru a putea fi înţeles numai din câteva elemente adunate la întâmplare. Cel mai bine ar fi să mergem şi să încercăm să ne împlinim, fiecare, bruma de soartă ce ne-a fost dată. Încotro, Don Miguel?

— Spre uşile acelea metalice din dreapta.

Părăsiră pupitrul cu monitoare şi se îndreptară către peretele dinspre apus. Din cauza stridenţei luminii, ochii lăcrimau uşor tot timpul. În aer, se simţea un iz vag de ozon şi de iarbă amară de Hostii. Înainte de a ajunge în dreptul celor două uşi masive, culisante, Fernando aruncă o ultimă privire către secvenţa încremenită a Clipei. Soldaţii păreau păpuşi de ceară cu chipuri identice, iar Aranjuez Salva şi Ami Jo Jonhson două statui de calcită, părăsite în mare grabă de sculptor.

Don Miguel apăsă pe cele două mânere mari, cu sfere metalice la capete, şi uşile prinseră să se îndepărteze una de cealaltă fără zgomot. Dincolo, se găsea o altă hală, în care zăceau aruncate claie peste grămadă felurite unelte şi obiecte – fierăstraie mecanice cu lame multiple, rindele pentru tâmplărie de lemn, dălţi, piroane stivuite în grămezi înalte de o jumătate de metru, bancuri de lucru răsturnate, cu foi circulare de aprig îndoite sub ele, colaci de funie desfăcuţi, saboţi de lemn placaţi cu foi de aramă, rame metalice pentru hublouri, lanţuri groase cât braţul unui om voinic, înfăşurate pe cabestane mici, funii din mase plastice strălucind uleios în lumina ciudată, câteva roţi de cârmă de diferite dimensiuni legate toate la un loc şi atârnate de tavan cu un cablu multifilar. În centrul sălii, pe o linie ferată înălţată de la podea cu o jumătate de metru, aştepta un vagonet de marfă foarte lung, cu podeaua supralăţită pe suporţi laterali sudaţi de şasiu. Deasupra podelei, ancorată într-un păienjeniş de fire de plastic şi de cabluri metalice groase ca pe deget, se înălţa corpul arhaic, dar splendid în măreţia sa demult apusă, al unei caravele fără catarge. Totul lucea ca nou şi părea că pojghiţa de lac de deasupra nici nu apucase să se usuce.

— Nina, spuse încet hassassinul şi-i făcu semn să înainteze.

Uluit, Fernando păşi ca prin vis înainte, neluând în seamă obiectele înşirate pe jos. Călcă pe un colac de funie, se împiedică în braţul unei pompe desfăcute şi fu gata să cadă. Mâna lui Don Miguel interveni salvatoare şi-l ajută să-şi recapete echilibrul.

— Dumnezeule, spuse el înghiţind în sec, cu ochii holbaţi la

corabia nemişcată, au făcut-o întocmai! Au respectat până în cele mai mici amănunte planurile din Arhive. Credeam că lumea aceasta n-o să aibă niciodată nevoie de ea. Credeam că enclava se va putea menţine la nesfârşit. Ce trebuie să fac?

— Vei urca pe corabie, Don Cristofor. Iar eu mă voi căţăra în cabina de la capătul platformei şi voi porni motorul. Calea ferată are lungimea de 18 kilometri şi se sfârşeşte în mare. Există câteva dispozitive automate, care vor desprinde legăturile dintre platformă şi navă, înainte de a ajunge la doc. Când platforma se va izbi de contraforţii de la capătul liniei, nava se va desprinde şi va aluneca singură în golf. Vei fi la bordul ei, gata să-ţi reiei călătoria întreruptă.

Fernando dădu cu piciorul o lădiţă cu şuruburi din drum şi se opri chiar lângă platformă. Întinse mâna spre corpul navei, dar se opri la jumătatea gestului şi o lăsă să cadă. Se răsuci spre celălalt.

— Orice navă maritimă trebuie condusă de un echipaj. Cu atât mai mult, un velier. Când am trecut prin Poartă cu adevărata Nina, trebuie că am avut o mulţime de oameni la bord.

— O sută treizeci şi patru de marinari. Oameni de pe toate trei corăbiile. Voluntari. Cei care au servit drept material pentru donare în Lumea Nouă. Au murit demult, Don Cristofor. Şi nicio clonă nu poate trece prin Poartă, alături de tine. Tu eşti singurul supravieţuitor, nu-ţi aminteşti? Celula de stază, refrigeratorul celular, somnul compozit şi toate celelalte… Te vei întoarce singur. Ai ştiut asta chiar de la început. Nava a fost proiectată şi construită în aşa fel, încât să poată fi manevrată de un singur om. Catargele sunt alcătuite din tuburi, care ies unul din altul, prin acţionarea unei pârghii, iar velele se întind singure, în funcţie de opţiuni. Vei fi, simultan, echipajul şi căpitanul. Urcă, timpul se scurge. Chiar şi atunci când pare înţepenit în Clipă.

Căută cu privirile şi descoperi scara de frânghie atârnând de flancul navei, în apropiere de prora. Urcă încet, încercând să-şi reamintească senzaţiile din urmă cu… Cu cât, oare? Cu o mie de ani? Cu zece mii de ani?

Sări peste copastie şi ateriză chiar lângă piciorul habitaclului compasului. Făcu doi paşi spre centrul punţii, unde picioarele catargelor, înalte de circa un metru, vopsite în negru, marcau locul asemenea unor coşuri de nave cu aburi. Îşi aminti de şalupele greoaie ale Pazei de Coastă şi surâse. Dincolo de ele,

se ridica duneta, cu scara lată, acoperită cu un covor brun. Puse mâinile pe bara de susţinere şi se întrebă de câte ori făcuse gestul pe adevărata Nina. Nu-şi aminti şi renunţă să se mai gândească la asta.

Vocea ştearsă, aproape graseiată, a hassassinului îl întrebă dacă era gata de plecare. Dădu din cap, apoi realiză că celălalt nu îl poate observa şi-i strigă să pornească oricând doreşte. Auzi o serie de bocănituri, un fâşâit puternic de abur ieşit cu presiune dintr-o ţeavă subţire îl avertiză că partea mecanică a platformei de dedesubt intra în funcţiune, apoi o smucitură bruscă îl dezechilibră şi se prăbuşi pe podeaua de lemn, în direcţia catargului principal.

Se ridică în genunchi, cu obrazul pulsându-i violent şi cu o durere surdă în craniu. Îşi duse mâna la faţă şi degetele se mânjiră cu sânge portocaliu, semn că rana i se deschisese din nou. La câţiva metri sub el, platforma porni, cu un scrâşnet asurzitor, şi valuri de aburi strălucitor umplură hala de jur-împrejur, asemenea apelor unei mări. Se şterse cu mâneca, apoi se săltă în picioare, tremurând. Se apropie de marginea copastiei şi se căţără pe o ladă amarată în apropiere. Văzu peretele din faţă al hangarului cum se deplasează înspre stânga, permiţând luminii violente de afară să pătrundă în interior. Platforma înainta lent, căpătând treptat o viteză din ce în ce mai mare.

Ieşiră dincolo de porţi, cu un uruit asurzitor. Soarele avea dimensiunile lunii şi părea o portocală prea coaptă. Câteva stele sclipeau violet spre dreapta, acolo unde noaptea apărea constelaţia Boarului. Legănarea caravelei se accentua cu fiecare clipă, semn că legăturile dintre ea şi platformă începeau să cedeze. Fernando îşi încleştă degetele şi mai puternic de lemnul lucios, dorindu-şi să nu se mai gândească la nimic altceva decât la ţărmul aflat la numai câţiva kilometri în faţă.

Arbuşti ornamentali, sălbăticiţi, alunecau singuratici pe ambele părţi ale insolitei ambarcaţiuni. Câţiva cârstei cu pene negre pe vârful aripilor se ridicară brusc în zbor, când platforma ajunse în dreptul unei tufe de leandru înflorită. Clădirile bazei rămaseră undeva în urmă şi, când linia ferată făcu o buclă largă în jurul unei coline, dispărură cu desăvârşire, numai portocaliul luminii ce alerga pe copastie asemenea unui râu de poveste amintind de cele petrecute cu numai câteva minute mai înainte.

Apoi, platforma prinse să coboare o pantă lungă şi viteza crescu din nou. O ladă se desprinse din legături şi alunecă spre tribord, izbindu-se de colţul tambuchiului. Capacul se sfărâmă cu zgomot şi o mulţime de cutii de conserve săriră în toate părţile, rostogolindu-se când la stânga, când la dreapta, în funcţie de felul în care linia ferată urma denivelările terenului.

Tangajul de dinaintea unei furtuni… Fernando (sau Cristofor?

— Doamne, ce greu era să alegi cine trebuie să fii cu adevărat dintre identităţile apuse ale trecutului tău, ce fel de set de amintiri ţi se mai potriveau după neştiuţi eoni de transformare, dilema şarpelui privindu-şi pielea năpârlită şi regretând că nu poate să se afle sub ambele simultan) îşi simţi genunchii încordaţi pentru a înfrunta valurile lungi ce se pregăteau să izbească prova corabiei. Şi-l aminti cu o claritate şocantă pe Rodrigo de Triana, căţărat pe arborele trinchet să slăbească şcotele rândunicii, cu pantalonii marinăreşti din cânepă rulaţi până aproape de genunchi şi cu legătura murdară din jurul frunţii, legănându-se între straiuri şi străduindu-se să ajungă sartrul pânzei ce pocnea sub suflarea vântului… pe Rodrigo de Triana azvârlind clenciul spre punte şi săltându-se pe jumătate spre verga de deasupra, lovit peste faţă de funiile groase, punând mâna la ochi şi strigând ca un nebun către cei de sub el şi, în mod special, către el, amiralul mărilor, cuvântul magic care avea să-i aducă lui dezlegarea şi celorlalţi chinul nesfârşirii – POARTA!

Lunga pantă se termină în apropiere de liziera unei păduri, coti pe malul unui râu străveziu, hurducăni peste un pod metalic şi coti iar către zona colinară dinspre răsărit. Din ce în ce mai multe stele violete împânzeau bolta, construind constelaţii necunoscute dar, cumva, familiare, aşa cum se întâmplă când treaz fiind lucruri pe care nu le-ai văzut în realitate niciodată le cunoşti din cealaltă lume, cea a visului. Fernando scutură fruntea, îşi şterse cu mâneca sângele de pe obraz şi se hotărî să-şi caute cabina. Ocoli sondele catargelor, trebuind să-şi caute sprijin cu mâinile pentru a se ţine pe picioare, din cauza trepidaţiilor platformei şi a frecventelor schimbări de direcţie. Mergea încet, înlăturând cutiile de conserve cu piciorul. Urcă treptele scării spre dunetă şi se opri în faţa uşii ce ducea spre careul ofiţerilor. Cu o strângere de inimă, îşi aminti de Martin Alonso Pinzon şi de inspectorul regal Rodrigo Sanchez de

Segovia discutând cu voce scăzută dincolo de uşă, cum să îi determine pe oamenii credincioşi boţmanului să se revolte cu puţin înainte de miezul nopţii şi, la semnalul luminos primit de pe Pinta, să năvălească în cabina sa pentru a-l înjunghia pe amiral. Îşi aminti de barca în care-l coborâse pe Pinzon, imediat după miezul nopţii, legat fedeleş, şi de arborele trinchet unde-l legase pe inspector, iar Escobedo îl biciuise la lumina torţelor, în faţa întregului echipaj, până ce-şi dăduse sufletul. Îşi aminti de propria sa persoană stând rezemată de bara dunetei şi privind întunecat spectacolul, cu puntea dominată de sclipirea azurie, îndepărtată, dar ameninţătoare a Porţii.

Părăsi careul şi deschise cu putere uşa cabinei căpitanului. Nu se schimbase nimic, nici măcar patul de fier de pe peretele opus uşii, prins de podea în buloane nituite la capete. Pe masa lungă şi îngustă de alături, stătea pe jumătate desfăşurată o hartă din plastic, care imita perfect pergamentul. Îşi muşcă buza de sus şi, sprijinindu-se cu palma de perete, se apropie de masă. În spate, uşa se bălăngăni de câteva ori în ţâţâni şi se închise cu o bufnitură. Harta lui Toscanelli! Fernando înghiţi în sec şi îşi plimbă podul palmei peste suprafaţa netedă şi lucioasă, acoperită cu semne stranii şi litere desenate cu multe înflorituri. Urmări cu arătătorul câteva săgeţi ce reprezentau, probabil, curenţii marini şi ajunse în dreptul unei aglomerări de plante acvatice, în mijlocul căreia stătea captiv un gallion, cu pânzele dezumflate. Câţiva centimetri mai spre dreapta, era desenat un dreptunghi minuscul, iar în jurul lui, ca în desenele simbolice ale copiilor, câteva liniuţe închipuiau o strălucire solară.

Se lăsă pe pat, tremurând din tot corpul. Sângele din rana obrazului îi încleiase deja cămaşa la guler şi i-o lipise de pielea spatelui. Ce se întâmplase oare acolo, în Lumea Veche de dincolo de Poartă? îşi lăsă privirile să alunece peste puţinele lucruri din încăpere: un lighean din plastic, semănând cu porţelanul, o carafă de sticlă, uşile unui dulap de haine, încastrat în peretele cabinei, scaunul din colţ, poliţa suspendată cu pipele şi săculeţii cu tutun aromat, halatul de noapte aruncat neglijent peste spătarul de fier forjat al patului, preşul de lână, colorat în verde, galben şi negru, ibricul pântecos de aramă pentru făcut cafea… Iar jos, iţindu-se de sub marginea cuverturii groase de lână albă, cu chenar roşu-negru, vârfurile unor papuci galbeni, cu ciucur albastru în vârf.

Afară, platforma uruia şi se rostogolea, înspăimântător, spre mare. Noua Nina naviga neostenită spre o ţintă nezărită, sfârtecând cu etrava ascuţită valurile portocalii ale unui cer sub care nu avea să mai revină niciodată. Iar el... el, Fernando/Cristofor naviga cu ochii încenuşaţi spre adâncurile necunoscute ale propriului suflet, ţinându-se cu ambele mâini de marginea din ce în ce mai nesigură a singurei Realităţi rămase – cea a amintirilor. Pentru că papucii aceia, pe care nu îndrăznea să-i atingă, erau ai singurei femei din lume pe care o iubise cu adevărat, ai singurei femei pentru care părăsise minunata lume a Curţii Espanei şi se avântase spre necunoscut – Beatriz Aranda, cea care-l născuse pe Fernando cu numai trei luni înainte ca gallioanele să se desprindă de cheiurile Palosului. Beatriz, musul său de taină, pe care-l ţinea ascuns de ochii echipajului şi de cei ai spionilor reginei Isabela, în propria sa cabină, de unde nu putea să iasă decât noaptea, numai pe acea parte a dunetei ferită de velatură de ochii timonierului.

Un scrâşnet de frâne sfărâmă iluzia amintirii. Caravella se înclină puternic în direcţia etravei şi o mulţime de pocnete dădură de veste că alte legături cedaseră, făcând-o să se încline ameninţător spre tribord. Fernando se ridică de pe pat şi din doi paşi ajunse în pragul uşii. Deasupra, cerul era aproape complet acoperit de punctele violete ale constelaţiilor. Soarele pâlpâia plăpând complet lipit de linia dealului care închidea orizontul spre vest. Spre răsărit, apele portocalii ale mării licăreau în mii de bănuţi unduitori. Privi de-a lungul dunetei, către timonă, dar roata mărginită de mânere a acesteia aştepta neclintită o mână de stăpân.

Un pocnet atât de puternic că aproape îi sfărâmă timpanele puse capăt ultimei aşteptări. Fernando se dezechilibră, se rostogoli pe podea şi căzu de-a lungul scărilor. Reuşi în ultima clipă să se prindă de unul din stâlpii de susţinere, dar corabia gemu prelung şi fugi de sub el spre înainte, proiectându-i prin aer drept în sonda catargului mare. O durere înspăimântătoare îl fulgeră în regiunea pieptului şi aproape că-şi pierdu conştiinţa. Reuşi cu un efort supraomenesc să-şi ţină ochii deschişi şi se lăsă să alunece pe puntea înclinată către babord, simţind cum i se întunecă mintea de durere. Apoi, brusc, etrava se izbi de ceva moale, trecu prin el şi se ridică spre cer, coborând aproape imediat în poziţie normală.

Un plesnet uriaş îl înştiinţă că nava se întorsese iar în mediul ei obişnuit şi ştiu că acea parte a vieţii lui, în care se numise Fernando şi fusese cetăţean al Federaţiei Nordice Kansas, se încheiase pentru totdeauna. Încercă să râdă, dar nu reuşi. Se târî până la marginea copastiei şi se agăţă de babaicele în jurul cărora se strângeau sartrurile pe vreme bună. Reuşi să se ridice în picioare şi să se salte pe un cabestan.

Marea portocalie supsese în oglinda ei plină de cioburi mişcătoare trupul navei. Ţărmul se găsea la mai puţin de 20 de metri şi se puteau zări şinele coborând sub apă de pe plaja îngustă, schelăria docului dărâmată de platforma care sărise de pe şine în timpul frânării şi platforma însăşi, răsturnată într-o parte, cu capătul opus prins sub lemnăria schelelor.

— Don Miguel… i se păru că strigă, dar vocea nu voia să-l părăsească, ci se prelingea în interiorul sfărâmat al trupului, zvârcolindu-se să găsească o ieşire.

Şi, brusc, se făcu noapte. Strălucirea portocalie din aer se stinse, iar lucrurile îşi reluară culorile obişnuite. Constelaţiile se rotiră o clipă deasupra, sau poate numai în mintea sa, apoi se rânduiră în formele fireşti. Corabia înainta încet şi atât de liniştit, încât multă vreme i se păru că stătea pe loc. Undeva, în faţă, la 14o spre sud-est de constelaţia Apalaches, se înălţa, mută şi ademenitoare, Poarta. Trebuia să iasă de aici, din Paradisul devenit Infern şi să caute o altă scăpare. Dacă mai exista aşa-ceva. Îşi zise că ar fi trebuit să fi transcris acest final în Arhivele Reţelei. Cei ce rămâneau în urmă şi-i serviseră atâta timp drept decor meritau măcar atâta lucru.

Dacă nu cumva o şi făcuse.

— Dacă nu cumva am şi făcut-o… repetă în şoaptă, mişcându-şi cu greutate buzele umflate. Poate că am făcut-o. Toate poveştile au un final, undeva.

Se târî spre scara dunetei, pentru a ajunge la timonă. De pe pupitrul din spatele acesteia avea să declanşeze arcurile ce trebuiau să întindă sondele tubulare ale catargelor subacvatice. Nava urma să prindă în focuri curenţii costieri submarini ce se îndepărtau de ţărm în linie curbă.

Peste câteva ceasuri, mormăi în barbă, peste numai câteva ceasuri… Strânse din dinţi, dominându-şi durerea, şi se agăţă cu umărul de timonă. Undeva, dincolo de ţintele strălucitoare ale stelelor, umbra albastră a Porţii se întindea încet către apus.

II.
Europa

I. Înapoi, în Espana

„Că au trecut atâtea secole, abia în seara asta
Am putut să-nţeleg – noaptea
Nu măsoară cu minutele, ci cu anii...”
Cel care-şi întoarce faţa

Aris Dikteos

În spatele său, marea gemea neputincioasă şi pălmuia ţărmul cu talazuri prelungi şi ascuţite ca nişte căngi. Nisipul fâşâia nedumerit şi se prelingea spre adâncurile umede, ferindu-se din calea algelor zdrenţuite şi a stâncilor din apropierea digului. Undeva, în profunzimea necunoscută a nopţii, pescăruşi şi goelanzi ţipau speriaţi, nereuşind să se întoarcă pe ţărm. Ceaţa venea dinspre larg în vălătuci grei, se lipea de pereţii magaziilor şi de cabestanele uriaşe de pe pontoane, se zbătea disperată încercând să se elibereze, apoi se zdrenţuia în fâşii prelungi şi zbura către zidurile de apărare ale oraşului. Din vreme în vreme, se auzea chemarea cornului vreunei patrule rătăcite, apoi răspunsul alteia răsuna din colţul opus, făcându-i să tresară pe beţivanii căzuţi prin şanţuri şi pe cele câteva femei îmbrăcate în rochii galbene, care-şi aşteptau răbdătoare în faţa uşii crâşmelor clienţii ce întârziau încă în faţa stacanelor cu vin.

Cristofor se împiedică de un ciot ieşit din nisip şi căzu cu faţa înainte într-o baltă adâncă. Înjură printre dinţi şi se ridică cât putu de repede. Zadarnic, apa reuşise să-i pătrundă până la piele, murându-l zdravăn. Îşi şterse obrajii bărboşi cu dosul palmei şi se trase lângă zidul celei mai apropiate magazii. Scrută câteva clipe întunericul, dar nu reuşi să distingă nicio mişcare, cu excepţia spumei albe a valurilor, care-şi jucau liniile unduitoare câţiva metri mai departe. Îşi stoarse manşetele de dantelă şi îşi aranjă pe cap tricornul tivit cu fir de aur. Îl încerca un sentiment straniu de nelinişte, ca un animal sălbatic ce doarme în vizuină, la adăpost, şi visează că pe la ieşirile de deasupra pământului se învârte vânătorul.

Înălţă din umeri. „Santa Maria” se afla la patru leghe, în larg, stabilizată la ancoră, la marginea curentului care izbea ţărmul

din plin, asemenea unui berbece. Suprafaţa sa uşor boltită, din mase plastice şi lemn de balsa, se ridica şi cobora odată cu valurile, cam la 50 de centimetri de suprafaţa apei, cu catargele submarine retrase în tecile tuburilor şi cu velatura din folie subţire de aluminiu lipită de suprafaţa punţii submersibile. Numai o întâmplare mai mult decât ghinionistă putea să conducă o altă navă prin apropiere şi o neşansă tragică ar fi trebuit să pună pe catargul acesteia un marinar cu o lunetă la ochi. Posibilitatea ca aceasta să fie descoperită era de unu la zece mii, cum ar fi hotărât computerul Reţelei, într-o lume care, acum, nu mai era a lui.

În altă ordine de idei, planul de acţiune era mai mult decât simplu: barca de cauciuc ce-l adusese până la ţărm aştepta dezumflată sub o stâncă, câteva sute de metri mai încolo; preferase acoperişul umed al nopţii şi rămăşiţele furtunii, în speranţa că portul şi străzile oraşului vor fi pustii şi că va avea timp să culeagă câteva informaţii despre epoca şi lumea în care nimerise; urma să stea numai o zi, iar în noaptea următoare avea să umfle barca şi să revină la bord. Asta în cazul în care se găsea în lumea în care străvechiul său astrolab calculase că-l va aduce – Spania secolului XV, în care domnia lui Ferdinand Catolicul şi a Isabelei de Castillia reuşise să unifice toate pământurile străbune, izgonindu-i pe mauri şi punând capăt războaielor fratricide.

Se întorcea acasă…

O lacrimă i se prelinse pe la colţul ochiului drept şi se pierdu printre firele cârlionţate ale bărbii. ACASĂ! Acest cuvânt avea în el ceva din magia cerurilor, spre ale căror profunzimi albastre se adânciseră de atâtea ori privirile sale de marinar însingurat, în căutarea unui răspuns, sau a lui Dumnezeu. Mai avea el, Don Cristofor, o casă? Un pământ binecuvântat unde să se simtă izolat, binecuvântat şi protejat de ura şi invidia semenilor săi?

Clătină din cap şi oftă. Asta venise să afle. Se desprinse de zid şi porni mai departe, în direcţia luminii jucăuşe a făcliilor de pe clădirea căpităniei, care marcau ieşirea din port. Piciorul stâng se izbi de ceva. Se opri un moment şi pipăi cu cizma dreaptă. O scară. Urcă treptele, una câte una, străduindu-se să nu alunece pe piatra lucie. Scara făcu un cot şi se opri din nou, să verifice dacă nu cumva la capătul ei nu se găsea vreo santinelă. Nu văzu pe nimeni şi urcă în grabă ultimul palier.

Ajunsese pe o verandă largă, cu balustradă din lemn. Se aplecă pe deasupra ei şi văzu vag sub el marea spărgându-se furioasă de colţii stâncilor unui golf în miniatură. O esplanadă, ghici. Locul de plimbare al consoartelor ofiţerilor de la Căpitănie şi al nevestelor de bancheri. La capătul ei trebuia să se găsească aleile unui parc sau capătul străzii principale, care urca spre centrul oraşului.

Îşi vârî mâna în buzunar şi prefiră printre degete dublonii de aur, pe care-i găsise în sipetul din cabină. I-ar fi ajuns să tragă la un han mai acătării, să închirieze o cameră curată, o cadă de aramă şi să comande o cină sănătoasă, chiar dacă era trecut de miezul nopţii. Şi, apoi, ce informator mai bun ar fi putut găsi la ora aceasta bântuită de strigoi, dacă nu un hangiu, gata pentru un câştig bun să stea până la ziuă la taclale cu clientul său, mai cu seamă dacă acesta îi punea în faţă o stacană cu vin negru de Madeira?

O apucă cu pas grăbit înainte şi, în scurt timp, după cum bănuise, ajunse la capătul unei străzi largi, pavată cu scânduri late de lemn putrezit pe alocuri, din cauza umezelii permanente şi a butoaielor cu moare rsotogolite fără încetare în timpul zilei dinspre magazii către docuri. Îşi aminti, straniu de limpede, de parcă numai ieri s-ar fi despărţit de acele locuri, de strada Toledo care cobora abrupt din centrul Cadizului drept în port, atât de abrupt încât caleştile trebuiau să coboare permanent cu frânele trase şi cu vizitiul mergând înainte cailor pentru a-i ţine strâns de dârlogi să nu-şi ia avânt.

Prinse să urce, bocănind stins cu ţintele cizmelor în pavaj, cu ochii la pândă şi mâna stângă pe mânerul pumnalului din oţel albăstriu, agăţat la şold într-o teacă de piele, având iniţialele numelui său imprimate cu litere de aur. În Spania pe care şi-o amintea el, la ora aceasta înaintată, singurii trecători erau beţivii, spionii şi tâlharii. Nu avea chef de niciun fel de întâlnire, aşa că nu strica să fie în gardă.

La prima încrucişare de străzi, se trase repede în umbra unui balcon, orbit pentru o clipă de o torţă cu răşină, fixată de un stâlp înalt, aflat chiar în mijlocul intersecţiei. Dar nu îndeajuns de repede, îi dădură de veste urechile, apoi privirile scrutară întunericul către stânga şi confirmară: trei bărbaţi înarmaţi cu săbii, care zăngăneau izbindu-se de pavaj, şi armuri din plasă de sârmă strălucitoare, alergau către el cu paşi mari, strigând ceva

într-o limbă de neînţeles, care numai spaniolă nu putea fi.

O patrulă, înţelese după câteva clipe, încercând să evalueze situaţia. Dar nu patrulele regelui şi nici cele ale Sfântului Oficiu, altminteri le-ar fi înţeles strigătele. Oricine ar fi fost, nu părea de bun augur să încerce să se înţeleagă cu ei, mai ales că nici nu vedea în ce limbă ar fi putut-o face. Să fugă înapoi spre port şi să încerce să se piardă printre schelele danelor şi printre stânci? Dar dacă îi chemau şi pe alţii în ajutor, cum ar mai fi reuşit să scape pe fâşia îngustă a plajei altfel decât pornind înot spre larg?

Spre dreapta, strada necunoscută ce se pierdea pe sub coroanele de nepătruns ale măslinilor şi portocalilor sălbatici părea o poartă deschisă spre… Spre ce? Se decise să afle şi, în vreme ce urmăritorii se apropiau, făcând un zgomot infernal şi urlând comenzi ininteligibile, o luă la fugă pe după pomi, străduindu-se să se păstreze cât mai mult la adăpostul umbrei protectoare. După câteva sute de paşi, simţi că-şi pierde suflul. Nu mai alergase de foarte mulţi ani şi plămânii nu făceau faţă situaţiei. Avea impresia că respiră o pulbere fierbinte şi aspră, care-l zgâria pe gât, nicidecum un aer rece, saturat de umiditate. Gâfâia din ce în ce mai puternic şi zgomotul produs de cei trei bărbaţi din patrulă se intensificase perceptibil.

Dumnezeule, o soluţie salvatoare! se rugă în gând, trăgând cu putere aer în piept. M-ai adus pe acest ţărm, ca să mă dai pe mâna unor oameni cărora nici măcar nu le înţeleg limba?

Un câine îl lătră din spatele unei movile de pământ, dar nu cuteză să iasă din adăpost. Se opri lângă un perete înalt, zidit din piatră de râu. Involuntar, ridică ochii în sus. Pe bolta de păcură, se înălţa profilul sever al unei clopotniţe.

O biserică! tresări şi începu să pipăie febril în stânga şi în dreapta, în căutarea unei uşi. Paşii tropăiţi continuau să se apropie şi înţelese, disperat, că nu avea timp să găsească uşa salvatoare. Se întoarse cu faţa spre urmăritori, se rezemă cu umărul de zid şi duse mâna spre pumnal, pregătindu-se să se apere. Degetele care-i atinseră spatele îl speriară atât de tare, încât aproape că scăpă un icnet. Se răsuci cu braţul drept ridicat, gata să lovească. Dar nu o făcu. În faţa lui, stătea un om cocârjat, pe jumătate ascuns sub o mantie jerpelită, cu o pălărie trasă pe ochi.

— Hei, jupâne, pe tine te urmăreşte patrula aia furioasă? Cât

dai ca să te scap?

— Eu… gâfâi, apoi nu mai ştiu ce să mai spună şi înghiţi în sec. Situaţia i se părea atât de grotescă, încât raţiunea sa refuza să încerce s-o înţeleagă. Dar omul vorbea în cea mai curată şi frumoasă castiliană, aşa încât a căpătat curaj. Habar n-am unde naiba mă găsesc, articulă, în cele din urmă. Sunt nou pe aici.

— Se vede, râse spart cel de sub mantie. Hai, spune repede o sumă, că altminteri te înşfacă netrebnicii ăia de *încă* şi nu mai scapi până nu faci baie în Lacul Rotund.

Paşii se auzeau distinct, iar zăngănitul armelor alungase complet liniştea din jur. Înspăimântat, câinele vagabond urlă îndepărtat de câteva ori, apoi tăcu. Dintr-o clipă în alta, soldaţii patrulei urmau să apară din întuneric. Se gândi, preţ de o clipă, ce era mai bine – să se predea unor necunoscuţi ce reprezentau braţul legii sau să-i acorde încredere unui necunoscut ce-l putea atrage într-o capcană mortală?

Grea întrebare. Dificilă alegere. Înghiţi în sec.

— Un dublon.

— Trei dubloni! replică celălalt şi întinse palma. De argint.

— La dracu’, nu am la mine decât monezi de aur! De când nu se mai caută aurul în Spania lui Filip Catolicul?

— De când afurisiţii ăştia de *încă* nu mai vor să perceapă dările decât în argint, răspunse bărbatul de sub mantie cu o voce în care dispreţul se amesteca cu uimirea. Hai, dă repede aurul încoace şi fă o plecăciune la Ucigă-L Toaca, că ştiu la cine mai pot fi schimbate astfel de monezi.

Cristofor vârî mâna în buzunar şi extrase din el trei monezi, pe care le depuse în palma întinsă. În clipa următoare, fu înşfăcat de braţ şi târât către zidul de lângă care de-abia plecase. Necunoscutul se aplecă, vârî mâna liberă la baza zidului, se auzi un pârâit surd, de parcă s-ar fi sfâşiat o velă putredă, apoi un capac rotund se mişcă într-o parte chiar la picioarele lor, dezvăluind intrarea într-un fel de puţ. Se simţi împins către spaţiul gol de dedesubt şi se aplecă deasupra deschiderii. Spre uimirea sa, zări o lumină roşietică pâlpâind la capătul îndepărtat al întunericului orb de sub el şi întinse, cu precauţie, mâna dreaptă. Simţi între degete o treaptă rotundă şi rece.

— Coboară o dată, ce naiba mai aştepţi?

Îşi lăsă trupul greu să alunece în gol. Treptele erau umede şi

trebuia să strângă puternic barele în palme. De deasupra, se auzea gâfâitul asmatic al celuilalt, apoi, după câteva zeci de secunde, clicul capacului alunecând în lăcaşul său. Brusc, piciorul său drept nu mai descoperi nicio treaptă şi rămase suspendat numai în braţe. Îşi descleştă degetele şi ateriză pe vârfuri, după un zbor de aproape un metru prin aer. În faţă, zări un sfeşnic de alamă, fixat pe zid, în care ardea o lumânare groasă, din ceară roşie.

Se găsea într-o încăpere de formă pătrată, cu latura de numai doi metri, şi o uşă masivă din lemn, ferecată în aramă, în zidul din dreapta sa. Se auzi un bufnet şi flacăra lumânării tremură, gata să se stângă. De alături, se ridică însoţitorul, înjurându-şi printre dinţi mantia, care se răsucise în jurul corpului. Pălăria îi căzuse alături, dezvăluind o chică învolburată, de culoare argintie. Flacăra pâlpâitoare a lumânării îi dezvălui un bărbat înalt şi uscăţiv, cu ochi mari ce păreau holbaţi, dar pe care Cristofor bănui că-i ţinea astfel din cauza trecerii prea bruşte de la întuneric la lumină. Când păşi în faţa lui, realiză că necunoscutul avea cei mai trişti, mai neliniştiţi şi mai batjocoritori ochi pe care-i văzuse la cineva.

De cum li se încrucişară privirile, străinul întinse mâna şi deschise uşa. Vălătuci groşi de fum, amestecaţi cu un damf pătrunzător de vin acru, de scorţişoară, salvie, cimbru, usturoi şi murături îl învălui într-o clipă, făcându-l să se tragă un pas înapoi.

— Bun venit în cârciuma „Apostolii piliţi”! rânji însoţitorul, apucându-l din nou de braţ. Cel care primeşte botezul, musai să dea un rând. Hei, beţivani puturoşi! urlă din toată puterea plămânilor, acoperind gălăgia dinăuntru. Jupânul face cinste cu un rând pentru că a scăpat din mâna patrulelor.

Huietul de voci şi ciocnetul ulcelelor de lut încetă preţ de câteva secunde, apoi când sensul cuvintelor fu înţeles, un urlet de aprobare se ridică de peste tot şi scaunele prinseră a se trânti, subliniind graba stăpânilor de a se apropia de tejghea. Se strecurară printre mese, ocolind picioarele întinse de-a latul ale celor ce alunecaseră din braţele lui Bacchus în acelea ale lui Morfeu. Când ajunseră la locul unde se împărţea de zor băutura, direct de la vana unui butoi aşezat pe două scaune, era transpirat şi se simţea ameţit. Se aşeză la o masă de curând părăsită şi celălalt veni cu două căni de pământ ars, în care se

desluşea încă tivul de spumă al vinului. Îi puse una înainte, se aşeză şi o încercui pe a sa cu amândouă palmele, de parcă ar fi vrut s-o încălzească.

— Jupâne, spuse el serios, distracţia asta o să te coste vreo trei dubloni. Sper că aceşti bani se găsesc în punga dumitale.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, Moncada o să trebuiască să te păsuiască până faci rost de ei.

Ridică din umeri.

— O să mă păsuiască? Ei bine, nu s-a întâmplat niciodată să rămână cu buzele umflate?

— Niciodată.

Îi veni să râdă, dar se abţinu. Comportarea şi vocea lui hotărâtă îi plăceau. Iar faptul că tocmai scăpase dintr-o primejdie, îi dădea un aer euforic, făcându-l să se integreze mai uşor în vacarmul din jur.

— Ei bine, reluă, atunci nu se va întâmpla nici de data asta. Numai că va trebui să mă amâne pentru câteva zile, până ce ajung din nou pe vas.

— O să aranjez eu asta.

Se aplecase deasupra mesei către el, un lungan cât toate zilele, cu părul înconjurându-i obrajii pe jumătate căzuţi, asemenea unui nimb.

— Am bănuit eu că vii de pe mare în straiele astea. Deşi, sincer să fiu, moda lor a trecut de mai bine de zece ani. Eşti căpitan de navă?

— Într-un fel.

— Într-un fel, într-un fel, repetă el enervat. Cum adică, într-un fel? N-ai zis că trebuie să ajungi pe navă?

Cristofor ridică cana de pe masă şi o întinse să ciocnească pentru a câştiga puţin timp. Celălalt o apucă de mâner, o săltă la rândul său şi o ciocni uşor.

— Să ai noroc în viaţă!

— Iar tu să fii liber, jupâne! Dacă nu vei putea pe apele astea, dă-le dracului, suie-te pe navă şi întinde vela către alt orizont mai bun.

Băură. Vinul era aspru şi uşor acru. Bărbaţii de la mesele vecine ciocneau şi ei, râzând cu gurile până la urechi. Un tânăr, cu pletele roşcovane strânse în coadă la spate şi cu pelerină aurie, încerca să reteze cu lama pumnalului lumânarea din

mijlocul mesei, chiar de sub flăcăruie. Un beţivan răcnea într-un colţ îndepărtat un cântec fără cuvinte.

— Ia te uită, jupâne, abia acum bag de seamă că, în vâltoarea lucrurilor, nici n-am apucat să facem cunoştinţă. Cum te cheamă?

— Cristofor. Mi se mai spune Căpitanul.

— A dracului poreclă. Eu sunt Sancho Nunez Zuniga de Guzman. Când sunt băut, mi se zice Cobzarul, pentru că aveam o alăută bătrână, pe care o zdrăngăneam de inimă neagră. Într-un timp, când eram mai tânăr, mă strigau Pierde-Vară, deoarece vindeam seminţe de dovleac prin pieţe. Mai am şi alte porecle, dar nu face să ţi le spun pe toate.

Avea dreptate. Altminteri, mai târziu ce-ar mai fi rămas de spus? Cristofor ridică din umeri.

— Ascultă, jupâne Cristofor, n-ai nevoie cumva de un slujitor? Unul deştept, care să te îndrume prin oraşul nostru, pentru că văd că nu prea te descurci de unul singur. Un bărbat care să mănânce puţin, să bea bine şi să se bată cu ambele mâini? Care să cunoască ca pe propriu-i buzunar Sanlucar-ul şi să ştie niţel şi din limba împuţiţilor de *încă?* Un bărbat adevărat, care să ştie să deosebească ce e sub fusta unei muieri de ceea ce e în capul ei şi să poată, astfel, judeca aşa cum a lăsat rânduire bunul Dumnezeu?

Se înţepeni în scaunul şubred şi se strădui să nu râdă. Sancho Nunez Zuniga de Guzman trebuie că era un castilian adevărat. Îndrăzneţ, flecar, isteţ, beţivan, afemeiat şi descurcăreţ. Adică exact omul de care avea nevoie aici. Aici, în Sanlucar de Barrameda, unde soarta, mâna lui Dumnezeu, indicaţiile astrolabului, mersul stelelor şi curenţii marini îi aduseseră nava atât de ciudată şi de inutilă acum.

— Ce mai ştii să faci, în afară de câte o beţie bună la „Apostolii piliţi” şi de hoinărelile nocturne?

Cu mare băgare de seamă şi cu gingăşie, de parcă ar fi dezvelit două flori, Sancho scoase de sub masă două mâini mari, cu degete butucănoase, care ştiau pesemne a se folosi la fel de bine de bâtă, de sabie şi de cazma.

— Le vezi? hârâi el vesel. Mâinile astea, animalele astea vii au mângâiat trupuri frumoase de femei, au săpat şanţuri, au construit case, au scobit în mine de cărbuni şi de sare, au cântat la alăută, au jucat zaruri şi au strâns oameni de gât. Asta ştiu să

fac, jupâne, şi, mai mult încă, mă pricep să gătesc şi să fac o cafea excepţională. O cafea cum n-ai băut de când eşti. Dar am şi eu hachiţele mele. N-o fac niciodată decât la prieteni.

— Cred că ne-am putea înţelege, zâmbi el într-un târziu. Aş avea nevoie de un slujitor, cât timp o să stau prin părţile astea, iar tu îmi pari tocmai bun pentru aşa ceva. În plus, m-ai îndatorat întrucâtva, mi-ai salvat viaţa.

— Ba nu, jupâne Cristofor, datoria aia ţi-ai plătit-o. Eu nu mă vâr slugă la cei ce-mi sunt datornici, aşa să ştii. Atunci să batem palma. Sunt omul tău. Am să muncesc pentru tine, am să mă bat pentru tine, am să te conduc prin ţinuturile astea necunoscute ţie, dar cafea să nu mă obligi să-ţi fac. Cafeaua este o altă poveste, pricepi? Dacă mă sileşti la asta, s-a isprăvit.

Îşi strânseră mâinile pe deasupra mesei, ciocniră din nou şi băură până la fund. Apoi Sancho se duse la butoi să mai aducă un rând şi Cristofor rămase să se gândească ce urma să facă după ce aveau să termine de băut şi de povestit tot ceea ce merita povestit.

Era cu mult trecut de miezul nopţii, afară buhele şi ciuviţele ieşiseră la vânat din cuiburile ascunse prin scorburi, iar marea trebuie că se mai liniştise puţin, trimiţând spre ţărm numai valurile hulei muribunde. În cârciumă, la o masă lungă, beţivani îmbrăcaţi în straie de hamali, de ciocli şi de marinari fugiţi de pe nave cântau în cor „Dona Bianca, unde te-ai ascuns?”, iar stăpânul crâşmei, obosit şi cu ochii cârpiţi de somn, se aşezase pe un scăunel lângă butoi şi picotea aşteptând răbdător să mai servească un rând.

Sancho povestea domol, cu privirile lipite de buza cănii, din care sorbea când şi când câte o gură de vin. Cristofor îşi pusese amândouă coatele pe masă şi se uita hipnotizat la buzele lui subţiri, pe jumătate ascunse sub mustaţa neagră, stufoasă, nevenindu-i să creadă că cele auzite sunt adevăruri şi nu simple fabulaţii la o cană cu vin ale pehlivanului din faţa sa. Dar cârciuma din subsolul bisericii, patrula de necunoscuţi ce-l alergase prin oraşul înspăimântător de pustiu la orele adânci ale întunericului, portul lipsit de nave şi, mai ales, încrâncenarea bărbatului din faţa sa îi dădeau de înţeles că nu asista la o simplă poveste de pahar.

Incaşii sosiseră la Cadiz la începutul unui august fierbinte şi

secetos. Nimeni nu bănuise nimic rău la apariţia flotei de 36 caravele care pătrunsese în golf cu puţin înainte de amiază şi, chiar dacă ar fi făcut-o, în radă nu se aflau decât câteva corăbii costiere, mai multe bărci cu pânze şi vreo 60 de soldaţi beţi, restul trupelor ştergând-o în oraş pentru a profita de absenţa guvernatorului general al Andaluziei, chemat de urgenţă la Madrid. Practic, în mai puţin de trei ore, portul, cartierele periferice şi un sfert din arterele principale fuseseră ocupate fără să se tragă nici măcar un singur foc de armă.

Lui Sancho îi luciră ochii în cap, potopiţi de năvala amintirilor, de încleştările sângeroase de la colţul străzilor şi mai ales din Piaţa Conception, de capetele bărbaţilor, femeilor şi copiilor de care te împiedicai la tot pasul ca de excrementele animalelor de povară într-o zi obişnuită de târg, de sclipetul săbiilor ciocnite cu ură şi spaimă în vălmăşagul general, de şuierul sarbacanelor şi de pârâitul focului, care muşca violent din lemnăria exterioară a palatelor şi a caselor din zonele nobiliare ale oraşului.

— Nici o singură salvă de alice, pentru că nu înţelegeau sistemul archebuzelor noastre şi de aceea le dispreţuiau. Le considerau arme pentru femei, nu pentru bărbaţi. Nu au adus niciuna pe ţărm, deşi aveau mai mult de o sută în calele navelor. Atunci mi-a albit păru-n cap, jupâne. O lovitură de mâner de sabie peste faţă mi-a scos trei dinţi şi m-a lăsat şi aproape chior. Dracii aceia aproape roşii se aflau peste tot şi luptau cu o îndemânare mortală. Până seara ajunseseră în extremitatea vestică a cetăţii şi am crezut, am sperat că noaptea va urma un răgaz de linişte, în care să reuşim să ne venim în fire şi să mai salvăm ceea ce mai putea fi salvat. Am sperat că ştafetele plecate în mare grabă către Coria, o garnizoană aflată la numai 20 de leghe de aici, vor fi ajuns şi că în zori vor sosi primele întăriri. Dar n-a fost aşa. Întunericul părea să le priască chiar mai mult decât lumina zilei.

Până în zori, oraşul căzuse cu totul. Focul se întinsese spre centru şi scosese în stradă zeci de mii de oameni înnebuniţi de spaimă şi epuizaţi de noaptea de iad pe care o petrecuseră ascunşi prin poduri sau prin beciuri. Fuseseră luaţi prizonieri şi împărţiţi în trei grupe: bărbaţilor li se puseseră lanţuri la mâini şi începuseră stingerea incendiilor sub supravegherea unor uriaşi de aproape şapte picioare, cu părul negru ca smoala şi ochi oblici, înarmaţi cu lăncii scurte şi biciuri cu mai multe limbi;

femeile fuseseră legate două câte două de mijloc şi începuseră să strângă cadavrele şi să le azvârle în groapa de la poarta de răsărit, unde Guvernatorul lor intenţiona să clădească noul sediu al Consiliului Arhonţilor; copiii erau mânaţi de la spate ca nişte vite şi puşi să stropească cadavrele cu păcură, după care li se dădea foc cu torţe.

Seara, începuse reorganizarea militară, aceeaşi care domnea şi în momentele de faţă şi pe care el, Cristofor Columb, amiralul mărilor şi viceregе al pământurilor de peste marea cea mare, se străduia s-o pătrundă acum.

— Tu înţelegi ceva din treaba asta, jupâne? îl întrebă el şi ochii îi sticleau sălbatic, de parcă lumânările groase de pe pereţi şi-ar fi dublat strălucirea. Eu unul m-am străduit încă din acele momente cumplite şi degeaba. Poate că e vreo pedeapsă a Domnului, cum au zis preoţii, pentru nenumăratele păcate pe care le-am comis înaintea ochilor Săi. Au venit cu sabia peste noi, ca să împlinească vorba bătrânească din Scripturi – „Cine ridică sabia de sabie va pieri”. Atunci însă au pierit de sabie oameni care nu puseseră în viaţa lor mâna nici măcar pe un cuţit. Au murit cu sălbăticie femei frumoase şi copii vinovaţi numai pentru că au ieşit din case, îngroziţi de flăcări. Oameni care se rugaseră în biserici toată viaţa lor şi care nu păcătuiseră poate nici cu gândul. Au ars cu toţi timp de trei zile şi trei nopţi în groapa aia blestemată, de nici măcar oasele nu li se mai cunoşteau la sfârşit. Iar alţii, ca mine, care au făcut o grămadă de porcării la viaţa lor, au scăpat şi îşi duc traiul întunecat, ascunzându-se pe sub pământ şi băgând vin în burdihanul nesăţios, ca să mai uite de ce e pe sus. Spune, tu înţelegi ceva? Există un Dumnezeu, da sau nu?

Cristofor dădu cana într-o parte cu dosul palmei. Ciudată cursă îi întindea soarta. Ajunsese într-o lume căreia cândva îi aparţinuse, dar pe care acum n-o mai recunoştea, şi prima întrebare adevărată adresată era dacă tot reazemul trecutei sale vieţi, în numele căruia îşi luase destinul în mână şi pornise pe ape, credinţa într-o forţă supremă, sprijin şi călăuză pentru firea slabă a omului, mai avea sau nu valabilitate. Ridică din umeri.

— Asta e o problemă a popilor, ocoli el răspunsul. Tu spune mai departe ce s-a întâmplat.

— Eu, să nu care cumva să râzi, jupâne, eu mi-l închipui pe

porcul Ăla sub biserica căruia ne găsim, exact ca pe mine. Numai că ceva mai uriaş, mai puternic şi mai zănatec. Şade trântit pe podeaua tare a norilor, între blăniţe de miel şi perne de puf de lebădă, cu un cântar în mâna dreaptă şi o sabie în cea stângă. La dreapta lui e Raiul, iar la stânga e Iadul. Când moare aşa câte unul ca noi, eu sau dumneata, sufletul se grăbeşte să ajungă în faţa lui tremurând de spaimă, iar el îl împinge râzând cu vârful sabiei pe cântar. Dacă talgerul acestuia se închină spre dreapta, câinele Ăla zâmbeşte, hlizindu-şi dinţii şi-l împinge cu latul armei spre Rai, de unde-l ia în primire Sfântul Petre, care aşteaptă zdrăngănind cheile Porţii şi sorbind vin negru dintr-o stacană cu nimic mai grozavă decât a ta, jupâne. Dacă se duce spre stânga, sabia se ridică şi harşt! – capul sufletului sau ce-o mai fi ăla cade alături pe talger şi bietul de el trebuie să şi-l ridice singur sub braţ şi să pornească spre Iad. Diavolul aşteaptă lângă un nor negru şi-şi încălzeşte mâinile la un foc de tăciuni, cu toate că acolo este de ajuns de cald, dar aşa trebuie să fie el, mai friguros, îi ia ţeasta de sub braţ şi o azvârle spre o gaură rotundă din inima norului, iar acesta se duce de-a dura cu un zgomot asurzitor. Apoi Diavolul îl pune să stea în genunchi, la rând, în spatele celui dinaintea lui, până ce-şi va fi făcut numărul stabilit, cu care va porni spre Lumea întunecată.

Sancho se opri o clipă, răsuflă adânc, clătină din cap, ca pentru a vedea dacă îl mai are pe umeri sau pornise cumva spre gaura rotundă a norului imaginar, apoi fericit că l-a descoperit, sorbi prelung din stacană, visând o clipă la imaginea Sfântului Petre.

— Ăsta e păcatul cel mai mare al lumii noastre, jupâne, păcatul de care nici Dumnezeu nu a scăpat – nu ştim să iertăm. Păcatele se strâng toate grămadă la sfârşit şi cineva trage linie pe sub ele, le adună şi pedepseşte fără milă. Nu-l interesează nimic altceva, deşi de multe ori poate că păcătosul acela nu are chiar atât de multă vină, poate că soarta nu i-a îngăduit să facă altfel decât a făcut.

— Vrei să spui că nu există liber-arbitru, ghici Cristofor înfiorat, nu-i aşa? Că nu ţi se oferă decât un singur drum, pe care să mergi, şi nu poţi să ocoleşti păcatul. Că viaţa însăşi e fără alternative, că suntem obligaţi, pur şi simplu, să trăim.

— Poate să fie şi aşa, admise celălalt plescăind din buze şi-şi şterse mustaţa de stropii de vin rătăciţi printre firele groase. Îmi

placi, jupâne, zău aşa. Dacă mi-ai fi spus asta înainte ca afurisiţii de *încă* să apară la orizontul mării fără sfârşit, te-aş fi turnat la Sfântul Oficiu pentru premiul de 30 de ducaţi. Nu că aş fi avut ceva cu tine sau că nu mi-ar fi plăcut cum gândeşti, dar lumea nu era construită pe atunci pentru astfel de lucruri. Tu ai fi sfârşit pe un rug dintr-o piaţă publică, alături de vraci, de vrăjitoare despletite şi de liber-cugetători, iar eu aş fi chefuit două nopţi, gândindu-mă la sufletul pe care l-aş fi adus pe calea cea dreaptă. Calea cea dreaptă… Ha-ha, ce naiba mai aştepţi ca să mă apuci de urechi şi să mă azvârli spre uşă, cu un şut în fund?

— Şi tu îmi placi, îi răspunse zâmbind. Nu întreba nimic altceva şi povesteşte mai departe.

Valul cuceririlor *încă* se oprise la porţile Sevillei. Sau aşa crezuseră şi speraseră, în prima săptămână locuitorii Cadizului. O solie formată din 100 de persoane venise plutind pe Guadalquivir, pe puntea unei feluci lungi şi înguste, se oprise la o bătaie de săgeată de zidurile înalte şi strigase în cea mai curată limbă spaniolă un mesaj înfiorător. Soldaţii din garda oraşului trebuiau să părăsească cetatea până la apusul soarelui şi li se garanta viaţa, cu condiţia să se retragă spre Granada, fiind însoţiţi de la distanţă de echipe de supraveghetori, care aveau să verifice respectarea înţelegerii. Dacă pactul era acceptat, Sevilla avea să rămână în picioare şi majoritatea instituţiilor din interiorul ei, inclusiv marea Universitate, avea să-şi continue funcţionarea. Dacă nu, totul urma să fie făcut una cu pământul.

— Într-o săptămână, jupâne, ştirile despre cotropitor se întinseseră ca fulgerul în toate părţile, aşa că Sevilla aştepta pregătită de asediu şi cu promisiunea că armata regală, pornită deja din jurul Madridului şi din Escorial, avea să ajungă la timp pentru a duce lupta cu sorţi de izbândă. Mai mult, bătrânul Ferdinand reuşise să trimită un mesaj de avertizare şi vecinilor lusitani, iar Enrique Navigatorul promisese că va arma de îndată o escadră şi va veni în ajutorul porturilor din golful Cadiz.

Din mijlocul grupului de beţivani se auzi o înjurătură furioasă, apoi un urlet strident, oamenii se ridicară de la mese ca luaţi de val, se auzi clinchetul aspru al pumnalelor scoase din teacă, o masă fu răsturnată ca pavăză şi ulcelele de lut ars se sparseră cu zgomot de podele. Un uriaş cu păr creţ şi tunică jegoasă fără

mâneci, smulse o torţă de pe peretele din apropiere şi trase un cerc de flacără prin aer, făcându-i pe ceilalţi să se tragă înapoi.

— Pui de căţea, strigă cu o voce groasă, în care accentul castilian făcea să se piardă jumătate din sensul cuvintelor, credeţi că l-aţi dus pe Pedro de Pinares? Hai să vă văd bărbăţia, unu contra unu, cine pierde lupta îşi pierde *cojones* şi nu mai calcă niciodată prin hrubă, ce ziceţi? Unu contra unu, fără arme, numai cu braţele şi pumnii. Să vă arate un zamoran adevărat ce înseamnă a fi *hombre,* nu lingăi ascunzându-se de fătălăii ăia cu piele roşie sub biserica Născătoarei de Dumnezeu.

Se retrăgea spre butoiul cu vin, strigându-şi măscările, la adăpostul tăbliei mesei şi vânturând cu braţu-i lung făclia, urmat la distanţă de opt sau zece bărbaţi, înarmaţi cu pumnale şi cu scaune apucate de picioare. Când ajunse lângă burta acestuia, azvârli masa către urmăritori şi dădu să se întoarcă, pentru a se ascunde în dosul lui. Nu mai apucă însă să-şi ducă mişcarea până la capăt: cârciumarul, care păruse adormit, se ridică brusc în picioare şi îi înfipse în şold o spadă scurtă, pe care o scosese de undeva de sub butoi. Uriaşul ţipă, se împletici doi paşi înapoi, îşi duse mâna spre rană, dar nu apucă să scoată lama, deoarece urmăritorii dădură năvală, ca nişte fiare însetate de sânge şi prinseră să-l izbească la nimereală cu pumnalele.

Totul se termină în mai puţin de un minut. Când se ridicară, trupul căzut în balta de sânge se mai zbătea încă fără vlagă, dar nimeni nu-i mai acordă nicio atenţie. Cârciumarul îşi recuperă sabia, o şterse cu o cârpă şi o puse din nou în spatele butoiului. Apoi luă muribundul de amândouă picioarele şi-l trase către o uşă ascunsă în tapet, pe care Cristofor de abia atunci o remarcă, dispărând în spatele ei. Ceilalţi se întoarseră la locurile lor, ridicară masa răsturnată, aşezară făclia în suportul din perete şi prinseră să bată cu cănile în tăbliile de lemn, cerând încă un rând. Înjurături groase zburau prin aer, încrucişându-se cu remarci vesele şi cu vorbe scârboase. Părea că nu se întâmplase nimic. Cristofor îşi linse buzele uscate şi i-o spuse, cu mâna dreaptă încă pe mânerul pumnalului.

— Viaţa nu e decât un fulger, jupâne. Sancho ridică din umeri şi îi făcu semn să lase arma. Acum e şi în clipa cealaltă nu a mai rămas în urma ei decât amintirea luminii ce a ars în ceruri degeaba. De când am ajuns sub talpa afurisiţilor de oameni roşii, trăim după alte calendare, aşa să ştii. Nu mai există

biserică, unde să capeţi iertarea, tribunal unde să cauţi dreptatea, braţul legii care să pedepsească acolo unde s-a greşit. Într-un cuvânt, fiecare trăieşte şi moare pentru el.

Se scărpină în cap şi reflectă preţ de o clipă.

— Vezi, dumneata, jupâne, sus nu există decât o singură lege, cea a diavolilor roşii, pe care nu poţi s-o încâlci decât o singură dată. Nenorocirea e că legea asta se schimbă mereu, la fel cum dimineaţa nu poţi şti în ce direcţie va bate vântul la prânz. Aşa că, în fiecare zi, câteva zeci de proşti tropăie cu picioarele pe ea şi ajung pe aleea ce-i duce drept în Lacul Rotund.

— În Lacul Rotund?

— O să afli, când va veni vremea. Aici, în subteran, lumea trăieşte şi moare violent. Suntem prieteni la cataramă şi apoi, dintr-odată, putem deveni cei mai mari duşmani. Nu există tribunal. Nu există judecată. Toţi sunt călăi pentru toţi. Apoi, după cum vezi cu propriii-ţi ochi, toţi cei rămaşi vii redevin prieteni la cataramă. Nu există decât o singură povaţă – să supravieţuieşti oricum. Şi acum să-ţi spun istoria mai departe. Dar, mai înainte, spune-le că mai dai un rând. După ce moare cineva, legea noastră creştinească spune că trebuie să i se facă sufletului plecat o mică pomană.

Cristofor încuviinţă din cap şi celălalt plecă să discute cu cârciumarul, care tocmai închidea uşa pe jumătate ascunsă în perete. Mesenii continuau să bată în mese şi să zbiere, fără să-i arunce măcar o privire. Îşi încrucişă mâinile deasupra tăbliei mesei, atingând cana cu dosul degetelor, şi încercă să nu se gândească la nimic. Dar gândurile refuzară să aştepte în amorţire şi se învălmăşiră care mai de care să-şi croiască drum spre conştiinţă.

Când părăsise Espana, în urmă cu… la naiba, nu avea niciun fel de noţiune a timpului scurs, putea să fie un an sau numai o lună. Sau poate douăzeci de ani, câţi se petrecuseră în Amerigos, lumea de dincolo de Poartă. Îşi aminti de Sfântul Petre păzind o altă Poartă, cu ulcica de vin în mână, un chefliu de talia beţivanului de Dumnezeu, care uita adeseori această lume în bezna singurătăţii şi mergea să se culce. Divinităţile oarbe, în care-şi puseseră încrederea ei, oamenii… pentru care uciseseră, schinguiseră şi se rugaseră cu înflăcărare de-a lungul mileniilor, până la capătul de sus al timpului… Apoi, gândirea făcu o volută neaşteptată şi-l readuse în Amerigos, în faţa

ciudatului, înspăimântătorului Aranjuez Salva. Voia să desferece taina Porţii pentru a-şi putea părăsi lumea. Fără ca măcar să bănuie nebunia pe care o va găsi aici. Europa cea agresivă şi dornică de cuceriri, de expansiuni, era ea însăşi supusă unui act sălbatic de cucerire din partea… Din partea cui, Dumnezeule? Cine să fi fost blestemaţii de *încă* şi de unde să fi ajuns aici?

O bănuială abia conturată îi şoptea otrăvit că navele încărcate cu teroarea roşie, sosite de dincolo de marea fără sfârşit, aveau legătură cu pământurile spre care îl mânaseră calculele astronomice ale lui Torricelli, poate chiar cu cele două caravele care se rătăciseră de „Santa Maria” în apele plate ale Mării Sargaselor. Găsiseră „Nina” şi „Pinta” drumul cel mult visat către lumea despre care vorbeau legendele marinăreşti?

Apoi gândurile se risipiră ca nişte păsări speriate. Sancho Nunez Zuniga de Guzman ţipă enervat la crâşmarul care-l privea cu un aer tâmp şi izbi cu piciorul în butoi, după care se întoarse cu paşi târşiţi la masă.

— Un prost! zise el şi se trânti pe scaunul care scârţâi din toate încheieturile. Nu ştie să-şi vândă marfa. Spune că de când există „Apostolii piliţi” nu a dat băutură niciodată de două ori aceluiaşi om pe veresie. Nu-i nimic, ameninţă el cu pumnul, răsucindu-se către butoi. Nu-i nimic, lasă-l să i se acrească vinul în putoarea aia de butoi, iar pe nenorociţii ăştia să crape de sete, ca nişte mauri în deşert. Unde rămăsesem cu povestea?

— La porţile Sevillei, zâmbi Cristofor şi sorbi din stacană.

— La porţile Sevillei, repetă el. N-a fost să fie, jupâne, asta e. Poate că de undeva din cer ne pândea însuşi Majestatea-Sa Diavolul. Sau poate că sosise sfârşitul naţiei noastre prea îngâmfate şi prea mânjită de păcate, nu ştiu. Clar este însă faptul că Sevilla a căzut în timpul nopţii, după ce, în mod surprinzător, s-au trezit atacaţi şi din afară şi dinăuntru de soldaţii cu păr negru şi ochi oblici ai marelui *Inca.* Cetatea a ars vreme de trei zile şi nemernicii ăia i-au pus pe prizonieri să are dărâmăturile cu plugurile şi să însămânţeze o plantă ciudată, cu seminţe mari, galbene, despre care am aflat mai târziu că se numeşte porumb.

— Şi soldaţii lui Ferdinand?

Sancho se răsuci şi se uită la el cu ochi rotunzi. În lumina licăritoare a lumânărilor şi a făcliilor, Cristofor abia îi desluşi gura cu buze groase, lăţită într-un rânjet până la urechi.

— Bineînţeles că n-au mai ajuns niciodată. Gurile rele spun că bătrânul Ferdinand auzind de năvală s-a scăpat pe el de frică şi s-a apucat să întărească Escorialul, ba că a pus să i se facă un cuib de vulturi pe stâncile Sierrei de Guatarama. Un negustor din Toledo, prins de câinii roşii o săptămână după aceste evenimente şi aruncat la Zei în apele Lacului Rotund, zicea ceva despre o bătălie înfricoşătoare în apropiere de Almaden, dar e greu de crezut că blestemaţii ăştia vor fi avut suficient timp să ajungă atât de repede până acolo, mai cu seamă că Sierra Morena sunt munţi sălbatici şi nu există prea multe drumuri spre văile de dincolo de crestele lor.

Sevilla căzuse încă şi mai repede decât Cadizul. Îi urmaseră, în mai puţin de două luni, Huelva, în vest, Granada, Malaca şi Almeira spre răsărit. Din promisul ajutor al portughezilor se alesese praful. Spirit practic, Enrique preferase să-şi maseze flota între Almada şi Sagres pentru a proteja Lisabona. De altminteri, fluxul desfăşurării evenimentelor dăduse repede peste cap orice încercare de împotrivire coordonată dintr-un centru îndepărtat de coastă. În golful Cadiz, sosea, la fiecare zece zile, câte o nouă escadră de 5-6 caravele, care-şi descărcau burţile pline cu soldaţi direct pe plajă, apoi se răsuceau spre larg, prindeau briza ţărmului în vele şi dispăreau dincolo de orizont.

Sancho coborî glasul, de parcă ar fi spus o taină. Amiralul simţi în el o emoţie puternică, pe care nu ştiu cum s-o interpreteze.

— Pământul lui Dumnezeu, al Sfântului Ordin al Inchiziţiei şi al lui Ferdinand Catolicul, bătrâna măicuţă Espana, pe care n-au reuşit s-o cucerească nici romanii, nici maurii, nici lusitanii, a îngenuncheat în numai câteva luni, atât de definitiv, încât ramolitul ăla de rege a încheiat un tratat de pace cu Guvernatorul Marelui Inca, prin care recunoştea că întregul teritoriu cuprins între Sanlucar de Barrameda la vest şi Alicante la răsărit face parte din Imperiul Fiului Soarelui, iar el se obligă să nu atace posesiunile respective şi să plătească tribut de trei ori pe an, pentru ca soldaţii roşii să nu treacă dincolo de noile graniţe.

— Espana e ruptă în două?! se înfioră Cristofor, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Cana îi tremura între palmele transpirate. Spaniolii sunt sclavii unui imperiu despre care nici măcar n-am

auzit?

Sancho sări în picioare şi ochii i se umplură de lacrimi. Beţivanii îşi continuară cheful la mesele învecinate, fără ca măcar să îi arunce o singură privire. Flacăra unei torţe se alungise, aruncând umbre subţiri pe peretele opus. Cârciumarul dormita cu capul lăsat pe butoi.

— Nu mai pot să stau locului, jupâne, nu mai pot, când ştiu că nimic din vechea fală a Imperiului Catolic nu a mai rămas sub soare. Trebuie să umblu, musai să alerg, să dau pumnul în ceva sau în cineva, să scot pumnalul şi să mă azvârl asupra vreunui *hatun runa* şi să-l măcelăresc!

Îi ardeau privirile ca flacăra şi părul alb se învolburase asemenea pletelor harpiilor pornite la vânătoare. Părea că abia atunci se trezise la viaţă. Apoi, brusc, de parcă toată energia s-ar fi scurs din el printr-o vană deschisă pe nevăzute, se lăsă pe scaun, îşi puse palmele una peste alta pe tăblia mesei şi se aplecă gâfâind spre celălalt.

— Gata, m-am liniştit acum. Biata Espana, n-a avut noroc decât de duşmani, de lingăi şi de neputincioşi. Mă-ncearcă pofta să-i trag un bocet, dar fii liniştit, jupâne, n-o să-l vadă nimeni pe Sancho plângând.

Povesti mai departe. *Incaşii* se dovediseră ostaşi extrem de disciplinaţi şi excelenţi organizatori ai teritoriilor ocupate. Până la sosirea iernii, refăcuseră centrele urbane distruse parţial, construiseră trei forturi în Sierra Morena, cum spaniolii nu mai văzuseră niciodată, închizând practic toate trecerile dinspre nord spre sud.

— Cetăţi din blocuri uriaşe de piatră, fasonate cu dalta atât de bine, încât se suprapun fără niciun fel de mortar şi nu poţi vârî între ele nici măcar o lamă de cuţit. Toate pe câte-o creastă de munte. Nu pot fi cucerite decât din văzduh. De acolo, pot vedea orice oştire s-ar strecura pe defileu şi o pot opri în vreo gâtuitură numai cu o mână de oameni.

Apoi construiseră o reţea densă de drumuri din dale de piatră, cum numai legiunile romane mai făcuseră pe vremuri, şi le înzestraseră cu numeroase puncte fortificate. Toţi bărbaţii buni de muncă fuseseră duşi în carierele de piatră şi puşi să muncească într-un ritm infernal, timp de mai multe luni. Când iarna începuse să albească crestele munţilor, nu mai rămăsese în viaţă decât o treime din numărul celor care iniţial plecaseră

din oraşe cu cătuşe la mâini, escortaţi de soldaţi pedeştri, înarmaţi cu scuturi rotunde şi lănci scurte.

Apoi, brusc, cursele regulate ale caravelelor dinspre Imperiul *Inca* către ţărmurile Europei încetase. Guvernatorul împărţise teritoriul cucerit în două provincii şi numise doi *curaca,* care să le administreze în numele său. Fiecare *curaca* mersese personal prin toate localităţile provinciei sale, de la cea mai mare cetate la cel mai neînsemnat cătun, adunase populaţia în piaţa centrală şi le comunicase voinţa Marelui *Inca*: dacă doreau să rămână în continuare pe pământurile lor, trebuia să devină supuşi ai Fiului Soarelui şi să accepte statutul de robi. Li se permitea să stea în casele unde locuiseră până atunci, să-şi continue activităţile obişnuite, să studieze, să-şi păstreze religia. Fiecare prim nou-născut însă trebuia închinat Mamei Pacha, ţărâna-mumă, şi preluat să fie crescut de către preotesele acesteia în Casele Pământului, care urmau să fie construite în toate aşezările. Fiecare familie avea să plătească tribut anual, în funcţie de numărul de membri şi de meseria pe care o practica fiecare. Membrii tuturor localităţilor urmau să presteze câte o lună de muncă voluntară în folosul Marelui *Inca,* acolo unde Guvernatorul stabilea că este nevoie de braţe de muncă. Conducerea aşezărilor avea să aparţină în întregime şi pentru totdeauna unui *hatun runa* şi oamenilor săi. Orice nemulţumire avea să fie rezolvată pe plan local de către acesta. O dată pe an, cei ce se considerau nedreptăţiţi de judecăţile acestuia aveau dreptul să vină la Marea Sărbătoare a Zahărului şi să se plângă Guvernatorului. Timp de o săptămână, acesta avea să judece pricinile într-o poiană uriaşă, iar dispoziţiile sale aveau să fie duse imediat la îndeplinire.

— Interesant, tresări Cristofor, revenindu-şi din magia povestirii. Parcă ascultase o legendă ale unor vremuri de demult şi nu întâmplări sângeroase ce se petrecuseră de curând. Ce s-a întâmplat însă cu aceia care nu au dorit să devină supuşi ai Marelui *Inca?*

— Li s-a spus că sunt liberi să plece. Nimeni nu ştie însă ce s-a petrecut cu ei, după ce căruţele cu boarfe şi cu obiecte de gospodărie s-au îndepărtat în direcţia noii graniţe. Sancho clătină din cap şi îşi frecă ochii cu dosul palmelor. Gurile rele zic că au fost măcelăriţi de îndată ce au pătruns în defileu, de către soldaţii din forturi. Ei, cam asta e, jupâne. Cred că ţi-am spus

deja prea multe numai pentru o stacană cu vin. Iar miezul nopţii s-a petrecut demult. Ce zici, un somn bun n-ar strica nimănui, nu-i aşa?

— Unde naiba să dormim, Sancho?

— „Aşază-l, Doamne, pe-o stâncă tare, pentru ca nici vântul, nici apa să nu-l poată clinti...” Amin, făcu Sancho, hlizindu-se. Păi bine, jupâne, ce marinar eşti dumneata, dacă nu-ţi ajunge pentru un somn bun o masă tare şi un cot sub cap?

Se ridică de pe scaun şi se întinse, căscând.

— Dar pentru ca să nu zici că ai nimerit printre sălbatici, hai să nu las treaba pe jumătate. Să merg până la capăt, cum zicea bietul tata, adică să loveşti cu putere în orice-ţi pui în gând şi ai să birui. Eu m-am gândit că, totuşi, puntea unei corăbii e mai moale decât taverna oricărui negustor, aşa că ia cârpa asta şi pune-o sub cap.

Îşi trase pelerina de pe umeri şi o azvârli pe masă, răsturnând cănile.

— Somn uşor, jupâne, şi n-ai grijă, ai plătit şi găzduirea în costul vinului.

** Fragment din quipul **

„Ocuparea coastei de sud-est până în dreptul cetăţii Almeira şi organizarea administrativă a celei de-a cincea regiuni” trimis Consiliului Regal din Cuzco în luna Malqui prin gura lui *quipu-camayoq* Caranqui din partea Guvernatorului Atahualipa

Vouă, celor patru diriguitori ai gândurilor şi hotărârilor Marelui şi Slăvitului *Topa Inca Yuapanqui,* fericire şi viaţă fără sfârşit vă trimit prin gura acestui *quipu-camayoq*, cel mai de încredere *yana* al Familiei Inca.

E bine să aflaţi că lucrurile nu au mers întotdeauna aşa cum am stabilit împreună în luna *Hatun,* când am avut ultima adunare de taină, înainte de marea plecare. Caranqui este cel de-al doilea *quipu-camayoq* pe care vi-l trimit de la coborârea noastră pe aceste ţărmuri, dar încă n-a venit niciun semn de răspuns din partea voastră, ceea ce mă face să cred că cele două caravele fie au rătăcit drumul, fie s-au scufundat din cauza vânturilor puternice. Şi într-un caz, şi în celălalt, acest *quipu-camaioq* vă va aduce pe lângă ştirile cele noi şi pe acelea

trimise înainte pentru a avea o imagine completă a ceea ce s-a întâmplat pe acest tărâm necunoscut nouă şi Zeilor noştri până acum.

(…)

Mai trebuie să ştiţi, de asemenea, că nici toate navele n-au ajuns până aici, pierzând două în Marea blestemată de plante de apă, una lângă primele insule întâlnite, numite de închinătorii lui Christos Azore, şi alte două chiar în apropiere de Espana, în interiorul strâmtorii zisă Cadiz. Dintre marinari şi soldaţi n-au pierit însă decât trei *quechua,* aşa încât planul pe care l-am stabilit la început a putut fi urmat îndeaproape.

În clipa în care întocmesc acest *quipu* către Luminăţiile-Voastre, soldaţii noştri au terminat complet de cucerit cetăţile Huelva, Sanlucar de Barrameda, Cadiz, Tarifa, Algeciras, Malaga, Granada, Jaen, Cordoba, Almendrarejo şi Minas de Rio Tinto, reuşind să ocupe astfel toată regiunea maritimă şi montană din sud, pe toată linia de la Apus la Răsărit. Cele mai mari greutăţi le-am întâmpinat în regiunea cetăţilor Almeira, Lorca şi Murcia, unde n-am reuşit să purtăm o bătălie decisivă şi din care a trebuit să ne retragem până ce primăvara va aduce din nou cu ea iarba necesară animalelor şi drumuri mai bune pentru trupe. Pentru ca să putem ajunge mai repede în inima teritoriului, am construit o *tayappa* lângă cetatea numită de ei Guadix, lăsând acolo soldaţii din trei *oqueros* şi mai mulţi *chasqui,* prin care comandantul să ne dea de ştire despre toate mişcările duşmanului.

(…)

Şi, de asemenea, cred că e bine să ştiţi că avem mare nevoie aici de meşteri constructori, întrucât drumurile lor sunt foarte proaste şi nu permit deplasarea de trupe mari, cu rapiditate, dintr-o parte în alta a Noului Imperiu. Cei pe care i-am adus cu noi s-au împuţinat din cauza unei boli de stomac, care i-a secerat în primele zile, până când am înţeles că pricina era vorba despre plantă pe care o mâncaseră, aşa cum văzuseră că fac băştinaşii, care seamănă destul de mult cu maniocul nostru. Cei care au rămas au trudit foarte mult la cele patru drumuri şi la ridicarea noilor cetăţi, în care am aşezat grosul armatei imperiale. Aşa încât, atunci când *Inca* va aduna pe cei 12 mari nobili ai Tribunalului Suprem pentru a stabili ce dijme se vor încasa în noul an de la supuşi, să ţineţi cont de această umilă

cerere şi să-i scutiţi de dări pe acei membri ai castei de constructori care vor vrea să vină alături de soldaţi în Noul Imperiu.

(…)

Totul a mers conform planurilor întocmite împreună cu membrii Tribunalului Suprem. Informaţiile pe care ni le-au furnizat sclavii-marinari de pe cele două caravele şi, mai ales, ofiţerii lor, s-au dovedit destul de exacte şi ne-au fost de mare ajutor. Am păstrat în viaţă, aşa cum ne-a fost înţelegerea, jumătate din populaţia cetăţilor şi un sfert din aceea a lucrătorilor câmpiilor. Am construit temple pentru *Chuqui Illa* şi *Coya Rayami* în fiecare cetate şi am ridicat câte un altar pentru *Catuilla* şi *Mama Pacha* lângă porţile exterioare. N-am dărâmat niciun templu de-al lor, închinat crudului zeu Dumnezeu şi Fiului Său Christos, pe care l-am adoptat încă de când am cucerit cetatea numită Sevilla. Eu însumi l-am adoptat ca Zeu Suprem şi urmez ritualul lor la fiecare sfârşit de perioadă de lucru, închinându-mă cu trei degete şi aprinzând feştilele numite aici lumânări. Consider că, dacă ne va ajuta să înfrângem rezistenţa armatei regelui Ferdinand în primăvara următoare, Zeul Dumnezeu poate fi acceptat şi în Imperiu, alături de ceilalţi, mai ales că nu necesită alte ritualuri decât jertfirea de lumânări şi închinarea la chipuri pictate pe zid. Am înţeles de la preoţii de aici că toţi creştinii îl aşteaptă pe Fiul lui Dumnezeu să se întoarcă pe Pământ şi să facă dreptate, aşa cum Viracochas le-a promis străbunilor noştri. Această întoarcere poate să aibă loc oricând, aşa că mulţi dintre ei au crezut, când ne-au văzut coborând de pe corăbii, că suntem trimişii săi cei sorociţi să înceapă împărţirea dreptăţii. Poate că şi aceasta să fie o cauză a slabei lor apărări din primele bătălii, când au căzut sub suliţele noastre asemenea unor vicune bolnave.

(…)

Aduc la cunoştinţa voastră că Almeira este o cetate deosebită. Aici nu sunt stăpâni băştinaşii creştini, ci musulmanii, iubitori ai unui alt Zeu numit Allah, oameni cu pielea aproape neagră, mici de statură şi foarte buni luptători. Navele lor sunt mult mai joase şi mai uşoare decât caravelele. Din această cauză, au reuşit să ajungă mult mai iute decât am fi bănuit noi că pot s-o facă sub linia noastră de bătaie şi să ne scufunde jumătate din navele trimise în golful Gata. Pe uscat, între

muntele Mulhacen, peste care am traversat cu multă trudă şi mari pierderi, şi zidurile cetăţii, este o regiune de dealuri şi şes, unde ne-au hărţuit fără încetare, în atacuri scurte, cu oameni puţini, călări pe nişte cai deosebiţi de aceia descoperi de noi la bordul celor două caravele şi care erau de departe mai proşti decât vicunele noastre. Caii luptătorilor califului Khan al-Khail, marele Guvernator al cetăţii, sunt mai iuţi şi mai rezistenţi la fugă. Călăreţii i-au învăţat comenzi numai pentru luptă şi aceştia îşi ajută stăpânii, muşcând din duşmani sau izbindu-i cu copitele din spate, la semnul lor. Acesta a fost unul din motivele pentru care am pierdut primele confruntări, iar apropierea iernii nu ne-a permis să încercăm un atac general. Mai mult, un trimis al califului ne-a dat de ştire că acesta ar fi interesat de o alianţă cu noi, împotriva creştinilor. Dacă acest lucru se va dovedi adevărat şi nu doar un pretext, ca să tragă de timp, atunci am putea amâna cu un anotimp cucerirea regiunii, ceea ce ne-ar permite să trimitem toate trupele dincolo de munţii numiţi de ei Sierra Morena pentru a-l înfrunta într-o bătălie decisivă pe regele Ferdinand. Cer, deci, sfatul înălţimilor Voastre şi, mai ales, aştept să supuneţi aprobării Tribunalului Suprem, propunerea ca preoţii să ceară de la Zei dezlegare pentru ca soldaţii noştri să aibă voie să călărească şi alte animale, nu numai vicune. Dacă aş primi această aprobare încă în cursul acestei ierni, i-am putea solicita califului Khan al-Khail, drept chezăşie a bunelor sale intenţii, 300 de cai pentru a forma un corp de oaste călare, care să se mişte la fel de repede ca şi trupele sale.
(...)
Soldaţii mormăie din cauza unor vise ciudate, despre care preoţii consideră că le-au fost trimise de Zeiţa Cerurilor, Coya Rayomi. Mai mulţi dintre ei zic că li s-a arătat în somn că zidurile cetăţilor Mochica, Chincha şi marele zid dinspre nord al capitalei Cuzco s-au prăbuşit într-un cutremur uriaş. Preoţii Mamei Pachai cred că o mare catastrofă se va abate în curând asupra noastră şi cer să nu mai înaintăm deloc în cursul primăverii, ci să stăm în locurile deja ocupate şi să le organizăm mai bine. Faptul că nu am mai primit veşti din partea voastră de aproape patru perioade, i-a făcut să creadă că l-am supărat cumva pe Zeul Tunetului, Chuqui Illa, din cauza căruia ar fi înţepenit sub lovitura trăsnetului său şi corăbiile noastre ar fi rămas prinse în

crusta ei şi nu mai pot înainta. Dacă acest quipu-camayoq Caranqui ajunge să se târască în faţa voastră şi vă povesteşte toate acestea, trimiteţi odată cu el, pe drumul de întoarcere şi câteva femei ichu, din casta celor ce alungă spiritele şi îndrumă visele bune.

(…)

II. Lacul Rotund al jertfelnicului

„Plouă. În zodia Vărsătorului
apa coboară
până la temeliile somnului.
Spaţiul visului a devenit noroi.”
Plouă în noapte

Ghiorghis Manousakis

Se trezi exact în clipa când un soldat cu faţa ascunsă în spatele unei viziere negre, cu ochii asemenea unor tăciuni aprinşi, îl izbea cu piciorul în piept, prăvălindu-l într-un abis întunecat. Cineva îl zgâlţâia cu putere, încercând să-l tragă afară din beznele morţii. Deschise pleoapele, ştiind că o să se găsească din nou faţă în faţă cu soldatul cu piept uriaş şi braţe cumplite.

Era numai Sancho, cu chipul palid ca ceara, descompus de oboseală şi de băutură. Stătea pe colţul mesei şi muşca dintr-o lămâie ca dintr-un măr. Cu mâna cealaltă îl scutura de umăr. I se păru sau în ochii pe jumătate închişi sclipea o luminiţă tainică, pe care n-o observase în noaptea anterioară? Se ridică de pe tăblia mesei, se întinse şi îşi scutură capul. Se simţea neaşteptat de uşor, după toate evenimentele prin care trecuse.

Încăperea era goală. Nu se vedeau decât mesele împinse unele în altele, pătate de vin, cu căni sparte şi scaune răsturnate.

— Şi acum?

— Mergem în biserică. Ştii să te rogi, jupâne?

— Ca orice bun creştin, ridică din umeri Cristofor. Am fost întotdeauna la slujbă duminica.

Sancho se uită la el pieziş, cu un aer batjocoritor, apoi aruncă restul de lămâie spre butoiul din spate.

— Tocmai asta e, va trebui să te rogi ca un popă, nu ca un

bun catolic. Pentru că va trebui să stai în biserică până către seară şi nimeni nu va trebui să bănuiască că te afli acolo ca să te ascunzi de ochii cui nu trebuie să te vadă. Să ne grăbim, altminteri vin paracliserii să aprindă candelele şi or să vadă că nu intri pe uşă, ci vii din interior.

Se ridică, îşi aranjă ţinuta, netezind cutele hainelor cu podul palmelor şi îi făcu semn să o ia înainte. Ieşiră pe uşa secretă, ascunsă în perete. Dincolo de ea, se găsea o cămară largă, iluminată de torţe subţiri, cu rafturi multe, încărcate cu alimente conservate, pesmeţi uscaţi, mănunchiuri groase de lumânări şi amfore cu ulei. Se strecurară printre ele şi ieşiră pe o altă uşă într-un coridor lat, cu tavanul scund, care se împărţea în două direcţii. O apucară la dreapta, apoi coridorul făcu un colţ şi se opri în faţa unei scări metalice, înfiptă în perete.

Sancho urcă primul, dădu la o parte un capac nevăzut, căruia nu-i auzi decât hârşâitul aspru, stătu o vreme acolo deasupra, meşterind ceva, apoi se aplecă înăuntru, cu lumânarea ca un fir gingaş de lumină, şi îi strigă să vină mai repede. Urcă treptele cu băgare de seamă şi, după câteva clipe, se căţără pe dalele albe de calcar ale interiorului unei biserici. Se ridică în picioare, îşi scutură palmele şi-şi ridică privirile. Fluieră prelung, înfiorat de măreţia ce-l înconjura.

Se găsea în pronaosul unei catedrale gotice, de o înălţime ameţitoare. Bolta, încă scufundată în penumbra cenuşie a zorilor, avea arce impresionante, solide, sprijinite pe contraforţi de dimensiuni titanice. Primele licăriri ale zorilor pătrundeau prin ferestrele prelungi şi înguste, stârnind irizaţii spectaculoase în ochiurile vitraliilor. În cel din faţa sa, figura Sfântului Ioan prindea viaţă, treptat, părând că se va desprinde din rama de sticlă şi va porni prin aer spre baptisteriu.

Cristofor clipi ameţit de mai multe ori, încercând să-şi alunge impresia de nimicnicie. Nu mai intrase într-o catedrală din clipa în care asistase împreună cu Majestăţile Lor Prea Catolice – Ferdinand al V-lea de Aragon şi Isabela de Castillia, la slujba de binecuvântare a călătoriei sale maritime spre Indii. Dar atunci, biserica fusese plină de curteni, de nobili de rând şi de popor venit să caşte gura, în aşteptarea pomenilor regale. Aura dumnezeirii se refugiase undeva, spre crucea bolţii, odată cu fumul lumânărilor şi al smirnei parfumate, alungată de zumzetul cântărilor preoţeşti şi de şoaptele de uimire ale mulţimii. Nu

simţise deloc binecuvântarea Celui Prea Înalt. Sărutase crucea, inelul cu smaragd şi mâna grăsuţă a episcopului cu sentimentul că numai autorităţile de pe pământ binecuvântaseră încercarea, Cerurile păstrând o tăcere impersonală şi rece.

Acum, însă, în dimineaţa aceasta stranie, venit dintr-un lăcaş al pierzaniei, un fel de iad subpământean ascuns sub echivalentul omenesc al Purgatoriului ceresc – biserica, se simţea neaşteptat de aproape de divinitatea în cinstea căreia omul o ridicase. Îşi strânse umerii, înfiorat, şi păşi în direcţia naosului. Sancho îi făcu semn să se ascundă în spatele şirului de coloane drepte, cu capiteluri din granit roşu, sculptate în formă de viţă-de-vie, care înainta paralel cu zidul din dreapta. Ocoli lespezile negre a două morminte, de pe care cuvintele cioplite în arabescuri se tociseră aproape complet, şi ajunse lângă slujitor exact în momentul în care liniştea de început de lume ce domnea în jurul său se destrămă din cauza unui scârţâit sinistru. Se deschidea uşa de la intrare şi îşi făceau apariţia oamenii aflaţi în serviciul întreţinerii bisericii.

Se aşezară grăbiţi în genunchi în faţa unei statui a Fecioarei, înaltă de un cot, îşi lăsară capetele în jos şi se prefăcură cufundaţi în rugăciune. După aproape un minut, câteva persoane trecură pe lângă ei, târşindu-şi papucii de lemn şi izbind când şi când cozile de mătură de podea. Mai aşteptară câteva clipe, apoi Sancho ridică fruntea şi-i făcu cu ochiul.

— Ah, nu s-ar putea spune că nu m-a ajuns blestemul babornitei de maică-mea, care trăgea de mine în fiecare duminică s-o însoţesc la biserică, iar eu nu şi nu, mai bine aş fi dat la sapă de dimineaţa până seara, decât să ascult cloncănelile popilor îmbrăcaţi în negru, ca nişte corbi. Şi, iată-mă, acum, îngenunchind de bunăvoie sub nasul lor afurisit. Ciudată fiinţă mai este şi omul, nu-i aşa, jupâne?

Cristofor se mulţumi să facă o cruce largă şi să zâmbească, pe jumătate ascuns în penumbră.

— Ajunge, destul cu vorbăria! se sumeţi celălalt şi se trase mai aproape de el. Avem o mulţime de treabă ce dracu'! Ptiu, bătu-m-ar Ăl de Sus, iar am rostit numele Celui Afurisit în Sfânta Biserică!

Şi se hlizea, cu mâinile făcând gesturi ciudate, care ar fi putut aduce şi a mătănii, dacă cineva străin i-ar fi privit pe ascuns.

— Azi-noapte, n-am apucat să te-ntreb cu ce treburi pe la noi,

jupâne, dar o fac acum, ca să-mi îndrept greşeala cea fără de voie. Doamne fereşte-mă de răutatea Celui Afurisit, dar lasă-mă să văd ce putere au farmecele Lui! Deci care este rostul tău, jupâne şi încotro va trebui să batem paşii prin ceea ce a mai rămas sfânt din iubita noastră Espana?

Cristofor se închină cucernic şi-i spuse în şoaptă o istorie scurtă dar veridică, despre un armator genovez, ser Pierro da Vicino, în slujba căruia se afla de mai mulţi ani, şi care-l trimisese într-o lungă călătorie peste mări, în îndepărtata insulă Malacca, ca să aducă de acolo piper, scorţişoară, cuişoare, ienibahar, cacao şi unt de copra.

— Malacca?! se miră Sancho, venind încă şi mai aproape. N-am auzit, unde naiba o mai fi şi insula asta?

— În apropierea Indiilor, răspunse în şoaptă Cristofor şi tresări la auzul altor paşi care păreau a se apropia. Dacă nu ai fost niciodată pe mare, n-ai cum să ştii pe unde vine şi nici nu pot să-ţi explic.

— Ba am fost marinar netrebnic sub trei căpitani, dar nu m-am trecut niciodată mai departe de Mallorca. Malacca, nu? Şi mai departe?

Îi povesti că fusese făcut prizonier de un sultan indian şi că zăcuse în robie atât de mulţi ani, încât le pierduse şirul. Reuşise să fugă într-o noapte cu o barcă, aflând că în rada portului se găsea o caravelă portugheză. Căpitanul acesteia se îndurase de el şi îl adusese până în apropierea coastei, trimiţându-l la ţărm la căderea nopţii, cu o barcă al cărei echipaj revenise imediat la bord.

— Din cauza asta nu ştiu mai nimic despre ceea ce s-a întâmplat în Espana, despre luptele cu armatele *încă,* despre ruperea ţării în două… Căpitanul Joao Fuentes ori n-a ştiut nimic, fiind şi el plecat de mulţi ani din ţară, ori n-a vrut să-mi spună, având vreun consemn în privinţa asta, îşi încheie povestea Cristofor. Cât despre viitor… Aş vrea să ajung la moşia părintească, să-mi văd soţia şi fiul, dacă vor mai fi fiind în viaţă. Apoi, cred că aş încerca să ajung să vorbesc cu Majestatea Sa şi să-i ofer serviciile mele, în legătură cu duşmanul său de moarte, Fiul Soarelui.

— Lucru al dracului de greu, jupâne, se strâmbă celălalt şi făcu o mătanie până în pământ. Unde zici că se află pământurile domniei-tale?

— În Castillia Nouă, în apropiere de Cuenca, pe valea Jucarului. Dincolo de muntele aflat în partea de nord a satului, izvorăşte Tajo. Dacă o ţii pe malurile lui, în două zile eşti la Aranjuez şi în încă două la Madrid.

— Madridul... făcu Sancho visător şi oftă. N-am mai fost în capitală de pe vremea când abia ieşisem din copilărie. M-a luat cu el tata, să-l ajut la piaţă, să vândă o căruţă cu piersici. Se vede treaba că tot eu am fost şi atunci cu ghinionul, Dumnezeu m-a ţinut minte că-i ocoleam lăcaşurile, n-a vândut bietul om decât câteva măsuri, că a şi început o ploaie bezmetică, care a ţinut trei zile, de s-au stricat toate fructele şi a trebuit să plecăm acasă cu coada între picioare. Dar ţin minte bine centrul oraşului şi, mai ales, Grădina Regelui, cu gard înalt de piatră şi metal, la care te puteai zgâi numai dacă te căţărai în vreun copac de pe marginea străzii.

Oftă din nou şi îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Un bătrân cocoşat îşi făcu apariţia din stânga, ocolind statuia din marmură neagră a unui episcop, trase de câteva ori cu mătura pe sub ferestre, le aruncă câteva priviri chiorâşe, apoi se îndepărtă înspre naos. Undeva, în adâncurile încă înecate în penumbră, izbucni un glas spart, care prinse să intoneze un imn.

— O să fie tare greu, jupâne, poţi să crezi ce-ţi spun. Şi o să te coste o grămadă de bani. Dubloni din argint, nu de aur. Numai ăştia sunt căutaţi, de când am intrat pe mâna slujitorilor *Marelui Inca.* Ai aşa ceva?

Cristofor îşi muşcă buza de sus, ca să nu zâmbească. Sancho vorbea despre toate cu detaşarea celui care îşi permite să arunce în fiecare moment cu banii în stânga şi în dreapta. Chica sa învolburată se mişca aproape imperceptibil în lucoarea aurie a zorilor, părând o cască ciudată peste o ţeastă pleşuvă.

— Pentru ce anume trebuie bani?

Sancho făcu un gest larg cu mâna stângă şi, uitând că se găsea într-o biserică, aproape că strigă:

— Pentru ce, pentru ce... În numele Celui de Sus, jupâne, uiţi că te afli într-o ţară străină? Că aici dacă n-ai *topa,* nu poţi ieşi din cetate, şi dacă n-ai frunze de *coca,* nu ai cum să parcurgi drumurile dintre oraşe până la marginea Imperiului, deoarece nu găseşti nicăieri de mâncare? N-ai habar că pentru a trece prin trecători, îţi trebuie un altfel de *topa,* pe care nu-l

eliberează decât Guvernatorul? Că trebuie să închiriezi o lama sau o vicuna de la un conducător de atelaj, altfel îţi vor trebui luni de zile, ca să străbaţi pe jos pustietăţile până la graniţă?

Se opri dintr-odată, clipi de câteva ori, apoi îşi trecu mâna peste frunte.

— Te-am jignit, stăpâne? Afurisită fiinţă mai sunt şi eu. N-am ce-i face. Asta e, trebuie să mă primeşti aşa cum sunt: ce-am în guşă, am şi-n căpuşă. Sunt Sancho de Guzman, vorbesc ca Sancho de Guzman. Dar bani tot va trebui să scoţi din pungă o grămăjoară bună. N-o să fie un bai prea mare, dacă or să fie tot de aur, ţi-am zis, cunosc pe cineva care schimbă aurul pe argint. Altfel spus, se ocupă cu negoţul de metale rare: cumpără tot aurul din Imperiu, unde nu are căutare, şi-l vinde pe argint în Espana.

Afară, probabil că dimineaţa se instalase definitiv, deoarece un zumzet puternic pătrundea prin nevăzuta uşă deschisă, marcând începutul activităţii în cetate. Pe aleea dintre şirurile de bănci grosolane din lemn, îşi făcură apariţia patru preoţi înveşmântaţi în straie negre, cu capuşoanele pe cap. Se opriră o clipă în dreptul lor, vorbiră ceva cu glas scăzut, apoi porniră mai departe şi dispărură în spatele unei coloane. Peste câteva clipe, un clopot prinse să bată grav într-o clopotniţă din dreapta, apoi un altul îi răspunse ascuţit şi repede din stânga.

Sancho se lovi cu mâna peste frunte şi-i spuse că uitase cu totul de Sărbătoarea Sfântului Justinian.

— O să fie bine, îl asigură el. Biserica o să se umple de oameni, care vin să asculte slujba şi să se închine sfântului. O să ai ocazia să vezi şi câţiva dintre dregătorii *încă.* În privinţa asta, noii stăpâni sunt largi la inimă: nu numai că nu ne-au interzis credinţa, dar l-au acceptat pe Dumnezeu printre zeii lor, aşa că unii dintre ei vin la biserică şi se roagă. O să poţi aştepta, nebăgat în seamă, până când mă întorc cu un *topa,* care te va ajuta să ieşi pe poarta cetăţii. Pentru asta, e nevoie de zece dubloni.

Întinse mâna şi aşteptă. Cristofor îşi muşcă buzele să nu râdă. Îi plăcea din ce în ce mai mult de acest cartofor cu inimă largă. Practic, nimic nu-i garanta că, odată cu banii în mână, nu avea să dispară în burta nesăţioasă a oraşului, lăsându-l în penumbra zidurilor răcoroase. Sau că n-avea să-l denunţe chiar el vreunei patrule pentru vreo răsplată oarecare.

— Un *topa?* Ce naiba este *topa* asta, de costă atât de scump?

Sancho holbă ochii mari şi se închină de trei ori, cu gesturi repezite. Vocea îi tremura de enervare, când îi răspunse.

— Doamne-Dumnezeule şi tu Prea Sfântă Născătoare, Sfinte Justinian şi voi Cei Patruzeci de Mucenici! Ptiu, na, c-am ajuns s-o zic şi pe asta! auziţi la el: nu ştie ce-i ăla o *topa!* Dar, bine, omule, doar ţi-am mai spus de câteva ori până acum că e un fel de zapis de liberă-trecere. Nu-l ai, nu ieşi din cetate. Pentru ca să-l obţii, trebuie găsiţi trei oameni, care să jure în faţa unui *quipu-camayoc,* un fel de notar, că te cunosc şi că vieţuieşti în Sanlucar de când ai apărut pe lume. Trebuie plătiţi martorii, trebuie plătit cel care înregistrează, trebuie mituite gărzile pentru a ne lăsa să intrăm în palat până la ora prânzului. Acum pricepi de ce totul pare atât de scump?

Clătină uşor din cap şi scoase iar punga de la brâu. Îi numără în palmă zece bani sclipitori de aur, apoi îşi vântură degetele printre cei rămaşi: mai avea douăzeci şi doi de ducaţi şi, dacă nu-i ajungeau, trebuia să aştepte noaptea şi să încerce să ajungă din nou la bordul caravelei ca să-şi umple punga.

— Ce-ai spus că ne mai trebuie?

— Un alt *topa,* când ajungem la graniţă. Apoi, să închiriem două lama sau vicuna, de la unul din arendaşii *Marelui Inca.* La graniţă, le predăm la unul din forturi şi ni se înapoiază jumătate din sumă. Ah, am uitat, se bătu el peste frunte, am uitat că tu, jupâne, nu prea ai de unde să ştii despre ce e vorba. Lamele şi vicunele sunt animale de călărie şi de tracţiune. Un fel de amestec între o căprioară şi un măgar. Bune la mers, aleargă la trap şi nu au pretenţii. Mănâncă orice, chiar şi mărăcini şi rezistă foarte bine la sete.

— Dar caii? Unde naiba sunt caii spanioli?

— *Marelui Inca* nu i-au plăcut caii. Încă de la primele aşezări cucerite, Guvernatorul a pus să fie stârpită sămânţa acestor animale. Ridică din umeri: Aşa că, acum, toată lumea călăreşte pe lama. Pot să plec?

Dinspre intrare se auzeau mai multe glasuri, vorbind în dialect şi o voce autoritară articulând un ordin, într-o limbă necunoscută.

— Dregătorii *încă,* murmură Sancho.

— Vaya con Dios, dădu din cap Cristofor şi se ridică în picioare, scuturându-şi praful de pe brocartul roşu al

pantalonilor. Eu am să aştept aici mila Cerului.

Sancho se ridică şi el, se apropie de stâlpul gros ce-i ascundea vederii celorlalţi şi privi câteva clipe dincolo de el, în interiorul bisericii. Apoi, săltă mâna, într-un fel de salut, ochii îi sticliră, rosti ceva neînţeles şi porni spre ieşire, printre bănci.

Cristofor stătu o vreme în apropiere de stâlp, neştiind ce să facă: s-ar fi aşezat pe o bancă şi şi-ar fi lipit fruntea de spătarul tare şi înalt al celei din faţă, cufundându-se în aşteptare, ca într-o rugă fierbinte, dar se temea să nu încalce vreo regulă din neştiinţă. Dacă băncile erau numai pentru *încă* sau numai pentru plebe? Hainele sale de om cu stare ar fi atras imediat atenţia asupra sa. În cele din urmă, se hotărî să aştepte ca biserica să se umple de credincioşi şi să se apropie, împreună cu aceştia de statuia uriaşă a Fecioarei, de pe culoarul din dreapta, să se lase în genunchi şi să încerce să se facă cât mai greu de distins între cei ce îl vor înconjura.

Clopotele bătură îndelung, anunţând sărbătoarea, apoi tăcură, într-un vuiet sinistru. Zumzetul celor care soseau încontinuu crescu în intensitate, asemenea glasului unei cascade de care te apropii. Se auzeau nume proprii, suduieli rostite în jargon portuar, statistici privind cantitatea şi calitatea mărfurilor plecate cu ultimul convoi spre Obisa, jelanii pentru sufletul celor ridicaţi spre cerul lui Dumnezeu şi al lui Chuqui Illa, zeul ploilor şi al tunetelor, rugi cântate pentru îndepărtarea ciumei şi a holerei, spovedanii ţipate cu glas înalt, iar peste toate ca o cortină de fundal, îndepărtată şi intangibilă, corul cântând litania de dimineaţă.

Mirosea a trupuri nespălate, a ulei de levănţică şi de mentă, a transpiraţie şi a usturoi, a mosc, a verbină, a ceară de albine şi a tămâie. Cristofor aspira cu nesaţ acest aer încărcat şi se gândea că, în sfârşit, într-un fel pe care nu-l înţelegea pe de-a-ntregul, ajunsese acasă. Chiar dacă acest *acasă* reprezenta acum ceva destul de diferit decât lumea pe care o părăsise în urmă cu mulţi ani. Pentru o clipă, se întrebă, înfiorat, dacă nu cumva ceea ce se petrecuse în Spania după plecarea sa spre Indii nu reprezenta cumva o pedeapsă pentru cutezanţa cu care încercase să spargă un cerc geografic, despre care însuşi papa Alexandru al VI-lea afirmase în acea foarte disputată enciclică *Et caetera* că ar fi lăsat de Dumnezeu şi că oamenii nu puteau să cuteze să schimbe ceea ce însăşi voinţa divină impusese. Dacă

era aşa, atunci Poarta şi lumea amăgitoare de dincolo de ea fusese o pedeapsă a Cerului şi nu o ispită a Diavolului, după cum crezuse atâta amar de ani.

Slujba începu când soarele reuşi să treacă de zidurile înalte ale clădirilor din apropiere şi să pătrundă prin vitralii. Ca la un semn, făpturile colorate din lumea sticlei prinseră viaţă şi lumea începu să se îngrămădească spre centru pentru a vedea mai bine spectacolul fascinant al sfinţilor şi al celorlalte personaje ale Vechiului şi Noului Testament. Un grup masiv de preoţi, îmbrăcaţi în alb şi negru, cu mătănii din chihlimbar, ieşi dintr-o uşă laterală şi înaintă către absidă, împărţind binecuvântări în stânga şi în dreapta şi mormăind cântări nazale, din care nu se puteau distinge decât cuvintele rugăciunii finale „Ajută-ne, Doamne, şi iartă-ne pre noi, păcătoşii”.

Dinspre masivele uşi centrale, se apropie pe drumul rămas liber între şirurile de bănci un cor de copii îmbrăcaţi în haine albe, cu lumânări subţiri în mâini, cântând cu voci firave „Ave Maria”. Mulţimea se lăsă în genunchi şi începu să se închine cu şi mai mare osârdie. Femeile plângeau şi-şi ştergeau ochii pe furiş, iar bătrânii băteau cu fruntea în podea şi repetau cu voci dogite refrenul. Cristofor se apropie cât putu de o strană din marmură albă şi se lipi de spatele unui bărbat şchiop, care se sprijinea într-o cârjă noduroasă şi bombănea ceva într-un dialect aproape neînţeles. Corul avansă încet înspre refectoriu şi dispăru în spatele unor paravane din lemn sculptat cu motive creştine primitive – frunze de viţă, frunze de trifoi şi flori de crin. Vocile suave şi egale continuară să se audă şi după aceea, însoţite de zgomote de scaune târşâite pe podea şi de şoaptele aspre ale unui bărbat, care-i îndruma pesemne cum să se aşeze. Între timp, preoţii ajunseseră în baptisteriu şi se apucaseră să împartă apă sfinţită şi să binecuvânteze pe cei care se găseau în apropierea lor.

Atmosfera lâncezea şi Cristofor nu pricepu dacă acesta era chiar ceremonialul slujbei sau slujitorii Domnului aşteptau ceva pentru ca să poată începe. Privi cu grijă în jur, pe sub borul pălăriei şi văzu figurile obosite ale celor ce se rugau. Transpiraţia curgea în picuri mari pe tâmple, în ciuda faptului că în jur era încă răcoare. Apoi, soarele depăşi zidul unei clădiri de peste drum de biserică şi dispăru în spatele lui. Umbre străvezii se desenară sub bolta azurie şi corul îşi încheie ultima cântare

cu un tremolo subţire. Se iscă un freamăt deosebit şi, urmărind direcţia privirilor celorlalţi, Cristofor văzu mai mulţi bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în haine din brocart roşu, cu o croială ciudată, pe spate cu mantii din piele neagră, ornate cu plăci dreptunghiulare din argint masiv, iar pe piept cu pandantive în formă de disc, din acelaşi material. Pe cap, purtau o legătură scurtă de pene viu colorate, iar de lobii urechilor le atârnau cercei mari, din argint, cu pietre de rubin la mijloc. În picioare aveau încălţări din piele, legate cu şnururi negre până sub genunchi. De brâul lat din lână dublu împletită, atârna teaca unui pumnal cu lamă lată, cu mâner din os. Străinii păşeau siguri pe ei, fără să privească în stânga sau în dreapta, cu mâna stângă agăţată de centură, chiar lângă pumnal, şi cu dreapta pe lângă corp. Se opriră numai când ajunseră la capătul şirului de bănci de lemn şi atunci Cristofor putu să vadă că erau paisprezece. Unul din ei păşi în faţă, bătu cu dosul palmei în banca din faţă şi rosti câteva cuvinte, într-o limbă aspră, puţin şuierată. Ocupanţii de până atunci ai acesteia se grăbiră să se ridice şi să se risipească în mulţimea îngenuncheată.

Ocupanţii! ghici Cristofor şi se înfioră fără voie. Soldaţii *Marelui Inca,* care adoptaseră un zeu nou şi veneau să vadă ce fel de câştig puteau să aibă dacă se lăsau convertiţi. Un fel de târguială pentru umplerea unui Pantheon suficient de larg, încât să adăpostească în el, alături de zeul creştinilor, toţi zeii popoarelor antice, precum şi pe aceia ai îndepărtaţilor chinezi şi indieni. Îi privi cum se aşezau şi cum se străduiau să-şi adune mâinile în piosul gest al închinării, nerenunţând însă la poziţia rigidă a spinării şi la încruntarea din priviri.

Îşi umezi buzele şi se strădui să nu privească prea făţiş în direcţia lor pentru a nu atrage atenţia asupra sa. Oare aceasta să fi fost lumea despre care vorbeau acele pergamente eline, traduse în latină de Toscanelli? Atunci cu ce era mai bună decât aceea în care trăise până la plecarea în Marea Călătorie? îşi dorise să descopere un teritoriu unde sabia să nu vorbească înaintea gândului, unde religia să nu capete forma flăcărilor rugului şi unde spiritul să se poată mişca în voia sa. Iar acum realiza că voinţa care-l mânase spre Poartă fusese de bună-seamă una divină, ferindu-l de iadul care se ridicase la suprafaţa pământului din adâncuri şi năvălise peste Europa, anunţând venirea Antihristului şi instaurarea domniei Lui de o mie de ani.

Dinspre sacristie, se înălţă un sunet de nai, apoi altul şi altul, făcând să înceteze murmurele, rugăciunile şi binecuvântările. Oamenii ridicară frunţile şi priviră cu teamă şi curiozitate către paravanele de lemn. Se auzi un strănut, repede înăbuşit, apoi un geamăt de femeie. Sunetele naiului se auziră din nou, încetară, se reluară şi, imediat după ce încetară a treia oară, o voce dumnezeiască începu să cânte „Înălţarea la ceruri”. În liniştea perfectă, cuvintele picurau asemenea stropilor moi de ceară, risipindu-se în sufletele credincioşilor. Pentru o clipă, Cristofor simţi că i se umezesc ochii, dar nu îndrăzni să se mişte şi să spargă clipa de farmec. Înghiţi în sec şi sunetul cartilagiilor i se păru monstruos, dincolo de realitate.

Apoi uşa de la intrare scârţâi din nou şi paşii *gărzilor Canari* răsunară exploziv sub bolţi, aducând cu ele glasul metalic al armelor, însoţit asemenea unui cor slugarnic de hărmălaia nepăsătoare a pieţei. Capetele mulţimii, hidră înspăimântată cu o mie de gâtlejuri, se răsuciră într-acolo. Trupurile izbite de cozile suliţelor se prăbuşiră într-o parte, croind o pârtie lată, al cărei vârf se îndrepta exact către el.

Către el! Spaima îi mătură viscerele şi-i veni să vomite. Exact ca atunci pe plajă. Pe plaja fluviului… Cum se numea acel fluviu ce despărţea Uniunea Iquique de Federaţie? Se trase un pas în spate şi încă unul. Pârtia continua să se apropie. Se izbi de strană şi rămase nemişcat. Nu mai avea unde să fugă. Căzuse în cursă. Până la urmă, arginţii *încă* fuseseră mai atrăgători şi Sancho se transformase în Iuda. Grădina Ghetsimani era acum biserica aceasta plină cu oameni…

Soldatul *încă* avea dimensiuni impresionante şi realiză acest lucru exact în clipa în care se opri în faţa sa. Abia dacă-i ajungea până la umăr, iar el nu era tocmai un bărbat scund. Muşchii masivi se încordară sub cămaşa de zale atunci când vorbi şi vocea îi răsună nefiresc de inumană, un fel de duruit de râu prăvălit din înălţimi asupra sa. Apoi o voce gâtuită îi spuse că este arestat în numele Guvernatorului Atahualipa Inca, deoarece în noaptea trecută fugise la somaţia unei patrule. Abia atunci îl remarcă pe omuleţul prins în mijlocul soldaţilor ca într-o menghină. Era îmbrăcat asemenea unui funcţionar public şi avea vânătăi pe obrazul drept.

Dădu din cap istovit şi întinse mâinile. Îl legară imediat şi-l vârâră la mijloc, alături de celălalt. Se întoarseră exact pe

aceeaşi pârtie şi ieşiră din biserică în mijlocul unei tăceri înfiorătoare. Afară, lumina îi explodă în retine, orbindu-l şi făcându-l să se clatine pe picioare. Celălalt îl sprijini să nu cadă şi-i şopti la ureche cu voce albă:

— Să nu încerci să te aperi, pentru că ai schimba condamnarea la moarte cu un supliciu fără sfârşit.

Închisoarea se găsea în aceeaşi clădire care servise în acelaşi scop şi sub vechiul regim, semn că *Fiii Soarelui* nu apucaseră să modifice chiar din temelii vechea structură socială. Celulele erau atât de înguste, încât două persoane nu aveau loc una lângă alta, în picioare. În schimb erau suficient de lungi, încât să permită înghesuirea în interior a cel puţin patru prizonieri.

Şi exact atâţia găsi Cristofor, în clipa când uşa se deschise spre exterior şi el fu împins cu brutalitate înăuntru. Se împiedică de o saltea şi aproape că se prăbuşi peste ocupantul ei. Acesta mormăi ceva ininteligibil şi se răsuci cu faţa în jos, mai înainte ca să poată să-şi ceară scuze sau să-i vadă măcar faţa. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de perete. Picioarele îi tremurau de emoţie şi simţea un fel de sfârşeală urcând în el dinspre stomacul strâns ghem.

— Nu-l lua în seamă, e aproape o mortăciune, îl atenţionă o voce venind dinspre interiorul întunecos al celulei. De altfel, mă mir că n-a dat în primire până acum. Nici apă nu mai bea de două zile.

Cristofor se aplecă înainte şi îi văzu mai bine. Erau trei bărbaţi zdrenţăroşi, care stăteau în fund pe a treia saltea şi jucau zaruri. Aveau bărbi nerase de mai multe zile, ochii duşi în fundul capului şi niciunul nu arăta mai tânăr de 40 de ani. Cel care vorbise era cel mai aproape de el şi tocmai se pregătea să arunce zarurile dintr-un cornet de lemn pe o bucată de piatră cu suprafaţa dreaptă.

— Poate vrei să joci, îl pofti, fără să facă însă niciun gest de invitaţie în acest sens. Dacă ai pe ce. Ridică din umeri. La început, am avut ceva parale, dar câştigătorul cumpăra de ele băutură şi s-au terminat încă din prima săptămână. Ai arginţi?

Era a doua persoană care-i punea această întrebare în mai puţin de 24 de ore. Îşi aminti că prima oară zâmbise cu îngăduinţă şi-i încredinţase blestematului de Sancho aproape toţi banii. Se încruntă şi scutură din cap.

— Dacă n-ai, n-ai, mai rău de atât nu poate să ne fie, filosofă celălalt şi aruncă zarurile. Cuburile mici de os se rostogoliră de câteva ori şi se opriră într-o crăpătură.

Bărbatul din capătul opus al saltelei scoase un icnet de bucurie şi trase o linie pe zid. Cristofor se aplecă şi mai mult încă şi descoperi mai multe dungi albe pe cenuşiul tencuielii.

— Ţi-ajunge, Pedro, lasă-i naibii şi pe alţii să mai mănânce rahatul ăla de păsat! se răsti bărbatul cu zarurile. Vrei să crapi înainte să te arunce Atahualipa în lac şi să le lipseşti de o bucurie pe sărmanele *gărzi Canari?*

Mătură cu braţul zarurile de pe piatră, o răsturnă şi o lipi de perete, eliberând salteaua şi-i făcu semn să se apropie. Numitul Pedro bombăni la adresa nesincerităţii umane şi-şi dădu cuvântul că nu avea să mai joace niciodată cu ei. După care se târî în patru labe până la ultima saltea şi se trânti pe ea cu faţa în sus şi cu braţele sub cap. Cristofor se apropie de locul rămas liber şi se lăsă precaut pe vine.

— Eu sunt Ortiz. Vicente Ortiz zis Cataligă de fier, pentru că mulţi ani am fost circar şi am umblat pe catalige să-i distrez pe fraieri şi să le iau paralele. Deşiratul ăsta de alături este Alfonso Lamela, singurul om din Sanlucar care poate să meargă cu tălpile goale pe cărbuni aprinşi şi pe sticlă pisată. Iar cocoşatul de colo, care face pe bosumflatul, nu e nimeni altul decât Campanario Molina, Ochiul care vede Timpul. Cititor-în-destin, ştii despre ce e vorba. După cum bănui, toţi trei am fost circari şi ne cunoaştem de tare multă vreme. Întâmplarea a făcut să nu ne despărţim nici măcar aici. La doi paşi şi ceva de moarte. Dar tu, străine?

Vicente Ortiz se uita la el cu ochi rotunzi, în care se citea curiozitatea. Accentul său catalan i se părea atât de evident, încât nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Catalanii fuseseră dintotdeauna nişte oameni expansivi, gata să-ţi pună sufletul în palmă, dar şi să-ţi ia gâtul, dacă nu te conformai aşteptărilor lor.

— Eu… începu, dar gândurile i se încurcară şi nu mai ştiu cum să continue.

Cum să le spună toată istoria aceea fabulatorie, despre o imaginară călătorie şi despre o falsă sclavie, unor oameni care, ca şi el, aşteptau să moară? Sau poate că nu moartea era capătul drumului care pornea de la uşa celulei către lumina soarelui? îşi scutură capul şi se aşeză în fund. Un fâşâit, apoi un

lipăit uşor îl făcu să tresară şi să întoarcă privirea către peretele din spate. Nu văzu nimic.

— Şobolani, ridică din umeri celălalt. Caută, ca şi noi, ceva de halit. Ei?

— Sunt un călător, un navigator trimis în urmă cu mulţi ani de Majestatea Sa Catolică Ferdinand şi de regina Isabela să găsească o cale de navigaţie spre Indii. Am rătăcit pe mări şi prin ţinuturi necunoscute ani fără şir. Oftă: era bine aşa, spunea adevărul, fără să ofere nimic important. Nimic incredibil. Am reuşit, continuă, am reuşit, în sfârşit, să mă întorc acasă şi aici am dat peste… peste această nenorocire.

Bărbatul cel slab, cu faţa osoasă şi braţe subţiri ca de copil, din stânga lui Ortiz, îi întinse mâna. Avea degete fine, cu unghii îngrijite şi lăcuite. O geană gălbuie de lumină îi transforma chipul, cu trăsături ieşite puternic în evidenţă, într-o figură de sfânt, decupată dintr-o icoană.

— Sunt Alfonso Lamela, zâmbi. Nicio nenorocire, prietene, îmi dai voie să-ţi spun aşa, nu? — niciuna nu vine întâmplător, totul, dar absolut totul stă în mâna Celui de Sus. Şi dacă El a considerat că am ajuns atât de păcătoşi încât să merităm sfârşitul lumii acum, înseamnă că nimic nu se mai poate face. Înseamnă că acesta este sfârşitul de atâtea ori anunţat de preoţi şi de proroci.

Cristofor îi strânse mâna, cu oarecare nedumerire. Îi venea din ce în ce mai greu să înţeleagă cât de profund se schimbase sufletul uman în intervalul în care lipsise dintre semenii săi. Cu o noapte în urmă, unul îi făcuse apologia necredinţei în zei, într-o crâşmă situată (culmea ironiei!) sub o biserică, iar acum un circar îi ţinea cuvântări biblice într-o celulă de închisoare, pregătindu-i sufletul pentru marea confruntare cu veşnicia.

— Cristofor, oftă după mai multe clipe. Cristofor Columb, fost căpitan de navă.

— Bine-ai revenit acasă, căpitane. Crezi în unul Dumnezeu?

Ortiz, nemişcat, îi urmărea cu privirea. După câteva clipe de tăcere, se strâmbă nemulţumit.

— Te avertizez, señor capitano, că Alfonso a fost călugăr, înainte de a intra în breasla noastră. Nu te sfătuiesc să intri în ceartă cu el pe probleme de credinţă, că n-o mai scoţi la capăt. Răspopitule, hai mai bine să vedem dacă lui Campo i-a trecut bâţâiala, poate că o să poftească să-i ghicească destinul

căpitanului.
— Să răspundă mai întâi la întrebare, se încăpăţână Alfonso. Señor capitano, crezi în Cel de Sus?
Cristofor se gândi că ar fi putut să ocolească întrebarea, agăţându-se de ideea aruncată de bărbatul poreclit Cataligă de fier. Ceva neştiut din interiorul sufletului îl împingea însă să păşească înainte, orb şi surd la atenţionările raţiunii. Îşi simţea buzele uscate şi pofta de a trage un fum de ţigară îl învălui atât de puternic, încât abia se abţinu să nu tuşească. De undeva, din amintirile înceţoşate de dincolo de Poartă, trăsăturile incerte ale chipului lui Verdugo i se năzăriră o clipă, apoi totul se surpă şi se trezi spunând:
— Aş vrea să ştiu şi eu lucrul acesta, părinte.
— Nu mai sunt părinte, nu mai am nici măcar dreptul de a predica Sfintele Taine. Sfântul Oficiu m-a excomunicat în urmă cu mulţi ani şi m-a dat în urmărire pe întreg teritoriul Spaniei. Dacă ar fi reuşit să mă prindă, aş fi ars pe rug ca un eretic.
Din tonul său, Cristofor pricepu că taina ascunsă dincolo de chipul cu aureolă de sfânt tragic va fi fost imensă. Fiecare tragedie personală trebuie că era cât un munte pentru cei care o îndurau, urcând cu stânca păcatului propriu în spate pe culmea deşertăciunii vieţii.
— Iar se jeleşte, râse sec Ortiz. Răspopitule, ironia destinului face să fii capturat de duşmanii înverşunaţi ai Inchiziţiei, care nu te vor arde, pesemne că au auzit câte ceva de isprăvile tale pe cărbuni aprinşi, ci te vor îneca spre slava zeului lor afurisit. Tot acolo vei ajunge, nu?
— Poate, mormăi celălalt şi se retrase în sine, ca într-o cochilie. Dar credinţa mi-a rămas neclintită, oricâte păcate voi fi săvârşit. Asta voiam să-ţi spun, señor, dacă ai credinţă, vei găsi în cele din urmă drumul către El. Către tine. Dacă vei dori să te spovedeşti înainte de moarte, sunt gata să-ţi acord iertarea, în numele Lui.
— Iertarea lui e tot atât de valabilă cât o ceapă degerată. Campo, señor capitano vrea să-ţi verifice talentul. Nu mai fă pe nebunu’, şi-aşa nu o să mai ai prea mult timp la dispoziţie, ca să-l pui în valoare, cine ştie, poate că scrie în palma lui ceva care ne-ar putea scoate de aici…
Cocoşatul bombăni în întuneric o înjurătură, dar se ridică în patru labe şi se apropie de ei. De la numai doi paşi, Cristofor

putu să-i zărească mai bine diformitatea fizică, care-i stâlcea simetria corpului. Era un pitic cu faţă de copil îmbătrânit şi cu ochi mari, întunecaţi. Părul sârmos şi negru îi atârna în şuviţe slinoase de o parte şi de alta a capului. Fără niciun cuvânt, întinse o mână scheletică, cu unghii lungi şi murdare.

— Dă-i mâna, făcu Vicente Ortiz şi se aplecă înainte curios, de parcă el ar fi fost cel care trebuia să-i citească destinul. Să nu cumva să râzi, señor capitano, pentru că prietenul nostru e foarte sensibil la aşa ceva şi nimic nu-l va mai face să se apropie de liniile scrise în palma ta.

Cristofor îi întinse mâna dreaptă, cu senzaţia pe care trebuie s-o fi avut cineva dornic să mângâie o şopârlă. Nu se gândea prea mult la viitor, cât mai ales la trecut. Deşi izbutise să scape din capcana Porţii, nu era sigur că se bucura prea mult de faptul că reuşise să-şi regăsească lumea. Lumea lui? se întrebă şi tresări când cocoşatul îi apucă degetele. Curba destinului său era clar coborâtoare, iar la capătul său nu se vedea nimic altceva decât moartea. Apoi bărbatul numit Campanario Molina începu să tremure şi să icnească, iar el tresări pentru a doua oară, când mâna îi fu azvârlită cu violenţă într-o parte.

— Ce naiba se întâmplă aici? tresări Ortiz şi-l smuci de umăr pe pitic. Campo, e ceva care…?

— Diavolul! şopti piticul şi pupilele i se măriră brusc. Se trase în spate, rostogolindu-se pe saltele. Sau poate vreun Zeu vechi şi uitat… pentru că Dumnezeu nu cred să-l fi reîntors printre noi.

— Linişteşte-te, Campo, pentru numele lui Dumnezeu, suntem numai noi aici. Şi blestemaţii aia de paznici dincolo de ziduri. Nu mai tremura atât şi spune-ne limpede ce ai văzut în palma lui señor capitano.

— Diavolul… repetă cu voce tare, uşor piţigăiată, piticul, retrăgându-se în spatele fostului călugăr. Alfonso, fă o cruce, rosteşte o rugăciune… Tu, tu poţi sigur să-l faci să dispară.

Atmosfera căpătase un aer macabru şi comic în acelaşi timp. Cristofor îşi linse buzele şi aşteptă să vadă ce va urma, cu mâna încă în aer, răsucită cu palma spre el, de parcă ar fi vrut să se convingă el însuşi că Molina văzuse un spirit nefast în căuş. Alfonso Lamela se ridică în picioare. Era mai înalt decât lăsa impresia aşezat, iar trupul său îmbrăcat în straie cenuşii aproape că astupă singura fereastră, cufundând celula în întuneric. În aerul de ireal ce cuprinsese brusc toate lucrurile,

geamătul surd al necunoscutului chircit pe salteaua de lângă uşă îi stârni un frison de spaimă.

Ortiz îşi trecu privirile de mai multe ori de la unul la celălalt, apoi la corpul ghemuit, care gemea stins şi cu regularitate, după care se răsuci spre cocoşat şi întinse mâna poruncitor în direcţia lui:

— Vorbeşte!

Oare ce-ar fi putut să spună? Ce-ar fi putut să vadă atât de înspăimântător în palma sa, încât să se refugieze în spatele protector al unui om care, cândva, cochetase cu religia?

Nu avea s-o afle niciodată, deoarece chiar în acel moment uşa se deschise cu un zăngănit de drugi de fier izbiţi în tecile de metal şi de lanţuri ciocnite între ele. În cadrul ei stătea un preot îmbrăcat în rasă neagră şi doi soldaţi *încă,* care-i priveau cu un aer plictisit. Preotul şovăi o clipă, apoi păşi peste prag şi se îndreptă către ei.

— *Padre,* tu poţi spovedeşti la el numai cât plimbă Marele Intis prin fereastră, se răsti unul dintre soldaţi, cu un accent atât de aspru, încât Cristofor abia înţelese. Priceput?

Preotul se răsuci pe jumătate şi înclină capul acoperit de capuşon. Aşteptă până ce uşa se trânti în canaturi şi zăvorul scrâşni revenind pe vechiu-i lăcaş. Apoi îşi lăsă gluga să alunece pe spate şi o claie argintie de păr cârlionţat se înfoie, asemenea unei peruci regale. Aruncă crucifixul din lemn negru pe paiele putrede şi făcu un gest obscen cu degetele prin aer.

— Sancho! strigă Cristofor şi simţi cum toată încordarea din atmosferă se risipeşte ca purtată de o pală invizibilă de vânt. Tu, preot?!

— Ehei, ascultă ce-ţi spun, jupâne, viaţa e o femeie de doi bani, din alea de le găseai pe la toate colţurile de stradă în vremea bună, când pe aici mai zăbovea Prea Milostivul rege Ferdinand. Sancho îşi trecu amândouă mâinile prin păr, după care îşi trase rasa mai sus de genunchi şi se aşeză în fund, alături de Vicente Ortiz. Ce dracu cauţi aici, lângă saltimbancii ăştia de doi bani? Ai de gând să te apuci de circ? Zău că nu e o meserie prea bănoasă, sub stăpânirea Fiilor Marelui Inca! Nu le-ai spus că ai dubloni?

Cristofor îl privi câteva clipe cu luare aminte, ezitând între a izbucni în râs şi a-l lua în braţe, ca pe un frate, şi a trage cu coada ochiului către tovarăşii de celulă pentru a vedea cum

reacţionează. Era adevărat, Sancho se întorsese, dar nu cumva cu unicul scop de a-l jumuli încă o dată de parale? Ultimele sale cuvinte îl făcură să se înfoaie ca un arici.

— Banul e ochiul dracului, spuse aproape la întâmplare, fără să fie prea atent la sensul cuvintelor.

— Nu eşti băiat prost, jupâne, ţâţâi celălalt, privindu-l cu un fel de dispreţ amestecat cu duioşie. Se foi puţin, ca să se aşeze mai bine. Şi voi la ce dracu' vă holbaţi atât? N-aţi mai văzut un popă venit să-şi facă meseria într-o celulă? Ori pe voi nu v-a servit Marele Inca cu un serviciu religios înainte de a vă îmbăia?

Ortiz tresări, de parcă ar fi fost pălmuit.

— Tu eşti tot atât de preot, pe cât sunt eu măscăriciul lui Enrique Lusitanul, se strâmbă el. Dacă ai venit să rezolvi vreo problemă personală cu señor capitano, n-aveţi decât să discutaţi cât poftiţi. Nu văd de ce trebuie să arunci cu vorbe spurcate în nişte oameni condamnaţi la moarte.

Se ridică în picioare, le întoarse spatele şi se duse până la salteaua de sub fereastră. Ceilalţi doi camarazi se strânseră în jurul său şi începură să vorbească cu voce scăzută, gesticulând.

— Ia te uită ce mai baroni şi conţi putrezesc în beciurile Marelui Inca! se strâmbă Sancho. Şi, dumneata, señor capitano, ce te holbezi aşa la mine? Ăsta-s eu, ţi-am mai spus. E în mine un drăcuşor care strigă, iar eu fac ce zice el. De câte ori simt că mă înăbuş, el strigă: „Joacă!”, iar eu încep să ţopăi, indiferent unde mă aflu. Acum, s-a aşezat pe urechea stângă şi mi-a şoptit: „Circarii ăştia, trag cu urechea, Sancho. Vor să profite de pe urma înţelepciunii şi a relaţiilor tale. Şi a banilor stăpânului tău, desigur. Ia-i la uşchească!”. Şi asta am făcut, dacă nu-ţi e cu supărare. Dacă nu-ţi place, jupâne, eu îmi pun gluga, mă ridic, bat în uşă şi pe-aci mi-e drumul. Asta vrei?

Bărbatul chircit în apropierea uşii scoase un horcăit. Doi şobolani trecură în fugă, la limita vederii, şi se afundară într-o gaură. Zidurile celulei erau perforate de o mulţime de astfel de hrube minuscule, cufundate într-un semiîntuneric etern. În jur, mirosea a paie ude, a trupuri împuţite şi a murdărie de şobolan.

— Cred că nu, răspunse cu greutate. Mă bucur că ai venit, atât doar că nu voiam să… te sfădeşti cu oamenii aceştia. Sunt şi ei nişte nefericiţi, ajunşi la pragul cel din urmă, din cauza duşmanului comun.

Sancho îşi scărpină claia inelată cu un deget, apoi ridică din

umeri.

— Mi-a mai venit inima la loc, declară şi rânji. Credeam că m-am zbătut degeaba. Ba încă am cheltuit şi o grămadă de parai. Jupâne, am făcut tot ce-am făcut numai pentru tine, pricepi? Nu am de gând să mă transform într-un Mesia, nu am venit aici să-i salvez pe toţi prizonierii Marelui Inca. Cine a greşit să plătească şi gata. Uite care-i planul…

Se aplecă spre Cristofor şi-i povesti cu voce joasă cum îi mituise pe soldaţii care urmau să intre în gardă la căderea serii, cu puţin înainte de sacrificiul ritual ce avea să-i aducă pe toţi condamnaţii pe malul Lacului Rotund. Dăduse 10 dubloni unui *quipu-camayac*, cel care înregistra cadavrele celor cărora zeii nu le permiteau accesul în lumea lor, pentru a număra cu unul mai puţin, încă şase dubloni unui *yana*, un slujbaş mărunt al Guvernatorului care avea misiunea de a escorta cadavrele de la locul sacrificiului ritualic până la groapa unde erau incinerate, la marginea cetăţii şi, în fine, 5 de dubloni preotului de la care luase rasa, crucifixul şi Sfintele Scripturi. Rămăsese lefter şi chiar mai trebuise să se împrumute, dar ştia că nu pentru multă vreme, stăpânul îl asigurase doar cu o seară înainte că ar mai avea bani pe navă, trebuia numai să ajungă în larg şi exact asta se pregătea el acum să-l ajute să facă – să scape din încăperea asta nenorocită şi de compania de trei parale a circarilor plini de păduchi.

Cristofor Columb îşi frecă palmele unele de altele şi oftă. Bani erau, după cum spusese deja, dar până pe puntea vasului său mai era cale lungă… O oboseală seacă îi urca în trup ca o apă mâloasă, împâclindu-i creierul. O cafea, Doamne, ce bună ar fi fost o cafea fierbinte! Pentru o clipă, se simţi tras înapoi în trecut şi revăzu masa din cofetăria aproape goală, pe cele trei vânzătoare şuşotind cu vioiciune într-un colţ şi pe Beatriz aplecată puţin în scaun în direcţia sa. Iar pe masă, ceaşca aburind ispititor. Ceaşca din care nu apucase să mai bea.

— Ce-ar trebui să fac, ca să ies de aici? întrebă cu jumătate de gură şi se răsuci cu spatele spre grupul celor trei. Se simţea, pur şi simplu, un trădător nenorocit, care nu doreşte să-şi mai chinuie ochii cu imaginea celor trădaţi. Poate că Iuda trăise aceleaşi gânduri, înainte de a-şi pune laţul la gât.

Sancho Nunez Zuniga de Guzman îşi îndreptă spatele şi privi cercetător în direcţia ferestrei.

— Marele Intis mai are numai puţin până dispare dincolo de zid şi gata, o să ne despărţim din nou. La dracu', jupâne, nu prea avem vreme de taclale, aşa că ascultă cu atenţie, bagă bine la cap şi încearcă să nu faci altfel decât cum îţi spun. Peste mai puţin de un ceas, soldaţii or să vină din nou, să vă pregătească de sacrificiu…

Urma să fie dezbrăcaţi de hainele lor şi puşi să îmbrace un fel de cămăşoaie lungi până la genunchi, din cânepă, strânse în jurul taliei cu o fâşie de piele. Părul avea să le fie ascuns sub un fel de bonetă din brocart roşu, iar la gât să le fie agăţat un pandantiv de argint, cu ochiul Zeului Intis bătut pe mijloc cu rubine mărunte. Ultima masă era obligatorie şi consta numai în produse vegetale: cartofi dulci fierţi în apă cu sare, pătlăgele roşii tăiate în două, manioc fiert, unt de arahide, pâine din făină de porumb coaptă sub cenuşă şi vin de struguri sălbatici.

— Să nu cumva să încerci să te împotriveşti, m-ai auzit, jupâne? Nici măcar să nu te gândeşti. Cei care au făcut-o şi-au blestemat şi clipa în care s-au născut. Sancho întinse mâinile, îl apucă de guler şi-l trase aproape de buzele sale subţiri. Mai ales vinul să-l bei, fără să eziţi, chiar dacă o să aibă un gust mai ciudat. Toată cupa, până la fund şi să nu te sperii de ce are să urmeze. Când o să simţi că te părăsesc puterile, lasă-te să cazi la pământ şi încredinţează-ţi sufletul lui Dumnezeu. Dacă ţi-o fi scris să scapi, o să scapi. Dacă nu…

— În ce constă ritualul de sacrificiu? întrebă şi un fior de spaimă i se prelinse de-a lungul şirei spinării către genunchi.

— Ţi-am spus că n-avem timp de prostii! se răsti enervat Sancho şi-l împinse la locul lui. Ce naiba, jupâne, te distrează atât de mult să afli ce-or să-ţi facă supuşii lui Topa Inca Yuapanqui? îşi aplecă chica cârlionţată în faţă şi clătină din cap de la stânga la dreapta. Părea o păpuşă de lemn, gata să se desprindă din sfori şi să se rostogolească pe podea. Orice s-ar întâmpla, să nu cumva să le povesteşti ceva ălora! şopti din vârful buzelor. Tare mi-e teamă să nu fie decât iscoade ale lui Atahualipa.

— Şi dacă nu sunt?

— Jupâne, ce dracu mănânci, de obicei, că nu-ţi prea prieşte, prea vrei să te transformi în Dumnezeu… Nu izbuteşti şi asta cred că te chinuie. Nu tu i-ai plămădit din humă pe nenorociţii de colo, n-ai nicio obligaţie şi nicio îndatorire în ce-i priveşte.

Esenţial este ca tu! — vorbesc limpede? tu să scapi din cloaca asta. Aşa că lasă-mă pe mine să construiesc planurile, iar dumneata fii bun şi urmează-le punct cu punct. Deci, or să ţi se împăienjenească ochii şi o să…

De dincolo de uşă se auzi zăngănitul zăvoarelor şi uşa se izbi de perete. Un soldat băgă capul înăuntru şi făcu semn cu degetul.

— *Padre,* Marele Intis şi-a ascuns faţa. *Hucha-Camayo* e gata să pedepsească păcatele.

— Să nu uiţi, jupâne, mormăi Sancho în timp ce-şi punea gluga peste claia de păr. Fiule, iertate sunt păcatele tale cele cu voie şi cele fără de voie. Dumnezeu e acolo în ceruri pentru toţi şi toţi deopotrivă stau sub mila şi sub dreptatea iertării sale. Să nu uiţi asta, auzi, fiule? Să nu uiţi!

Se îndepărtă, cu spatele puţin adus, ca un bătrân cocoşat de povara anilor, şi cu mâinile împreunate deasupra crucifixului. Lângă perete, muribundul gemu din nou, prelung, făcându-l pe soldatul *încă* să-l cerceteze cu atenţie preţ de mai multe clipe, după care întinse coada lungă a lăncii şi-l izbi cu putere între coaste, făcându-l să amuţească după un icnet violent.

III. Spre nord prin nord-est

„Vor trece secole
şi singuri vor rămâne
iniţiaţii invidiaţi şi imperturbabili,
cei care-au interpretat din nou corect
semnele şi monştrii.”
Jugul şi spada

Vasos Voiadzoglou

Soldaţii reveniră aproape de înserat.

Soarele se ascunsese cu totul în spatele zidurilor unei clădiri înalte, pe care Cristofor Columb o bănuia a fi aceea a fostului Palat Ducal Pompeyo. Cei trei circari nu-i mai adresaseră nicio vorbă, după plecarea precipitată a lui Sancho, deşi îi aruncaseră priviri curioase şi sumbre în mai multe rânduri. Conspiraseră în şoaptă în colţul unde se retrăseseră iniţial şi se dovediseră atât de absorbiţi de cele puse la cale, încât nu mai acordaseră nici cea mai mică atenţie cornetului şi celor două zaruri azvârlite pe

colţul saltelei.

Le făcură semn cu vârful lănciilor să iasă, apoi îi apucaseră pe fiecare de braţe şi-i conduseră spre ieşire, unul în spatele altuia. Abia acum, Cristofor reuşi să observe că celelalte celule erau goale, cu uşile date la perete şi cu podelele colcăind de şobolani uriaşi. Concertul de chiţcăituri îi strângea pielea de pe spinare într-un spasm aproape continuu. Nu suporta şobolanii, mai cu seamă de la nefericita expediţie în Guineea, când zăcuse pe un pat de spital improvizat în Da Mina, scuturat de friguri, cu şobolanii trecându-i peste faţă şi peste piept, lipsit de orice fel de îngrijire şi de supraveghere, la mila Domnului. Şi Domnului aceluia i se făcuse milă de el, în cele din urmă, şi-l iertase de încercarea bolii. Dar amintirea scârboaselor animale care, alături, roseseră urechile şi nasul boţmanului mort în timpul nopţii, nu avea să-l mai părăsească niciodată.

Coridorul se sfârşi brusc, după un cot scurt la dreapta, în faţa unei uşi masive, ghintuită cu ţinte de bronz. Primul ieşi Vicente Ortiz, apoi fostul călugăr, bombănind ceva ce aducea a litanie, şi, în fine, Campo cocoşatul, ferindu-se de privirile lui în dosul mâinilor ridicate. Înainte de a păşi peste pragul înalt, Molina îşi răsuci fruntea, ochii îi tremurară în găvane de parcă ar fi fost cufundaţi în furia unor lacrimi nevăzute şi buzele sale uşor arcuite desenară în aer cuvântul „diavol”. După care dispăru, împins cu brutalitate de mâinile ferme ale celor doi paznici din escortă.

Cristofor şovăi înainte de a-şi face curaj să părăsească adăpostul vremelnic al zidurilor închisorii.

Dincolo se găsea înserarea şi moartea. Un ciudat Lac Rotund, loc de ofrandă pentru puteri nevăzute şi necunoscute, ascunse dincolo de unda albastră a cerului, îşi aştepta înfometat hrana umană. Dacă Sancho îl înşelase din nou sau dacă strategia pusă la cale de el nu avea să funcţioneze, urma să sfârşească aidoma unui adevărat marinar – pe fundul apei. Clătină din cap, întristat. Nu moartea era aceea care-l speria, o înfruntase de mii de ori, pe toate mările lumii cunoscute, de pe malurile Gibraltarului şi până în uriaşa deltă de vărsare a fluviului Congo, pe unde-l purtaseră paşii şi destinul înainte de a porni în marea călătorie spre Indii, ci nespusele lucruri văzute în palma sa de ochii cocoşatului.

Ridică piciorul să păşească înainte, dar mâinile ce-i strângeau

coatele ca într-o menghină îşi sporiră apăsarea. I se cerea să rămână pe loc. Îşi privi paznicii, dar bărbaţii înalţi şi solizi, îmbrăcaţi în tunici de lână roşie, fără mâneci, stăteau neclintiţi, cu privirile înainte. Niciun muşchi nu tresărea pe figurile cu trăsături mongoloide, cu trăsături ferme. Păreau două statui umane, înălţate de un sculptor necunoscut în cinstea marelui zeu Inca. Ridică din umeri şi se pregăti să aştepte.

Prin uşa întredeschisă, năvăleau mirosuri tari de iarbă strivită, de pământ reavăn, miresme de flori de câmp şi un iz iute de transpiraţie de cal. Se întrebă de ce-i despărţiseră, dar nu ştiu ce să răspundă. Poate că Sancho găsise o cale mai simplă de a-l elibera. Sau poate că spionii lui Atahualipa descoperiseră ceva…

Apoi, de afară, veni un glas grav de clopot şi paznicii îl împinseră înainte. Trecu pragul şi păşi dincolo de poartă. Deşi blândă, lumina cenuşie a înserării îl făcu să strângă pleoapele şi-i trebuiră mai multe clipe până să reuşească să-şi obişnuiască ochii cu ea. Se aflau într-o curte interioară de formă rotundă, în centrul căreia se găsea un stâlp, de care era legat un cal murg, plin de spume ce aştepta tremurând şi muşcând funia petrecută prin gură ca bărbatul îmbrăcat în mantie neagră, cu faţa ascunsă în spatele unei pălării cu pană de egretă, să tragă de frânghie şi să reia alergarea.

Trecură pe lângă el, fără ca acesta să-i bage în seamă. Cristofor observă că mesteca o bucată de frunză neagră şi că avea buza de sus cărămizie. Traversară curtea şi trecură printr-un portal de cărămidă într-o alta cu mult mai largă, de formă pătrată. Avusese dreptate când apreciase că soarele apusese în spatele unui palat de dimensiuni majestuoase, dar nu era nici pe departe acela al ducelui de Pompeyo, despre care-şi aducea vag aminte dintr-una din călătoriile pe care le făcuse, însoţind casa regală. Acesta era recent construit, din bucăţi de calcar cenuşiu unite între ele fără mortar, un cub masiv şi rigid, cu ferestre înguste şi înalte, şi o uşă din aramă de trei ori cât un stat de om. Gărzile îl împinseră înainte spre scară, se împiedică şi simţi imediat o mână apucându-l de cot, îşi reveni şi urcă repede treptele înalte, cu laturile încă nefinisate.

În faţa uşii, soldatul din dreapta izbi de trei ori cu mânerul suliţei într-unul din cercurile roşii ce alcătuiau un fel de podoabe pe suprafaţa strălucind ca aurul vechi. Ca prin minune, bucata imensă de metal se urni în ţâţâni şi alunecă fără zgomot pe un

şanţ semisferic săpat în podea. Intrară într-o sală uriaşă, păzită de ambele părţi ale uşii de statui din lemn negru, înalte până aproape de tavan, înfăţişând doi bărbaţi graşi, cu pântec rotund proeminent şi bărbie dublă, stând în fund şi ţinându-şi palmele rezemate de rotulele genunchilor. Erau îmbrăcaţi sumar, după cum remarcă în trecere Cristofor, numai cu o pânză în jurul şoldurilor şi o şuviţă din piele sau din pânză răsucită în jurul muşchilor braţului drept. Părul era neobişnuit reprezentat pentru o statuie, deoarece era chiar păr uman, creţ, de culoare roşcată, ce le atingea umerii. Dacă erau zei, hotărî el, după ce depăşiră statuile, trebuie că erau unii mai mărunţi, asemenea larilor romani, un fel de paznici credincioşi ai casei.

Înaintară spre centrul încăperii. Laturile erau înecate în penumbră şi numai în jurul celor două ferestre, înguste cât palma, de pe peretele din dreapta, probabil zidul exterior al clădirii, înserarea decupa bare verticale de lumină tremurătoare. Brusc, o masă dreptunghiulară, butucănoasă şi lungă, le bară calea, apărând din întuneric ca la un semn magic. La capătul opus, un bărbat îmbrăcat în haine de brocart roşu, încins cu o cingătoare lată din piele, cu o imensă pafta din argint, stătea aplecat deasupra unei lucrături complicate din sfori de diferite culori. Lângă braţul său drept, îşi înălţa ciocul subţire un opaiţ din lut, cu fitilul încă neaprins. Fără să-şi ridice privirile de pe ciudăţenia din sfori, făcu un semn cu degetul arătător a mâinii drepte şi soldaţii se retraseră muţi, dispărând în direcţia uşii.

Cristofor se legănă de pe un picior pe altul, străduindu-se să nu-l piardă nicio clipă din vedere. Se întâmpla ceva nou. Pentru că în mod clar, drumul spre lacul de sacrificiu ritualic nu trecea prin palatul acesta, altfel circarii s-ar fi aflat şi ei undeva alături de el. Iar Sancho nu-i pomenise nimic despre o astfel de cale de salvare. Îşi umezi buzele şi se înarmă cu răbdare.

După un timp, bărbatul din faţa sa îşi îndreptă spatele şi îşi sprijini mâinile de marginea mesei. Cristofor holbă ochii uluit: trăsăturile dure, parcă tăiate în piatră, ridurile adânci de sub ochi, pomeţii ridicaţi şi nasul acvilin, toate acestea îi păreau familiare, le mai văzuse undeva, dar nu-şi amintea unde… Dar, mai presus de toate, părul, Dumnezeule mare, părul acela avea ceva din privirea fascinantă a unui şarpe cu clopoţei – era lung până la umeri, cu firul gros şi drept, specific fiilor Marelui Inca, dar în întregime roşu!

— Sunt Atahualipa, Guvernatorul Imperiului de peste Marea Cea Fără De Sfârşit, condus de Măreţul Rege Topa Inca Yupanqui, spuse cu voce uşor răguşită, într-o castiliană extrem de fluentă. Te afli în Palatul lui Intis, unul dintre cei mai mari zei ai religiei mele, Soarele, stăpânul luminii şi al căldurii. Cât timp te vei găsi în casa sa, eşti oaspetele nostru şi nu ţi se va clinti nici măcar un fir de păr de pe ţeastă. Apropie-te!

Şovăi o clipă, apoi făcu ceea ce i se ceruse. Înaintă către masă, cu paşi înceţi, străduindu-se să descopere cu privirea o eventuală capcană ascunsă în penumbră. Nu era însă nicio capcană, fu nevoit să admită atunci când ajunse lângă masă. Nu sosise încă momentul morţii. Sau poate că nu era vorba despre o amânare, ci despre altceva. Despre…

De cealaltă parte a mesei, Atahualipa îşi potrivi teaca pumnalului cu un gest energic şi împinse într-o parte cadrul de lemn pe care se afla complicata ţesătură de sfori.

— V-am studiat o vreme obiceiurile, señore capitano, şi ştiu că atunci când ai un oaspete în propria ta casă trebuie să-l inviţi să ia loc pe un scaun. Râse, ridicând uşor buza de sus, asemenea unui iepure ce se pregăteşte să muşte dintr-o foaie de varză. Numai că noi, poporul *încă,* nu avem astfel de lucruri în ţara noastră, iar aici n-am avut încă vremea să ne deprindem cu ele. Dar tu, señore capitano, eşti invitatul meu, aşa că aşează-te, ca şi cum ai fi la mine acasă, în Imperiul Soarelui.

Bătu din palme şi, din spate, apărură doi slujitori îmbrăcaţi în alb, purtând rogojini rotunde din trestie, pe care le aşezară pe podea, în dreapta mesei, apoi se înclinară şi se retraseră tăcuţi, dispărând asemenea unor feline în întunericul ce devenea din ce în ce mai gros cu fiece clipă scursă. Guvernatorul se apropie de una din rogojini, se lăsă în genunchi, îşi trase tălpile picioarelor sub şezut, apoi îşi îndreptă trunchiul şi arătă cu mâna spre cealaltă rogojină. Cristofor îl imită cu stângăcie şi se miră cât de liniştit stătea celălalt în această poziţie absolut incomodă, dar nu îndrăzni să comenteze nimic. În relaţiile cu aceia care deţineau puterea, învăţase de multă vreme că singura soluţie de a te proteja era aceea de a învăţa tăcând şi căutând să le descifrezi intenţiile în mişcarea trăsăturilor feţei sau în sclipirile ochilor.

— Ştii cine sunt? îl întrebă bărbatul cu păr roşcat, după ce-l studie cu curiozitate vreme de mai multe clipe.

— Mare Guvernator Atahualipa, reprezentantul pe acest pământ al…

— Marelui Rege Topa Inca Yupanqui, fiul neasemuitului Rege Topa Inca, urmaşul neînfricatului Cusi Yaupanqui… Señore capitano, pe acest ţărm am întâlnit o mulţime de oameni imbecili şi îngâmfaţi şi de aceea am reuşit să cucerim peste o treime din regatul vostru în mai puţin de un an de zile, dar tu nu faci parte din categoria lor. Şi nici eu. Nu are rost să te ascunzi în spatele cuvintelor, pentru că şi eu ştiu să citesc gândurile unui om numai din mişcările muşchilor feţei sau ale corpului. Să capeţi puterea nu este un lucru chiar atât de greu cum pare. Infinit mai dificil este să o păstrezi. Pentru asta trebuie să înveţi să citeşti ceea ce se află în sufletele celor din jurul tău. Să revenim, deci, la punctul de plecare: ştii cine sunt?

— Nu, spuse încet şi ridică din umeri. Mi se pare că am mai văzut chipul tău undeva, Înălţimea-Ta, dar nu-mi dau seama unde.

— Nici acum? Guvernatorul îşi duse mâna dreaptă la ceafă şi îşi strânse părul într-o coadă, pe care o ascunse în spatele capului, apoi îşi strâmbă gura într-o parte. Priveşte cu atenţie…

Ochii lui Cristofor se măriră pentru câteva clipe, gata să iasă din orbite. În faţa lui se afla…

— Muribundul din celulă!

— Cerşetorul pe jumătate mort de pe salteaua de la intrare, rânji celălalt şi-şi eliberă părul. Cel care v-a înnebunit cu gemetele sale, dar care a tras cu urechea la toate discuţiile şi astfel a aflat ce hram porţi cu adevărat. E adevărat că o corabie stă la ancoră, la câteva leghe în larg, aşteptând să te întorci? N-are rost să încerci să ascunzi adevărul, am şi dat ordin să se verifice şi, cel mai târziu mâine spre prânz, navele noastre vor reveni cu răspunsul.

Îi veni să zâmbească. Naivitatea bărbatului din faţa sa părea la fel de mare ca şi puterea pe care o deţinea. Cum ar fi putut o mână de nave să treacă prin sită întreg Golful Cadiz într-un timp atât de scurt?

— Nava mea are pescajul foarte mic, iar oceanul e atât de mare… Ar trebui ca marinarii Înălţimii-Tale să aibă nu numai ochi de vultur, ci şi noroc cu carul, ca s-o poată zări, într-un timp atât de scurt.

— Norocul nostru stă într-un număr, señor capitano, îşi subţie

buzele Atahualipa, fixându-l cu atenţie. Peste 140 de caravele şi toate bărcile de pescuit ale localnicilor au părăsit portul cu puţin înainte ca soarele să apună. Ai auzit clopotul, nu? Vestea ridicarea ancorelor şi îi anunţa pe locuitorii coastei să nu-şi părăsească locuinţele după căderea întunericului şi nici să nu aprindă vreo lumină. Până mâine la prânz, îţi vom captura corabia şi vom afla întreg adevărul despre tine. Va fi cum am hotărât.

Stătea pe rogojină cu spatele perfect drept, cu mâinile pe genunchi şi cu capul uşor aplecat în faţă. Ca o statuie pregătindu-se să învie, îşi spuse Cristofor Columb şi îşi simţi buzele sărate. Nu îndrăzni însă să le umezească cu limba. Gândul îi zbură la nava plutind la numai un metru sub valuri şi se întrebă dacă nu cumva era posibil ca prova vreuneia din corăbiile acestei uriaşe *armada,* pusă în mişcare doar la un simplu ordin al omului din faţa sa, să o atingă, să o dezechilibreze şi să o scoată accidental din imersiune. Secretele ascunse înlăuntrul ei, căzute în mâna acestui cuceritor înnăscut, al acestui Alexandru Macedon al altei lumi…

Un frison îi scutură umerii. Îşi aminti de ceea ce-i spusese celălalt despre cititul gândurilor şi încercă să fie cât mai calm. Îşi îndreptă la rândul său spatele şi-şi prinse rotulele între palme.

— Totul e numai pierdere de timp, Înălţimea-Ta. Doar nu crezi că le-aş fi spus adevărul nenorociţilor ălora de circari. Nu există nicio navă în largul golfului Cadiz.

— Sluga ta, acel Sancho Nunez Zuniga de Guzman, a confirmat, după ce l-am prăjit puţin la tălpi, faptul că i-ai spus că vii de pe mare, unde ai o navă al cărei căpitan eşti. Nu are rost să te străduieşti să maschezi un lucru evident, consolează-te cu gândul că galionul tău este ca şi capturat.

Încercă să se ţină tare, să nu tresară: Sancho era mort, fără doar şi poate, iar afară nu se mai găsea nimeni care să-l ajute.

— Nu maschez nicio evidenţă, marşă el cu prudenţă. N-am spus că nu vin de pe mare. Şi nici că nu mă aşteaptă o navă undeva. Numai că nu eram atât de prost, aşa cum ai spus chiar Înălţimea-Ta, s-o aduc chiar în gura lupului.

— Deci recunoşti că vii de pe mare. Şi că, undeva, în larg, te aşteaptă o corabie.

— Tuturor celor cu care am vorbit le-am spus acelaşi lucru, ridică din umeri Cristofor. Îşi simţea gura cumplit de amară, dar

nu avea curajul să scuipe pe jos. Adică adevărul.

— Am vrut numai o confirmare a acestui adevăr, dădu din cap Atahualipa şi se ridică de pe rogojină.

Cristofor înţelese că prima parte a întrevederii se terminase şi se ridică, la rândul său. Era cu aproape un cap mai scund decât cel mai puternic bărbat din această parte a lumii, dar nu avea nicidecum sentimentul că este dominat.

Guvernatorul bătu din palme şi slujitorii cei muţi lipăiră din întuneric în spatele lor, ridicară rogojinile şi aprinseră sfeşnicul, după care dispărură în direcţia zeilor burtoşi de la intrare. Cristofor îi urmări cu privirea, dar nu izbuti să vadă prin ce uşă secretă se strecurasem, ca să iasă.

— Vino lângă mine! îi ordonă Guvernatorul şi trase sfeşnicul de lut către centrul mesei. Aceasta este o *cabuya,* spuse şi bătu cu dosul palmei în construcţia ciudată din fire de cânepă. *Cabuya* ne ajută să ne aducem duşmanii şi prietenii mai aproape, cu toate aşezările, munţii, câmpiile şi apele unde trăiesc. Atunci când vrem să acţionăm pentru sau împotriva lor, tragem *cabuya* sub ochi, îi mângâiem nodurile şi percepem din ţesătura sa cele mai bune metode de a ne apropia de ei.

— Un fel de hartă în trei dimensiuni, ghici Cristofor şi se apropie curios. O hartă simbolică.

— Când cele două corăbii ale voastre au atins ţărmul insulei Guanahani, un *curaca* localnic a găsit la bordul celei numite „Pinta” câteva piei de animal, bine tăbăcite, pe care erau scrijelite o mulţime de semne şi de desene fără sens. Într-un târziu, un om de pe navă a mărturisit că acele suluri sunt un fel de imagini simple ale lumii şi că, fără ele, nu ar fi ajuns pe ţărmurile noastre. Aşa că le-am păstrat cu grijă şi am reconstruit o *cabuya* marină de mari dimensiuni, cu ajutorul căreia am reuşit să găsim drumul către lumea voastră. Priveşte aici!

Arătătorul izbi un nod cafeniu, ieşind în relief din încâlceală de fire colorate. Se aplecă peste masă, străduindu-se să înţeleagă ceva din sensurile pe care gazda sa le atribuia acelui nod, dar nu reuşi. La fel de bine ar fi putut încerca să prevadă viitorul în geometria variabilă a norilor sau să încerce să ghicească unde va muta valul firele de nisip de pe plajă. Clătină din cap.

— O *adarga,* îşi subţie buzele Guvernatorul şi în ochi îi fulgeră o luminiţă. Casa duşmanului. După cum vezi, i-a mai rămas destul loc unde să se retragă şi unde să fie îngropat, dar în

curând dimensiunea acestei *adarga* se va înjumătăţi, iar atunci când chipul înţeleptei *Coya Rayomi,* Zeiţa cerurilor de noapte, va răsări din spatele acestui palat din ea nu va mai rămâne nimic, iar regele vostru va fi închis într-o colivie cu bare de argint şi dus dincolo de apa cea mare, în palatele Fiului Soarelui, şi pus să se scălâmbăie alături de nebuni şi de măscărici pentru distracţia stăpânilor.

— Şi când va răsări chipul Zeiţei în spatele palatului? întrebă înfiorat Cristofor.

— Foarte curând, străine, foarte curând. Întunericul îşi va mai ridica faţa asupra pământului numai de şaptezeci de ori.

I se păru absurd şi în acelaşi timp tragic. În mod normal, în şaptezeci de zile un om pedestru abia ar fi avut timp să străbată distanţa până la Madrid şi asta fără să-şi permită nicio oprire, darămite să mai şi lupte cu soldaţii care, în mod sigur, îi vor aştepta în trecători.

— Şaptezeci de zile, Înălţimea-Ta, mi se pare un interval de timp foarte scurt, aprecie, făcându-se că examinează cu atenţie *cabuya.* Foarte scurt. Veţi avea de trecut munţi înalţi şi prăpăstioşi, iar dincolo de ei aşteaptă un pustiu greu de străbătut. Am înţeles că nu aveţi cai…

— Avem cai, se strâmbă Atahualipa, dar Zeii ne interzic să călărim alte animale decât *vicuna.* Nimic nu e mai bun în luptă decât o *vicuna* care-şi iubeşte stăpânul şi e gata să moară odată cu el. E adevărat că nu aleargă asemenea cailor voştri, dar sunt animale extraordinare mai ales la străbătutul munţilor. Iar aici, în această *adarga,* sunt strânse toate informaţiile despre drumurile voastre, despre oastea ce aşteaptă între Alcazar şi Aranjuez semnul regelui Ferdinand, despre comandanţii rămaşi credincioşi acestuia şi cei ce s-au lăsat cumpăraţi de aurul nostru, despre depozitele cu provizii, despre sursele de apă… Tot, pricepi, señore capitano, tot ce trebuie pentru ca următoarea bătălie să fie şi ultima înainte să atingem munţii numiţi de voi Pirinei.

— Şaptezeci de zile… O bătălie, chiar şi cumpărată, e la mila destinului. Poate dura o zi, o săptămână sau o lună… Nimeni, nici chiar zeii voştri nu pot să prevadă cât se va întinde lupta, Înălţimea-Ta.

Guvernatorul ridică mâna de pe împletitură şi împunse cu degetul arătător în direcţia lui.

— Tocmai de aceea avem nevoie de tine, señor capitano. Coborî degetul şi izbi cu el în alt nod mai mic, situat spre dreapta. Locul acesta se cheamă Almeria. O cetate cu ziduri până la cer, locuită de oameni cu pielea închisă la culoare şi cu ţeasta ascunsă sub porturi numite de ei turbane, care cred într-un zeu Allah şi în Mahomet Cel ce-l poartă Cuvântul. Cunoşti Almeira?

Pentru o clipă, gândul de a nega orice legătură cu cetatea blestemată îi arse limba, apoi îşi luă seama şi se întrebă dacă nu cumva tocmai acesta era semnul salvării mult aşteptate. Deşi nu înţelegea de ce. Întinse palmele, apucă marginea tăbliei groase a mesei şi o strânse până ce nu-şi mai simţi buricele degetelor.

— Nu te aşteaptă nicio navă în larg, nu-i aşa, señore capitano? Vocea Guvernatorului avea ascuţişul unei săbii de Toledo. Escadra mea nu a ridicat încă ancora spre larg, aşa cum te-am lăsat să speri. Pentru că nu ai venit aici cu o corabie, aşa cum ţi-a plăcut să-i faci pe toţi să creadă, ci peste lanţul de munţi Sierra Nevada, nu? însoţit de două călăuze maure, care au căzut în mâinile *gărzilor Canari* alaltăieri noapte. Păcat că aveau limba tăiată, altfel te-am fi capturat mai demult. Dar califul Khan al-Khail este un om inteligent şi ştie că limba este cea mai trădătoare vietate din lume. S-a asigurat din partea asta, însă n-a avut de unde să bănuiască faptul că poporul meu cunoaşte bine limbajul semnelor.

O confuzie! îi veni în minte gândul iluminator. Sosirea lui în Sanlucar de Barrameda se suprapusese peste aceea a trimisului califului şi, cel puţin pentru clipa de faţă, asta fusese salvarea sa. Îi mulţumi în gând sfântului Bartolomeu, protectorul călătorilor, şi se agăţă cu ambele mâini de colacul salvator.

— Ei bine, da, recunosc, sunt trimisul califului al-Khail înţeleptul, singurul spaniol în care are încredere, deoarece am trecut în urmă cu 30 de ani la religia sa. Îţi aduc din partea sa salutul menit numai celor învingători şi sunt gata să negociez, în numele lui, un tratat de pace.

Atahualipa îşi încreţi ochii, până ce pupilele lor ajunseră o dungă negru-verzuie, licărind stins în lumina pâlpâindă a opaiţului.

— Singura pace care v-o oferă armata Fiului Soarelui este războiul, señore capitano. Dacă vreţi să continuaţi să trăiţi ca şi

până acum între zidurile cetăţii voastre, va trebui să ne deschideţi drumul către capitala regelui Ferdinand. Să ne fiţi călăuze şi cel dintâi rând de soldaţi în următoarea confruntare.

Peste Piaţa Mauro se lăsa, grea, căldura toropitoare a dimineţii de vară. Către dreapta, dincolo de cele două turnuri ascuţite ale Palatului Pinares, se zărea acoperişul strălucitor de ardezie al Templului Jaguarului, iar în direcţia Porţii Alcazar cele două statui uriaşe întunecate ale lui Hlapa, Zeul Furtunilor şi al Ploilor, se ridicau ameninţătoare, asemenea unor monştri din miturile străvechilor iberi.

Cristofor Columb stătea în marginea Pieţei, la câţiva paşi de atelajul format din două vicune şi patru lame, priponite cu funii grosolane de cânepă de un ţăruş din aramă, înfipt în pământ. Privea uluit la ciudatele construcţii, atât de distonante în mijlocul tuturor acelor clădiri de factură gotică, şi se gândea că nimic nu se mai potrivea cu amintirile sale din urmă cu… Dumnezeule, din urmă cu câte decenii? Cu câte secole? Sau, poate, trebuia să gândească în milenii? Totul era asemănător unui joc ilogic, în care imaginea reflectată în oglindă se spărgea în zeci de cioburi şi, când încercai să o recompui, te trezeai cu cioburi străine în mână, aducând în structura compozită frânturi de imagini care nu păreau să aibă nicio legătură cu celelalte.

Se scutură de amintiri, îşi pocni palmele una de alta şi se răsuci către ceilalţi. Sancho îşi clătină chica de inele albe şi ridică frâul uneia dintre lame. Animalul săltă capul şi-l privi cu ochi întrebători.

— Jupâne, jupâne, ştiai că atunci când moare un om se poate întoarce pe pământ într-o altă formă, ca să-şi ia rămas bun de la sufletele şi lucrurile de care n-a apucat să se despartă? Uită-te la lama asta afurisită cum mă priveşte încă din clipa în care-am intrat în piaţă, de parcă ar vrea să-şi ceară iertare pentru cine ştie ce prostie făcută într-un alt timp… într-o altă viaţă, când îmi va fi fost alături. Poate că o cheamă Maria Alma şi se simte vinovată că m-a dat pe mâna Sfintei Inchiziţii, pentru că am întors crucea cu faţa la perete vrând să fac ceea ce orice bărbat cu virtute îi face unei femei frumoase şi vânjoase, după lăsarea întunericului, când a fost întărâtat de o cană zdravănă de vin şi de muzica unei alăute. Nu-mi place, zău, cum se uită la mine, n-ar fi bine să pornim naiba odată şi să-şi vadă numai de drumul

ei?

Era un fel ocolit de a spune că sosise vremea să plece. Cristofor îşi stăpâni un zâmbet şi le aruncă o privire trecătoare celor doi soldaţi masivi sprijiniţi în lănci, care-şi legănau scuturile rotunde atârnate la şold, aşteptând să ia o hotărâre.

Încă nu-i venea să creadă că Sancho era viu, liber şi la fel de impulsiv ca atunci când îl părăsise în biserică, căutând o cale de salvare. Nu o găsise, soarta se opusese de două ori la rând, dar salvarea venise singură către ei şi fuseseră obligaţi s-o accepte. Fusese de acord să pornească imediat înapoi, poate puţin cam prea grăbit pentru un sol venit să negocieze o înţelegere, dar se temea ca nu cumva o altă *patrulă Canari* să aducă la anchetă pe adevăratul sol maur. Guvernatorul formulase toate pretenţiile pe care le avea în legătură cu viitoarea vremelnică alianţă, apoi îi dăduse un papirus lung pe care un grămătic le aşternuse în spaniolă şi în arabă. Îi spusese că va fi însoţit de doi soldaţi până la graniţă şi că avea să beneficieze de tot ajutorul de care va avea nevoie din partea supuşilor Fiului Soarelui, până la ieşirea din Noul Imperiu. Iar ca semn de supremă bunăvoinţă va avea un slujitor personal, aşa cum o cerea rangul său de căpitan. Bătuse din palme şi, până să apuce să se dezmeticească, dintr-o uşă secretă deschisă fără zgomot într-unul din ziduri, apăruse Sancho, holbându-se uluit la el. Avea căluş în gură şi mâinile îi erau legate la spate.

Atahualipa adăugase că aşteptă răspunsul califului peste exact zece zile. Dacă nu avea să primească niciun semn, cetatea maură urma să fie considerată inamică şi drumul spre nord al armatelor sale avea să facă o mică abatere prin nord-vest. Ieşise cu paşi majestuoşi, dar nu înainte de a azvârli pe masa uriaşă o pungă din piele doldora cu dubloni de argint. Când îl dezlegase, Sancho ţipase, îl luase în braţe şi dăduse ocol sălii chicotind şi ţopăind. Îi spusese că numai cu câteva clipe în urmă fusese sigur că îl duc la moarte şi făcuse testamentul în gând.

Iar acum se găseau împreună în Piaţa Mauro, după o noapte petrecută într-o încăpere somptuoasă, care le servise şi de cameră de zi, bucătărie şi dormitor. Ridică fruntea şi privi către cerul senin, în mijlocul căruia soarele părea un ochi de aur alb, clocotitor. Nicio pasăre nu se avânta în albastrul pur, niciun tril nu se auzea de nicăieri, ca şi cum cuceritorii aduseseră cu ei

vreo molimă care le exterminase pe toate. Poate că şi aduseseră, îşi spuse Cristofor, strecurată în grăunţele lor galbene de porumb sau în legumele acelea de culoare roşie, uşor acrişoare, cu zeamă multă, pe care le mâncau la orice masă.

— Cred că ar trebui să mergem, se arătă de acord. Eşti sigur că te-ai îngrijit de toate?

— Aşa cum sunt sigur că respir, jupâne, ce naiba, când a fost Sancho uituc vreodată în privinţa propriei vieţi?

Se căţărară pe lame, mai întâi ei, apoi soldaţii care legară funiile vicunelor de samare, şi se îndreptară spre nord. Uliţele îşi păstraseră îngustimea de odinioară, chiar şi după ce majoritatea fuseseră mistuite de incendiul devastator cu care culminase victoria soldaţilor *încă.* Înaintau în şir, unul în spatele celuilalt şi aproape că atingeau pereţii văruiţi cu umerii. Ici şi colo, câte un portal sau câte o arcadă de fereastră spărgeau netezimea zidului, dar dincolo de ele nu se zărea nimeni. Îşi aminti că, pe vremuri, la ora aceea, uliţele viermuiau de oameni, iar prin ganguri se jucau copii slăbănogi, cu ochi strălucitori şi aproape dezbrăcaţi. Îl întrebă pe Sancho ce se petrecuse cu ei.

— Ce să povestesc? Astea nu-s lucruri de povestit, jupâne. Războiul e război şi-n el mor oameni, asta e tot. Nu ţi-am spus că majoritatea bărbaţilor au pierit în luptă? Că femeile, bătrânii şi copiii rămaşi în viaţă au trebuit să se supună noilor legi? Femeile se duc dimineaţa în atelierele din Palatul Guvernatorului şi ţes haine pentru soldaţi, sub supravegherea unui *yana.* Dacă nu reuşesc să toarcă şi să însăileze norma stabilită, sunt biciuite şi închise într-o cameră întunecoasă până a doua zi, când o iau de la capăt. Iar copiii… Cu ei, jupâne, e o poveste încă şi mai tristă. Sunt duşi în curţile interioare ale Palatului şi puşi unii să facă antrenamente militare, alţii să alerge ca să-şi fortifice corpul pentru a fi transformaţi când vor mai creşte în *chasqui,* un fel de curieri-alergători, care asigură transmiterea ordinelor către corpurile armatei *încă* de-al lungul teritoriilor cucerite.

— Nişte copii?! se miră Cristofor şi trase de funia-căpăstru pentru a ocoli o groapă plină cu apă urât mirositoare. Reuşi să treacă pe alături, dar umărul său drept şterse o bună bucată din zid. Fac curieri din nişte copii?

Sancho pufni enervat:

— Din nişte copii, ei da, ce e aşa de greu de priceput? Vreau să spun că au o anumită ştiinţă secretă de a merge pe jos, care nu poate fi înţeleasă de nicio minte europeană. Cine s-a întâlnit pe drumurile dintre aşezări cu un *casqui* a căzut în genunchi, s-a închinat şi a strigat că diavolul a apărut pe câmpiile andaluze. Poate că asta şi sunt, jupâne, Dumnezeu să mă ierte! Poate că i-au transformat în mici diavoli. Par că plutesc deasupra pământului, iar picioarele li se mişcă atât de repede, că nu pot fi urmărite cu privirea. Ţin ochii închişi şi dau din buze îngânând un fel de descântec sau de vrajă. Nu se trezesc din starea asta până ce nu ajung la destinaţie şi mulţi zic că pot să înainteze mai repede decât un cal în trap.

Ieşiră într-un loc viran, unde mai mulţi bărbaţi, dezbrăcaţi până la brâu, săpau o groapă mare, sub supravegherea câtorva *yana* înarmaţi cu tăbliţe de lut ars şi a unui grup de soldaţi ce stăteau trântiţi la umbra unor tufişuri de dafin. Câţiva se opriră pentru o clipă şi îi urmăriră lung din priviri. Îi ocoliră şi intrară pe altă uliţă, formată dintr-o mulţime de trepte, care coborau spre dreapta. Animalele se angajară pe scări fără nicio ezitare, de parcă toată viaţa lor nu ar fi făcut altceva decât să urce şi să coboare trepte.

— Şi tu, Sancho, crezi aşa ceva?

Bărbatul îşi scutură chica albă şi pufni din buze.

— Nu e vorba de ceea ce crede Sancho, stăpâne. Fiii Soarelui au venit pe pământurile noastre cu o mulţime de taine, care par să ţină de vrăjitorie. Bărbaţii noştri cioplesc pietrele din care se fac marile construcţii şi le lasă pe toate adunate într-un singur loc, risipite pe pământ. A doua zi, toate, indiferent câte blocuri au fost, absolut toate sunt netede ca foaia de papirus, în aşa fel încât nu poţi strecura lama cuţitului între ele, atunci când le aşază una peste cealaltă pentru a ridica zidurile. Nu folosesc niciun fel de mortar, oricât de înalte ar fi construcţiile. Şi le-ai văzut cât de rezistente sunt.

Poarta dinspre nord fusese dărâmată aproape în întregime, iar casele şi depozitele care altădată se întindeau până la câteva zeci de paşi de ea deveniseră cenuşă. Un câine slăbănog amuşina deasupra unui morman de resturi de lemn şi de cârpe, fără să-i bage în seamă. Nu mai exista decât un picior de zid, din spatele căruia îşi făcură apariţia câţiva soldaţi, cu săbiile în teacă şi cu mâinile încrucişate la piept. Se uitară cu atenţie

peste permisul de trecere, scos de la brâu de către unul din cei doi paznici, schimbară câteva cuvinte cu aceştia, apoi le făcură semn să pornească.

Drumul vechi de pământ care lega Barrameda de Malaca dispăruse, constată uimit Cristofor. În locul său, se întindea o alee lată din dale de piatră, care tăia drept câmpia din faţă şi se pierdea la orizont, într-una din meandrele pe care panglica albastră a râului Guadalete o făcea în direcţia vârfurilor îmbrăcate în zăpadă ale Fronterei. Sancho dădu un ghiont lamei şi animalul porni cu pas vioi înainte. Cristofor făcu acelaşi lucru şi constată că a călări o lamă era un lucru mult mai uşor decât acela de a te menţine în şaua unui cal. După un timp, marginea oraşului se pierdu în spatele unei văluriri a terenului. Câmpiile din jur erau aproape uscate şi doar ciulini uriaşi punctau pustietatea din jur.

Merseră fără pauză, până ce soarele trecu de amiază şi drumul se apropie la numai câteva aruncături de suliţă de râu. Atunci, Sancho îşi opri animalul, se răsuci către el şi-l întrebă dacă nu ar fi indicat să facă o pauză, ca să mănânce câte ceva. Ridică din umeri:

nu-i era foame, dar o oprire ar fi fost binevenită, ca să li se mai dezmorţească oasele.

— În regulă, să facem un popas şi să lăsăm animalele să se adape.

Sancho strigă câteva cuvinte către însoţitori şi le făcu semn cu degetul mare îndreptat spre pământ. Coborâră şi unul din soldaţi legă toate animalele la un loc, de un ţăruş, pe care-l bătu în pământ, alături de drum. Celălalt scoase samarele de pe vicune şi se apucă să ţesale lamele cu un fel de pieptene de bronz, cu dinţii rari. Sancho dezlegă un samar, scoase din el o taşcă din piele şi o aduse la picioarele lui Cristofor, se aplecă şi o cercetă din priviri.

— Pastramă de capră, mârâi celălalt, în timp ce aşternea pe jos o pătură aspră de lână, colorată în dungi negre şi roşii. Pe corabie trebuie c-ai avut adeseori parte de asemenea ospeţe, nu?

Se aşeză fără să răspundă. Scoase pumnalul din teacă, tăie o bucată din carnea bătucită şi începu să tragă cu dinţii de ea, în timp ce Sancho scotocea încă prin măruntaiele taşcăi. Soldaţii Marelui Inca cărau apă de la râu în burduf şi le dădeau lamelor

să bea. În cele din urmă, Sancho icni mulţumit şi extrase dintre bucăţile de carne o ploscă de lemn.

— Vino niţeluş încoa’, diavole, zise el. Ce tot faci acolo, în fundul straiţei, pe întuneric? Ieşi la lumină şi ne bolboroseşte şi nouă câte ceva despre podgoriile de altădată din jurul Barramedei, la licorile cărora veneau să se adape vestiţi hidalgo din întreaga Andaluzie. În sănătatea ta, stăpâne!

Scoase dopul, cu un mic pocnet, trase un gât zdravăn, râgâi, apoi i-o întinse. Cristofor o luă, aşteptă câteva clipe să termine de înghiţit carnea sărată şi puternic usturoiată, apoi duse plosca la gură.

— Parşivă e viaţa asta! spuse încet Sancho şi îndesă în gură un dumicat mare. Parşivă, la fel ca femeile ce-i aşteaptă prin porturi pe marinari, ca să îi ia în cămăruţele lor mizerabile pentru o noapte. Uite, nu mai departe decât băuturica asta. Ce crezi c-au făcut cu ea dragii noştri cuceritori, după ce şi-au înfipt spada în poarta Palatului Senioral din Sanlucar? Au vărsat-o pe toată, fără să guste o picătură, dacă-ţi vine a crede! Au spart butoaiele şi au lăsat licoarea asta minunată să se scurgă în burta nesăţioasă a pământului. Trei zile a mirosit oraşul ca o cramă. Trei zile, bărbaţii noştri, câţi mai rămăseseră în viaţă, au lăcrimat mai tare decât după moartele rude. Apoi, dracii ăştia cu pielea roşietică i-au trimis dincolo de ziduri şi i-au pus să smulgă viţele. Au scos tot, tot. Vai, vai, vai! se văicări el, trântind cu palma pe dala de piatră. Mâinile astea or să fie în veci blestemate. Le vezi, jupâne? Uite-te bine la ele, sunt mari şi asprite de muncă, cum le stă bine unor mâini de muncitor. Dar tare-mi vine să le pun pe butuc şi să le tai cu sabia, când mă gândesc la cât rău au făcut viilor acelea de peste o sută de ani.

— Dar la „Apostolii piliţi” erau mai multe butoaie pline, iar vinul părea destul de bun, îl privi întrebător Cristofor şi-şi tăie o altă bucată de pastramă.

— Acolo sunt ultimele licăriri ale gloriei de altădată, suspină Sancho şi mângâie plosca. Beciul acela exista de sute de ani. Acolo îşi păstrau sfinţii călugări vinul binecuvântat. În faţa primejdiei comune, au dezvăluit tuturor taina binecuvântată. Decât să apuce să verse nenorociţii ăştia licoarea lăsată de Isus să-i cinstească sângele, mai bine s-o bea cei de la care a fost adunată. Aşa că au deschis crâşma şi bărbaţii cu virtute din oraş, atât cât au mai rămas, beau în fiecare seară până cad sub

masă. Trebuie isprăvit totul, până ce nu prinde de veste Guvernatorul.

— Şi banii? Ce se întâmplă cu banii încasaţi de crâşmar?

— Banii?! se miră Sancho. Cine ştie… Poate că îi ia tot Guvernatorul, care ştie ce se întâmplă acolo, dar nu-i pasă, atât vreme cât poate menţine situaţia sub control. Sau poate că asta e una din sursele de câştig a Sfintei Inchiziţii. Poate că vreo organizaţie secretă de rezistenţă îşi pregăteşte armele şi are nevoie de bani. Banii sunt ochiul dracului, ce ne doare pe noi de ei, acum?

Terminară de mâncat, mai gustară o dată din ploscă, strânseră masa şi se pregătiră să urce pe lame. Acestea mestecau alene şi îi priveau cu ochi blânzi. Soldaţii îi aşteptau să urce şi să le dea capetele de funii, care ţineau loc de căpăstru.

— Ei de ce nu mănâncă?

— Ah! Sărmane jupân, uiţi repede cele ce le afli. Nu ţi-am spus aseară că nu au nevoie de hrană şi nici de odihnă? Mestecă frunze de *coca* şi nu mai aud nicio văietare a stomacului sau a trupului. Ca atunci când eşti beat, dar nu prea tare. Dacă te ciupe ceva, nu simţi.

Deşi îţi apare vânătaie. Haide urcă, odată, se face amiază târzie şi n-am ajuns încă la pod.

Porniră în aceeaşi formaţie, ei doi înainte, vicunele la mijloc, iar la spate de tot soldaţii. Din când în când, drumul se răsucea abia simţit către dreapta, părând că se îndepărtează de râu şi că se apropie de munţii mânjiţi cu albastru siniliu. Era însă numai o impresie, aşa cum îi preciză Sancho, după ce înaintară multă vreme în tăcere, fiecare rumegându-şi propriile gânduri. Undeva, nu foarte departe în faţă, se încrucişa cu albia lată a râului şi un pod îşi ridica arcul subţire pe deasupra apelor, unind malurile.

— Asta n-ai mai văzut de când eşti, ori pe unde ai fi umblat în lumea asta, făcu el cu neastâmpăr şi trase de câteva ori cu putere aer în piept. Mmm! Simţi, jupâne, spune, tu simţi parfumul ăsta de flori de portocal şi de tufă de lămâiţă? Ne-apropiem, ne-apropiem de mama apă. Acolo o să pui piciorul pe podul spre Rai.

În aer, se simţea, într-adevăr, un iz tremurător de flori de portocal şi Cristofor strânse din dinţi, încercând să-şi alunge

boarea de lacrimi ce-i împânzise ochii. Nici măcar nu ştia care amintire se zbătuse să iasă spre suprafaţă, agăţându-se de firul indecelabil al parfumului, aceea a primei nopţi în compania Beatrizei pe malul lacului din Valladolid, după ce petrecuse trei zile şi trei nopţi în şa, străduindu-se să ajungă din urmă suita reginei Isabela, sau aceea a după-amiezii toropite de căldură în care, în aerul stătut al camerei de la parter, parfumat de creanga de portocal din vaza de pe hol, căzuse în genunchi în faţa femeii Beatriz Aranda, *protectorul* său, ce-şi aştepta moartea cu mânie şi insolenţă.

Trecură peste alte câmpii, unde singurele fiinţe vii erau şopârlele cu cap galben şi şerpii veninoşi de nisip. Cactuşi înalţi şi subţiri, cu frunze palmate şi ţepi negri, se ridicau spre cer, asemenea unor semne de întrebare. Cristofor se lăsa legănat de mersul potolit al lamei şi încerca să nu permită raţiunii să pornească pe urmele îndoielilor. Singurul lucru de care era absolut sigur era acela că nu era bine să se oprească niciodată prea mult într-un singur loc. Că trebuia să umble în permanenţă pentru a nu le da răgaz celorlalţi să încerce să afle cine este şi de unde vine. Pentru a nu da răgaz umbrei să i se lipească de picioare, aşa cum spusese...

Cine naiba spusese vorba asta frumoasă? Parcă era undeva în largul acelor ape albastre, înconjurat de milioane de alge verzi, de pe spinarea cărora se ridicau în permanenţă pescăruşi albi şi rândunici de mare. Cumva Martin Alonzo Pinzon?

Amintirea timonierului ars de soare, îmbrăcat numai în cămaşă cu mâneci bufante şi în pantaloni marinăreşti până la genunchi, arătând cu braţul drept spre duneta pe care se aşezase un goeland uriaş, îl fulgeră cu atât putere, încât se simţi aproape paralizat. Doamne, trăise cumva în acea lume în care persoana sa era *amiralul mărilor şi oceanelor,* trimisul Majestăţii Sale Prea Catolice Ferdinand şi al Reginei Isabela spre Indiile din visul lor? Sau totul fusese numai o iluzie, chipul iluzoriu al unei lumi de dincolo de o Poartă oarecare? La fel ca şi trecuta lume Amerigon, cu demult risipitele Federaţia Nordică Kansas şi Uniunea Argentiniană Iqueque...

În spate, soldaţii *încă* mergeau tăcuţi şi drepţi, cu privirile pierdute în depărtarea sinilie. Sancho se ridica din când în când în scări, îşi punea palma streaşină la ochi şi scruta orizontul. Dar câmpia andaluză părea interminabilă şi numai susurul vântului

şi tropotul mărunt al copitelor dădeau iluzia vieţii.

Către seară, unul dintre soldaţi strigă ceva spre ei. Se opriră, Sancho sări de pe spinarea lamei şi se apropie de vicune. Urmă un schimb de cuvinte şi de gesturi, soldatul strigă din nou ceva ininteligibil către el, Sancho înjură gros în dialect, apoi dădu din cap şi se întoarse spre el.

— Pauză, mormăi el şi trase pătura de pe animalul de călărie.

— Pauză? Campăm aici?

Sancho se scărpină în cap şi oftă.

— Nu. Doar o simplă pauză pentru periatul şi adăpatul lamelor.

Cristofor coborî la rândul său şi făcu câţiva paşi alături de dalele de piatră. Pământul era tare, uscat şi, pe alocuri, crăpat. Izbi cu vârful cizmei într-un smoc gălbui de iarbă, dar nu reuşi să-l smulgă. Sancho se apropie de el.

— Mi-a albit păru-n cap, jupâne, şi dinţii au început să se clatine. Dar mintea s-a ascuţit tot timpul şi ştii ce-mi spune ea acum, când trupul nu mai ascultă ca altădată de voinţă? Că e bine să pleci capul, ca să nu-l taie sabia ridicată deasupra lui. Iar, când va veni vremea aşteptată, să-l ridici la loc şi să-l repezi în gura celui ce ţine sabia.

— E vorba de un sfat pentru clipa de faţă sau de o atitudine de viitor?

Ridică din umeri. În lumina moale a înserării, părul alb îi dădea un aer halucinant, de sfânt martirizat.

— Pricepe ce vrei. Un lucru e sigur: trebuia să facem o pauză, pentru că aşa cere legea Marelui Inca. La fiecare jumătate de zi, lamele trebuie ţesălate şi adăpate, iar noaptea învelite cu păturile. Toate animalele de călărie aparţin Fiului Soarelui, fiind declarate sfinte, iar moartea vreuneia, din neglijenţă, se pedepseşte cu moartea îngrijitorului. Asta e.

— Asta e, repetă Cristofor şi se uită la soldaţi cum manevrau ţesalele din aramă cu îndemânare şi blândeţe.

Ritualul dură aproape până în momentul când soarele se apropie de limita orizontului, împurpurând întreg cerul către apus. Încălecară, în fine, şi îşi reluară calea. După câteva minute, drumul începu să urce uşor, dar sesizabil. Soldaţii scoaseră un fel de icnet şi spuseră cu voce repezită un fel de litanie. Sancho lămuri că era vorba despre o rugăciune de mulţumire – se apropiau de locul unde urmau să se despartă de

ei şi să se întoarcă în Barrameda.

Într-adevăr, după numai câteva minute de mers, drumul de piatră o coti spre stânga şi râul apăru brusc la două azvârlituri de băţ de ei. Malurile erau foarte scunde, fără pic de vegetaţie. Şi, totuşi, mirosul de flori de portocal şi de lămâiţă izbucni încă şi mai puternic, aproape năucindu-i.

— Simţi, simţi, stăpâne? Ochii lui Sancho scăpărară. Aproape am ajuns la pod. La minunea pe care n-ai mai văzut-o de când eşti.

— Care pod?! se miră apoi Cristofor, privind cu luare-aminte în jur. Nu văd nimic.

— O să vezi, zâmbi tainic celălalt şi-şi duse un deget la buze. Ai numai puţină răbdare. Şi atunci ai să înţelegi de ce spuneam că afurisiţii ăştia de *încă* au adus cu ei câteva lucruri de taină, imposibil de priceput pentru minţile noastre europene.

Continuară să înainteze. Drumul se apropia din ce în ce mai mult de apa albastră şi transparentă, care făcea praguri de spumă în jurul pintenilor de stâncă, ieşiţi din adâncimi, asemenea unor colţi de animal sălbatic uriaş, adormit cu gura căscată, sau se răsucea în vârtejuri vineţii spre mijlocul albiei, acolo unde curentul îşi schimba direcţia, în funcţie de gropile ascunse sub mâlul gros de pe fund. Guadalete era foarte lat în acel punct, malul opus zărindu-se ca o dungă gălbuie. Şi, fără de veste, calea de piatră se răsuci spre dreapta şi se opri chiar pe buza malului.

Se opriră din nou. Soarele se topise pe jumătate dincolo de linia îndepărtată a Fronterei. Aerul prinsese să se răcească. Sau poate că era vorba de curentul de deasupra apei, se gândi Cristofor şi coborî ascultător, văzând semnul soldatului. Celălalt se apropie de vicune, luă samarele de pe spinările lor şi veni spre lamele lor.

— Aici, şopti Sancho după un scurt răgaz. Pe frunte îi curgea un fir de transpiraţie. Aici, va avea loc minunea. Puţini sunt cei cărora li s-a permis s-o vadă. Stăpâne, eşti un om însemnat, dacă Atahualipa ţi-a dat dezlegare pentru aşa ceva.

— Eu nu văd nicio minune, ridică din umeri Cristofor şi se apropie de marginea apei. Va trebui să trecem prin vad? Mi se pare destul de adâncă aici. Poate că ar mai fi trebuit să înaintăm puţin…

Exact atunci cei doi soldaţi terminară de transferat poverile,

luară funiile de care erau legate cele două vicune şi lamele şi le traseră mult înapoi pe drumul de dale, după care bătură un ţăruş şi le legară mănunchi în jurul lui. Reveniră pe malul apei, îşi spălară palmele şi faţa, spuseră o rugăciune scurtă, cu faţa îndreptată spre nord, după care începură un fel de dans ciudat, pipăind aerul spre stânga şi spre dreapta în jurul lor, de parcă ar fi căutat vreo fisură sau vreo gaură în peretele nevăzut al cerului.

Nu se auzea decât fâşâitul apei ce curgea repede la vale şi izbitura vreunei copite pe piatră. Cristofor îşi încordă privirile, străduindu-se să vadă ceva, dar aerul era mai transparent decât un vis şi mişcările haotice ale celor doi i se păreau gesturile unor nebuni. Întoarse capul spre tovarăşul său. Sancho se uita la ei cu o încordare extremă, apropiată de extaz.

— Sancho?

— Sst, stăpâne! Palmele lor pipăie minunea. Şi nici acum nu reuşesc să pricep cum o fac, deşi totul pare atât de simplu.

— Ce naiba să facă, Sancho? Eu nu văd decât râul şi doi soldaţi loviţi de dambla, care par că vor să se caţere la cer pe o scară de aer, dar nu-i găsesc treptele.

Văzduhul mirosea din ce în ce mai tare a flori de portocal. Şi, dintr-odată, soldatul din stânga îşi zăngăni scutul prins la şold şi înţepeni cu mâna stângă ridicată undeva foarte sus. Celălalt îşi abandonă jocul ciudat, se apropie grăbit, întinse ambele mâini, le împinse peste palma celuilalt şi… Cristofor văzu limpede cum degetele îi dispar în aer până la încheietură.

— Ce naiba se…?

— Minunea, jupâne! şopti Sancho. Se deschide podul.

Mai întâi, apăru o linie verzuie, uşor fosforescentă, apoi linia se întinse până la cer, despicând lumea ca lama unui cuţit, şi, printre pocnetele uşoare ce împânziră aerul, speriind animalele, imaginea tremurătoare a unui pod curb mătură aerul, unind ţărmurile. Un arc uriaş din piatră albă, cu un picior sprijinindu-l exact la mijlocul curburii graţioase, se fixă în realitate, chiar în clipa în care soarele se rostogoli dincolo de crestele îndepărtate, lăsând stelele să vibreze pe bolta încă azurie.

Cristofor înghiţi în sec şi întoarse capul spre locul unde se găsea sluga sa, dar Sancho ajunsese deja la picioarele podului şi îi pipăia, cu încântare şi spaimă, cele două sculpturi zoomorfe, din piatră galbenă, care te întâmpinau la intrare.

— Sunt spiritele bune ale podului, jupâne! strigă el. Vom avea noroc, o să vezi, dacă nu, în locul nereidelor astea chipeşe ne-ar fi aşteptat nişte tritoni posomorâţi şi bărboşi, iar atunci nemernicii ăştia de *încă* ne-ar fi sfârtecat cu suliţele şi ne-ar fi oferit pradă râului. Hai, ce mai stai, ne aşteaptă marea aventură, s-o întâmpinăm cum se cuvine!

IV. Lacul blestemat

„Am întins mâna spre creangă
pentru a scutura deasupra capului meu
răcoarea divină şi groaza a deschis o
arteziană care curge tulbure – chiar
dacă nu mă voi îneca apa mă va
putrezi de viu!”
Fântâna arteziană însângerată

Stelios Gheranis

Era un pod adevărat, dintr-o piatră netedă ca o piele bine tăbăcită, de un alb lăptos. Deşi peste zi fusese foarte cald, piatra era rece, constată Cristofor şi se ridică în picioare. Erau chiar la mijlocul podului, pe partea cea mai ridicată a curbei. Sancho se holba la apa îndepărtată, a cărei albie se zărea din loc în loc, în apropierea malurilor, acolo unde fundul nisipos urca spre suprafaţă, făcând să crească presiunea curenţilor şi împiedicând creşterea plantelor.

Era un pod adevărat, iar ei se aflau deasupra apei, în drum spre celălalt mal. Un pod care n-ar fi trebuit să existe, se enervă el şi izbi cu palma în marginea lată, rotunjită spre interior. Cum să scoţi un obiect material din aer? Şi, mai ales, cum să-l bagi la loc, în ascunzătoarea lui invizibilă, pentru a-l feri de ochii celorlalţi?

— Sancho, tu pricepi ceva? De unde naiba a apărut afurisitul ăsta de pod?

— Stăpâne, se răsuci el, privindu-l cu duioşie, m-am gândit la chestia asta până mi s-au aprins creierii şi de atunci am hotărât să mă minunez numai şi să nu mai încerc nicio explicaţie. Pur şi simplu, asta e. Ridici mâinile, pipăi aerul, tragi de ceva invizibil şi hop! — se crapă văzduhul şi apare podul. Noi trecem dincolo, apoi ei vâră labele lor groase în crăpătura de aer şi meşteresc

ceva, podul se retrage în carapacea lui, mai iute ca un vis, crăpătura se închide şi gata. Ce atâtea explicaţii şi filosofie! Las-o baltă, jupâne, altminteri păţeşti ca mine, înnebuneşti, nu alta…

Pe malul din urmă, cei doi soldaţi aşteptau răbdători să-şi reia drumul şi să ajungă dincolo. Dădu din umeri: ridici mâna, cauţi o fisură de aer, tragi cu degetele prin ea… îşi dădu seama că exista ceva care nu mai era exact ca înainte. Se pipăi pe faţă. Simţea atingerea degetelor în mod normal. Îndreptă mâna cu palma în sus. Îşi vedea normal degetele, liniile din palmă, crestătura de sabie de sub inelar. Îşi muşcă buza de sus şi durerea îl anunţă că nu aici trebuia căutat.

— Sancho, nu crezi că se întâmplă ceva deosebit, cum să-ţi spun, cumva, aiurea? Ceva ce se petrece altfel, dar nu pot să înţeleg ce.

— N-avem greutate, asta e, zâmbi el ciudat. Stăm cu picioarele pe piatra asta, care nu e piatră, dar nu cântărim nici cât pipa crâşmarului. Parcă e o glumă proastă, nu, jupâne? Dar nu e. Uite, dacă te împingi mai tare cu picioarele în pod, te ridici atât de sus, încât o să-ţi vină rău şi n-o să ştii cum să faci să te mai întorci.

— Orice experienţă care te învaţă ceva merită încercată.

Îşi holbă ochii, făcând o mutră de om uimit. Dădu din mâini speriat şi se apropie cu doi paşi.

— Ţi-ai pierdut minţile? Don Cristofor, dacă n-ai zburat ca o vrabie până acum, n-are niciun rost să încerci tocmai acum, deoarece aici faptele nu stau sub controlul nostru. Priveşte şi ia aminte!

Vârî mâna în punga de la şold, scoase o monedă de aur, se uită atent la ea, ca şi cum ar fi vrut să şi-o întipărească în minte pentru totdeauna, o sărută şi o azvârli în aer. În primii metri, discul micuţ şi strălucitor se înălţă ca o monedă normală, dar… nu se opri acolo unde ar fi fost normal să se oprească, ci continuă să se ridice. Chiar în clipa în care Cristofor crezu că o s-o piardă din vedere, se auzi un plesnet şi o scânteiere puternică aprinse o steluţă de o clipă deasupra podului.

— Ah-la-la! făcu Sancho. Stăpâne, diavolul însuşi, dacă există, s-ar cruci în faţa unui asemenea lucruşor. Mai vrei să ştii ceva?

Cristofor înghiţi în sec. Un fior îi urca de-a lungul şirei spinării, dar nu voia să se lase dominat de panică.

Nu cumva dorm, se întrebă pentru o clipă, şi visez că sunt în această lume stranie, care nu mai seamănă decât foarte puţin cu lumea mea? Pentru că numai într-un vis legile generale care domină materia şi spiritul nu mai sunt sau nu mai par aceleaşi, ci prezintă forme alterate, stranii şi imposibile.

— De unde ştii tu atâtea lucruri, omule? Dacă toate astea s-ar fi petrecut în vechea Spanie, aş fi crezut că eşti iscoada Sfântului Ordin şi că ai organizat totul ca să mă demaschezi ca vrăjitor sau ca necredincios…

Sancho pufni în râs şi-şi îndreptă spatele.

— Aha, zise el, începi să înţelegi cum stau lucrurile. Hai s-o lăsăm baltă, jupâne, nu avem timp pentru poveşti. Pe malul celălalt ne aşteaptă nerăbdători alţi soldaţi, care ne vor însoţi spre graniţă, aşa cum sună ordinul Guvernatorului.

— Ba nu mă mişc de aici, se enervă el, până ce nu aflu cum de le ştii pe toate astea, fără… Recunoaşte, Sancho, ai mai trecut prin locurile astea, nu faci decât să te întâlneşti cu lucruri deja văzute.

Sancho clătină din cap, asemenea unui om intrigat, se apropie cu un pas şi-i puse o mână pe umăr. Avea pe chip o expresie de uimire şi, cumva, de spaimă.

— Ţi-am mai spus, jupâne, că Sancho are în el un pui de diavol, pe care-l cheamă tot Sancho. Dar Sancho cel dinăuntru nu vrea să-i lase pe alţii să-i conducă viaţa cum vor ei. E prea scumpă şi prea scurtă linia ce i s-a dat s-o ducă, împreună cu mine, aici, pe pământ, şi atunci se revoltă împotriva ordinii deja existente şi face tot felul de drăcii, fură tot ce-i cade sub ochi, ucide pe cine i se împotriveşte, trage cu coada ochiului spre lucrurile interzise… Aşa am aflat multe, foarte multe secrete, chiar dacă nici nu ştiu şi nici nu pot să le folosesc pe toate.

— Un secret ca ăsta nu-l afli numai trăgând cu coada ochiului! Crezi că sunt copil mic, Sancho? Ori ai impresia că vorbeşti cu vreunul din amicii tăi de pahar din cârciuma subterană?

Bărbatul cu chica creaţă şi albă izbucni în râs şi-şi pocni cu putere palmele una de alta.

— Ai băgat de seamă, jupâne? Chiar mă întrebam când naiba ai de gând s-o faci. Bine-bine, nu mai încerc nicio coţcărie, poţi să crezi asta, promite Sancho, singurul palicar cu onoare de pe întreg regatul bătrânei Spanii. Să spunem că ştiu toate astea şi încă multe altele pentru că am fost lăsat să le văd.

Cristofor Columb se înţepeni pe picioare, de parcă s-ar fi temut să nu-şi ia zborul pe neaşteptate, la o pulsaţie mai accelerată a sângelui. Un fir de spaimă îi zvâcnea în viscere, nereuşind să se înfiripeze cu totul şi să-i cotropească raţiunea.

— Eşti un trădător! Un vândut duşmanului… Mi-e scârbă de mâna pe care ţi-am strâns-o noaptea trecută şi mi-e ruşine că m-am lăsat păcălit de un… de un…

Nu-şi mai găsea cuvintele şi, ceea ce era încă şi mai rău, nu ştia ce trebuia să facă în clipele imediat următoare. Să-l ocolească, să coboare podul şi să pornească de unul singur pe drumul de dincolo? Cât de singur îl vor fi lăsat soldaţii de pază şi palicarul? Sau să-şi ia avânt şi să sară cât mai sus posibil, profitând de această stranie absenţă a gravitaţiei? Dar atunci unde urma să se încheie saltul şi nu cumva lumina şi sunetul ce marcaseră dispariţia monedei reprezentau un semnal de alarmă, anunţând un pericol necunoscut?

— De un palicar, jupâne. Dar nu-i adevărat, nu sunt acel trădător pe care îţi închipui că l-ai descoperit.

— Vrei să mă înşeli din nou, dar nu-ţi va merge! ţipă Cristofor enervat. La naiba, numai aşa se explică brusca ta apariţie, în buricul nopţii, chiar atunci când aveam nevoie de cineva, care să mă scoată din încurcătură… felul în care ai reuşit să pătrunzi în închisoare… cum ai reuşit să scapi cu viaţă din mâinile soldaţilor *încă.*

Sancho zâmbi ironic şi îşi ridică sprânceana dreaptă. Trăsăturile aspre şi regulate ale feţei păreau cizelate în lemn de cireş negru.

— Mai ai şi alte descoperiri, jupâne? Dacă nu, hai să coborâm în partea cealaltă, deoarece, sincer să fiu, nu ştiu ce naiba se întâmplă când cineva se opreşte, aşa ca noi, atâta timp pe mijlocul unui pod care urmează a fi împachetat şi trimis în neant. Asta nu mi-a spus nimeni, dar zău că nici nu sunt amator să încerc pe pielea mea.

— Lasă blestemata de învârteală în jurul cuvintelor! ţipă din nou Cristofor, scos din fire. Eşti sau nu din tabăra lor?

— Dacă există 77 de feluri de nebunie, după cum am auzit, atunci ăsta e al şaptezeci şi optulea. Ei bine, nu vreau să cercetez ce se află în lumea de dincolo de peretele de aer. Nu sunt trădător, jupâne, ci numai un amărât de spion.

— Spion?! se bâlbâi uluit celălalt. Spionul cui?

— Al lui Ignacio de Ipina personal. Dar sunt convins că numele ăsta nu-ţi spune nimic ţie, cel plecat de atâta vreme peste mări. Al conducătorului Sfântului Ordin, dacă asta te face mai liniştit.

— Dumnezeule, am nimerit din lac în puţ! Cristofor se trase un pas înapoi şi apucă bordura podului cu mâna stângă. Am scăpat din mâinile unor nebuni care vor să cucerească lumea, ca să nimeresc în mâinile celor care vor să cucerească lumea spiritului. De asta mi-ai făcut acele confesiuni, în tavernă? Voiai să scoţi de la mine câtă necredinţă creştină a acumulat spiritul meu pe drumurile de ape, departe de biserică şi de preoţi?

— Dacă asta-i interesa pe Marele Inchizitor, acum erai deja mort şi îngropat la doi metri sub pământ. Asta presupunând că blestemaţii ăştia roşii nu te vor fi ars şi nu-ţi vor fi împrăştiat cenuşa în cele patru vânturi. Nu, jupâne, îţi promit că vei afla tot ce te interesează, dacă vrei să mă asculţi şi să coborâm pe malul celălalt.

Cristofor privi neajutorat la cerul aproape întunecat de deasupra. Baionetele reci ale stelelor ţeseau o pânză imaterială de sclipiri. Teama aceea din măruntaie se zbătea din ce în ce mai tare, încercând să scoată capul şi să urce spre creier.

— Nu! scutură el din cap. Nu plec nicăieri, până nu aflu tot, mă auzi, Sancho? Tot, tot.

— În cazul acesta… Sancho ridică din umeri. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putere. Cucernicia-Sa va înţelege, cu siguranţă că nu am avut altă soluţie. Rămâi, dacă asta ţi-i voia, Sancho vrea să trăiască încă în această lume, aşa strâmbă şi nefericită cum este ea. Diavolul acela mic dinăuntrul lui nu este încă pregătit să părăsească trupul care l-a protejat până acum şi vrea ca Sancho cel mare să plece. Să ai parte numai de bine, jupâne!

Se răsuci pe călcâie şi plecă. Pur şi simplu, plecă spre capătul celălalt al podului, lăsându-l nemişcat şi plin de nehotărâre. Şi dacă, de această dată, îi spusese adevărul? îşi umezi buzele şi privi din nou spre cei doi soldaţi. Aşteptau neclintiţi, ca două mici semne de întrebare, rezemaţi în lemnul suliţelor. Se strâmbă, îşi flexă pumnii de mai multe ori şi începu să alerge în urma celuilalt.

Îl ajunse aproape de ieşirea de pe puntea curbă. Când trecură pe lângă făpturile zoomorfe din piatră galbenă, Sancho întinse palma dreaptă şi o mângâie pe obraz pe cea mai apropiată.

— Nu ţi-am spus, eu, jupâne, că nereidele astea or să ne

poarte noroc?

Coborâră pe pământ şi merseră cu paşi repezi către drumul de dale, al cărui contur de-abia se mai zărea în întuneric. Se opriră chiar în punctul unde dalele începeau să urce spre spinarea abia ghicită a unui deal. Aşteptară o vreme, dar podul continua să stea nemişcat, licărind slab într-o lucoare verzuie, în noaptea din ce în ce mai adâncă.

— Poate că nu vor să-l plieze în ascunzişul său decât după ce vor fi siguri că ne-am îndepărtat, presupuse Cristofor tremurând. Nu-i văd însă pe ceilalţi soldaţi din escortă.

— Nici eu nu-i văd, se miră Sancho, aplecându-se în faţă, ca să se uite mai bine. Dar podul, stăpâne, podul trebuia să dispară imediat. Să mai stăm puţin.

Continuară să aştepte în tăcere. Se făcea din ce în ce mai răcoare şi Cristofor ştiu că nu curentul apei era cel care aducea cu sine frigul pătrunzător şi uscat. Stelele licăreau din ce în ce mai mari şi mai strălucitoare pe bolta în care pământul părea că se îngropase cu totul. Mirosea vag a trupuri nespălate, a mentă şi a nisip umed. Într-un târziu, se hotărâră să plece şi să se îndepărteze de malul apei, în căutarea unui adăpost. De la întâlnire nu lipseau numai soldaţii, ci şi animalele de transport, păturile şi alimentele.

Merseră multă vreme în tăcere, trăgând cu urechea la zgomotele pământului şi încercând să zărească prin beznă conturul a ceva cunoscut, care să le slujească drept adăpost. Când aproape nu-şi mai simţiră picioarele de oboseală, găsiră câteva tufişuri de oleandru într-o scobitură a dealului, se apropiară, rupseră crengi, îşi înjghebară un fel de culcuş şi se întinseră spate la spate, încercând să se încălzească unul pe celălalt. Cristofor adormi aproape imediat, fără să simtă foiala neliniştită a celuilalt şi fără să-i audă mormăielile nedumerite.

Când deschise ochii, soarele se ridicase de două suliţe pe cerul purpuriu al răsăritului. În văzduh, pluteau vălătuci străvezii de ceaţă lăptoasă, ascunzând fluviul şi drumul. Îşi simţi spatele rece şi împunse cu cotul, dar acolo nu era decât o creangă, care foşni stins. Se săltă pe braţe şi cercetă cu privirea terenul din jur.

Aşa cum percepuse încă de azi-noapte, se găsea pe coasta domoală a unui deal. Tufele de leandru crescuseră într-un fel de scobitură adâncă, rotunjită la partea superioară, asemenea unei

linguri. Îşi încordă în zadar ochii, încercând să zărească fluviul ce nu putea să fie prea departe, cu toate că în noaptea ce abia se scursese avusese impresia că merseseră o veşnicie.

Auzi un zgomot de crengi frânte dinspre dreapta, acolo unde tufele făceau o burtă lunguiaţă, aproape astupând conturul dealului. Se răsuci exact la timp pentru a-l vedea pe Sancho aterizând pe fund. Venise în fugă de undeva de deasupra cavităţii, alunecase pe iarba plină de rouă şi se rostogolise până în apropierea sa.

— Bate vânt de aventură, zise el şi se ridică, scuturându-şi turul pantalonilor. Nu ştiu cum se face, dar întotdeauna când mi se întâmplă, bate numai dinspre nord.

Se opri o clipă, îl fixă îndelung pe Cristofor Columb, care nu apucase încă să se ridice de jos, şi ţistui printre dinţi.

— Ce naiba faci, jupâne, dormi atât de adânc, încât bravii soldaţi ai Marelui Inca ar putea toca pe spinarea dumitale câţiva buni creştini cu popi cu tot şi tot nu ai simţi mare lucru.

Cristofor îşi simţi gâtul uscat şi aspru, de parcă ar fi fost frecat cu o bucată de şmirghel. Se întinse din toate încheieturile. Ceaţa se răsucea în jurul trupurilor lor, făcând să dispară ba o mână, ba un picior.

— Ai auzit ceva nelalocul său?

— Auzit şi văzut, dădu din cap celălalt şi se aşeză pe iarbă. Trase de vârful unei cizme, se uzmi de câteva ori, reuşi să o scoată şi o scutură. Nu avea ciorap, ci numai o manşetă din piele, care se oprea deasupra rotulei. O afurisită de pietricică, explică, mi-a făcut iad drumul până aici. Se încălţă la loc. Acum e ceva mai bine. Jupâne, e exact cum am spus, suflă un vânt de aventură nemaipomenit. Când nu dăduse bine geana zorilor şi stelele erau încă pe muchea dealului, am auzit ţipătul unei vicune. Trebuie să ştii că animalul acesta de cărăuşie este foarte bine dresat. Poate să care greutăţi de câteva ori mai grele decât propriul său corp, poate să umble pe terenuri oricât de prăpăstioase, poate trece prin râuri adânci şi vijelioase fără să se încăpăţâneze, cum fac măgarii noştri şi chiar şi caii. Au un singur păcat: se sperie de şerpi. Atât de mare le este teama, încât ţipă asemenea unui om şi o iau ca nebunele la goană, atunci când întâlnesc vreunul.

Asta dacă nu cumva acesta apucă să le muşte între timp. Ei bine, sunt sigur că urechile mele au auzit ţipătul unei vicune

speriate de şarpe.

Tăcu. Apoi, după câteva clipe:

— M-am târât din tufiş până pe muchea dealului. Credeam că ar fi putut să fie soldaţii ce trebuia să ne aibă în grijă. Dar întunericul era încă prea gros. Am coborât toată panta, fără să descopăr nimic. Dincolo era o albie secată de râu, cu bolovani ascuţiţi, unde mi-a şi intrat în cizmă afurisita aia de pietricică. Am găsit vicuna în spatele unui stei care pe vremuri, când apa curgea înspumată prin albie, va fi fost o insulă lipsită de vegetaţie. Era moartă, muşcată de muşchiul pieptului de colţii unui şarpe. Corpul acestuia l-am descoperit câţiva paşi mai încolo, retezat în două. Urechile nu mă înşelaseră, stăpâne. Şi, ce e mai rău, am priceput repede că soldaţii aceia nu ne căutau pe noi.

Cristofor se scotoci prin buzunare. Dar tabachera de argint rămăsese pe navă. Înghiţi saliva amară ce-i umpluse gura la gândul că ar fi putut trage fie şi numai un singur fum. O ţigară, ar fi dat orice pentru o ţigară! Oare lumea în care se întorsese avusese vreme să deprindă păcatul dulce al fumatului? îşi strânse braţele în jurul umerilor.

— Atunci pe cine?

— Habar n-am. Sancho ridică mâna, smulse o frunză de pe creanga cea mai apropiată, o mototoli între degete şi o aruncă departe de el. Erau o mulţime, se vedea clar după numărul urmelor, nu un corp de armată, dar sigur un fel de avangardă sau de ariergardă. Multe, foarte multe vicune şi chiar oile alea foarte lânoase, numite guanaco. Veneau exact din direcţia înspre care mergem noi, stăpâne şi înaintau cam spre sud-vest. Nu ştiu exact, deoarece nu m-am mai ostenit să le iau urma. Ceea ce mi s-a părut cu totul ciudat, în afară de faptul că nimeni nu avea habar despre deplasarea vreunei armate într-o zonă cucerită şi pacificată, este şarpele.

— Şarpele?

— Ei, da, şarpele. Era lung de tot, gros ca pe braţ, negru, galben şi verde, cu un corn pe cap şi o glugă lăţită în jurul capului, aşa cum n-am mai văzut niciodată pe la noi. Şi nicăieri în altă parte, pe unde m-au purtat picioarele astea două, la vremea când eu eram mai tânăr şi cu sânge înflăcărat, iar ele aveau mai puţine bătături şi degetele mai puţin cocârjate.

Porniră atunci când soarele ajunsese aproape de crugul bolţii. Cerul era perfect senin, cu excepţia câtorva nori albi, de mărimea unor monede de un ducat pe cerul dinspre răsărit. Urcaseră, mai întâi, spre vârful colinei, de unde Sancho îi arătase albia fostului râu, apoi schimbaseră direcţia spre răsărit. Munţii Jerez de la Frontera îşi iţeau din ce în ce mai vizibil colţii de fierăstrău în direcţia soarelui-răsare. Drumul de dale vălurea asemenea unei marame, dispărând dincolo de coasta împânzită de ierburi.

Coborâseră dealul, înaintaseră o vreme fără să spună un cuvânt, apoi se opriseră. În faţă, drumul era distrus cu sălbăticie pe o lungime de mai multe sute de picioare, dalele erau scoase cu totul din pământ, cele câteva tufe de leandru şi de sicomor, crescute la întâmplare ici şi colo, arătau de parcă ar fi fost transformate în ruguri, iar pământul era copt în adâncime, ca şi cum un pârjol ar fi ars vreme de mai multe zile tot cuprinsul de sub cer.

Se opriră pe o înălţime, pentru ca să poată avea sub ochi întreg orizontul, atât spre răsărit cât şi spre apus. Fluviul rămăsese o simplă linie cenuşie, bântuind spre miazăzi ca un şarpe năuc. Se înmulţiseră oleandrii, cactuşii, spinii-de-mare şi iarba-grasă. Păsări cenuşii, mici cât pumnul, se ridicau deasupra liniei orizontului şi îşi scoteau trilurile triste către obrazul galben decolorat al soarelui. Sancho scoase din carâmbul cizmei un sul legat cu o fâşie subţire de piele, îl desfăcu, alese câteva bucăţele, care semănau cu nişte frunze de piper, şi i le întinse, da, erau chiar frunze, frunze de coca, îl lămuri acesta într-un târziu, după ce-şi băgă în gură câteva, amintindu-i că îi spusese despre acest extraordinar artificiu utilizat de indienii *încă* pentru a-şi alunga oboseala şi foamea.

Mestecă fără chef de câteva ori, aveau un gust uşor amărui, îi aminteau de cafeaua băută dimineaţa în compania lui Francisco… Francisco Var… Ven… Francisco… Dumnezeule, uitase cum îl chema pe acel bărbat ce îi fusese prieten şi gazdă într-o lume demult dispărută în ceaţa altui orizont, o lume iscată din aburii unui ocean care era altul decât acela de pe hărţile lui Toscanelli, aparţinea mai degrabă minţii sale şi visurilor pe care şi le făcuse în timpul primei călătorii…

După numai câteva minute, starea de oboseală începu să dispară. O senzaţie de plutire, asemenea aceleia care se

instalează în trup după o beţie cruntă, îl luă în stăpânire şi se simţi uşor, fulg plutind în amintirea amurgului, se ridică de pe duna de argilă şi începu să meargă spre sud, ca într-un vis, şi mâna lui Sancho fu aceea care-l prinse de cot şi-l trase spre pământ, silindu-l să se aşeze. Îi povesti despre efectele amăgitoare ale sucului verde, despre somnul agitat pe care-l provoacă, despre puterea care i se va părea că îi urcă în corp, când de fapt nu era vorba decât despre un efect invers, care urma să-l lase epuizat peste două zile, dar că acum esenţial era numai faptul că i se părea că poate şi chiar putea să meargă fără să-l doară picioarele şi trupul, putea să înainteze peste câmpuri şi dealuri fără să simtă foamea sau setea, putea să se confrunte cu soldaţii Marelui Inca, fără să i se pară prea mulţi sau prea puternici, indiferent de numărul lor. Îi mai spuse, de asemenea, despre ceea ce urma să simtă în momentul în care efectul sedativului vegetal se va fi terminat, despre greaţa şi oboseala nesfârşită, despre impresia de irealitate ce-l va încerca, dar vorbele trecură pe lângă el, erau simple vorbe, nu-l priveau în mod direct pe el, pe el, cel care plutea pe lângă nori, pe el, pasărea, pe el fulgul…

Porniră din nou spre sud şi de astă dată drumul părea o joacă, urcau pe dealuri domoale şi coborau pante abrupte, se pierdeau prin desişuri de sicomori şi de măslini sălbatici, greieri negri, ca nişte pietre preţioase, ţâşneau dintre ierburi şi li se agăţau de pantaloni, menta sălbatică mirosea tot mai puternic, iar atunci când făcură pauza de seară părea că se cufundaseră pur şi simplu într-un ocean de parfum sălbatic sau numai lui i se părea aşa, din cauza simţurilor prea întărâtate, voia să capteze cât mai multe informaţii olfactive şi se lăsă pe burtă, cu braţele deschise, lângă balta întunecată şi liniştită, cu toate că Sancho se strădui să-l facă să se îndepărteze de acel loc.

Nu i se mai întâmplase niciodată acest lucru, dar nu-i păsa de asta, i se părea că este dreptul lui să se bucure de simţurile cu care-l înzestrase natura, nu-l interesa ce crede sau ce gândeşte celălalt, voia numai să se bucure de darurile neştiute pe care, brusc, şi le descoperise dincolo de simţurile obişnuite, se tăvăli prin iarba moale şi rămase cu piciorul drept în apa neagră şi călduţă multă vreme, până ce Sancho îl ridică în fund, îi trase o pereche de palme şi îl forţă să inspire un fum gros, ciudat, cu iz de acru, care-i pătrunse adânc în plămâni, îl făcu să tuşească şi-

i aduse o pânză de lacrimi pe luminile ochilor. Tuşi îndelung, clipi de mai multe ori, apoi închise ochii şi, în spaima de bezna ce-l aştepta înăuntru, începu să se trezească. Undeva, în coşul pieptului, pasăre speriată şi confuză, inima îi bătea cu putere, aproape să spargă fragila colivie de coaste şi carne. Trecuse o zi întreagă, plutise ca într-un vis straniu, parcursese o distanţă pe care nu reuşea s-o aprecieze în mod real, vorbise… dar nu ştia despre ce… iar acum se trezea şi îşi dorea să fi dormit.

Căscă ochii şi imaginea îi jucă îndelung, apoi se focaliză pe retina dreaptă. Se găseau într-o văiugă lungă şi îngustă, între două dealuri înalte, pe spinările cărora creşteau pâlcuri izolate de stejari, punctate ici şi colo de lămâi piperniciţi, cu coroane aproape uscate. Câţiva paşi mai departe, se întindea balta rotundă, despre care-şi amintea ca prin vis. O salcie pitică îşi întindea braţele subţiri deasupră-i, scuturând frunzele subţiri şi galbene pe oglinda ca de păcură. Sancho stătea aplecat deasupra apei şi se spăla pe faţă. Simţindu-se privit, se întoarse şi se uită o clipă către el. În lumina sumbră a înserării, Cristofor îi zări gura lăţită de un zâmbet până la urechi.

— Nu te simţi prea bine, jupâne, spune că nu-i aşa! Ai mâncat nenorocitele alea de frunze ca un spart, până să-mi dau eu seama ce făceai dumneata acolo şi terminasei vreo şase. Adică doza pe care un *încă* o legumeşte cu grijă cam vreo două zile şi jumătate.

— Nu ştiu cum… Mă doare capul.

Cristofor căscă de mai multe ori gura, dar i se părea că avea limba încleiată. Înghiţi în sec şi se târî până pe malul bălţii. Băgă mâna în apă, dar o trase înapoi, speriat. Apa era fierbinte, aproape clocotită.

— Ce naiba?

— Aşa am zis şi eu, râse mânzeşte celălalt şi se ridică în picioare. Apă fiartă, asta e. Habar n-am de unde şi cum. O baltă numai cu apă clocotită, de-aia are culoarea asta de înmormântare. N-are rost să ne coacem creierii, străduindu-ne să pricepem ce e cu ea aici. Cel mai bine e să ne spălăm şi să ne frecăm puţin cizmele pe dinăuntru, deoarece ne aşteaptă încă multă cale de bătut. Cu puţin noroc, mâine la prânz intrăm în defileu şi înainte de miezul nopţii o să trecem peste vârful Guiaz. Dincolo, dacă cerul e senin, ar trebui să vedem zidurile până la cer ale Almeirei.

— De ce… naiba tre… trebuie să ajungem aco… lo? bâigui, iar limba refuză în continuare să se supună comenzilor creierului. Nu ne mai… obligă nimeni.

Sancho se aşeză în fund alături de el şi-şi trase o cizmă.

— Nimeni, ridică el din umeri, adevărat, dar încotro să o apucăm, stăpâne? Ne găsim într-un loc străin, cu desăvârşire străin şi pustiu, peste care tocmai a trecut tăvălugul unei distrugeri. Ai văzut drumul? Copacii? Pământul însuşi? Mă îndoiesc că *incaşii* se vor fi distrat distrugându-şi cu sălbăticie marginea Imperiului. Ca să încercăm să ajungem oriunde ţi-ai dori, în vechiul regat al bătrânei Spanii, ne va trebui o protecţie. Şi singura putere în stare să ne-o asigure este şeicul Khan al-Khail.

Îşi trase şi cizma cealaltă, după care le cufundă pe amândouă, în întregime, sub apă. Dinspre capătul opus al văioagei se auzi ţipătul ascuţit al unui vultur hoitar şi, după câteva clipe, pasărea cu aripi mari şi vinete se ridică din dosul unui stei, vâslind spre înaltul cerului. Sancho se răsuci în direcţia stâncii îndepărtate şi privi cu atenţie într-acolo, încercând să surprindă vreo mişcare. După un timp, renunţă şi scoase încălţările. Le izbi una de alta, vrând să îndepărteze stropii de apă.

— Mai bine ne… ne-am întoarce, şovăi Cristofor, neştiind dacă spusese exact ceea ce-şi dorise să spună.

Sancho se uită la el cu gura căscată, apoi îşi duse mâna dreaptă la mustaţă şi-şi smulse nervos vreo două-trei fire.

— Să-mi fie îngăduit, jupâne! se răsti el răguşit şi plin de neastâmpăr. Mi se pare mie sau creierul pe care-l porţi în interiorul tărtăcuţei de pe umeri nu e tocmai vârtos? Curată piftie, nu-i aşa? După cât de în vârstă arăţi, cred că nici n-o să se mai învârtoşeze vreodată.

După care izbucni într-un râs sănătos, azvârli cizmele lângă Cristofor şi se duse să strângă crengi uscate pentru foc.

— Tu… de ce crezi că înapoi o să ne fie mai rău decât… decât înainte? Scuipă o flegmă verzuie, groasă, chiar lângă vârful metalic al încălţărilor şi îşi simţi gâtul eliberat. Nici măcar nu e nevoie să trecem podul. Mergem la vale de-a lungul Guadalete-ului şi ajungem în Cadiz. Închiriem o barcă şi ne întoarcem pe mare la Barrameda. Nava mă aşteaptă în larg. Ne urcăm la bord, ocolim capul Santo Vincente şi ne încercăm norocul la lusitani. Sau continuăm dincolo de Capo Finisterre şi intrăm în

Marea Biscayei.

— Nu te supăra, jupâne, strigă Sancho de sub un tufiş, nu cred în judecata umană mai mult decât într-un cocostârc cu labe de pardos. Dac-aş crede în mintea celorlalţi numai pentru că se cheamă că-s oameni, ar însemna să cred şi-n Dumnezeu, deoarece el l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea lui. Dar atunci ar trebui să cred şi-n Diavol, c-aşa ne-nvaţă popii papistaşi.

Şi-atunci, zău, că ar fi dăndănaie mare. Unde naiba ar încăpea uriaşii ăştia doi mari şi puternici într-o tărtăcuţă numai atâtica?

Tăcu, se ridică cu braţul plin de găteje şi se apropie de cele trei pietre aşezate în formă de triunghi, alături de care nimeriseră cizmele sale. Le dădu drumul peste ele şi se apropie de Cristofor. Un muşchi îi juca nervos pe obrazul drept, dar în ochi îi lucea o luminiţă a râs.

— Ştii ce te rog, jupâne, nu te mai amesteca deloc în planurile astea. Cum ai făcut-o, numai greutăţi ai iscat. Ce am construit eu cu migală, ai venit domnia-ta şi-ai dărâmat cu o vorbă necugetată sau cu un gest aiurea. Am hotărât să mergem spre Almeira, spre Almeira ne îndreptăm. Nu există cale de întoarcere.

Cristofor medită câteva clipe, apoi, consimţi, cu voce răguşită:

— Spre Almeira, dacă acesta este sfatul tău.

Sancho vru să mai adauge ceva, dar renunţă şi ridică din umeri. Puse gătejele una peste alta, între pietre, scoase din chimir amnarul şi iasca, căută o piatră rotundă şi izbi în ea de mai multe ori, până ce scânteile se transformară într-o jerbă de steluţe galbene, care prinseră să fumege uşor. Sancho se aplecă deasupra crengilor, suflă cu grijă şi, după numai câteva clipe, flăcările cuprinseră întreg rugul.

Petrecură prima parte a nopţii odihnindu-şi picioarele în apa fierbinte şi întreţinând focul. Vorbiră puţin şi numai despre greutăţile drumului care-i aştepta, neîndrăznind sau nedorind să dezgroape amintiri periculoase, fiecare cufundându-se în lumea propriilor gânduri ca într-o coajă protectoare de ou. Într-un târziu, când Carul Mare trecuse dincolo de crugul bolţii, lăsându-se către miazăzi, iar focul se transformase într-un jărăgai de pâlpâiri galbene şi albastre, se aşezară de o parte şi de alta a vetrei improvizate, cu spatele la căldura molcomă ce se ridica dintre pietre şi se lăsară furaţi de bolboroseala stranie a bălţii

din stânga lor, trecând în lumea visului aproape fără să ştie.

Cristofor se trezi chiar în zori tremurând, când lumina cenuşie a faptului zilei se prelingea binişor în văiuga lor. Cercul întunecat al bălţii semăna cu ochiul înfiorător al unui animal monstruos şi necunoscut, ascuns sub stratul de pământ din jur. Cerul era acoperit de nori plumburii. Temperatura aerului coborâse mult şi aburii groşi, fierbinţi, dansau tremurători deasupra apei. Sancho sforăia răsucit cu spatele la el. Focul murise cu totul, lăsând în urmă o cenuşă uşoară ce se ridica la orice adiere de vânt.

Se ridică în fund, clătinându-se. Îşi simţea capul greoi, ca după o beţie cruntă. Gândurile i se învălmăşeau în craniu şi nu reuşi să-şi dea seama dacă de vină era efectul blestematelor de frunze din ziua precedentă sau în aer plutea ceva apăsător şi respingător, în acelaşi timp. Îşi încordă muşchii braţelor şi reuşi să se ridice în picioare. Ceva nu era în regulă cu organismul său, îl simţea flasc şi dureros, de parcă ar fi fost bătut cu funia udă şi părăsit pe dunetă, sub privirile inerte ale echipajului. Merse clătinându-se până pe malul apei, se lăsă în genunchi şi începu să-şi arunce apă pe faţă cu palmele strânse căuş. Contactul cu fierbinţeala acesteia şi mirosul slab de sulf pe care-l simţea pentru prima dată îi întoarse stomacul pe dos. Se răsuci spre dreapta şi icni de mai multe ori, încercând să se elibereze prin vomă, dar din stomac nu ieşi decât o salivă verzuie, care-i încreţi pielea gurii. Se lăsă în patru labe şi se clătină spre stânga şi spre dreapta, încercând să-şi vină în fire. Niciodată nu se mai simţise în halul acesta de slăbiciune, deşi petrecuse pe mare şi zile cumplite, când fusese nevoit să mănânce slănină râncedă şi să bea apă împuţită. O durere cumplită îl împunse brusc în dreava gâtului, făcându-l să cadă într-un cot.

— Sancho! ţipă sau aşa i se păru că face, dar nu ştiu dacă reuşise măcar să deschidă gura.

Trupul de lângă foc tresări şi, după o clipă, bărbatul era în picioare.

— Ohe! Ohe! zbieră el ca un apucat. Ce dracu’ jupâne, da’ ştiu că te pricepi să sperii oamenii. Ce, te-a apucat pântecăraia sau vrei să faci o baie îmbrăcat?

Făcu un pas spre el, dar nu apucă să-l aducă şi pe celălalt alături. Undeva, deasupra bălţii, un fuior de abur se alungi violent într-o parte, un scrâşnet de nisip frecat pe suprafaţa

lucioasă a unei pietre se auzi cu claritate, apoi văzduhul prinse să se crape asemenea unei bucăţi de pânză destrămate. Apăru mai întâi o dungă violetă, care în mai puţin de o clipă se întinse până la nori şi dispăru dincolo de vata lor cenuşie, apoi aceasta se transformă într-o crăpătură lată de câteva degete şi un iz violent de sulf se răspândi deasupra văiugii.

— Fugi! apucă să urle Sancho, după care un cutremur violent azvârli pereţii de stâncă ai văii unul spre altul, apa bălţii se ridică într-un fel de coloană cu un guler alb de spumă în vârf, plafonul de nori păru că se coboară ameninţător spre ei şi un fel de ploaie de zgură izbi pământul cu violenţă.

Cristofor Columb se trezi în mijlocul vetrei şi văzu, ca într-un vis rău, cenuşa ridicându-se în juru-i, apoi coborând fulg cu fulg şi lipindu-i-se de pielea mâinilor şi a feţei, de pleoape, de haine. În clipa următoare, din spatele păturii ei vineţii, îşi făcu apariţia o figură mică, bătrânicioasă, cu ochi negri, alungiţi spre tâmple, şi sprâncene albe. O şuviţă de păr negru, cârlionţat, îi alunecase peste ochiul drept, ajungând chiar deasupra buzelor subţiri şi vinete. O mână mică, cu degete prelungi, osoase, şi unghii ascuţite apucase cu putere de una din marginile crăpăturii şi trăgea de ea spre înăuntru.

Când dădu cu ochii de el, creatura încremeni pentru o fracţiune de clipă, apoi scoase un ţipăt straniu, care-i încreţi pielea pe spate. Un cormoran, care-şi apără disperat cuibul cu ouă de atacul unui şarpe de apă, îşi aminti. Dar cormoranul de dincolo de crăpătura de aer nu părea deloc o fiinţă inofensivă.

Diavolul… apucă să se mire Cristofor şi, în clipa următoare, fiinţa cu chip de om se încordă asemenea unui arc şi ţâşni din spatele crăpăturii, aterizând aproape de mijlocul bălţii. Nu atinse însă unda neagră, ci se opri, incredibil, la ceva mai mult de un lat de palmă deasupra ei, îşi cocârjă spre înainte trupul micuţ, de copil sfrijit, şi două aripi mari din piele vânătă se depliară de pe spatele acoperit cu blană, fâlfâiră de câteva ori, ridicându-şi purtătorul spre cer. Când ajunse de dimensiunea unui porumbel, aripile se ridicară spre înalt şi trupul pică din nou către pământ, transformat într-o teribilă armă de atac.

Sancho urlă şi încercă să se ridice, ca să-l înfrunte, dar piciorul drept îi alunecă pe o piatră şi căzu în fund, cu ochii holbaţi la creatura care se abătu cu violenţă asupra lui, într-o învolburare de aripi şi ţipând la fel de tare ca şi el. Se rostogoliră

spre apa lacului, izbindu-se cu ferocitate unul pe celălalt, într-o ploaie de stropi sângerii.

Cristofor rămase încremenit pentru câteva clipe, cu spatele scăldat într-o sudoare rece ca gheaţa. Lumea monstruoasă a adâncurilor, cu in-creaţiile ei diavoleşti, găsise cu cale să năvălească asupra pământului, fără să îi dea de ştire Domnului-Dumnezeu? Sau, cumva, fără s-o ştie chiar el, lumea ajunsese la capătul timpului ei de viaţă şi prăpădul promis de Iisus venise s-o cureţe de păcate? Era vremea coasei hârcii eterne şi nu mai avea niciun rost să se opună? Un gând firav se învârteji pentru o clipă într-un colţ pierdut al creierului: „Totul, dar absolut totul, este o monadă repetitivă, Fernando. În lumea mea, destinul fiecărui om îl repetă până la identitate pe cel al cărui loc l-a luat, adică se naşte, creşte şi moare, fără ca măcar să aibă capacitatea de a înţelege ce i se întâmplă. Regii le succed regilor, nobilii spun permanent aceleaşi minciuni la urechile diferiţilor suzerani ce se schimba pe tron, bătăliile se duc în numele aceloraşi idealuri, cu aceleaşi efecte, adică sute şi mii de morţi pentru care rezultatul final nu are nicio importanţă, zilnic alte nave ridică aceleaşi pânze şi părăsesc porturile, în căutare de bani, de glorie şi de… De speranţă, Fernando, înţelegi? Speranţa că undeva, cândva, cercul se va deschide şi noi, tu şi eu, vom fi salvaţi.”

Cine gândise sau spusese toate astea? Clipi şi nehotărârea i se risipi. Nu mai avea nicio importanţă. Probabil că venise sfârşitul unei lumi, dar atunci lumea pe care o căuta el nu era aceasta.

Zvâcni de jos, cu mâna dreaptă încleştată pe o piatră colţuroasă, şi se repezi spre vălmăşagul format de cele două trupuri. Se aplecă deasupra, ferindu-se să nu fie lovit de zbaterile lor furioase, şi pândi un moment prielnic. Deşi creatura venită din altă lume nu era mai mare decât un copil de zece ani şi avea membrele subţiri, părea extraordinar de agilă şi de plină de energie, reuşind să revină deasupra, ori de câte ori forţa brută a bărbatului reuşea să o lipească de pământ. Izbea sălbatic cu căngile unghiilor gălbui, spintecând aerul cu o violenţă înspăimântătoare, şi mârâia asemenea unei fiare sălbatice, împroşcând cu salivă în jur. Faţa mărunţică se zbârcise de tot din cauza efortului, iar buza de jos aproape se ascunsese în dosul a doi canini mari, încovoiaţi, care clănţăneau

când şi când spre gâtul omului, fără să izbutească să-l apuce.

Când Sancho, istovit de tot şi plin de salivă amestecată cu propria-i sudoare, nu mai avu forţă să-şi încline adversarul pentru a-l rostogoli de pe el, micul diavol îşi urlă triumful într-un fel de hohot gâlgâit, care se ridică deasupra văii, făcând să tresară stâncile aflate în echilibru precar şi să vibreze grohotişurile scoase la iveală de cutremur de sub pătura subţire de vegetaţie. Cristofor ridică mâna şi izbi cu toată puterea. Apoi ţipă la rândul său, când văzu strălucirea orbitoare ieşind din ţeasta arătării, înghiţind piatra şi cuprinzându-i braţul, întregul corp, ca într-o menghină, care-i scoase tot aerul din plămâni.

Când negura îi dispăru de pe ochi, descoperi că se găsea întins chiar pe malul lacului şi că avea sub cap o bucată de lemn, învelită în haina sfâşiată a slugii. Sancho stătea aplecat deasupra lui şi-i ştergea faţa cu o cârpă înmuiată în apă. Zâmbi văzându-i licărirea din ochi şi se trase de mustaţă, dar nu se dădu la o parte, ca să-i facă loc să se ridice.

— Uşurel, jupâne, las-o mai încet, nu ai alunecat pe treptele pivniţei şi ai leşinat lângă butoiul cu vin, ci tocmai te-a pârlit puţin focul Iadului. Sancho îşi trase fruntea mai aproape de faţa lui şi îl examină cu duioşie. Dacă nu erai, dumneata, stăpâne, cred că în clipa asta prea plecata ta slugă bătea palma cu Tartorul cel mare şi stătea cu fundu-ntr-un ceaun cu smoală clocotită. Cred că ar trebui să… Îşi linse buzele şi rânji. Rana ce-i scrijelea obrazul stâng în diagonală, lăsând vederii osul pometului, se desfăcu întocmai ca o a doua gură. Ar trebui să-ţi mulţumesc, reluă cu un aer nefericit, dar nu ştiu cum s-o fac. Pot să-ţi spun că mă bucur că ai scăpat cu bine şi să înalţ o rugă de mulţumire Cerurilor pentru asta. Prima rugă adevărată din viaţa lui Sancho, stăpâne şi poţi să crezi că-mi calc mult pe inimă pentru asta.

Tăcu o clipă şi se ridică în genunchi.

— Ce-ar fi să încerci acum să te salţi în fund? Cred că ţi-ar veni mai uşor să respiri.

Îi băgă mâna pe sub umeri şi trase de el în sus cu multă grijă. Dar, spre surprinderea sa, Cristofor nu simţi nimic. Nici măcar presiunea degetelor sale asupra gâtului, nici pietroiul de care Sancho îl rezemă cu spatele, absolut nimic. Privi curios în jur. Terenul arăta la fel de răvăşit ca după o serie de explozii. Câţiva stejari fuseseră smulşi din rădăcină şi alunecaseră pe coastă,

până în apropiere. Gropi mai mult sau mai puţin adânci se zăreau peste tot, iar o mare cantitate de pământ alunecase de pe versantul din dreapta, lăsând goală piatra de dedesubt şi acoperind aproape jumătate din suprafaţa bălţii. Mirosul de sulf din aer aproape dispăruse, dar locul său fusese luat de un iz de apă stătută şi plină de putreziciuni.

Îşi linse buzele sau aşa crezu că face, apoi îi aruncă o privire interogativă lui Sancho. Acesta stătea în picioare la câţiva paşi şi-l examina cu luare-aminte.

— Nici acum nu poţi să vorbeşti, nu?

Cristofor clătină cu greu din cap. Muşchii cei importanţi ai trupului îl ascultau şi asta era bine. Probabil că, mai târziu, aveau să-şi revină şi ceilalţi din amorţeală.

— Vrei să ştii ce ţi s-a întâmplat, bănuiesc...

Capul i se înclină aproape fără voia sa.

— Jupâne, dacă Diavolul a avut ceva de împărţit cu noi şi a ieşit din borta Iadului ca să ne ceară socoteală, atunci tu precis eşti vreun Sfânt sau vreun înger trimis de Cel de Sus ca să mă aducă pe calea cea dreaptă. Pentru că l-ai învins, pricepi? I-ai crăpat ţeasta lui mititică cu pietroiul şi am văzut ceea ce nici pe lumea cealaltă nu cred că am să pot uita: cum focul ţâşnit din tărtăcuţa aia blestemată a făcut pulbere piatra şi te-a învăluit ca o apă, după care s-a scurs în pământ. Iar tu, stăpâne, ai rămas în picioare ca o stană de piatră. Afurisenia-Sa s-a prăbuşit la pământ, s-a schimonosit în fel şi chip, apoi s-a târât ca o râmă terciuită spre borta prin care a venit, s-a săltat pe marginea ei şi şi-a dat drumul în lumea Iadului de unde a venit. Iar borta... s-a închis la fel cum a apărut.

Sancho pufni nehotărât de câteva ori, se trase un pas înapoi şi se rezemă cu mâna de un bolovan.

— Stăpâne... se hotărî el, făcând o mişcare cu laba-i groasă. Spune-mi adevărul, oricare ar fi el. Eşti, cumva, vreun trimis al lui Dumnezeu pe pământ? Te-a trimis Iisus să-i anunţi revenirea? Se apropie începutul Împărăţiei Sale de o mie de ani?

Cristofor îşi închipui că surâde, dar era sigur că buzele nu-i dăduseră ascultare. Bărbatul acesta necioplit, dar inteligent şi vorbăreţ, gândise la fel ca el, numai că ceva mai târziu. Reuşi cu greutate să-şi mişte capul de la stânga la dreapta. Sancho tresări, apoi îşi ridică braţele spre înalturi şi dădu un chiot de bucurie, fără să ţină seamă de sângele care-i izbucnise din rană,

mânjindu-i faţa şi gâtul.

— Pe cinstea mea, jupâne, pentru o clipă, am trăit cu spaima că-mi vei spune că boşorogul ăla nesuferit există şi că o să trebuiască să cred în el şi să mă pocăiesc pentru păcatele pe care el crede că le-am săvârşit. Aşa însă am revenit de unde am plecat: tu eşti străinul ce-şi caută lumea pierdută, eu Sancho cel plictisit de lumea în care trăieşte. Să trăiască vântul de libertate, pe care-l simt adiind peste capetele noastre şi să nu-ţi fie teamă – ajungem noi la cetatea lui Khan al-Khail, chiar de-ar fi să ne mai batem cu o mie de orătănii din alea!

Fragment din Buchea Visului şi a Destinului

De citit numai în nopţile cu pătrar de lună, înainte de al doilea zbor al liliacului.

Când Zeii au murit pentru a treia oară, iar sângele lor s-a revărsat peste cer şi pământ, înecând toate fiinţele cu suflet şi simţire timp de 40 de zile şi 40 de nopţi, s-au înălţat din adâncurile Mării zidurile colosale ale cetăţii Al me-Hira.

Era în ziua a patra a lunii Decal, când plantele de apă s-au uscat pe pietrele lor colţuroase, iar melcii, scoicile, crabii şi meduzele au putrezit şi au început să miroasă atât de puternic, încât însuşi Diavolul Skar, paznic dintâi al cetăţii, a strâmbat din nas şi a fugit către poalele muntelui Mulhacen, crezând că acolo va găsi aer proaspăt, mâncare şi băutură. Dar muntele era pustiu şi pe el nu creştea nici măcar un fir de iarbă sau vreun lichen subţiratic. Şi Diavolul Skar muri de foame şi de sete, căţărat pe stâncile abrupte, pentru că nu se mai simţea în stare să rostească formula niciunei vrăji.

În ziua a doua a lunii Miclan, marea se învolbură şi aruncă spre zidurile cetăţii cadavrele mai multor caracatiţe uriaşe, care zăcură toată perioada viforului iernii şi sub ploile scurte şi reci ale primăverii, fără să poată fi cărate înapoi, în adâncuri, de valuri. Era semn că sub mantia apei luptele între Diavoli şi animalele fără grai ale apei nu se încheiaseră în niciun fel şi că adâncurile fierbeau de încăierări fără nume şi fără număr.

(…)

Cel de-al treilea trib care s-a aşezat la poalele cetăţii a fost cel numit Mada şi hrisoavele lăsate de vracii lor mărturisesc despre Maelduin, Micul Zeu Afurisit descoperit într-o hrubă, chiar lângă

poarta cetăţii. Pentru că l-au mişcat de pe patul său de piatră, acesta a ţesut în timpul nopţii peste corturile lor de iută o pânză foarte deasă şi foarte elastică, ca aceea de păianjen, care, a doua zi, la lumina razelor soarelui s-a strâns din ce în ce mai tare în jurul lor, sufocându-i pe toţi aceia care-l atinseseră şi pe toate rudele lor apropiate.

Maelduin este primul Zeu al Al me-Hirei, iar ofrandele ce i se aduc în fiecare început de lună Ragnorka constau în mii de păianjeni vii, cărora li se dau foc în mijlocul unui mic rug, în timp ce în jurul lui joacă toţi copiii din împrejurimi şi cântă cuvintele unui descântec de adormire.

(…)

În anul 226 al Megirei, când populaţia ajunsese atât de numeroasă, încât casele începuseră să fie construite şi în afara zidurilor, o femeie a călcat peste adăpostul unui Sabdag şi Zeul-şarpe-liliac a ţâşnit ameţit din odăile lui de sub stâncă şi a omorât cu îmbrăţişarea-i veninoasă pe toţi locuitorii părţii de miazăzi ai cetăţii. Zeul ar fi continuat să bântuie furios încă multe răsărituri de soare, dacă o femeie numită Salacia nu ar fi ieşit disperată înaintea lui şi i-ar fi oferit, cântând inima sa, rugându-l să-i lase copii în viaţă. Zeul Sabdag a ascultat-o uimit, şi-a strâns aripile în jurul corpului plin de inele, a sâsâit îndelung şi a intrat în crăpătura stâncii de unde ieşise. Din acea clipă, Salacia a devenit prima sa mare preoteasă, singura care atunci când îi cânta reuşea să-l facă să iasă de sub stâncă şi să participe la sărbătorile cetăţii. Cuvintele descântecului ei sunt săpate deasupra stâncii Kent, fiind prima incantaţie din „Buchea Visului şi a Destinului”.

(…)

„Oh, Doamne-cu-cap-solzos, tu cel ce vii sâsâind / Doamne-cu-cap-solzos / Luna Seren a ajuns cât degetul cel mic / Luna Seren şi cu mine te chemăm să îţi deschizi ochii / De sub pieliţa netedă a ochilor fără sprâncene / Doamne-cu-cap-solzos / Nu există nimic mai înspăimântător decât ochii tăi / Vărsând flăcări roşii şi albastre / Te chem să muşti din inima mea / Te chem să auzi cum bate apa în zidurile Al me-Hirei / Să auzi cum cresc puii Diavolilor Skar în vetrele noastre / Să mănânci din carnea bătrânilor fără putere / Ca să poţi să-i înfrângi pe cei ce te vânează De-o-Mie-De-Ani…”

(…)

În anul 754 al Megirei, regina Freyja Mardal a fost ucisă pe câmpia de sub vârful Mulhacen de oamenii cu pielea neagră şi capul acoperit cu turban. Cei 18 fii ai săi au fost arşi de vii pe un rug făcut din lemnele unei jumătăţi de pădure, în faţa zidurilor, dar porţile Al me-Hirei au rămas ferecate şi cotropitorii s-au întors la bărcile lor lungi şi au plecat dincolo de ape. Cele şapte vrăjitoare au ţinut sfat de taină sub camera de închinare către Maelduin şi umbra Micului Zeu Afurisit a căzut asupra celei mai tinere dintre ele, care a fost prima regină din dinastia ar-Handa. Din acea zi, Zeul Destinului Orb a devenit cel mai puternic stăpân al spiritelor, alungându-i pe Diavolii Skar şi poruncind muritorilor să le distrugă din temelii sălaşurile. El i-a dat noii regine o oglindă fermecată, cu ajutorul căreia, dacă ştiai cuvintele magice, puteai să vezi în destin.

(…)

„Dintre toţi / Dintre toţi / Adu-l înapoi / Pe Zeul Orb care / A sfărâmat baierele luminii / Şi a transformat faţa lumii / în cioburi…”

(…)

În luna a patra din anul 9912 al Megirei, golful Gata s-a umplut de corăbii negre şi mii de luptători negri, cu săbii încovoiate şi scuturi rotunde, au sărit de pe punţi în apă şi au înotat spre plajă. Porţile cele mari ale Al me-Hirei stăteau deschise şi nimeni nu a ieşit să vadă ce se întâmplă. Regina Belet Tseri al-Handra citea în oglinda destinului pe balconul cetăţii, iar alături de ea cele şase vrăjitoare ale Tronului îi invocau pe Zeul cu O Sută de Cozi şi pe Sabdag Zeul-şarpe-liliac. Luptătorii negri nu au ajuns nici până la jumătatea distanţei dintre plajă şi porţi, că pământul a început să vuiască şi să se crape sub picioarele lor, iar Sabdag şi-a desfăşurat trupul imens în jurul lor, i-a prins într-o strânsoare de fier şi i-a ucis într-o clipită, după care s-a retras în peştera lui de sub zidul de vest. Regina a dat poruncă să fie eliberate corăbiile din frânghii şi să li se dea foc la miezul nopţii, după ce *eriniile* aveau să-i jertfească lui Sabdag pe toţi copiii ologi din cetate.

(…)

V. Almeira, cetatea vrăjitoarei

„În aceste curţi albe unde bate

vântul de sud
Fluierând prin camere tulburi,
spuneţi-mi: este rodia nebună
Cea care tresaltă-n lumină,
împrăştiind un râs molipsitor
Ca şoaptele pe vânt…”
Rodia nebună

Odysseas Elytis

Se aflau la numai două palme de cer. Sau, cel puţin, aşa i se părea în acea după-amiază târzie de sfârşit de august, stând rezemat de stânca colţuroasă şi respirând sacadat. Sancho se trântise alături, pe nişte colţuri de stâncă, cu braţele desfăcute în lături. Îşi ţinea ochii închişi şi zvâcnea când şi când din genunchiul stâng, într-un tic necontrolat al muşchilor pulpei.

Nori mari, albi şi răzleţi, se topeau spre miazănoapte, fluturându-şi aripile zdrenţuite. Albastrul de dincolo de ei era incredibil de adânc, un iezer nestrăpuns de nicio privire umană. Aerul era rece şi proaspăt, dar sărac în oxigen. Cristofor îşi simţea plămânii obosiţi şi îşi auzea respiraţia gâjâită, asemănătoare aceleia a unui bolnav de tuberculoză. Îşi mută privirile spre stânga, dincolo de peretele de stâncă ce le bara drumul. Undeva, la aproape trei mii cinci sute de metri sub ei, se zărea celălalt albastru, mai delicat şi mai strălucitor, al Mediteranei. Ţărmul apărea asemenea unei linii întunecate, iar rarele aşezări erau pete roşcate pe harta desenată de mâna lui Dumnezeu.

Mult către dreapta, aproape de limita vizibilităţii, se găsea frumoasa Almeira, bijuteria de granit, de marmură, fildeş şi aur a şeicului Khan al-Khail. Era numai un degetar alb-vineţiu, crescut chiar pe buza ţărmului. Dar Cristofor ştia că, încă în vremea când nu părăsise Spania pentru a descoperi Noile Lumi, Almeira era ultima rămăşiţă din visul Orientului, rămas dincoace de Gibraltar, o cetate străveche, excelent fortificată şi bine apărată de poziţia sa naturală deosebită. Comerţul maritim cu ţărmul african şi, mai ales cu punctul strategic al insulelor Baleare, făcuse din ea o lume fericită. Spaniolii îşi încercaseră în mai multe rânduri norocul, dar niciodată asediul nu dăduse vreun rezultat: cetatea avea rezerve de hrană ce păreau inepuizabile, iar apeducte îngropate aduceau apa potabilă de la

mari distanţe, din râuri necunoscute.

— Mergem? ridică Sancho brusc capul şi arătă cu degetul spre poteca abruptă. Cred că o să ne apuce noapte aproape de jumătatea pantei.

Cristofor râse într-un dinte.

— Nu spuneai tu că acoperim vârful numai într-o zi şi că până seara ajungem la Tarrasanta înainte de răsăritul lunii?

— Dă-o dracului, jupâne, crezi că mai am 20 de ani? Nu poate să mai glumească omul puţin, că, gata, îi şi sari în piept. Doar nu voiai acolo jos să-ţi spun că mai avem vreo trei zile de mers până ce să isprăvim cu afurisitul de vârf Mulhacen? Crezi că te mai angajai cu atâta energie?

Cristofor clătină din cap şi se ridică în picioare. Îl recunoştea pe Sancho cel dintotdeauna, cu aerul lui de bonomie amestecat cu neseriozitate, cu jovialitatea şi măscările sale cotidiene. Îşi strânse curelele sacului în jurul trunchiului, îi întinse mâna şi-l trase în picioare, după care porni cu pas vioi spre stânca dincolo de care dispărea cărarea.

În zilele care urmaseră după ce depăşiseră lanţul munţilor Frontera, purtaseră discuţii îndelungate cu privire la fenomenele ciudate petrecute din momentul în care părăsiseră Sanlucar de Barrameda. Încercaseră diferite explicaţii, unele raţionale, altele religioase, cele mai multe mistice de-a dreptul sau frizând absurdul, dar nu reuşiseră să înţeleagă nimic din misterul ţesut în jurul lor. Sancho sugerase chiar, la un moment dat, că adormiseră undeva, înainte de a atinge malurile râului Guadalete, şi visau că ajunseseră în acest punct şi că purtau această conversaţie neobişnuită şi, cumva, imposibilă. Un vis în doi, îi răspunsese într-un târziu Cristofor, iată ceva la care nu se gândise nimeni şi, până la proba contrară, o irealitate. Dar ideea i se infiltrase în adâncurile creierului şi o simţea acolo, colţuroasă, altfel decât celelalte şi posibilă tocmai prin ceea ce lăsa să se întrevadă dincolo de ea.

Merseseră aproape fără pauze, oprindu-se numai să bea apă şi să-şi ude degetele umflate ale picioarelor. Mestecau fără încetare frunze de coca şi fumau o pipă improvizată de Sancho dintr-un corn de animal găsit pe drum, în care puneau un amestec de frunze uscate de stejar, ace de pin şi micelii de ciupercă, care le râcâia plămânii cu un iz iute dar înviorător.

Coborâseră pe partea răsăriteană a munţilor Jerez, fără să

întâlnească nici măcar o singură fiinţă umană. Drumul se menţinuse bun şi, în anumite locuri descoperiseră chiar un fel de căsuţe din lemn, mobilate numai cu două paturi, acoperite cu piei de vicune, şi o vatră de piatră. În apropiere de Malaca, trecuseră printr-o aşezare pustie, pe jumătate dărâmată de trecerea timpului. În spatele locuinţelor din chirpici se vedeau ogoare înţelenite, pe care crescuseră tufe de laur şi de dafin. Nici măcar apa din fântâni nu era bună de băut, avea o culoare verzuie şi părea otrăvită. Sancho spuse că de când era el nu văzuse nici măcar un ochi de baltă fără un mormoloc de broască în el, darămite apa dintr-o fântână părăsită. Se feriseră să bea şi se mulţumiseră cu lichidul călduţ din burdufuri.

Când drumul o cotise spre sud pentru a ajunge la Malaca, părăsiseră calea de dale şi o luaseră de-a dreptul peste spinările domoale ale dealurilor, spre piscurile Sierrei Nevada, care străluceau în soare, încununate de zăpezi. O zi întreagă urcaseră şi coborâseră fără încetare, dar tot nu se întâlniseră cu nimeni. Sancho ştia că, pe vremuri, zona era locuită de podgoreni sălbatici, care nu-l recunoşteau de stăpân decât pe seniorul Andaluziei. Ferme izolate, dar multe, ar fi trebuit să puncteze culmile dealurilor, indicând graniţele viilor bătrâne. Acum însă pustiul părea zeul etern al meleagurilor acestea şi cei doi le străbătuseră aproape neîndrăznind să vorbească.

Apoi ajunseseră la poalele munţilor şi Cristofor Columb realizase că niciodată nu văzuse piscuri mai semeţe decât acelea ale Sierrei, cu soarele fixat chiar pe stâncile roşii ale uriaşului Mulhacen şi cu nori lânoşi spărgându-se de steiuri şi risipindu-se prin pădurile de molid.

— Să pornim, jupâne, strigase Sancho cu o încântare uluită în voce, dar înainte închină-te, că unul e Domnul, iar celălalt e Diavolul! Şi, zău, n-are nicio importanţă cine ne va ajuta.

Cristofor clătinase neîncrezător din cap, privise îndelung în sus, în direcţia vârfurilor semeţe, şi nu îndrăznise să se desprindă de pe buturuga de pin, însă bărbatul cu părul alb şi cârlionţat pornise deja cu paşi mari direct către coasta abruptă, făcându-i semne cu mâna şi slobozind câte un chiot, din când în când.

Urcaseră. Săriseră peste trunchiuri prăbuşite în demult uitate furtuni, se căţăraseră pe stânci aproape drepte şi numai printr-un noroc orb nu se prăbuşiseră în prăpăstiile de dedesubt, se

târâseră pe punţi improvizate peste cursuri spumegânde de apă, dormiseră ghemuiţi în scorburi, mâncasem fructe de pădure şi miere de albine sălbatice, copseseră în spuză ciuperci cu pălării uriaşe, roseseră conuri de zadă şi spărseseră în dinţi alune cât unghia. În trei zile, se sălbăticiseră atât de mult încât, dacă s-ar fi uitat într-o oglindă, s-ar fi speriat.

În seara celei de-a doua zile, Cristofor călcase pe coada unei năpârci şi aceasta îl muşcase sub genunchi, mai înainte să îşi dea seama ce se întâmplase. Se opriseră imediat, Sancho îi legase piciorul cu mâneca de la haină, apoi frecase amnarul şi făcuse un foc puternic, peste care pusese la încins cuţitul său cu lamă lată. Când metalul devenise în întregime roşu, îi supsese de mai multe ori sânge din rană, apoi i-o arsese de două ori. La ultima atingere a fierului, Cristofor leşinase şi nu se mai trezise până în zori. În timpul nopţii, aiurase, ţipase atât de tare, că speriase sălbăticiunile pornite după pradă şi adunase în jurul taberei o mulţime de ciuvici ce cobiseră a rău pe mai multe voci. Dar arsura îşi făcuse efectul şi febra trecuse. Porniseră încet mai departe şi spre amiază deja durerea cedase, iar trupul pornise spre vindecare.

La ultimul popas îl întrebase pe celălalt ce spusese în timpul fierbinţelii, dar Sancho ridicase din umeri şi schimbase vorba.

— Vorbeşte, Sancho! se înfuriase şi izbise cu piciorul în jăraticul pe jumătate stins, unde se coceau pălăriile ciupercilor.

— Ce să vorbesc, jupâne? întrebase acesta cu o figură nevinovată.

— Povesteşte ce-ai auzit de la mine. Ce-am spus în timpul febrei.

— Dacă există un Dumnezeu, mustăcise bătrânul pehlivan şi luase o ciupercă pârpălită cu un băţ ascuţit, atunci sigur o să vadă cum mă asupreşti fără de vină. Mai bine să mâncăm, jupâne, deoarece până în vârf mai avem olecuţă şi ciuperci ca astea n-o să mai găsim până ce nu vom coborî la jumătate versantul celălalt.

Şi nu-i spusese.

Seara se opriseră pe o stâncă plată, lângă care picura un izvor, şi-şi făcuseră culcuş din muşchi şi din rădăcini uscate de jnepeni. Adormiseră dârdâind, deoarece nu avuseseră cu ce să facă focul şi se treziseră albi de promoroacă. Dar atinseseră vârful în mai puţin de două ore şi îşi permiseseră să se

odihnească o jumătate de zi în soarele orbitor dar fără putere al înălţimilor. După care porniseră iar. De astă dată, la vale.

Când înserarea coborî pentru a patra oară de când se aflau pe spinarea lui Mulhacen, se opriră într-o poiană înconjurată de pini pitici şi de jnepeni lipiţi pe spinarea de piatră. În timp ce aduna găteje pentru foc, Sancho îl anunţă că provizia de frunze de coca se terminase şi că aici înainte urmau să se descurce cu forţe proprii. Cristofor îl ascultă liniştit în prima clipă, neînţelegând prea bine sensul afirmaţiilor, apoi se opri din descălţatul cizmelor, se lăsă pe spate şi îl privi lung pe celălalt.

— Nu te-ai gândit niciodată că orice provizie ajunge într-un târziu la terminare? întrebă Sancho cu oarecare şovăială, îndreptându-şi spatele. Azvârli lemnele în vatra improvizată din câteva pietre. Dacă mănânci dintr-un sac, oricât de mare şi de plin ar fi el, tot ajungi la terminare într-o bună zi. Iar eu n-am avut cu mine un sac de frunze, ci numai o legătură, cât am reuşit să dosesc, înainte de a fi luaţi în pază de tartorii ăia roşii.

— Nu mi-am închipuit că se vor termina… aşa, fără să mă anunţi din timp. Pur şi simplu, am crezut că ne vor ajunge până la Almeira.

— N-am vrut să te îngrijorez degeaba înainte de a veni cu adevărat vremea pentru asta, ridică Sancho din umeri. Asta e!

— Asta e… asta e… se enervă Cristofor şi trase cu putere şi de cealaltă cizmă, reuşind să o scoată în cele din urmă de pe picior. Şi acum ce facem?

Sancho ridică din nou din umeri, amuzat.

— Mâncăm ciuperci, alune, poate prindem vreo şopârlă… Dacă nu, trecem pe muşchi şi pe scoarţă de copac. Din asta, slavă Domnului, avem din belşug.

Se culcaseră aproape supăraţi, fără să-şi adreseze vreun cuvânt, fiecare de cealaltă parte a focului. Noaptea trecuse chinuitor de încet şi Cristofor se trezise de mai multe ori pentru a se întoarce de pe o parte pe alta, cu spatele permanent îngheţat. Şi, de fiecare dată, i se păruse că Sancho nu doarme, ci bombăne înciudat în el cuvinte de neînţeles. Tocmai adormise din nou, cu puţin înainte ca Pleiadele să apună dincolo de coroanele pinilor, când cineva îl smuci de umăr atât de tare, încât se dezechilibră şi se rostogoli într-o parte. Se ridică în patru labe, ameţit de somn şi cu un cârcel în muşchii fesieri.

— Ce naiba…? bombăni, dar nu apucă să termine.

Vârful strălucitor al unei lănci se apropie de nasul lui, îi ocoli capul şi se propti într-un con uscat, alături de mâna sa dreaptă. Holbă ochii şi se ridică în genunchi.

Era dimineaţă plină, cu un soare uriaş, roşu, ivindu-se în crăpătura unui defileu îndepărtat. Focul din vatră murise demult sub bruma albă ce îmbrăca totul sub o mantie subţire şi strălucitoare. Sancho se găsea în capătul celălalt al poienei, legat fedeleş de un copac, sub ameninţarea unei săbii încovoiate. Cinci soldaţi îmbrăcaţi în şalvari negri, scurtă din blană de capră de aceeaşi culoare, pe sub care se zărea o cămaşă de zale şi mânerul unui jungher, pe cap cu turbane înalte, împodobite cu pene de struţ, şi cu săbii încovoiate la şold se risipiseră prin poiană, scotocind cu răbdare pe sub pietre, prin tufişuri şi chiar scurmând pământul cu crengi retezate din copacii din jur. Căpetenia lor, un bărbat mustăcios, scund, cu chipul ascuţit şi smead, îl privea curioasă de la capătul celălalt al suliţei. Se ridică încet în picioare, încă nedezmeticit complet şi neştiind ce ar fi mai înţelept să facă în prima clipă pentru a nu-l enerva pe celălalt şi a-l determina să-şi folosească arma.

— Suntem doi străini, care vin spre ţara şeicului al-Khail cu gânduri de pace, spuse rar în spaniolă, dar figura impasibilă şi nedumerită a celuilalt îi dădu de înţeles că nu pricepuse mare lucru.

Îşi umezi buzele şi se strădui să-şi aducă aminte ceva din bruma de cuvinte maure pe care le deprinsese în San Jorje da Mina, pe vremea când ucenicea sub arme în oastea lui Joao Rabida, dar memoria refuza să se lase explorată şi nu-i aducea nici măcar un cuvânt salvator pe buze.

— Sancho, întrebă, fără să-l scape din ochi pe bărbatul cu suliţă, sunt oamenii califului al-Kahil, nu?

— Pe cinstea mea, jupâne, aşa am crezut şi eu, până când m-au luat la pumni şi mi-au pus costumul ăsta de funie pe deasupra, se stropşi acesta şi scuipă o şuviţă de sânge amestecată cu salivă. Cred că am mai scăpat de doi dinţi.

— Ce naiba vor? Văd că scotocesc după ceva…

— Să-i ia dracu', cu botfori cu tot! se strâmbă el. Habar n-am, or crede că avem aur şi l-am ascuns în fundul pământului.

— Nu aur, nu… noi cere la voi spune unde văzut piatra! spuse căpetenia şi râse scurt, dezvelindu-şi doi dinţi cariaţi pe maxilarul superior. Spui unde piatra de lângă mantie roşie, voie

estem liber merge unde doriţi. Nu arătat piatra, luat căpăţânile şi pus în pari în Al-Mehira.

Cristofor îşi duse mâna stângă la gât pentru a se încredinţa că nu i-a dispărut încă nimic. Se ruşină imediat de gest, deşi ceilalţi păruseră să nu-l observe şi-şi continuau nestingheriţi activităţile. Vasăzică, soldaţii veneau, totuşi, din Almeira. Erau supuşii califului al-Kahil şi puteau să spere într-o negociere, cu toate că habar nu avea ce fel de piatră căutau aceştia.

— Eşti comandantul acestei patrule, nu? întrebă pe un ton care nu admitea împotrivire. Cer să fiu dus imediat în faţa califului, deoarece am să-i fac comunicări importante cu privire la soarta cetăţii pe care o conduce.

Bărbatul cel scund, cu un rubin cât unghia la turban, lăsă vârful suliţei în jos şi se sprijini în mâner. Frigul dimineţii muşca ascuţit şi pielea de pe mâini începuse să i se învineţească. Strigă ceva în arabă către soldaţi şi aceştia îşi părăsiră beţele şi se apropiară de Sancho.

— Eu estem başa Suleiman ibn-Seili. Ei toţi, soldaţii mei. Dar califul al-Kahil nu stăpân în cetatea Al-Mehira, priceput la tine? El mort estem, ghiaur, în ani 15 trecuţi, în bătălia de la golful Gala. Atunci, pierdut la oastea lui Allah 130.000 de luptători. Buni luptători! Toţi în ceruri, la dreapta lui Mahomet estem acum şi mâncat piure, ghiudem, baclava şi şerbet. Atunci, blestemaţi de soldaţi fără lege *încă* pierdut 200.000 de oameni şi fugit peste mare. Iar în Al-Mehira domneam formosa şi puternica vrăjitoare Sheila Margon. Ea văzut la voi pe spinarea lui Mulhacen în oglinda fermecată şi trimis la noi prindem ghiaurii şi aducem piatra.

— Sheila Margon?! ţipă Sancho şi se zbătu în legături, aplecându-se în faţă. Căţeaua aia afurisită a ajuns stăpână în Almeira? Mare e bunul…

Nu apucă să-şi termine vorba, deoarece unul dintre soldaţi îl izbi peste faţă cu coada suliţei, umplându-i de sânge. Sancho îşi trase umerii înapoi, ca pentru a se feri de o a doua lovitură. Dar nimeni nu-l mai lovi. Suleiman ibn-Seili ridică mâna dreaptă şi soldatul se trase înapoi, cu capul plecat.

— Nu vorbit urât la tine de stăpâna, zise şi-şi mângâie mustaţa lungă şi subţire, care-i atârna până în dreptul umerilor. Sheila totul aude şi vede în cercul magic, ea pedepsit orice slujitor nesupus, înţelege, ghiaur, la tine? Unde văzut la tine

semn cu putere diavolească?

Nu ştia despre ce semn ar fi putut să fie vorba, aşa că ridică din umeri. Başa rămase lângă el, sprijinit în suliţă, până ce soldaţii terminară de răscolit întreaga poiană. Apoi dădu un ordin scurt şi unul dintre ei intră în pădure, de unde reveni după câtăva vreme însoţit de un convoi de vicune, cu pete galbene pe cap şi pe gât. Cristofor constată că erau exact atâtea animale câte persoane se aflau în acel moment în poiană, semn că soldatul spusese adevărul – veniseră special pentru a-i captura şi nu dăduseră întâmplător peste ei.

Li se cetluiră mâinile în faţă, fură cocoţaţi pe scările rudimentare din lemn de pe spinările acoperite cu pături groase de aba, apoi soldaţii îi înconjurară din toate părţile şi porniră la drum pe invizibile cărări, ştiute numai de comandantul musulman.

Până ce soarele depăşi crugul amiezii, merseră într-una, aproape fără să mai scoată un cuvânt. La amiază, coborâră din şei pe malul unui pârâu cu apă albicioasă şi rea la gust şi li se dezlegă mâna stângă pentru a putea mâncă. Tot timpul, în spatele lor stătu un soldat cu suliţa rezemată de picior. Mâncară carne de lama sărată şi băură un fel de vin acrişor, numit kefir, care-i ameţi uşor, făcându-l pe Sancho să înjure cu chef în dialect. Cristofor încercă să-i mai pună întrebări lui başa, dar acesta se mulţumi să-l privească şi să clatine din cap, semn că nu existau răspunsuri. Îi permise, în schimb, să-i cureţe rănile de pe faţă slujitorului său şi chiar îi dădu o alifie vineţie, cu miros de cimbru, cu care să ungă plăgile. Părea un bărbat de treabă, în ciuda aspectului său fioros, aprecie Cristofor, în vreme ce întindea crema uleioasă peste rana de sub ochi, dar nu putea decât să se conformeze ordinelor primite. Probabil că, dacă ar fi încercat să facă ceva nepermis, ar fi reacţionat cu duritate, mergând până la uciderea unuia dintre ei, dacă nu chiar a amândurora.

Porniră imediat ce vicunele terminară adăpatul şi merseră în şir indian, pe poteca din ce în ce mai îngustă, până ce soarele scăpătă în spatele unei stânci enorme, care semăna cu o bonetă de cardinal. Când se întunecă de-a binelea, descălecară din nou, mâncară, în picioare, bucăţi de brânză de capră cu gust iute şi lipii uscate, tari ca piatra, băură din nou kefir, şi-şi continuară drumul pe jos, trăgând vicunele de funii. Merseră în felul acesta

atât de mult timp, încât Cristofor nu-şi mai simţi tălpile picioarelor, la un moment dat, se împiedică de o rădăcină şi se prăbuşi peste soldatul din faţa sa. Fu ridicat cu grijă şi unul dintre soldaţi îşi lepădă harnaşamentul, după care-l ridică în spinare şi continuară să înainteze.

Când Pleiadele se ridicară dinspre miazăzi, ocolind vârful Mulhacen prin dreapta, atinseră stâncile de la baza muntelui şi se opriră într-o poiană largă pentru a se odihni. Soldaţii legară animalele într-o margine, adunară lemne şi făcură două focuri. Lângă cel mai mic, îi duseră pe cei doi prizonieri. Ceilalţi soldaţi, cu excepţia celui care păzea animalele, se culcară în jurul focului cel mare. Noaptea trecu chinuitor de încet din cauza frigului puternic şi a nenumăratelor zgomote produse de animalele nocturne, pornite după pradă. Sancho îi povesti, printre clănţăneli, că Sheila Margon fusese cea mai renumită vrăjitoare de pe tărâmul andaluz.

— O cunoşteai personal? întrebă Cristofor, abia abţinându-se să nu tremure.

— Oh! s-a isprăvit demult cu asta! se stropşi Sancho, clătinând din claia cârlionţată prin faţa flăcărilor albăstrii. Dar e adevărat, am cunoscut-o, la fel de bine ca pe oricare om ce a trecut prin viaţa mea şi m-a făcut să apuc pe un anume drum şi nu pe altul. E o făptură omenească şi ea, înţelegi, jupâne? — o făptură omenească la fel ca noi, ba încă şi mai dihai!

Îi povesti, cu voce scăzută, cum vestea despre puterile miraculoase ale Sheilei ajunsese până la urechile reginei Isabela, care şi-o dorise imediat la Curtea ei. Şi, conform cine ştie căror calcule necunoscute celorlalţi, vrăjitoarea acceptase şi mersese la Madrid. Regele însuşi rămăsese uimit de demonstraţiile făcute înaintea feţelor regale şi a câtorva apropiaţi. În cercurile apropiate puterii, se zvonise că Majestatea-Sa Prea Catolică i-ar fi cerut să îl ajute la refacerea vistieriei prin transformarea plumbului în aur, iar vrăjitoarea i-ar fi promis câte ceva în acest sens.

— Acum să vorbim ca nişte bărbaţi, zise Sancho obosit, dar cu o sclipire vicleană în ochi. Chiar dacă nu ar fi reuşit să se ţină de cuvânt, asta nu ar fi avut nicio importanţă, Sheila Margon este o femeie adevărată, o frumuseţe de te lasă cu gura căscată şi cu inima tânjind. Iar Majestatea Sa n-o mai fi fiind el tocmai un brad verde, dar nici bun de urcat în sicriu se cheamă că n-a

ajuns. E de-nţeles că şi-a dorit-o un timp cât mai îndelungat la Curte. Numai că, uneori, vin clipe în care nici chiar un rege nu se poate împotrivi curgerii destinului.

Sfântul Mare Inchizitor Anastasio de Roda, prea-supusul servitor şi sfetnic al Majestăţii-Sale murise brusc, prea brusc după cum s-a vorbit o vreme în cercurile înalte de la Curte, dar nimeni n-a putut sau n-a vrut să dovedească nimic, iar în locul său a venit Huberto de Hordales, un conte taciturn, sângeros şi imprevizibil, care se oploşise la Escorial sub oblăduirea Isabelei.

— Ai văzut vreodată pe cineva care pretinde că ar fi fratele Satanei, jupâne? Sancho tăcu o clipă, gânditor, apoi scuipă în direcţia flăcărilor. Dinspre focul soldaţilor se auzi un pârâit prelung şi o jerbă de scântei multicolore se ridică spre bolta întunecată. Eu nu, dar toată lumea care l-a văzut pe Hordales susţine că aşa trebuie să fi arătat cineva din familia Întunecimii-Sale. În mai puţin de trei luni de zile, pământul Spaniei s-a umplut de ruguri, de spânzurători şi de cruci pe care erau ţintuiţi toţi cei care, dintr-un motiv sau altul, fuseseră condamnaţi ca eretici. Sheila Margon a dispărut la două zile după ce Isabela însăşi i-a înmânat toiagul şi spada de Mare Inchizitor lui Hordales. Unii zic că ar fi fost prima femeie din Madrid, arsă pe rug în Piaţa Arhiereilor, alţii că ar fi fugit, promiţând să-i ia capul şefului Inchiziţiei. Oricare ar fi fost adevărul însă, în anul acela în bătrâna Spanie s-a pornit o cumplită vânătoare de vrăjitoare. Mai mult de cinci mii de femei, tinere, bătrâne şi chiar copile, au fost purificate de greşeli adevărate sau numai închipuite pe flăcările rugului.

— Şi regele?

— Regele?! pufni dispreţuitor celălalt. I-a lăsat mână liberă contelui şi reginei Isabela, aplecându-şi urechea la propunerile lui Enrique Navigatorul de a porni împreună la descoperirea drumului pe apă către Indii. Noroc că nemernicul de Hordales a părăsit într-o noapte, la un banchet, lumea asta, înecându-se cu un os de peşte.

A doua zi, se treziră imediat ce soarele se ridică pe boltă dinspre stâncile în formă de cetate ale vârfului Jaen. Îşi continuară drumul după o masă frugală şi aproape de prânz ajunseră în zona de câmpie. De pe vârful ultimului deal, Sancho zări primul undele albastre ale mării şi chiui de bucurie.

Chiar în vale, dădură peste primul adăpost uman de pe

această parte a Sierrei Nevada – un avanpost militar, format din 30 de soldaţi şi un başa foarte bătrân, care schimbă câteva cuvinte răstite cu conducătorul lor, le dădu alte vicune la schimb şi îi însoţi cale de câteva ceasuri, cu o grupă de şapte soldaţi pedeştri, până ce ajunseră în apropiere de malul unui lac întins.

Spre seară, flămânzi şi cu feţele aproape jupuite de soarele fierbinte, ajunseră la gura unei văi înguste şi extrem de lungi, al cărei capăt opus era închis de zidurile uriaşe şi negre ale unei cetăţi.

— Almeira! strigă Sancho cu gura plină de praf şi scuipă dincolo de şoldul vicunei. Nu credeam să mai ajungem vii, după atâtea peripeţii. Dar se vede treaba că stai sub semnul unei zodii norocoase, jupâne, dacă noroc se poate chema ceea ce te protejează pe tine.

În apropierea zidurilor, se întindeau cocioabele plebei. Câteva zeci de copii răsăriră de nicăieri chiuind, îi înconjurară şi, în ciuda plesnetelor de bici împărţite fără zgârcenie de başa, îi însoţiră până în faţa porţii monumentale din lemn de stejar ferecat cu ţinte de aramă, cerşind bănuţi de cositor, pâine, tutun şi kefir, înjurând gros, când şfichiurile biciuştii le mursecau spinările goale şi râzând cu poftă ori de câte ori vreunul din ei reuşea să se apropie suficient de mult de captivi şi să le scuipe pe veşminte.

La porţi, a fost nevoie să aştepte mult timp, până ce căpetenia gărzii să primească ordinul de a le deschide. Când stelele prinseseră a se îngrămădi spre răsărit, asemenea unei turme de oi venind la stână, porţile se desfăcură scârţâind din canaturi şi pătrunseră înăuntru, unul în spatele celuilalt, printre două rânduri de suliţe. Soldaţii patrulei îşi depuseră armele într-un rastel mare şi aproape gol, aflat la câteva zeci de metri de intrare, după care se lăsară controlaţi până la piele. În fine, se încolonară şi, la un ordin scurt, porniră pe una dintre stradelele apropiate către centrul urbei.

Başa Suleiman ibn-Seili se apropie de ei şi le desfăcu legăturile din piele de la mâini. Se înclină în faţa lor şi spuse cu voce scăzută:

— Stăpâna Sheila spus la mine că o parte din destin scris estem, iar celălalt clădeşte omul cu mâna lui. Nu ştiut ce rezervat partea croită de *fatima* pentru voi, dar avut mare grijă de primul. Allah mare estem, poate că paza lui asupra vostru, cu

toate că necredincioşi de ghiauri estem la voi.

Buzele-i palide se încreţiră a zâmbet sub arcul mustăţilor lungi şi subţiri. Torţa ţinută în spatele său de un soldat cu turban înalt de culoare albastră arunca umbre palide peste obrazul său stâng şi lui Cristofor i se năzări că zăreşte o undă de milă în apa adâncă a ochilor ca mura coaptă. Apoi başa se răsuci pe călcâie şi porni în urma trupei sale, lăsându-i în grija gărzilor comandate de un bărbat cu faţa acoperită până în dreptul ochilor şi încălţat în cizme roşii, înalte până la brâu.

Părăsiră poarta imediat ce un *diqan* desculţ, cu o eşarfă albă înfăşurată de două ori în jurul gâtului, însemn al funcţiei sale de răspânditor al ordinelor califului, aduse un pergament pe care erau înscrise câteva cuvinte şi un desen. Comandantul citi, dădu din cap, vârî înscrisul la brâu şi făcu semn către vârful înalt al unei moschei îndepărtate. Soldaţii se grăbiră să-i încadreze între lănci şi porniră cu paşi grăbiţi pe o stradă îngustă, care urca în trepte printre ziduri albe, cu tencuiala prăbuşită pe alocuri.

Când ajunseră la capătul ei, ieşiră într-o piaţă pavată cu dale din marmură albă şi străjuită de un minaret zvelt, acoperit cu bucăţele de ceramică smălţuită în culori aprinse. Zecile de torţe înfipte în lăcaşuri speciale din ziduri aruncau licăriri tremurătoare pe trupul său ca o săgeată, creând iluzia unei ape curgătoare. Departe, în dreapta, se zăreau undele translucide ale unui canal adevărat, pe care se legănau câteva calce prinse de mal cu funii subţiri. O mireasmă de flori de noapte cobora de undeva din văzduh şi Cristofor ştiu că în apropiere trebuia să se găsească vreuna din minunatele grădini ale palatului. Aspiră cu nesaţ boarea proaspătă şi încercă să-şi imagineze ce urma să se întâmple peste numai câteva clipe cu ei. Aveau să mai prindă răsăritul zorilor sau scăpaseră de jertfirea către necunoscuţii zei *încă* numai pentru a îşi pierde viaţa aici, în vreun ritual magic păgân? Nu ştiu ce să-şi răspundă şi-i aruncă o privire întrebătoare însoţitorului său, care păşea alături cu capul plecat şi mâinile prăbuşite pe lângă trup, într-un fel de mută deznădejde.

— Ia spune, coţcar bătrân, ţi-a pierit cheful de viaţă? Presimţi apropierea femeii cu coasa şi îţi treci în revistă păcatele, întrebându-te care or să-ţi fie iertate şi care te vor prăbuşi în Iadul cel veşnic?

Sancho îşi scutură claia de păr şi îşi trecu mâna stângă peste

faţă. Apoi se scărpină după ureche, privi spre cer şi oftă.

— Ce s-o fi petrecând oare acolo sus? şopti el.

O clipă mai târziu, se apropie ca din întâmplare de Cristofor şi vorbi încet de tot, cuvintele abia distingându-i-se de lipăitul paşilor şi de zgomotul molcomit al oraşului din jur.

— Poţi să-mi spui, jupâne, făcu el şi glasul îi răsună solemn, emoţionat, în pătura caldă a nopţii, poţi să-mi spui de ce *fatima* despre care vorbea başa ne-a condus paşii către cetatea asta? Să existe oare vreun plan minunat al Cerurilor, în care Sancho din Barrameda să trebuiască să dea ochii cu preafrumoasa Sheila Margon?

Cristofor îşi aduse aminte de întrebarea rămasă fără răspuns din frigul nopţii precedente.

— O cunoşteai personal?

— Personal, personal! se răsti celălalt şi se îndepărtă pentru o clipă, făcându-l pe soldatul din dreapta lui să-l izbească ameninţător cu coada suliţei. Ce înseamnă aceste cuvinte pentru dumneata, jupâne? Dacă vrei să afli că a fost iubita mea, pot să-ţi răspund cu mâna pe inimă că nu, pricepi? — nu, deşi nu aş fi bărbat adevărat dacă aş afirma că nu mi-ar fi plăcut. Dar Sheila Margon era… Dumnezeule mare, Sheila este o fiinţă cum n-a mai existat pe acest pământ. Doar a întins mâna spre mine şi a început să tremure şi mi-a zis că o să mă întâlnesc cândva cu un bărbat care vine de pe un tărâm aflat dincolo de marginile lumii acesteia. Că o să mă vând acestui necunoscut şi că o să-l ajut să ajungă până la ea. Şi chiar aşa îmi pare că s-a şi întâmplat. Ori poate că nu eşti de acord, jupâne?

Îşi izbi mâinile una de alta şi scrâşni:

— Asta a fost tare demult, mult înainte să vină vremea când mi se părea că a-l sluji pe contele Huberto de Hordales este cel mai important lucru din lume. Pe atunci, Sancho nu era Sancho şi lumea arăta altfel.

Cristofor se înfioră pentru o clipă. Se întrebă dacă s-o apuce pe drumul pe care celălalt i-l arătase pentru o clipă sau să încerce să afle tot ceea ce se putea afla despre viitorul adversar.

— Tu ai fost cel care a vândut-o Inchiziţiei?

— Eu? râse cu amărăciune bărbatul cu părul alb. Asta ar fi fost măcar o treabă de bărbat. Nu, jupâne, eu… Cum să-ţi spun? Am fost acela care am primit însărcinarea s-o fac să se

mărturisească vrăjitoare. Omul care conducea mâna şi fierul de tortură al călăului. Mintea care punea în mişcare fierul încins, cleştele de smuls unghiile, lama care cioplea fâşii de piele, roata ce zdrobea picioarele între obezi. Chipul ascuns în spatele măştii de catifea, care se apleca deasupra buzelor vinete, în aşteptarea mărturisirii finale. Iar acum mă găsesc aici, după cum mi-a prezis, între suliţe, aşteptând o moarte ce nu va întârzia prea mult. Decât poate dacă Sheila Margon nu va dori să-i repet destinul şi să mă rog cu patimă după lovitura de secure salvatoare.

— Tu… Cristofor îşi simţi saliva amară ca fierea. Tu… ai ştiut de sosirea mea… de drumul comun către Almeira… Ce naiba mai ştii despre ceea ce o să mi se întâmple, în continuare?

Sancho ridică din umeri.

— Nimic. Viitorul stă în întregime în mâinile acestei femei ciudate.

Ieşiră din piaţă, trecură prin faţa unei clădiri în formă de potcoavă, printre coloanele căreia se întrevedeau umbrele unor bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în burnusuri albe, care stăteau pe treptele de calcar, pierduţi într-o mută contemplare a cerului, ocoliră o fântână arteziană, pe al cărei jet răcoritor de apă se învârtea sprinţar o minge colorată din cauciuc şi ajunseră la intrarea într-un scuar enorm, în mijlocul căruia se înălţa un palat somptuos, de dimensiuni impresionante, format din patru corpuri de clădiri, separate prin curţi şi grădini splendide, terminate cu şiruri lungi de palmieri, crescuţi în hârdaie uriaşe de lemn. Şapte trepte din marmură neagră urcau la nivelul bazei pe care era construit edificiul. La capete, aşteptau încremeniţi în nemişcarea obsidianului, doi lei cu capetele întinse pe labele din faţă, atât de mari încât din poziţia culcat ajungeau uşor la umerii unui om.

Iar pe trepte, în cearşaful uscat şi foşnitor al nopţii, cu ţesătura de diamant a stelelor deasupra creştetului, aştepta asemenea unei zeiţe a destinului orb şi iraţional statuia din piele şi carne a unei femei învăluită în voaluri negre şi galbene.

Gărzile îi împinseră cu suliţele înainte şi se apropiară cu paşi repeziţi de prima treaptă a scării. Aici, comandantul făcu semn de oprire, îşi scoase turbanul şi îngenunche, lovind cu fruntea treapta de piatră.

Femeia îi privi o clipă neclintită, apoi coborî cu majestate

câteva trepte şi se opri din nou.

— *Nadim* Fadl, mă bucur că ai reuşit să ajungi aici cu oaspeţii noştri, mai înainte ca strălucitoarea Casiopeea să se înalţe pe cerul de răsărit. Te poţi întoarce la locul tău, unde o să aştepţi celelalte ordine ale mele.

— Luminată Stăpână…

Bărbatul se ridică, se înclină adânc, îşi puse turbanul pe cap, se răsuci pe călcâie şi strigă un ordin. Gărzile se desprinseră de cei doi prizonieri, se întoarseră cu spatele şi porniră în pas alergător spre ieşirea din scuar. Cristofor căscă gura să spună ceva, dar sunetul i se opri în gât. Femeia din faţa lor îşi ridicase cu o mişcare bruscă vălul de pe faţă şi cobora cu paşi mici ultimele trepte ce-i despărţeau. Trăsăturile acelea… nasul drept, cu tăietură romană… ochii, uşor codaţi, sclipind verzui în lumina îndepărtată a torţelor… sprânceana dreaptă pe jumătate albă… Amintirea îndepărtată îi arse fruntea cu sălbăticia unui foc mistuitor.

— Beatriz… bâigui, simţind cum îl părăsesc puterile. Tu eşti… Beatriz Aranda cea adevărată?

— Eu sunt Sheila Margon, stăpâna acestei cetăţi şi a supuşilor ce trăiesc între zidurile ei, răspunse cu voce ascuţită femeia. V-am aşteptat, oh, cât v-am aşteptat sosirea pentru a-mi lămuri misterul porţilor. Dar vraja nu o să izbutească, dacă veţi încerca să vorbiţi cu mine. Urmaţi-mă în linişte! Nu are niciun rost să încercaţi să fugiţi. Mai ales că, singurul răspuns la toate întrebările care vă interesează, numai eu vi-l pot da.

Sala împodobită cu zeci de stalactite şi stalagmite, suflate cu pulbere de argint, părea fără margini. Cristofor Columb nu mai văzuse niciodată o construcţie de asemenea grandoare. Bănuia că neştiuţii meşteşugari se folosiseră de o scobitură naturală în stâncă, pe care o lărgiseră şi o adânciseră treptat, cu sfredele şi cu târnăcoape, într-o oarbă şi neştiută osteneală. Deşi sute de torţe, de candelabre pline cu lumânări roşii şi de vase plate din lut ars şi smălţuit, în care ardeau răşini lichide şi parfumate, creau impresia unei ploi de stele, dincolo de locurile unde privirea putea să distingă detaliile obiectelor domnea o penumbră groasă.

Pentru a ajunge în acest loc, o urmaseră pe misterioasa stăpână a Almeirei de-a lungul unei grădini extraordinare, fremătând de o invizibilă viaţă animală, traversaseră câteva alei

mărginite de coloane subţiri, împodobite cu arabescuri şi frunze de viţă de vie sculptate în calcedonită verde, apoi coborâseră aproape trei sute de trepte pe o scară în spirală, construită în jurul unui stâlp de susţinere de dimensiuni colosale. Deşi nu văzuseră nicăieri nici urmă de soldaţi, Cristofor avusese de mai multe impresia că erau pândiţi de zeci de ochi ascunşi în spatele draperiilor grele, risipite pretutindeni de-a lungul pereţilor, iar Sancho îi arătase din priviri cotorul unei suliţe ieşind din spatele unui postament din granit, pe care stătea căţărat un cal de bronz.

Se opriseră pe marginea unui lac minuscul, de formă circulară, un fel de căuş săpat în piatra imensei stânci pe care era aşezată cetatea. Deasupra lui, cobora din îndepărtatul tavan un lanţ greu, la capătul căruia se găsea o cupă din aramă de dimensiunea unui cap omenesc.

— Este chiar un cap de bărbat, murmură Sancho înghiţind în sec, din cauza emoţiei, fără să îndrăznească totuşi să-şi desprindă privirile de pe spatele femeii care, la numai câţiva paşi de ei, ridica de pe un scaun cu spătar o hlamidă din brocart. Un chip ce mi se pare cunoscut de undeva…

Cristofor îşi linse buzele şi scrută cu atenţie penumbra nemişcată. Apa lacului părea că nu e apă, ci smoală lichidă. Chipul acela, Sancho avea dreptate, îi era şi lui cunoscut. Făcu un pas spre dreapta. Apoi încă unul. O lumină tremură în căţuia ei şi flacăra se lungi pe neaşteptate, aruncând reflexe galbene pe cupa de metal.

— Chipul acela… cred că este al meu, Sancho, articulă el cu glas pierit.

— Ptiu, la toţi dracii, dar ştii că ai dreptate, jupâne?! scuipă el o flegmă groasă pe podeaua pardosită cu lespezi uriaşe din calcar. Chiar domnia-ta eşti, şuşoti, numai că-ţi lipseşte podoaba părului. La naiba, dar când ai stat să le pozezi zevzecilor ăştia de musulmani, pentru că bănuiesc că nu ai mai trecut şi altădată prin Almeira?

Cristofor nu mai apucă să răspundă. Femeia numită Sheila Margon terminase de prins hlamida cu un şnur de aur în jurul umerilor şi îşi fixase o jumătate de mască din catifea deasupra nasului. Se apropie cu paşi uşori de marginea lacului, fără să le arunce vreo privire. Întinse braţele deasupra lui, apoi le trase înapoi, fulgerător, de parcă ceva ar fi înţepat-o sau ar fi ars-o.

Se răsuci spre cei doi bărbaţi şi îi privi câteva clipe, fără să spună nimic. Ridică din nou braţele în direcţia lor şi Cristofor văzu uluit că avea palmele numai răni deschise, cu pielea răsucită şi crăpată, de parcă le-ar fi ţinut deasupra unui foc puternic. Apoi, brusc, în jurul lor prinse să strălucească o pâlpâire violetă, care crescu în intensitate şi-i cuprinse capul, coborî de-a lungul trunchiului îi învălui picioarele şi se înfipse în dala de piatră de sub ea, asemenea rădăcinilor unui copac.

— Doamne-Dumnezeule! Cristofor se trase un pas înapoi. Doamne-Dumnezeule, repetă şi se holbă către bărbatul de alături. Tu vezi ceea ce văd eu sau am halucinaţii?

Sancho îşi muşcă îndelung buza de sus, cu ochii pironiţi asupra arătării de lângă lac. Se străduia din răsputeri să înţeleagă ceea ce vedea. În încăperea fără margini nu se auzea decât fâsâitul torţelor şi plesnetul răşinilor ce se topeau din cauza căldurii.

— Eu, zise în cele din urmă, am privit de nenumărate ori moartea în faţă. M-am uitat la ea ca la o persoană umană şi nu mi-a fost frică. Acum însă… Stăpâne, dacă în faţa noastră s-ar găsi moartea, zău că nu mi-ar fi frică!

Sheila deschise gura, dar nu un sunet se desprinse de pe buzele ei, ci urletul zbuciumat al unui tunet. Pereţii îndepărtaţi ai încăperii îl reverberară înapoi, valul sonor îi atinse în acelaşi timp şi îi azvârli pe podea, asemenea unor fire de iarbă. Cristofor se lovi cu capul de un stâlp şi câteva clipe un văl întunecat îi acoperi ochii. Când îşi reveni, primul lucru pe care-l realiză fu gustul sărat al sângelui. Îşi muşcase limba sau îi plesnise vreuna din buze, se gândi, apoi realiză că şuviţa de sânge cobora dinspre urechea dreaptă. Îl scutură un frison: se întâmplase ceva cu unul din timpanele sale.

Deschise pleoapele. Pe malul lacului, Sheila Morgan părea o statuie de foc. Sute de flăcărui verzi, albastre, roşii şi galbene se desprindeau din corpul ei ca dintr-un rug, se subţiau prin aer, se învârtejeau în direcţia lacului şi dispăreau în undele neclintite, absorbite de o gură nevăzută. Îşi scutură fruntea, dar imaginea imposibilă refuză să dispară. Sancho… îşi aduse aminte şi reuşi să răsucească gâtul către dreapta, acolo unde acesta se găsise cu puţin înainte de izbucnirea undei sonore. Stătea răsucit cu faţa în jos, cu braţul drept prins sub el. Leşinat. Sau poate mort. Ar fi vrut să străbată cei trei paşi care-i despărţeau, dar nu se

simţea în stare să facă altceva decât să privească.

Şi privi din nou către stăpâna cetăţii Almeira. Treptat, culorile flăcărilor prinseră să pălească, apoi acestea deveniră din ce în ce mai străvezii, până ce dispărură cu totul. Femeia se clătină o clipă, gata să se prăbuşească. Se reechilibră în ultima secundă, deschise gura şi Cristofor îngheţă, aşteptând dezlănţuirea furtunii sonore, care avea să-l surzească definitiv sau să-l ucidă.

Dar nu se întâmplă nimic. De pe buzele desenate cu carmin ieşi un fel de abur strălucitor, care se îndreptă la rândul său spre lac şi prinse să plutească deasupra lui asemenea unui norişor. Brusc, apa încremenită fremătă, un fel de chiţcăituri extrem de subţiri se înălţară spre tavan, iscând gemete stranii în aerul din jur şi Cristofor ar fi putut să jure că un asemenea sunet jalnic răsunase chiar lângă urechea sa sănătoasă. În clipa următoare, o coloană de păcură ţâşni în sus şi desenă în aer un fel de trup inuman, fără braţe şi fără picioare, al cărui cap era…

Cristofor holbă ochii, străduindu-se să înţeleagă sensul informaţiilor ce-i soseau pe cale vizuală.

Cupa din aramă!

Cupa devenise cu adevărat un cap omenesc ce prinsese viaţă, doi ochi din rubin strălucitor, două buze de jad, deschise pentru a cuvânta, doi obraji roşietici, din care cel drept zvâcnea într-un tic obsedant. Apoi ochii clipiră şi două raze aurii se desprinse din tăietura pupilelor, se încrucişară chiar în faţa vrăjitoarei şi o pulbere de scântei se topi în aer. Imaginea care se desenă era puţin neclară, dar Cristofor recunoscu imediat Poarta monumentală ţâşnind din oceanul înfuriat, iar în cadrul ei, aproape de bază, silueta prelungă a caravelei năpustindu-se către hăul unul val. Urmă un vălmăşag de linii frânte, de fulgere explodând în imensitatea lichidă, şi o a doua imagine se contură cu repeziciune pe fundalul trupului nemişcat de smoală. Se văzu pe el însuşi şi pe Sancho, alături de două vicune, privind încremenit cum cei doi soldaţi încă trag de nevăzutele linii ale spaţiului, făcând să crească din nimic structura unui pod incredibil.

O istorie în imagini a sosirii lui în aceste lumi, pricepu, dar nu reuşi să-şi descleşteze buzele, ca să-şi treacă limba peste ele. Imaginea se schimbă într-o nouă încâlceală de linii. Când formele se conturară din nou revăzu o Sheila Morgan mai mică, pe marginea unui lac infim, o Sheila al cărei trup devenea

transparent şi lăsa să se întrevadă prin el scara pe care coborâseră în subteran, dar o scară diferită, cu trepte de cristal, stropite cu picuri de rubin.

Se auzi un trosnet sec, o torţă se prăvăli din înălţimea unei coloane şi se izbi de lespezi. Flăcările împrăştiară în jur o jerbă de scântei albe. Norişorul de abur de la suprafaţa lacului se ridică fulgerător şi dispăru. Trupul de întuneric se zgârci, se contorsionă şi se prăbuşi înapoi în unda nemişcată. Simultan, pe mal, corpul vrăjitoarei se clătină, se aplecă spre stânga şi se nărui pe podea. Căţuia de aramă vui stins, tremură, străluci de câteva ori şi se topi în aer, lăsând numai lanţul greu să atârne deasupra lacului.

— Stăpâne! Stăpâne! auzi strigătul în urechea sănătoasă şi reuşi să-şi smulgă trupul din cleiul nemişcării.

Se răsuci către celălalt. Sancho se ridicase în genunchi şi-l privea, clătinându-se. Buzele i se mişcau, dar Cristofor nu auzea nimic. Făcu un efort deosebit şi reuşi să-şi descleşteze buzele. Primele sunete se dovediră simple sâsâituri, dar după câteva clipe reuşi să articuleze câteva cuvinte.

— Stânga… la urechea stângă… surd… surd, Sancho…

Sancho se apropie, pipăind nesigur cu mâinile dalele reci. Se aplecă peste el şi strigă, aproape bâlbâindu-se, din cauza emoţiei.

— Ar fi… cred că ar fi bine să fu… să fugim, jupâne. Vrăjitoarea asta blestemată zace fără cunoştinţă alături. Poate că e moartă. Şi atunci… pricepi, jupâne? Cam ce crezi că or să ne facă lingăii lui Mahomed, când vor afla că Sheila Morgan a murit în aceeaşi încăpere cu doi… cu doi necredincioşi? Poţi să te ridici?

Întinse braţele şi îl apucă de subsuori. Cristofor împinse puternic în picioare şi, după câteva încercări, se ridică în poziţie verticală. Sancho îşi strecură umărul pe sub al său şi aşteptă să se reechilibreze.

— Dar dacă nu e moartă? făcu el după un moment de şovăială. Poate că ar fi bine să ne asigurăm în privinţa asta.

Cristofor îşi trecu palma peste ochi, apoi îşi pipăi urechea bolnavă. Mâna i se atinse de sângele închegat şi deveni lipicioasă. O şterse de fundul pantalonilor.

— Dacă nu e moartă? repetă el, fără să fie sigur că a înţeles bine.

Sancho strânse nervos pumnul liber. Rămase o clipă gânditor, nehotărât. Valuri de decizii contradictorii trecură grăbite peste faţa lui tăbăcită. Deodată, figura îi încremeni. Luase o hotărâre. Întoarse capul spre el şi spuse cu glas înfundat:

— Cred c-ar fi mai bine s-o strângem de gât. O avem la mână, jupâne, şi-ar fi păcat până la Dumnezeu să lăsăm să ne scape momentul. Plus că ne punem bine şi cu Cel de Sus, dacă o fi existând cumva prin vreun Rai, dincolo de nori. E vrăjitoare şi necredincioasă, nu?

— Nu, Sancho... Eu nu pot... E o femeie leşinată. Nu am luat viaţa niciunei femei, pricepi, tu? Şi, apoi, nu e o femeie ca oricare alta.

Sancho oftă şi dădu ochii peste cap.

— Eşti de cârpă, iartă-mă că ţi-o spun, stăpâne, dar n-ai pic de snagă-n tine. Păi asta se cheamă femeie? Asta e dracu' gol, n-ai văzut ce e în stare să facă? Dacă nu poţi domnia-ta, las' că-i vin eu de hac cu mâinile astea două, adăugă şi îşi întinse labele mari, negre, în faţă. Ce dacă nu poartă pantaloni şi nu-i creşte păr pe faţă?

Cristofor se îngălbeni. Aerul mirosea a răşini parfumate şi avea un iz dulceag. Privi în jos. Câţiva metri mai încolo se găsea o femeie extraordinar de asemănătoare cu acea fiinţă care se lăsase ucisă pentru el, în orizontul altei lumi. Poate că visase, se gândi şi scutură din cap. Poate că nici acum nu se trezise de tot.

— Nu pe femeia asta, Sancho. Nu pot. E ca şi cum... m-aş sinucide.

Sancho îşi lăsă mâinile în jos şi se îndepărtă un pas. Întinse gâtul şi cu glasul lui gros de catâr se răsti la el, ca un apucat:

— O cunoşti de undeva pe târfa asta, jupâne? E adevărat că nu mi s-a părut că ai chemat-o cu un nume ciudat, când ne-a întâmpinat la intrare? A fost amanta ta, înainte de a ajunge stăpâna Almeirei?

Cristofor simţi că i se face rău. Îşi duse mâinile la frunte şi îşi apăsă venele zvâcnitoare. Alături, femeia scoase un suspin abia auzit. Tresări şi se grăbi să răspundă.

— N-o cunosc sau nu cred c-o cunosc exact pe aceasta. Sancho... e o poveste complicată, mai mult un coşmar. O poveste, în care femeia numită Beatriz Aranda a murit ca să mă salveze dintr-o lume-capcană. Acea Beatriz şi această Sheila Margon seamănă ca două surori gemene. N-aş mai putea... s-o

văd murind încă o dată. Nu trebuie să mă înţelegi. Vreau numai să plecăm imediat.

Sancho se strâmbă, apoi ridică din umeri.

— La urma-urmei, tu hotărăşti. Ne întoarcem pe scară?

— Nu cred că e o idee prea fericită. Dacă străjile se vor alarma de lipsa stăpânei lor, atunci tocmai pe scară vor coborî până aici. Mai bine, ocolim balta asta afurisită şi încercăm să vedem dacă nu cumva mai există vreo altă ieşire pe undeva.

— Şi Sheila? Nu e moartă, ai auzit-o oftând, nu?

— Cu atât mai rău pentru noi. Să sperăm că vom reuşi să scăpăm mai înainte ca să-şi revină de tot în simţiri.

Ridică din umeri şi îi făcu semn cu bărbia să pornească. O apucară în direcţia opusă aceleia din care veniseră. În vreme ce se îndepărtau de lac, constatară că stâlpii de susţinere se îndeseau şi deveneau mai subţiri. Făcliile de răşină trosneau pretutindeni în jur, consumându-şi combustibilul şi speriindu-i. Deşi stâlpii aruncau umbre relativ subţiri, de mai multe ori li se năzări că văd pitici gheboşi ascunzându-se printre ele, şopârle cu pielea verde smarald, căţărându-se şi dispărând în înălţimea stucaturilor lor, lilieci întunecaţi căzând ca nişte pietre din tavan şi făcându-se imediat nevăzuţi în penumbra subţire ce domnea deasupra dalelor.

Şi, brusc, podeaua se înălţă spre tavan, ca o coală de hârtie ridicată la unul din capete. Ultimul stâlp se găsea la aproape zece metri în urmă. Sancho se apropie de baza ciudatei construcţii şi sări de mai multe ori, încercând zadarnic să se agaţe de buza superioară. Renunţă, îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Apoi şi-o puse la loc pe creştet şi îl fixă cu o privire interogativă.

— Jupâne, cum se chema pramatia aia de zeu din vechime care se putea transforma în ce-i trecea prin minte, numai ca să ajungă mai uşor în patul femeilor pe care punea ochii?

— Cred că te gândeşti la Zeus. Cum naiba ţi-ai adus aminte de el tocmai acum?

— Fie-i ţărâna uşoară! blagoslovi Sancho şi ridică braţele spre înălţimea de alături. Ei bine, aş vrea să am pentru câteva clipe puterile lui şi să mă preschimb într-o zburătoare. Pentru că altminteri nu văd, zău, cum altfel om reuşi să ne căţărăm acolo sus. Sau poate ai domnia-ta vreo idee mai de Doamne-ajută?

Cristofor privi din nou zidul vertical, a cărui margine se înălţa

la peste cinci metri de la sol.

— Poate dacă ne-am căţăra unul în spatele altuia… sugeră, fără să creadă nici în el ceea ce spunea.

— Ne-ar mai lipsi ceva mai mult de un stat de om, se strâmbă Sancho şi-şi clătină capul mare. Iar înapoi e încă şi mai rău, dacă încercăm să ne întoarcem. Poate că şi-a revenit vrăjitoarea şi a dat deja alarma. Sau poate că au coborât gărzile singure şi ne caută. Nu, jupâne, singura soluţie ar fi să zburăm, ca Zeus acela al dumitale.

— Să zburăm, atunci, răspunse Cristofor, ridicând din umeri. Dar nu ca păsările, ci ca şerpii.

— Nu înţeleg.

— Ne căţărăm pe stâlpul din spate. Arătă cu mâna în direcţia lui. După cum vezi, torţa nu ajunge să lumineze şi tavanul, care se află undeva foarte sus, în întuneric. Dacă putem să ajungem lângă el şi ne proptim bine în mâini şi în picioare, reuşim să stăm căţăraţi acolo o vreme. Poate suficient cât să treacă de noi cei ce ne vor căuta.

Sancho îşi aplecă fruntea într-o parte şi îl privi lung, apoi pufni în râs.

— Ei, bravo, nu eşti băiat prost, jupâne! Dacă aş avea o cupă cu vin, aş închina-o în sănătatea ta. Dar pentru că nu am, consider-o deja închinată şi hai să ne căţărăm, că începe să mă frigă spatele de privirile celor ce ne caută prin borta asta.

Se apropiară de ultimul stâlp şi Sancho se lăsă în genunchi, după ce-l pipăi de câteva ori, ca să-i încerce rugozitatea. Cristofor i se urcă pe umeri, apoi slujitorul se ridică în picioare. Cristofor apucă stâlpul în braţe şi îşi strânse pulpele în jurul lui, apoi prinse să se caţere pe el palmă cu palmă, până ce reuşi să se agaţe de suportul torţei. Abia atunci îşi aplecă fruntea spre înapoi şi-i făcu semn celuilalt să înceapă ascensiunea. Răsuflă câteva clipe, obosit, apoi se împinse cu genunchii în suportul de bronz şi reîncepu urcuşul. Deşi muşchii începuseră să-l doară, neobişnuiţi cu un astfel de efort, înainta destul de repede, cu atât mai mult cu cât stâlpul se subţia în mod constant în partea superioară.

Ca şi cum nici n-ar avea, în realitate, un rol de susţinere, ci ar fi un simplu ornament, se gândi, în timp ce-şi muta genunchii acolo unde numai cu o clipă mai înainte fuseseră braţele.

Când stâlpul ajunse la fel de subţire ca un braţ de om, se opri

gâfâind şi se hotărî să-l aştepte pe Sancho, al cărui gâfâit se auzea departe sub el. Din locul unde se afla, torţa se zărea asemenea unei mici pete galbene, iar solul dispăruse complet îndărătul ei. Întunericul nu era foarte dens, îşi putea încă vedea degetele, dar deasupra sa tonurile de gri se închideau complet, transformându-se în beznă şi se întrebă ce urma să facă atunci când nu avea să-şi mai dea seama care era susul şi care era josul. Nu apucă să formuleze vreun răspuns că bărbatul de sub el îi atinse piciorul, după care îi percepu vocea:

— Urcă, jupâne, sunt sigur că am auzit câteva zgomote de paşi sub noi.

Îşi reluă mişcarea de înaintare, braţele trăgând trupul după ele, apoi picioarele înconjurând stâlpul asemenea unui cleşte pentru a împiedica patinarea spre înapoi. Să fi urcat încă cinci metri? Zece metri? Nu ar fi putut să spună cu exactitate, mai ales că simţul măsurii funcţiona altfel pe verticală decât pe orizontală. Oricum, când valul de întuneric se reteză brusc, lăsând locul unei lumini albăstrii, foarte palide, nu-şi mai simţea antebraţele şi nici palmele din cauza amorţelii.

— Doamne! şopti şi fu cât pe-aci să cadă de-a berbeleacul, deoarece săltase amândouă mâinile şi le dusese la ochi pentru a-i feri de usturimea razelor venite dinspre candelabrul cu zece braţe, aflat la doi paşi de el. Sancho se izbi de picioarele lui strâns încleştate de stâlp şi fu nevoit să se aplece şi să-i facă semn să aştepte în tăcere.

Stâlpul se termina cu un fel de scară în spirală, care se ridica până la o balcon uriaş, ale cărui capete se pierdeau, la stânga şi la dreapta, în penumbra albastră. Sub el, Sancho fluieră în surdină şi izbi cu pumnul în stâlp.

— Fi-r-aş al dracului, jupâne, şi eu care credeam că am nimerit în Iad! Se vede treaba că, pentru unii ca noi, chiar şi Iadul este o cuşcă prea strâmtă şi că, dacă reuşim să scăpăm de aici, n-o să existe niciun alt loc pe lumea asta care să ne ţină prizonieri.

VI. Piatra magică

„Nu există singurătate acolo unde un om
Sapă sau fluieră sau îşi spală mâinile
Nu există singurătate acolo unde un arbor

Îşi clatină frunzele.”

Nikiforos Vrettakos

Urcară treptele, clătinându-se din cauza oboselii, şi se aşezară câteva clipe pe ultima pentru a-şi trage sufletul. În spate, nu se vedea nimic altceva decât lumina albastră, în care chiar şi capitelul ornamentat al stâlpului pe care se căţăraseră se transformase într-un punct difuz. De undeva, de deasupra, se auzea distinct şuierul unei ape prăbuşindu-se într-o cascadă invizibilă. În ciuda faptului că se îndepărtaseră simţitor de candelabru, intensitatea luminii se păstra constantă, ca şi cum aceasta ar fi izbucnit de pretutindeni din jurul lor.

— Tu înţelegi ceva din treaba asta, jupâne? întrebă Sancho într-un târziu. Eu, nu. Întâi am coborât într-o pivniţă, apoi am urcat spre tavan, ca nişte muşte ce încearcă să scape de păianjen. Parcă am fi într-un vis ciudat, pentru că numai într-un vis mai poţi să fugi dintr-o încăpere mergând pe tavan.

Cristofor Columb ridică din umeri şi se feri să răspundă. Dacă nu de altceva, măcar pentru faptul că nici el nu pricepea mare lucru. Se căţăraseră, la întâmplare, pe ultimul stâlp care marca sfârşitul sălii subterane şi tocmai acesta se dovedise a fi fiind un fel de punte de trecere spre… Spre ce naiba?

Îşi frecă nasul şi săltă din nou din umeri. În fine, spre altceva. Oare fiecare stâlp din sala aceea avea în capul său o scară în spirală? Balconul care atârna numai la numai un metru deasupra, se întindea pe toată lungimea cavităţii subterane? Nimeriseră întâmplător la acel stâlp sau fuseseră conduşi spre el de o voinţă tainică şi invizibilă? Avea dreptate bătrânul pehlivan şi se găseau încleiaţi în marama unui vis interminabil?

Porniră de îndată ce suflul le reveni la normal. Se săltară peste marginea marmorată şi se treziră într-un spaţiu strâmt şi curb, a cărui buclă se pierdea în albastrul palid al luminii. Dădură cu banul şi o apucară la stânga. Ocoliră stâlpii subţiri de susţinere, care apăreau la fiecare sută de metri, legând noua podea de sub picioare de o boltă la fel de invizibilă ca şi cea de mai înainte. Din când în când, se opreau, se aplecau peste margine şi încercau să surprindă vreo mişcare în golul de sub ei, altceva decât pâlpâirea speriată a torţelor. Dar fie că se găseau prea sus, fie că flăcările făcliilor formau un paravan licăritor care păcălea privirile, nu reuşeau să-şi dea seama în ce punct al

uriaşei încăperi se aflau.

În cele din urmă, peretele din stânga se întrerupse, făcând loc unei uşi din metal.

Sancho se rezemă de zid, ştergându-şi sudoarea ce i se prelingea de pe frunte spre tâmple. Oboseala i se citea pe faţă, dar Cristofor ştia că n-ar fi mărturisit asta niciodată.

— Ce crezi, dumneata, stăpâne, e uşa spre lume sau cea spre moarte?

— Oricum ar fi, trebuie s-o cercetăm sau eşti de altă părere?

— Trebuie, trebuie…! se zbuciumă el cu voce scăzută şi ochii i se îngustaseră ca două lame de cuţit. Ce vorbă mai e şi asta – trebuie? Păi cine ne obligă, jupâne? N-avem decât să ne ducem mai departe şi gata.

— Moartea pândeşte pretutindeni, Sancho. Aşa că ne putem încerca norocul foarte bine şi dincolo de uşa asta.

Sancho dădu din cap şi-şi şterse încă o dată fruntea. Capul mare, cu trăsături aspre, uşor neregulate, părea acela al unui sfânt pictat în pronaos de mâna unui pictor grăbit.

— Nu moartea este aceea care ne pândeşte, jupâne, n-ai înţeles încă?

Cristofor rămase cu gura căscată o clipă, apoi scutură din cap şi se încruntă.

— Adică?

— N-am fost aduşi aici ca să fim omorâţi. Poţi să mă crezi, zău aşa. Eu unul, care am văzut şi-am făcut câte-n lună şi-n stele, am, cum s-ar zice, ceva experienţă. Am fost de multe ori în situaţia de a-mi pierde viaţa şi am scăpat fie datorită norocului, fie îndemânării mele. Acum nu este cazul. Cine ne-a vârât în beleaua asta nu ne vrea vieţile, pentru că are nevoie de noi vii. Şi asta s-ar putea să fie încă şi mai îngrozitor decât moartea.

Cristofor se aplecă spre înainte, întinse mâna spre el şi-l apucă de guler. Hainele celuilalt miroseau a transpiraţie acră, a praf şi a iz de cal.

— Dacă ştii ceva mai multe decât mi-ai spus până acum, ar fi cazul să vorbeşti.

Sancho scutură din cap.

— Nu cunosc altceva decât ceea ce ţi-am spus. Dar, la naiba, jupâne, nu vezi că ne conduce o mână nevăzută spre un ţel de nimeni ştiut? Mai bine să lăsăm presupunerile şi să ne vedem de drum. Eu sunt pentru capătul balconului. Dar dacă ţii neapărat

să intrăm pe uşă, n-am să mă împotrivesc. După domnia-ta.

Cristofor se gândi câteva clipe, plimbându-şi privirile de-a lungul galeriei, apoi revenind către faţa ridată a bărbatului de alături. Ceva îi spunea că balconul în faţă este un cerc fără capăt, un drum fără scăpare, asemenea unui deşert. Dar şi în spatele uşii puteau să descopere o simplă cameră goală. Fără altă intrare sau ieşire. Poate că ar fi trebuit să încerce din nou mâna destinului şi să lase opţiunea în voia norocului. Să dea din nou cu banul…

— Intrăm, spuse cu gâtul strâns ca într-o menghină.

Frica îi aluneca pe şira spinării cu o limbă de gheaţă şi-i contracta muşchii, făcându-l să se mişte greoi. Întinse mâna dreaptă şi apăsă pe clanţă. Se auzi un oftat metalic, uşa scârţâi din balamale şi se deschise încet, ezitant. Făcu doi paşi şi trecu peste prag, fără să se uite dacă Sancho îl urmează. Simţi cum urechile îi pocnesc uşor şi o ameţeală îl făcu se se sprijine cu palmele de tocul uşii.

Dumnezeule, totul nu era decât o vrajă, un experiment ciudat de magie neagră, sau… un coşmar extrem de veridic. Se găsea din nou în caverna imensă, pe malul lacului cu unde de smoală lichidă, deasupra căruia stătea, suspendată de un lanţ gros de aramă, o căţuie având chipul său. Sheila Margon azvârlise hlamida pe podea, la câţiva paşi de ea, şi intrase în lichidul întunecat până la genunchi. Cum stătea aplecată deasupra lui, cu palmele aproape atingând undele, masca din catifea părea o excrescenţă a pielii obrazului, un fel de rană urâtă şi prost cicatrizată. O pâlpâire violetă se întreţesea în jurul ei, asemenea unui rug, pregătit s-o mistuie.

— O vrajă… murmură el, cu buzele arse. Am nimerit într-o lume magică.

Ca şi cum l-ar fi auzit, femeia se răsuci brusc şi-i aruncă o privire îngheţată. Un fulger sclipi în căţuia de deasupra şi dispăru în penumbra groasă a tavanului. Îşi îndreptase spatele şi-l privea asemenea unui demon frumos şi irascibil al adâncurilor. Era Sheila Margon, regina-vrăjitoare a Almeirei, sau… Cristofor Columb îşi muşcă buza de jos, străduindu-se să nu ţipe.

Sprânceana pe jumătate albă îl trimitea într-o lume ce i se părea la fel de ireală, de miraculoasă, ca şi aceea în care plutea acum. Existase, vreodată, continentul Amerigon, de dincolo de

Poartă, sau era numai închipuirea sa înfierbântată de cine ştie ce boală mistuitoare?

— Oh, Sabdag, zeu al Infernului, şi tu divină Salacia, marea sa preoteasă, ridică-ţi vârful cozii din marea de pucioasă în care te scalzi şi stinge candela acestui muritor îndărătnic, care vrea să pătrundă tainele sacre ale Zeilor!

Incantaţia se sfârşi într-un ţipăt ascuţit. Un suflu violent izbucni din adâncurile lacului, învolbură lichidul negru, azvârlind stropi mari pe maluri, şi o izbi din spate pe vrăjitoare. Sheila se clătină, se dădu doi paşi spre dreapta şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Irizaţia violetă ce dansa în juru-i pâlpâi nesigură, păli şi se stinse. Înspăimântat, Cristofor se dădu înapoi, până ce se izbi de trupul încremenit al lui Sancho. O coadă uriaşă şi ascuţită se desfăcu încet din încleştarea elastică a lichidului, făcu o mişcare violentă, scuturându-şi solzii, împrăştie altă ploaie de stropi în jur, se înălţă deasupra lacului, se răsuci o clipă întrebătoare, ca şi când ar fi cercetat penumbra încăperii, apoi se întinse brusc în direcţia lui, îl izbi drept în piept, dărâmându-l la pământ, apoi se înălţă deasupra-i ca o lance ce-şi lua avânt, se arcui…

— Beatriz! urlă bărbatul ţintuit pe podea, cu ochii holbaţi la arătarea de deasupra lui. Beatriz, tu ar fi trebuit să mă aperi, nu să mă ucizi!

Îşi simţea gura uscată ca nisipul deşertului. Vocea ce se auzea indistinct foarte aproape de el i se părea cumva cunoscută, dar nici nu-i trecea prin minte că ar fi a sa. Vârful ascuţit al cozii îşi terminase cursa ascendentă şi se găsea în fracţiunea de clipă de repaus, dinainte de cădere.

Mai murise vreodată? se miră că putea încă să gândească atât de clar, apoi îşi spuse că apropierea morţii descătuşează forţe nebănuite în creier, ascuţind raţiunea la maxim şi permiţându-i să perceapă lucruri invizibile în condiţii obişnuite. Urma deci să moară, stupid şi neştiut de nimeni, într-o cavernă din inima pământului bătrânei Spanii, într-o lume pe care n-o recunoştea ca fiind aceea din care plecase. Închise ochii şi aşteptă ca pieptul să-i explodeze într-o împroşcare de sânge şi de oase sfărâmate.

Nu se întâmplă nimic.

— Oh, Sabdag, iart-o pe umila ta slujitoare că n-a ştiut ce-ţi cere!

Vocea femeii sună spart, risipindu-se în adâncurile tavernei.

Cristofor respiră adânc. Nu murise. Deschise ochii. Coada fără trup de deasupra atârna încă nemişcată. După încă o clipă nesfârşită, se legănă de câteva ori de la stânga la dreapta, se înălţă cu mânie spre tavan şi se dizolvă în piatra invizibilă de deasupra.

Sheila Morgan căzuse în genunchi, cu faţa în jos şi cu mâinile întinse înainte. Palmele erau răni deschise, piele jupuită, spuzită de mulţimea venelor roşii, dar fără picătură de sânge. Buzele carminii murmurau cuvinte inaudibile şi, din când în când, un zvâcnet puternic îi făcea să tresară violent umărul drept. Apa ca smoala bolborosea violent în jurul ei şi steluţe violete se ridicau de sub unde, străpungeau suprafaţa vălurită şi se ridicau într-un zbor dănţuitor către tavan.

Cristofor se frecă la ochi cu dosul palmelor. Trupul vrăjitoarei devenea treptat translucid, lăsând să se întrevadă prin el scara de cristal, punctată cu boabe de rubin.

— Stăpâne! auzi chemarea lui Sancho din spate, dar nu mai avu timp să se întoarcă.

Văzduhul se transformă într-un cazan cu aburi, căţuia de aramă de deasupra se desprinse din cârlig şi plesni în lichidul negru, chiar lângă trupul vrăjitoarei, luminile sutelor de lumânări şi de torţe se aplecară într-o parte şi pâlpâiră gata să se stângă, Sancho strigă ceva şi, deşi nu-l văzu, Cristofor ştiu că trupul acestuia era aspirat către o gură îndepărtată, apoi totul se învârti cu el, podeaua urcă în locul tavanului şi i se păru că lacul atârnă deasupra lui, asemenea unui ochi de întuneric, luminile pâlpâiră din nou şi-şi îndreptară flăcările în jos, fixându-l de tavanul devenit podea.

Am înnebunit, se gândi, dar nu apucă să formuleze cuvintele. Întunericul se transformă într-un vârtej orbitor de luminiţe, simţi valul acru de vomă urcându-i în gât, dar nu ştia dacă răsucindu-se să-l verse pe podea nu ar fi făcut altceva decât să-l arunce în sus, aşa că rămase nemişcat şi încercă să-şi amintească momentele premergătoare ale trecerii prin Poartă. Dar amintirile refuzau să se lase agăţate. Închise ochii şi, cu un efort deosebit, reuşi să trimită înapoi în stomac greaţa ce-i încrâncenase muşchii gâtului şi pomeţii obrazului.

— Stăpâne...

Vocea sunase foarte aproape de urechea sa dreaptă. Deschise ochii cu grijă, străduindu-se să nu se lase furat de

vârtejul luminiţelor. Se găsea pe un platou îngust, sclipirile reci, îndepărtate ale stelelor fiind ţinte fixe pe o hartă ale cărei contururi le cunoştea. Deasupra, vârful negru, dominator, al muntelui acoperea tot cerul spre sud. Se ridică în capul oaselor. Sancho stătea la doi paşi, în genunchi, cu o ploscă de apă în mână.

— Nu-i ceva mai îngrozitor decât însăşi moartea, stăpâne? întrebă el şi ape înşelătoare îi luceau în priviri. Ne-am rătăcit în imperiul vrăjii. Cred că ne găsim din nou sub vârful Mulhacen şi mi-e teamă să mă gândesc că prin apropiere se învârtesc soldaţii lui başa Suleiman ibn-Seili.

Nu nimeriseră pe locul unde poposiseră înainte de a fi descoperiţi de patrulă, dar probabil că nici nu se găseau prea departe de el. Prin întuneric nu puteau să-şi dea seama, dar, cât timp zăcuse el leşinat, Sancho se învârtise prin împrejurimi şi dăduse peste un fir de potecă urcând spre înălţimi. Chiar în marginea drumului, găsise plosca, atârnând de ramura uscată a unui pin. Iar câţiva paşi mai încolo, o fâşie roşie de mantie.

— Ca şi cum cineva ar fi trecut înainte prin aceste locuri şi ar fi vrut să ne lase un semn. Şi un ajutor, făcu Sancho zăpăcit, răsucind bucata de material între degete. Oricum ar fi, mi-e o foame de-mi vine să muşc din trunchii ăştia bătrâni. Mai bine-ar fi lăsat o bucată de friptură, cu apa ne-am fi descurcat cumva…

Cristofor ridică din umeri. Dacă era un dar, nu aveau de ce să se plângă. Darurile vin ca o recompensă, nu ca rezultat al cerinţelor tale. Ele nu acoperă o lipsă, ci aduc un element în plus, într-o ordine prestabilită. Aşa că nu răspunse în niciun fel, ci ridică plosca şi sorbi prelung din ea. Se înecă, tuşi şi scuipă lichidul amărui.

— La naiba! se răsti şi cercetă plosca din priviri. Nu ştiam că musulmanii beau vin.

Sancho se apropie, îi luă plosca din mână şi sorbi cu grijă un gât.

— Doamne! exclamă, apoi o duse din nou la gură şi trase cu nădejde din ea. E cel mai minunat lichid care a umplut vreodată burta unei ploşti, adăugă după ce luă o pauză. Se vede treaba că pe aici a trecut vreun sfânt şi nu un om.

Bău din nou, de astă dată mai cu măsură. I-o întinse şi lui, dar Cristofor refuză. Se hotărâră să facă un foc şi un timp bâjbâiră prin întuneric după crengi uscate şi după muşchi de copac. Într-

un târziu, cărară totul la rădăcina unui molid înalt şi Sancho izbi de mai multe ori cu amnarul în cremene până ce reuşi să aprindă firele de iască. Firul de fum se înălţă mai întâi nesigur spre cer, apoi deveni mai gros, pentru ca în câteva minute să dispară cu totul, înghiţit de flăcările viguroase.

Se aşezară lângă el, cu spatele la molid şi cu faţa îndreptată către vârful Mulhacen. Frigul nopţii muşca din ce în ce mai tare, făcându-i să se strângă sub hainele subţiri. Oiştea Carului Mare apăruse din gura întunecată a unui defileu, din stânga, şi părea că se înalţă drept spre crugul bolţii.

Cristofor îşi întinse mâinile către flăcări şi se uită multă vreme cum dansează umbrele pe suprafaţa lor. Se aflau într-un punct mort. Dacă ar fi urcat înapoi spre vârf, le-ar fi luat câteva zile bune până să ajungă din nou în apropierea fluviului Guadalete; nu aveau niciun fel de merinde şi nicio armă, cu ajutorul căreia să şi le procure. Mai mult, nu era deloc sigur că podul dintre cele două spaţii mai plutea încă în ceaţa sa de lumină, aşteptându-i. Dacă coborau din nou spre mare, drumul către Almeira ar fi durat cam tot atât. În plus, la capătul lui i-ar fi aşteptat din nou vrăjitoarea. Care i-ar fi expediat cine ştie unde. Sau i-ar fi ucis. Sau i-ar fi supus, aş cum prorocise Sancho, unui chin mai greu decât moartea.

Răsuci fruntea şi-l privi pe cel de alături. Slujitorul se aplecase în faţă şi umplea cupa unei lulele cu muguri uscaţi de molid. O pipă! îi veni să strige, dar bărbatul de alături răsuci fruntea spre el şi-i făcu cu ochiul.

— Un dar de la supuşii lui Atahualipa, rânji el şi izbi cu unghia arătătorului în cupa din bronz. Numai că n-am reuşit să le şterpelesc nici măcar un fir din iarba aceea miraculoasă, căreia ei îi zic tutun. Când eşti la ananghie, sunt bune însă şi fructele de molid.

— Cine mai fumează în regatul vechii Spanii?

— Toată lumea, se hlizi el şi duse un lemn aprins către căuşul plin de seminţe negre. Chiar şi Marele Inchizitor, atunci când crede că nu-l vede nimeni, se închide în cabinetul său de la Escorial, se aşază în scaunul-balansoar şi trage din pipă. E singurul lucru bun pe care ni l-au adus diavolii ăia roşii.

Tăcură o vreme, fiecare măcinându-şi propriile gânduri. Era din ce în ce mai frig şi Cristofor acceptă fără să facă nazuri plosca îmbrăcată în hamuri din piele. Vinul dulceag şi parfumat

îl încălzi după primele gâturi trase cu nădejde. Îşi frecă palmele una de alta şi apoi îşi plesni uşor obrajii.

— Cred că ai avut dreptate, spuse după o vreme. Ne găsim într-o situaţie mai rea decât moartea. Dacă ne aflăm în lumea reală, vom muri de foame şi de frig, mai înainte să reuşim să ajungem într-un loc populat. Dacă ne mişcăm într-un spaţiu al magiei, aşa cum ne apare toată aventura pe care am trăit-o deja, atunci aproape sigur că nu vom reuşi să rupem vraja şi ne vom învârti în cerc la nesfârşit.

Sancho oftă şi-şi scutură chica brumată. O pasăre de noapte ţipă nevăzută o chemare în coroana îndepărtată a unui copac.

— Aveam eu o bănuială că blestemata de Sheila o să ne chinuiască cum n-a mai chinuit pe nimeni. Să fie din pricină că te cunoaşte de undeva, jupâne?

— Eu o cunosc pe ea, sublinie Cristofor Columb, cu buzele strânse într-o linie subţire. Sau, cel puţin, mi se pare că o cunosc. Ea nu-şi aminteşte nimic despre mine.

Sancho ridică fruntea şi privi vreme de câteva clipe cerul întunecat. Steaua Boarului sclipea singuratică deasupra unui brad uriaş, aflat la câteva sute de metri mai sus, pe spinarea muntelui.

— Vremea poveştilor, stăpâne. Suntem singuri, în creierul munţilor, aproape de crucea nopţii. Până în zori e timp să aprinzi un imperiu şi să-l faci cenuşă. Nu crezi că a sosit momentul să-mi spui câte ceva despre domnia-ta? Pentru că, în afară de faptul că eşti căpitan pe o navă, pe care spui că ai pierdut-o în mările Indiei, şi că vii dintr-o călătorie îndepărtată, nu ştiu altceva despre cel ce mi-e stăpân şi care m-a tras după el în aventurile astea nemaipomenite, făcându-mă să las altora locul meu cald de la „Apostolii piliţi” şi somnul dulce de peste zi. Din cucuvaie, m-am transformat în uliu şi nu ştiu, zău, dacă-i musai să-mi pară rău sau trebuie să mă bucur de treaba asta.

Cristofor se aplecă spre flăcările înalte şi nu ştiu ce să răspundă. Nu de poveşti era nevoie în acel moment, ci de un plan de acţiune. Un plan care să-i scoată în zori din încurcătura în care se găseau. Dar nu-i venea nimic în minte şi probabil că şi pe celălalt îl încerca aceeaşi neputinţă. Timpul... Doamne, cum trecea timpul, ca o apă înşelătoare, uneori dându-i senzaţia că îl ocoleşte, alteori că l-a agăţat în curentul său şi că-l târăşte cu repeziciune la vale. Oftă şi izbi cu pumnul drept în pământ. Îi

venea tare greu să mintă, dar nu se putea întoarce de la povestea pe care o fabulase înaintea lui, în noaptea aceea atât de îndepărtată acum, petrecută în subsolul bisericii. Pentru că adevărata istorie, trăită la marginea unei lumi atât de diferită de aceasta, ar fi părut o scorneală incredibilă, bună pentru adormit copiii.

Copiii lui!

Îşi linse buzele şi-şi stăpâni cu greu pânza de lacrimi ce-i acoperea luminile ochilor. Undeva, în nu se ştie care lume din care plecase odinioară, creştea şi se maturiza Diego Columb, alături de supusa sa soţie Felipa Moniz de Perestrello. Şi, în altă parte a regatului, Fernando Ferens, fiul său nelegitim şi al Beatrizei Aranda, probabil că învăţa să călărească şi să învârtă spada. Dacă nu cumva spaţiul acela va fi căzut sub ocupaţia Fiilor Soarelui, iar cei dragi lui cândva vor fi odihnind sub formă de cenuşă, risipiţi peste munţi şi dealuri.

Îi povesti despre viaţa lui de dinainte de marea plecare. Despre cei doi fii şi despre cele două femei, la care ţinuse în maniere atât de diferite. Despre setea sa neostoită de aventură şi de glorie. Despre ucenicia făcută la curtea lui Enrique Navigatorul, care-l trimisese să lupte prin îndepărtatele colonii de pe continentul negru. Despre viaţa infernală de pe galioane şi despre moartea ce pândea ascunsă oriunde pe ţărmurile neospitaliere. Despre răutatea şefilor de echipaje şi despre incapacitatea ofiţerilor. Despre bătălii, despre sânge şi despre moarte. Despre prizonieri, despre aiurările produse de febra galbenă şi despre morţi. Despre şirul nesfârşit de morţi din viaţa sa cea atât de agitată.

Când isprăvi, avea gâtul ca iasca, iar focul aproape că se stinsese. Sancho îl privea cu ochii mari, pierduţi în imaginile unui vis îndepărtat. Apucă plosca de alături, o duse la buze şi sorbi îndelung. Apoi o lăsă alături şi-şi şterse buzele crăpate cu dosul palmei. Într-un fel, se simţea mai bine. Amintirile se transformaseră în imagini şi scăpase de lipiciul lor amărui.

Într-un târziu, Sancho îşi ţuguie buzele şi slobozi un sunet asemănător unui plescăit.

— Da' ştiu că te pricepi să spui poveşti marinăreşti, nu glumă! făcu el admirativ şi trase două gâturi din ploscă, după care o clătină de câteva ori, înaintea flăcărilor. Şi să dai pe duşcă. E bună licoarea asta afurisită, nu cred să ne ajungă până mâine

dimineaţă.

Mângâie lemnul rotunjit al burţii acesteia şi clătină din cap. Lemnele trosneau încetişor, ronţăite de flăcările vioaie. Un miros vag de tămâie venea dinspre vatră, semn că focul cuprinsese vreo creangă mânjită cu răşină. Iarba de sub ei era udă de rouă şi aerul se făcuse parcă şi mai rece.

— Nu sunt poveşti, Sancho, este viaţa mea, petrecută într-o epocă atât de îndepărtată, că de-abia mai îmi aduc aminte de ea. Acum, când ţi-o povestesc, îmi pare şi mie un vis, dar a fost atât de adevărată, că simt şi acum mirosul dezgustător al trupurilor umflate de vărsat de vânt, dinainte de a fi aruncate peste bord.

— Jupâne, jupâne, rânji Sancho, tu îţi închipui că eşti un nemaipomenit Sinbad Marinarul şi te ţii mare pentru că ai străbătut în lung şi-n lat albia îngustă a Mediteranei. E adevărat că ştii să povesteşti, ai darul ăsta de a ţine oamenii ca pe jar, ca să afle sfârşitul, dar, în realitate, n-ai văzut mai nimic, înţelegi? Mai nimic.

Lumea e cu mult mai vastă decât ne duce pe noi mintea. Şi pentru a o străbate dincolo de orizonturi nu e neapărată nevoie de corăbii şi de pânze.

— Da, poţi să mergi şi pe jos.

— Nu râde, jupâne, gâfâi el, nu râde că e mai rău decât o blasfemie şi, dacă porcul Ăla bătrân şi ramolit te-ar mai ierta cumva, dacă i-ai aprinde o lumânare şi ai pupa mâna spurcată a vreunui popă cu anteriu, destinul orb sub mâna căruia ne potrivim paşii de la o vreme încoace o să ne lase să pierim prin stâncăriile astea, departe de orice privire omenească.

— Nu râd, clătină gânditor din cap Cristofor şi aruncă o creangă pe foc. Cred că ai dreptate. Oricât de mult am colindat, lumea trebuie că e atât de mare, încât nici cu gândul nu i-am pipăit marginile. Cunoşti tu vreo altă cale de a o străbate?

Sancho nu răspunse. Stătea neclintit în loc şi privea spre inima focului, ca o statuie de lut a unui zeu demult uitat. Flăcările jucau umbre transparente pe faţa lui concentrată şi Cristofor ar fi putut să jure că gândurile care-i alergau pe sub frunte erau al naibii de interesante.

— Poate, ridică el din umeri. Poate.

— Nu vrei să fii mai explicit?

— Piatra, spuse încet, după un timp, şi aruncă o mână de ace

uscate de molid peste vatră. Acestea se aprinseră imediat, împrăştiind o ploaie de scântei în jur. Başa Suleiman ibn-Seili ne-a întrebat ceva despre o piatră-semn, mai ţii minte?

— Parcă, răspunse şovăind. Nu sunt prea sigur.

— O piatră magică, aflată alături de o mantie roşie, insistă Sancho. Nici acum nu realizezi?

Îl trecu un fior neaşteptat şi se cutremură. Mai întâi plosca…

— Fâşia de mantie roşie de lângă ploscă. Un semn, nu?

— Un semn, da, zâmbi cu gura până la urechi celălalt şi sări în picioare. Începu să sară într-un picior în jurul vetrei. Un semn, da, un semn de prietenie. Nimeni nu pierde o ploscă, stăpâne, prin locurile astea mai bine-ţi tai o mână, decât să fii neglijent aşa ceva. Plosca… mantia roşie… undeva, pe aproape, trebuie că e o altă poartă. Am scăpat de Mulhacen şi de foamete.

Mai ţopăi de câteva ori, apoi se aşeză pe vechiul său loc şi-i trase o palmă peste spate.

— Nu spui nimic? Nu te bucuri?

— Nu ştiu cât să mă bucur, răspunse Cristofor, dus pe gânduri. Încă n-am găsit poarta asta. Şi, apoi, ştim noi către ce anume se deschide? Ce viitor ne aşteaptă dincolo de ea?

— Nu-mi vorbi de viitoruri, jupâne! se răsti Sancho. Nu-mi vorbi despre nimic. Câtă vreme nu s-a petrecut parşiva asta de noapte, nu avem alt drept decât să dormim şi să ne închipuim aşezaţi la masa Raiului, alături de sfinţi.

Abia către ora zece, soarele reuşise să treacă de spinarea accidentată a Sierrei şi să arunce o pată sângerie peste bruma albă care acoperise cu un strat gros tufişurile şi iarba rară. Focul murise de tot şi numai un firicel alb de fum ce se ridica drept în sus marca locul unde se găsea vatra improvizată.

Când deschisese ochii, Cristofor constatase că Sancho se sculase deja de multă vreme. Îl privea cum stătea cocoşat deasupra unei buturugi putrezite şi cioplea din ea cu ajutorul cuţitului aşchii lungi şi bucăţi de scoarţă uscată, gândindu-se că norocul nu-l părăsise, în realitate, niciodată. „Santa Maria” se despărţise la timp de suratele ei şi astfel nu le împărtăşise soarta tragică, în Lumea Nouă de dincolo de Poartă avusese parte de cunoştinţe ce-şi sacrificaseră vieţile pentru a i-o salva pe a sa, reîntors acasă, în acest tip curios de *acasă* ce trăia conform unor legi şi norme pe care nu le înţelegea prea bine,

nimerise încă din primele momente peste un slujitor straniu, care-l scăpase încă din primul moment de pericolul mortal ce bântuia pe străzile înecate în noapte şi umezeală ale lui Sanlucar de Barrameda.

Se întinse îndelung, trosnindu-și oasele şi străduindu-se să-şi elibereze muşchii de energia negativă acumulată în timpul somnului. Îl durea surd spatele şi ştia că asta i se trăgea încă de pe timpul când servea ca mus pe „Castillia” şi trebuia să frece punte chiar şi în zilele cu ploaie şi burniţă, deoarece boţmanul nu suferea să-şi vadă oamenii stând pe timpul zilei.

Se ridică, scutură mantia de pământ şi o atârnă pe un ram apropiat, după care-l ajută pe celălalt să aprindă focul. Fierseră apă în ibricul de aramă, pe care Sancho îl scoase, miraculos, din trăistuţa ce o purta permanent pe spinare, sub braţul drept, şi aruncară în ea muguri de pin şi de molid. Ceaiul avea o culoare verzuie şi un gust puternic de răşină, dar îi ajută să se încălzească şi să înghită bucăţelele tari de pesmet, scoase de pe fundul aceleiaşi traiste.

Plecară cu puţin timp înainte ca soarele să treacă peste coroanele ascuţite ale molizilor din jurul lor şi să ilumineze spinarea încă neagră a lui Mulhacen. Aerul era foarte rece şi mirosea puternic a pământ umed şi a verdeaţă strivită. Sancho îl conduse către apus, ocolind o stâncă uriaşă, căzută din vârful muntelui în vremuri imemoriale, apoi se răsuci spre sud şi îl trase la vale pe o pantă acoperită cu frunze moarte din anul precedent. Se opriră în dreptul unui căuş de piatră, puţin adânc, umplut cu apă de ploaie, pe suprafaţa căruia pluteau câteva frunze. Sancho se aplecă, căutând urme numai de el ştiute.

— Aici, jupâne, spuse el în şoaptă, exact aici am găsit plosca. Împunse cu un lemn la rădăcina unei tufe de zmeură. Iar aici am dat peste fâşia de material roşu. Rămâne să descoperim piatra-simbol.

Căutară o vreme, cocoşaţi, scobind cu degetele şi cu vârful pumnalelor prin iarba grasă şi rară. O mulţime de pietre îşi iţeau vârfurile ascuţite de pretutindeni, dar niciuna nu părea cu adevărat magică. Când soarele trecu de locul unde se găseau şi umbrele începură să se lungească spre răsărit, Sancho îşi trecu mâinile prin păr şi izbi furios cu piciorul într-un trunchi căzut.

— Nu spui nimic, jupâne? strigă el turbat de mânie. Ne-a păcălit din nou afurisita de vrăjitoare? Unde e piatra aia

blestemată, care să ne arate locul porţii, dincolo de care am putea ajunge pe tărâmul miraculosului Amerigon?

Cristofor tresări, de parcă l-ar fi lovit cineva cu un lemn în cap. Lăsă încet mâinile pe lângă corp şi se ridică în picioare, cu ochii fixaţi asupra chipul strâmbat de furie al slujitorului său. Deşi soarele ilumina din plin platoul îngust pe care se aflau, răcoarea dimineţii făcea ca răsuflările să li se transforme în fuioare subţiri de abur. Fruntea însă îi fusese năpădită brusc de o sudoare îngheţată, pe care se văzu nevoit s-o şteargă cu mâneca.

— De unde cunoşti această denumire, Sancho?

O clipă, bărbatul cu mustaţă neagră şi lungă rămase cu gura căscată. Apoi izbucni în râs. O pasăre cenuşie, cu cioc portocaliu, se sperie şi zbură de pe o creangă subţire a rugului de zmeură în direcţia pădurii.

— Ţi-e frică, jupâne? Ţi-e frică de ceea ce aş putea să ştiu despre dumneata, de ceea ce ai ţinut ascuns cu multă îndârjire în fundul sufletului şi al minţii, pentru că ţi se pare că ar fi o primejdie de moarte să afle şi alţii? înălţă mâinile către cerul senin, de parcă şi-ar fi căutat acolo un martor, care să-i confirme spusele. Dacă asta îţi spune ceva, află că nu vreau să cunosc nimic din tainele altora. Nu am vreme să pricep tot ceea ce vreau despre mine însumi, darămite să mă mai interesez despre cei din jur.

Cristofor nu se clinti. Ochii îi ardeau dureros sub frunte şi gândurile erau asemenea unei reţele de fulgere în timpul unei furtuni cumplite. Aproape că nu-l asculta pe celălalt, străduindu-se să priceapă cam ce ar însemna pentru el aflarea de către cei din jur a secretului porţii. Involuntar, mâna dreaptă se înălţă din cot şi degetele i se sprijinită de centură, foarte aproape de teaca pumnalului. Sancho îi urmări mişcarea şi lăsă braţele în jos. După câteva clipe ridică din umeri şi se răsuci pe jumătate către micul lac din albia de piatră.

— Poţi să nu mă crezi, jupâne. Nici că-mi pasă de asta, dar e bine să ştii că n-am făcut niciun contract cu viaţa, adică fiecare poate renunţa la celălalt când are chef. Aşa stând lucrurile, nu văd de ce mi-aş bate capul cu problemele altora. Important mi se pare să ştii să profiţi cât mai mult de ceea ce lumea are mai interesant în ea şi să-i laşi şi pe alţii să facă acelaşi lucru. În privinţa Porţii… ai vorbit în somnul febrei de câteva ori, pe când

zăceai muşcat de năpârcă. Şi acum, căutăm semnul sau ne resemnăm şi pornim la vale, să ne încercăm din nou norocul cu Sheila Margon?

Cristofor ridică din umeri şi se strădui să zâmbească. Poate că avea dreptate.

— Căutăm semnul, Sancho. Undeva trebuie să se afle Poarta de care vorbeai.

Continuară să stea aplecaţi şi să scotocească până aproape de vremea prânzului, când stomacurile prinseră să-şi solicite drepturile, mai întâi cu timiditate, apoi din ce în ce mai agresiv, până când slujitorul sări în picioare şi ţipă nefericit:

— Nu mai mişc un deget, până ce nu astupăm gura crăpelniţei ăsteia afurisite. Simt că se învârte muntele cu mine.

Abandonară căutările şi porniră după ciuperci. Găsiră mai multe pâlcuri, dar toate erau otrăvitoare şi trebuiră să renunţe. În cele din urmă, Sancho reuşi să doboare cu o piatră o pasăre cu pene verzi, ceva mai mare decât un porumbel, care se însorea neglijentă pe un stei. O jumuliră în grabă şi o prăjiră cu fulgi pe ea, înfiptă într-o ţepuşă. Mâncară aproape totul, chiar şi oasele, singurele lucruri de care nu se putură atinge fiind ghearele, pe care Sancho le legă cu un fir de iarbă şi le ascunse în trăistuţ, motivând că se aşteptau la vremuri grele şi că, în lipsă de ceva mai bun, ar fi putut să pună de-o ciorbă de pasăre.

Se odihniră aproape un ceas, după care începură iar să scotocească prin iarbă. Când soarele se ascunse în spatele muntelui, poiana arăta de parcă ar fi fost arată cu plugul. Toate pietrele, chiar şi cele cât unghia erau scoase din locurile lor şi răsucite cu burţile în sus. Niciuna nu arăta însă a avea puteri miraculoase şi intrarea căutată continua să rămână nevăzută.

— Dar dacă nu e vorba despre o piatră obişnuită? întrebă Cristofor, într-un târziu, pe când se odihnea cu mâna dreaptă rezemată de un pietroi.

Sancho se opri din căutare şi-şi îndreptă spinarea.

— Ce vrei să spui?

— O piatră-simbol este o piatră cu puteri magice, nu? Altfel, nu ar căuta-o vrăjitoarea. Te-ai întrebat până acum cum de a putut să ne vadă pe noi în oglinda lacului şi pe afurisita de piatră nu? Dacă e vrăjitoare, atunci ar trebui să poată face foarte multe lucruri.

Sancho se strâmbă. Alungă o muscă sâcâitoare şi se aşeză în

fund. Oftă de plăcere, se întinse de câteva ori, apoi şterse lama cuţitului de iarbă şi-l băgă în toc.

— Nu le ştie pe acelea care stau sub puterea altei vrăjitoare, pesemne.

— Asta trebuie să fie, nu, Sancho? Crede că suntem protejaţi de un mag mai puternic decât ea, un mag care ne-a condus pe vârful lui Mulhacen pe o scurtătură între spaţii, asemenea celei folosite de supuşii Marelui Inca. Şi voia să afle locul pe unde am ieşit, pentru ca să-şi extindă puterea. De asta a poruncit să fim aduşi în palatul ei, dacă acel başa n-ar fi reuşit să afle nimic, cum de fapt s-a şi întâmplat.

— Şi?

— Şi nimic. Atâta doar că eu nu cred că e vorba despre o simplă piatră, indiferent de forma ei. O piatră stă sub puterea stihiilor naturii. Chiar şi o stâncă se poate prăvăli sub forţa unei furtuni cumplite sau mânată de un cutremur. Dacă un vrăjitor şi-a însemnat locul cu ajutorul ei, atunci trebuie că este vorba de o piatră specială, care să poată sta locului şi o mie de ani. Unde ai găsit plosca?

Sancho se ridică în picioare, strâmbându-se din nou. Pe cer, apăruseră nori negri, care se buluceau spre vârful muntelui de alături. Se îndreptă spre capătul îndepărtat al poienii şi se opri pe marginea albiei de piatră. Se aplecă, luă apă în pumn şi se stropi cu ea pe faţă. Câţiva picuri rămaseră atârnaţi de ţepii asprii ai mustăţii.

— Aici, spuse şi bătu cu piciorul în stânga căuşului de piatră, aici, alături de această palmă a zeilor.

— Exact, zâmbi Cristofor şi se apropie cu paşi mărunţi. Această palmă a zeilor, după cum bine i-ai zis, trebuie că este piatra-simbol pe care o căutăm. Un lac asemenea celui din subteranul Sheilei Margon. Trebuia să ne fi gândit chiar de la început la asta. Mai rămâne să descoperim trecerea. Poarta spre Amerigon, aşa cum ai zis tu că am vorbit eu în somn.

Îi făcu semn din bărbie, ridicară mâinile şi pipăiră aerul, aşa cum văzuseră că făceau soldaţii *încă.* Mai întâi, se făcu dintr-odată foarte frig şi mâinile li se învineţiră. Se văzură nevoiţi să le izbească una de alta, încercând să restabilească circulaţia sângelui prin vene. Apoi simţiră un miros necunoscut, ceva plăcut şi dureros, în acelaşi timp, ca şi cum ai fi încercat să inspiri la -30° C parfumul unei iasomii. La câteva clipe numai, se

opriră brusc.

Poarta era chiar sub nasul lor, puţin deasupra apei, aproape lipită de pinul uriaş care îşi întindea umbra peste jumătate din poiană. Avea forma unui firişor de abur cenuşiu, sclipind când şi când în razele strecurate printre crengi, şi se pierdea între acele crengilor.

— Nu cred că-mi va face plăcere să-mi ud oasele astea bătrâne, dar dacă altfel nu se poate... bombăni Sancho, după care îşi strânse mantia în jurul corpului, potrivi săcuţul sub umăr şi intră în apa rece.

Nu se întâmplă nimic, până în clipa în care atinse firul cenuşiu. Se auzi un sunet scrâşnit, o lumină albă, orbitoare, irumpse în poiană şi Cristofor strânse pleoapele orbit. Când îi redeschise, constată că se afla singur. Întinse palmele în faţă, ca şi cum s-ar fi dogorit la căldura unui foc invizibil. Nu simţi nimic însă şi lăsă mâinile pe lângă corp. Se simţea foarte obosit şi flămând. Se coborî într-un genunchi, cu ochii fixaţi pe firul aproape invizibil, şi se spălă pe faţă cu apa rece.

O clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă spre vârful muntelui, să încerce să-l escaladeze şi să coboare versantul celălalt. Era sigur că, dacă prindea vreme bună şi dacă avea un dram de noroc, ar fi putut face asta în mai puţin de două zile. Ar fi fost mai greu cu mâncarea, dar, la nevoie, ar fi răbdat chiar şi mai mult. Apoi ar fi căutat trecerea. Şi, dacă ar fi găsit-o, ar fi pătruns iar în imperiul Fiilor Soarelui. În alte trei-patru zile, ar fi ajuns la Barrameda. O barcă, trebuie să fi existat pe undeva o barcă mai puţin păzită în portul acela mare. O ambarcaţiune cu numai două vâsle ar fi fost suficient să-l ajute să traverseze cele patru leghe de mare ce-l despărţeau de „Santa Maria”.

— Cam mulţi de *dacă...* mormăi, clătină din cap, se ridică şi păşi în apă.

Întinse mâna şi atinse, după o ezitare, linia frântă, care tremura mărunt în aer, pierzându-se printre crengile groase ale copacului. Simţi ceva asemănător unei descărcări electrice, imaginea se fisură, apoi se sparse în milioane de cioburi, fiecare reflectând în unda ei minusculă poiana, pinul uriaş, lacul şi norii negri de pe cer, auzi sunetul ca pe o zbatere de-o clipă a aripilor unui fluture metalic uriaş, apoi acesta se transformă într-un vâjâit asurzitor, îşi văzu corpul reflectat în miile de cioburi ridicându-se în aer, răsucindu-se de câteva ori, apoi absorbit de

cerul negru ca păcura, care coborâse pe verticală şi alungase muntele în neştiut. În gură îi năvăli gustul acru al vomei, dar ştia că nu o să vomeze, era ca atunci când începuse prima hulă pe mare şi el era un mus pricăjit ce se ţinea de babaua de la pupa, aplecat peste punte, încredinţat că o să-şi verse şi sufletul din el, strânse pleoapele, zăpăcit de năvala stelelor violete, care se îngrămădeau să-l atingă, şi-şi muşcă buzele până la sânge…

VII. Cititoarea în destin

„Plouă. În zodia Vărsătorului
apa coboară
până la temeliile somnului.
Spaţiul visului a devenit noroi."

Ghiorghis Manousakis

Întâi, se desfăcu deasupra sa cerul, o apă mâloasă, care-i mânji imediat faţa şi mâinile. Deschise larg ochii şi o picătură îi izbi irisul drept, făcându-l să tragă speriat capul într-o parte. Apoi îşi simţi degetele încleiate într-o substanţă moale, strânse pumnii şi nămolul ţâşni, stropindu-l pe faţă. Capul uriaş al lui Sancho se ivi dintr-o parte şi îi astupă întreg orizontul. O palmă plină de noroi apăru din neştiut şi i se lipi de buze, chiar când vru să-l întrebe ce era cu mascarada aceea. Stropi de sânge căzură dinspre ea şi îl izbiră pe nas şi pe bărbie. Claia de păr cârlionţat coborî şi mai jos, iar buzele groase, aproape vinete, lăsară să se strecoare printre ele un damf greu de vin, atunci când se mişcară la numai două degete de urechile sale.

— Ce bine că nu te-ai grăbit, jupâne! Ai fi nimerit în plină încăierare şi, nu zic, ar fi fost interesant să-i vezi cum se gâtuiau, dar până să scap de flăcăul ăla care voia să-mi croiască o gaură între coaste, urlând la mine cum că aş fi un împuţit de câine roşu, am lăsat un deget pe-aci prin noroi. Nu cred să-l mai găsesc, rânji el şi-şi retrase faţa.

Ploaia începu din nou să răpăie, întinzându-i mâzga pe faţă. Se ridică în capul oaselor. Stătea întins pe spate pe un câmp peste care ploua violent. Spre răsărit, nu departe de locul în care se afla, se vedeau mai multe leşuri căzute unele peste altele. Un fel de ridicătură, acoperită cu smocuri de iarbă, îi ascundea orizontul în partea dreaptă. Răsuci capul. Spre

dreapta, liziera întunecată a unei păduri tăia linia orizontului. La jumătatea distanţei, câteva pâlcuri de oameni, de dimensiunea unor păpuşi, năvăleau unii spre alţii, se ciocneau, unii cădeau în genunchi şi se ridicau cu greu câteva clipe mai târziu, alţii nu se mai ridicau deloc, braţele se înălţau în aer, învârtind arme nevăzute, se abăteau cu furie asupra duşmanilor, apoi se înălţau din nou…

— Unde-am nimerit?

— Într-o bătălie, jupâne, crezi că eu ştiu mai multe? Ridică mâna însângerată în aer, din care lipsea degetul cel mic şi adăugă cu dinţii încleştaţi: Deşi ar trebui să ştiu cel mai bine.

Îl ajută să se ridice în fund, apoi smulse din buzunar o eşarfă murdară şi i-o întinse. Ţinea maxilarele strânse, iar buzele aproape i se înnegriseră. Cristofor bănuia că trebuie să sufere îngrozitor. Se uită la sângele care şiroia de-a lungul braţului şi stomacul i se făcu ghem. Înghiţi în sec, luă batista de mătase şi se strădui să lege cât mai strâns palma rănită.

Sancho gemu ascuţit de două ori şi-şi şterse lacrimile amestecate cu picăturile de ploaie de pe obraji. Îşi muşcă buzele ca să nu răcnească, atunci când, după câteva clipe, sângele răzbătu prin legătură şi prinse să alunece din nou spre încheietura mâinii.

— Maică Precistă a Răzbunării! zbieră el deodată şi izbi cât putu de tare cu piciorul drept în mocirlă. Stropi mari şi negri se împrăştiară pretutindeni. Câţiva săriră pe mantia lui Cristofor, dar acesta nu făcu niciun gest ca să-i şteargă. E nedrept, e nedrept, e nedrept, pricepi, jupâne?! înţeleg să mă lupt cu un duşman şi să fiu rănit, să sufăr, e pentru binele ţării sau pentru binele meu. Dar să-mi taie mâna unul din aceeaşi ţară cu mine, strigând că sunt un blestemat de *încă,* asta e prea de tot! Ţine-mă, Doamne, că vreau să iau viaţa cuiva pentru ceea ce am pierdut în numele Tău!

— Cred că cel mai bine pentru amândoi ar fi să ne luăm urgent tălpăşiţa de aici şi să încercăm să dăm peste o aşezare, unde să-ţi poţi îngriji rana. Nu e de joacă, Sancho, o să se infecteze mai repede decât îţi vine să crezi şi tare mi-e teamă că n-o să prindem seara şi or să te apuce fierbinţelile.

Parcă ar fi vorbit în vânt. Sancho înălţă capul şi izbucni într-un hohot nebunesc, îşi răsuci braţul rănit în jurul capului, ca pe un buzdugan, apoi cu mâna sănătoasă înhăţă pumnalul de la şold şi

se năpusti de-a latul câmpiei, către gloata ce viermuia fără încetare. Cristofor ţipă după el să se potolească şi sări să-l prindă, dar celălalt fentă într-o parte şi degetele îi alunecară peste hainele ude. Căzu într-un genunchi şi privi lung în urma lui, cum fugea ca pe catalige, clefăind cu cizmele prin noroiul adânc şi azvârlind în urmă-i şi în laterale hălci groase.

Ce se întâmpla, dacă l-ar fi lăsat singur? Privi cu atenţie către grupul îndepărtat de oameni şi hotărî că erau prea mulţi pentru ca Sancho să poată să scape cu viaţă. Înghiţi în sec şi-şi simţi gândurile amorţite. Nimerise iar la un pas de moarte. Şi nici măcar nu avea posibilitatea să aleagă. De fiecare dată, opţiunea o făcea altcineva pentru el. Ridică din umeri, se ridică în picioare şi se îndreptă în fugă către grămada de leşuri, aflată la câteva sute de paşi spre stânga.

Când ajunse, tremura din tot corpul şi simţea că nu mai poate să tragă în piept aerul saturat de umezeală. Tuşea şi se îneca şi trebuise să se oprească de două ori pentru a-şi trage sufletul. Se opri la câţiva metri depărtare şi se aplecă gâfâind deasupra primului cadavru. Era al unui bărbat alb, blond, foarte tânăr, răsturnat cu faţa în sus. O tăietură urâtă îi brăzda faţa în diagonală, aproape de colţul ochiului drept, dar moartea i se trăsese de la o săgeată înfiptă chiar în inimă. Cristofor întinse mâna şi atinse penajul colorat. Murise chiar mai înainte să-şi dea seama ce i s-a întâmplat.

Întinse mâna şi îi descleştă degetele de pe coada securii cu două tăişuri, dar arma i se păru nesigură şi foarte grea, aşa că o lăsă să cadă alături de cadavru. Păşi peste el şi se apropie de prima grămadă, formată din trei trupuri căzute unul peste altul – doi albi şi un războinic roşu, prins sub ei. Se loviseră cu săbii scurte şi îşi provocaseră răni mari pe picioare şi pe piept. Unul dintre albi avea urechea dreaptă retezată şi îşi pierduse un ochi. Soldatul *încă* era tăiat în mai multe locuri, moartea fiindu-i provocată de o tăietură grosolană în gât. În cădere, îşi prinsese scutul rotund din piele de vicună sub el, dar sabia, cu un singur tăiş, adusă puţin de vârf, căzuse alături, la mică distanţă de palma sa dreaptă de parcă stăpânul ar fi abandonat-o pentru câteva clipe, pentru ca să-şi şteargă mâinile de umezeală, ca s-o poată apuca mai bine.

Examină şi armele celorlalţi doi combatanţi – o suliţă scurtă şi o bardă uriaşă, cu ţepuşă la vârf şi ajunse la concluzia că tot

sabia încovoiată l-ar fi servit cel mai bine. O ridică de jos şi o învârti de câteva ori prin aer. Era făcută din oţel albăstriu şi avea plăsele din os. Era surprinzător de manevrabilă pentru lungimea ei. Îi şterse mânerul cu poalele mantiei, dar acesta rămase la fel de umed. O sprijini de umăr cu partea netăioasă, se răsuci pe călcâie şi începu să alerge spre grupul care continua să se bată în depărtare şi în mijlocul căruia Sancho deja se făcuse nevăzut.

Câmpia era neuniformă şi, sub smocurile dese de iarbă-de-vânt, cu frunzele groase şi tăioase, se ascundeau gropi mai mult sau mai puţin adânci, în care piciorul intra uneori până mai sus de gleznă. În două rânduri se prăvăli la pământ şi fu gata-gata să-şi scrântească vreo coastă. Ploaia exasperantă şi terenul aproape mlăştinos îl determinară, în cele din urmă, să renunţe la fugă şi să continue înaintarea în mers obişnuit. Se apropiase destul de mult, ca să distingă în rândul celor care se luptau trei bărbaţi albi, iar undeva mai spre dreapta pe Sancho, puţin izolat, dar nu foarte departe, şi şase soldaţi *încă.* Pe pământ zăceau mai mult de zece leşuri, dar i-ar fi fost greu să spună căreia dintre tabere aparţineau cele mai multe. Cei care se ţineau încă pe picioarele lor păreau extrem de istoviţi, iar loviturile care şi le dădeau necesitau un efort tot mai mare, devreme ce se pândeau timp de mai multe clipe, până să se hotărască să izbească.

Când ajunse la douăzeci de metri de ei, îşi luă avânt şi prinse din nou să alerge, atent să nu calce greşit şi să se prăbuşească atât de aproape de săbiile ce împroşcau cu sânge şi cu moarte. Vru să ocolească grupul principal şi să se îndrepte către Sancho, care se lupta cu doi soldaţi deodată, folosindu-se de cuţit şi de o suliţă scurtă, pe care o culesese, pesemne, de jos înainte de a intra în luptă. Nu apucă însă să ajungă nici la jumătatea distanţei, că unul dintre soldaţi strigă o comandă, într-o limbă guturală, şi cel mai apropiat *încă* îşi abandonă adversarul şi se repezi către el cu sabia ridicată. Din câteva salturi ajunse în dreapta lui şi izbi ţinând arma cu ambele mâini.

Cristofor băgă de seamă că avea faţa vopsită în dungi verticale negre şi verzi, care se opreau sub ochi, dând un aer înfricoşător chipului lătăreţ, cu buze groase, pline. Ridică sabia şi pară primele două lovituri. Soldatul nu izbea cu forţă, dar avea o iscusinţă foarte mare în mânuirea armei şi-i venea greu

să realizeze din ce direcţie urma să vină următorul atac. Bărbatul cu faţa tatuată fandă în lateral, făcu o fentă şi izbi de jos în sus, luându-l prin surprindere. Cristofor îi devie sabia, dar vârful îi crestă podul palmei şi aproape că-i atinse faţa. Sări înapoi, se împiedică şi căzu pe spate, cu mâna înarmată întinsă în faţă. Soldatul se repezi şi izbi cu toată puterea, dar celălalt reuşi să se răsucească într-o parte şi sabia se înfipse în pământ. Smuci de mâner, dar alunecă, la rândul său, şi căzu în genunchi.

Cristofor se sprijini cu amândouă mâinile în pământ şi se ridică în fund, apoi, dintr-un salt, reuşi să ajungă în picioare. Sabia-i rămăsese pe sol, în locul unde aterizase prima oară. Văzu sabia adversarului la numai doi paşi de el şi întinse mâna rănit către mânerul din os lustruit. Nu apucă însă să îl atingă. Sancho apăru brusc dinspre dreapta, sări mai întâi în faţă, apoi fandă în lateral pe lângă el, soldatul ce-l urmărea nu reuşi să se oprească şi-i depăşi în alergare, Sancho reveni şi înfipse suliţa cu toată puterea în pieptul bărbatului cu pielea roşie. Acesta scoase un icnet răsunător, holbă ochii uluit, dungile de culoare de sub orbite se cutară, duse o mână către cotorul suliţei iar cu cealaltă începu să pipăie după armă, apoi un val de sânge îi năvăli pe buze, pleoapele i se zbătură spasmodic, buzele se desfăcură să spună ceva, dar nu mai apucară, Cristofor înhăţă sabia, trase de ea şi izbi în laterală, în direcţia siluetei pe care o vedea cu coada ochiului sosind în trombă, auzi un răcnet, se răsuci şi sări în direcţia opusă, trupul soldatului se prăbuşi cu faţa în jos, văzu lama plină de sânge şi stomacul i se strânse ghem, se întrebă dacă o să înceapă să vomeze, dar nu apucă să înfiripe răspunsul, rănitul se sprijini în mâini şi se ridică în patru labe, apoi în genunchi, un fior îngheţat îl scutură aninându-i lacrimi în ochi, sau poate erau picurii ploii aduşi de o pală de vânt şi lipiţi de faţa sa, nu reuşi să-şi dea seama, de-abia auzi răcnetul lui Sancho:

— Ucide-l!

…şi simţi mâna înarmată zvâcnind de la sine, sabia se înălţă, un picur de sânge se prelinse de pe mâner pe muchea palmei, auzi un ţipăt de moarte venind de undeva din dreapta, o clipă nu ştiu ce să facă, îl văzu pe bărbatul din faţa sa ridicându-şi ochii şi privindu-l adânc, era o noapte complicată dincolo de apa irişilor verzi, apoi acesta îşi coborî cu un deget fruntea, sabia se abătu cumplită, lovitura aproape că-i scoase braţul din umăr,

capul cu plete lungi şi negre se rostogoli în iarbă, trupul şovăi şi se prăbuşi la rândul său alături.

Cristofor se clătină şi el, făcu un pas şi lăsă sabia să-i cadă din mână. Vocea groasă a lui Sancho îi răsună chiar lângă ureche:

— Bună lovitură, jupâne! Trebuie că la viaţa ta ai retezat multe căpăţâni de sălbatici. Consideră că ţi-ai plătit complet datoria faţă de Sancho Nunez Zuniga de Guzman. Ce-ar fi să le dăm acum o mână de ajutor fârtaţilor ăstora?

Apucă sabia de lângă cadavrul decapitat şi porni cu paşi mari către grupul de oameni ce-şi izbeau armele cu atâta putere încât ţâşneau scântei. Mai rămăseseră patru soldaţi *încă* şi doi spanioli, ambii crestaţi pe faţă şi cu răni pe braţe şi pe piept. Cristofor îşi scutură capul, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor: tăiase capul unui om!

Pentru o clipă, imaginea câmpiei ude, a cadavrelor căzute unul peste altul şi a celor şase bărbaţi ce se loveau cu ură, osteniţi şi speriaţi, se clătină, se sparse în cioburi şi se evaporă. Se revăzu aplecat deasupra cadavrului unui pigmeu, cu o macetă uriaşă în mâna dreaptă, pregătindu-se să-i taie degetul mic, pentru a-i demonstra căpitanului că l-a ucis; apoi sclipirea sabiei cu două tăişuri, învârtită pe deasupra capului pentru a reteza picioarele negrilor care încercau să fugă prin coroanele arborilor junglei, nimerind gâtul unui copil scheletic, cu o burtă imensă, care se prăbuşea urlând şi plin de sânge…

Strânse pleoapele, apoi le deschise din nou: capul retezat alunecase într-o parte, alături de braţul drept al cadavrului, şi părea că priveşte uimit, cu ochii larg deschişi, spre apus. Înălţă sabia şi se repezi pe urmele lui Sancho. Când intră în luptă, soldaţii *încă* se regrupaseră deja şi păreau că hotărâseră să se apere. Sancho le strigă ceva în dialect catalan celor doi bărbaţi care, văzându-i sosind, prinseseră curaj şi atacau în forţă. Intră în luptă, izbind la nivelul genunchilor şi având grijă să se retragă un pas după fiecare lovitură, fandând fie spre stânga, fie spre dreapta.

După câteva secunde, Sancho se împiedică, alunecă şi se prăbuşi în faţă. Mai înainte ca vreunul dintre *încă* să aibă timp să reacţioneze, ţâşni în sus, săltă sabia deasupra capului atât de repede, încât Cristofor nici nu apucă să-l vadă făcând gestul, şi îi reteză din cot mâna celui mai apropiat dintre ei, un uriaş cu părul legat la spate într-o coadă groasă. Mâna se prăvăli în

iarbă, se rostogoli de câteva ori şi rămase cu palma deschisă în sus, ca într-o chemare. Soldatul ţipă cu voce răguşită, azvârli arma din mâna cealaltă şi-şi apucă ciotul, strângând cu putere.

În acel moment, echilibrul de forţe se rupse. Soldaţii *încă* se răsuciră pe călcâie şi o luară la fugă, abandonându-l pe rănit. Unul dintre spanioli ridică securea şi se repezi urlând după ei. Celălalt lăsă sabia în jos şi strigă după el. Sancho azvârli sabia, înhăţă o suliţă de jos şi se repezi la rănit. Cristofor căscă gura să strige oripilat un „Nu!”, dar sunetul nu apucă să părăsească gâtul că arma se înfipse până la aproape o treime din lungimea ei în spatele rănitului care înlemni pentru o clipă, mâinile îi alunecară pe lângă corp, ciotul continua să sângereze din plin, şuviţe groase de sânge scurgându-se spre iarba udă, apoi făcu un singur pas şi se prăbuşi într-o parte. Zvâcni de două ori din piciorul de deasupra, horcăi prelung şi rămase încremenit.

Cristofor Columb îşi petrecu limba peste buze, se îndreptă către Sancho, îl prinse de umeri şi-l zgudui cu putere:

— Pentru Dumnezeu, barbarule, de ce a trebuit să faci asta? Era ca şi mort, nu mai reprezenta un pericol pentru nimeni!

Acesta clătină din cap şi îi dădu mâinile la o parte, cu mişcări blânde dar ferme.

— Tocmai de-aia, jupâne, tocmai de-aia. Era ca şi mort, nu-l puteam lăsa pe câmp să se chinuie, dar nici nu-l puteam căra cu noi. A fost singura soluţie şi, la dracu’, e război, nu bal pentru jupâniţe!

După câteva minute, reveni gâfâind şi cel pornit în urmărire. Nu reuşise să-i ajungă şi preferase să revină la grup, decât să continue de unul singur o aventură incertă. Cristofor îi privi cu atenţie chipul foarte tânăr, brăzdat de dâre de transpiraţie şi de apă de ploaie, şi se întrebă ce naiba căuta pe acel câmp trist şi mlăştinos, alături de oamenii aceştia necunoscuţi. Niciun răspuns nu-i stătea însă la îndemână, aşa că renunţă să mai caute şi îl bătu peste umăr şi le făcu semn şi celorlalţi să se tragă mai aproape.

— Bună treabă! aprecie Sancho, fără a se urni din loc. Mâna sănătoasă scotocea de zor cadavrul uriaşului. Bună treabă, deşi zău că nu înţeleg ce naiba aveau de împărţit urâţii ăştia roşii cu voi.

Celălalt era un bărbat aproape în vârstă, scund, dar bine legat. Îşi vârî sabia în teacă şi se apropie de Cristofor cu mâna

dreaptă întinsă.

— Domnul v-a adus, pesemne, pe coclaurile astea. De aceea îi mulţumesc că mi-a ascultat ruga. Sunt Alejo Gaspar de Olivar, pe vremuri intendent la moşia nobilului Ipina de Olivares, ucis de diavolii roşii în urmă cu 15 ani. Iar acesta…

Sancho îşi abandonă căutările şi se ridică în picioare dintr-o mişcare. Ochii îi luceau aprins sub claia de păr acoperită cu o maramă subţire de picuri de apă.

— Contele de Olivares a murit ucis de nemernicii ăştia? întrebă cu dinţii încleştaţi.

— El şi întreaga familie, da, încuviinţă bărbatul în vârstă apropiindu-se de el. L-ai cunoscut pe señor conte? Ai mai călătorit prin părţile astea?

— Să zicem că l-am cunoscut, acceptă Sancho morocănos şi-şi scutură părul de apă. Dar asta se întâmpla într-un trecut foarte îndepărtat. Stai puţin, ziceai că a fost omorât acum 15 ani? *Incaşii* au ajuns până aici în urmă cu 15 ani?! Regele Ferdinand a pierdut războiul?

— Care război?! se miră la rândul său Alejo Gaspar. De unde naiba veniţi, străinilor? Nu ştiţi că Ferdinand Catolicul a fost ucis din ordinul Isabelei de Castillia, chiar în primele luni ale invaziei ţărmului de sud-vest de către diavolii roşii?

— Isabela de Castillia l-a asasinat pe Majestatea Sa Prea Catolică?! strigă Sancho uluit.

Cristofor se sprijini în mânerul de os al sabiei, simţind că-l părăsesc puterile. Se uita la mâna mutilată a slugii, la cei doi bărbaţi uzi până la piele şi plini de răni şi nu-i venea să se încreadă în realitatea demonstrată de simţuri. Cincisprezece ani? Un fior îl făcu să-şi strângă umerii. *Incaşii* erau aici de atâta amar de timp? Unde naiba nimeriseră din nou? Unde era Spania acelui început de război dintre două imperii puternice, în care ajunsese în momentul în care lanţul cabestanului scârţâise surd, eliberând ancora „Santei Maria”?

Sancho îşi muşcă buzele şi se apropie de el. Îşi ţinea mâna rănită la spate, iar chipul avea o culoare cenuşie. Mustaţa îi atârna lungă şi fleşcăită de o parte şi de alta a gurii.

— Tu poţi să pricepi una ca asta, jupâne? întrebă săltând uşor de tot din umeri. Blestematul de tunel ne-a scos într-o Spanie unde au trecut deja 15 ani de când nemernicii ăştia au ajuns aici. Cum se poate una ca asta? Ce s-a întâmplat cu lumea asta

nenorocită, de-şi schimbă înfăţişarea ca o codană înainte de măritiş, sulemenindu-se în oglindă?

— Astea sunt întrebări care-şi aşteaptă răspuns la căldura unui foc bun. Cred că cel mai bun lucru, în acest moment, ar fi să mergem undeva la adăpost, să bem o stacană cu vin, să mâncăm o bucată de pastramă şi să ne oblojim rănile.

Sancho se holbă la el ca la o arătare nemaivăzută, apoi izbucni în râs.

— Pe toţi dracii! Jupâne, chiar că vorbeşti ca un căpitan. Atunci să fie Sancho Nunez boţmanul tău, iar bătrâna şi hodorogita Spanie caravela noastră. Atenţie, mateloţi nenorociţi! Unde găsim un acoperiş deasupra capului şi un foc bun într-o vatră adâncă? Mai trăim până să ajungem acolo?

— Mai trăim, zâmbi bărbatul în vârstă. Hai, Vicente, ia-o înainte şi fii cu ochii în patru: blestemaţii ăia de roşii s-ar putea să se fi gândit, între timp, să ne iasă în faţă, la Pasul Calului, şi să încerce să-şi răzbune morţii. Dacă vezi ceva, ţipă de două ori ca buha.

Încăperea fără ferestre era lungă şi îngustă, lipită de spinarea abruptă a dealului. Peretele din partea opusă uşii era numai o simplă piele lungă, înnădită la jumătate, care acoperea, probabil, o altă ieşire. Peste 30 de bărbaţi, femei şi copii mişunau în jurul celor trei vetre, în care ardeau focuri puternice. Singura lumină provenea de la acestea şi de la un opaiţ ce licărea slab lângă pielea-uşă, aşezat pe un bolovan uriaş.

Cristofor Columb, Sancho Nunez, Alejo Gaspar de Olivar şi alţi doi bărbaţi bărboşi, cu pletele legate într-o coadă groasă la spate, stăteau într-o parte a vetrei şi mâncau din blide de lemn un fel de păsat vârtos din mei sfărâmat şi din fasole roşie. Tăvăleau prin el bucăţi groase de lipie şi le vârau în gură, molfăind şi supraveghind din ochi ceea ce se petrecea în restul sălii. O bătrână în haine negre, cu faţa acoperită până sub ochi cu o broboadă, ruptă pe alocuri, şi o cruce din lemn negru atârnată de gât, le umplu de mai multe ori blidele dintr-un ceaun ce aştepta în cenuşă câţiva paşi mai încolo, apoi veni cu un urcior burtos şi le turnă în cănile de lut un vin negru, care făcu imediat un inel strălucitor de spumă pe margini.

— Asta-i adevărata viaţă, ce ştii dumneata, jupâne! făcu Sancho şi ochii i se rotunjiră, aşa cum i se rotunjiseră în noaptea

infernală a peşterii, pe malul lacului de păcură, când identificase trăsăturile chipului vasului din aramă ce atârna sub tavan. Ce averi, ce palate, ce băi de aburi… Cea mai mare fericire a omului e să poată mânca atunci când îi e foame, să bea când îi e sete şi să se culce cu o femeie frumoasă, atunci când noaptea e prea adâncă şi se simte prea singur în pat.

Când ajunseseră în preajma adăpostului, era aproape întuneric şi Cristofor nu apucase să-şi dea seama de unde ieşise atâta puhoi de oameni. În numai câteva minute, fuseseră ajutaţi să coboare de pe cai, să intre în în încăpere, să se spele cu apă fierbinte şi să-şi scoată hainele ude. Li se aduseseră pantaloni groşi din aba, cizme până la genunchi, cămăşi şi scurte din piele de viţel, apoi bătrâna cu faţă acoperită le cercetase rănile, le acoperise cu o unsoare galbenă, grăsoasă şi le înfăşurase cu cârpe curate, pe care le legase cu curmeie subţiri. Rana lui Sancho îi produsese o încruntare scurtă, dar nu spusese nimic. Înainte să i-o ungă cu irul cel galben, încinsese un cuţit pe flacără şi îl pusese pe unul dintre bărbaţii ce se ţinuseră chiar din prima clipă în preajma lor să i-o ardă cu cuţitul. Sancho îi rugase să-l lege de un scaun şi să-i bage în gură o bucată de lemn. Când îi aplicaseră lama înroşită peste ciotul hidos, îi ieşiseră ochii din cap şi păruse că leşină. Dar nu leşinase. Gemuse înfiorător şi muşcase adânc din lemn. Îl arseseră cu totul de trei ori şi, de fiecare dată se ţinuse tare. Ultima oară, muşcase atât de adânc, încât spărsese lemnul în două.

Cristofor îl privea cum bea cu sete din ulcica de lut nears şi se întreba dacă era vorba despre acelaşi bărbat care, cu numai o jumătate de oră mai devreme, transpira în legături şi îşi încleşta caninii în carnea tare a lemnului. Cum de reuşea să treacă atât de uşor, în aparenţă, de la o stare la alta, ca şi cum cea anterioară nici n-ar fi existat, era un mister pe care nu avea să-l descifreze, probabil, niciodată. Un om care cu puţină vreme înainte îşi pierduse un deget, iar apoi suferise arderea rănii cu fierul roşu, reuşea să se gândească cu seninătate la plăcerile vieţii…

Vorbiseră pe rând, câte puţin, printre îmbucături şi ciocnitul cănilor cu vin. Alejo Gaspar de Olivar le povesti, pe scurt, ce se întâmplase în ultimii ani, mirându-se că nu cunosc nimic din soarta regatului. Cristofor Columb replicase de două ori, prezentând din nou istoria cu călătoria de peste mări, atât doar

că acum Sancho se transformase în şeful său de echipaj.

În urmă cu 18 ani, peste 50 de caravele intraseră în golful Cadiz şi acostaseră de-a lungul întregii coaste, între Ayamonte şi capul Tarifa. Câteva urcaseră de la bun început pe Guadalquivir, oprindu-se în faţa zidurilor Sevillei. Bătăliile care urmaseră fuseseră scurte şi năucitoare pentru spanioli. Soldaţii cu piele roşie şi păr negru ca pana corbului păreau să cunoască toate drumurile, toate intrările secrete în localităţile întărite şi vorbeau foarte bine limba spaniolă. Cantităţile mari de aur aduse în pântecele navelor i-au ajutat să găsească uşor trădători, cu ajutorul cărora au pătruns în locurile cele mai întărite. În mai puţin de trei luni, stăpâneau întreaga Andaluzie, până în apropiere de Murcia. Cele trei armate, trimise de regele Ferdinand una după alta, fuseseră înfrânte înainte de a ieşi din trecători. După ce iarna se înstăpânise în zona Sierrei Morena, sosise o ştire trăsnet – regina Isabela de Castillia pusese ca bătrânul Ferdinand Catolicul să fie otrăvit, iar ea se instaurase ca regentă.

Totul părea să se petreacă după un plan bine pus la punct, dar imediat ce soldaţii *încă* sosiţi pe punţile altor zeci de caravele trecuseră în luna mai peste Sierra de Guadalupe ceva se rupsese în ordinea prestabilită şi trupele roşii suferiseră prima înfrângere: oastea improvizată în pripă de vicontele José Navarro reuşise să le oprească înaintarea în pasul Almaden, zdrobindu-i sub stânci şi prăjindu-i sub smoală clocotită. Apoi bătăliile se fixaseră pentru mulţi ani între Almaden şi Ciudad de Real, victoriile alternând când într-o parte, când în cealaltă.

— Isabela a murit din cauza fierii, scuipând venin şi tăind capetele nobililor de trei ori pe zi, ori de câte ori i se năzărea că vreunul dintre ei o priveşte altfel decât în ziua precedentă, spuse cu voce scăzută Alejo Gaspar. Unii spun că a fost otrăvită, la rândul ei, de Bianca de Guzman, fiica nobilului Alfredo Ambrosio de Guzman, cu care Isabela ar fi trăit peste legile firii. Alţii sunt de părere că otrava i-ar fi fost pusă în cupa cu mied de către Marele Inchizitor, care a şi preluat conducerea părţii de regat rămasă neocupată imediat după incinerarea trupului ei.

Sancho fremătă şi repezi capul înainte, aproape deasupra flăcărilor.

— Marele Inchizitor… a preluat conducerea Spaniei? se holbă el. Dar rudele apropiate ale lui Ferdinand?

— Rudele apropiate ale lui Ferdinand?! se miră bărbatul cu mustăţi uriaşe şi păr roşcovan, care se recomandase a fi Bartolomeo Oquetos. În ultima parte a vieţii, Ferdinand Catolicul nu a avut rude nici măcar îndepărtate. Le-a ucis pe toate în anul ce a urmat urcării pe tron, la sfatului Isabelei, care vedea în ei duşmani ai viitorilor ei copii.

— Marele Inchizitor conduce Spania, mormăi neîncrezător Sancho şi izbi cu cana în podeaua de pământ. Şi Papa de la Roma ce zice? Dar Ludovic al XII-lea şi Lorenzo de Medici? Conducătorii Europei l-au abandonat pe Ferdinand?

Bartolomeo Oquetos îşi răsuci mustăţile şi clătină din cap amuzat. Ochii negri îi sticleau din cauza vinului şi a aţâţării produse de vechi amintiri reînviate pentru o clipă.

— Enrique Lusitanul a fugit cu întreaga Curte în Albania, la prietenul său Skander-Beg, lăsându-şi ţara de izbelişte. Matei Corvinul auzind de greutăţile de la capătul acesta al Europei a ridicat armata şi a cucerit cea mai mare parte a Răsăritului, ajungând până sub porţile bătrânului Bizanţ. Ludovic al XI-lea, „tatăl poporului”, a ocupat în mai puţin de un an Neapole şi ducatul Milanului, ridicând pretenţii asupra Sardiniei, Corsicii şi Cretei, după ce, în prealabil, a trimis o solie secretă lui Atahualipa, Guvernatorul Marelui Inca. Singurul care s-a retras sistematic, ferindu-se de bătălii şi abandonând bucăţi mari din propriul imperiu a fost Mohamet al III-lea, marele sultan al turcilor, care stă la pândă pe ţărmul Marmaralei şi cloceşte planuri neştiute. Aceştia sunt conducătorii Europei. Cine să ajute nefericita Espana?

Băură până la fund şi bătrâna aduse o oală mare, din care le turnă din nou şi se retrase în semiîntunericul sălii. La unul din focurile din mijlocul încăperii, gemea tare un rănit, iar o femeie nevăzută vorbea tot timpul, străduindu-se să-i abată atenţia de la durerea provocată de curăţirea rănii de sângele închegat.

Alejo Gaspar ridică un băţ de jos şi zgândări jarul, apoi termină în puţine cuvinte restul istoriei. Bătăliile mari alternaseră cu încăierările mărunte, asemănătoare celei ce abia se încheiase. Victoria trecuse când de o parte, când de cealaltă, dar nici *incaşii,* nici spaniolii nu reuşiseră să rupă fragilul echilibru şi să treacă dincolo de lanţul abrupt ale Sierrei Morena, într-o parte sau în cealaltă. Luptele decimaseră de-a lungul anilor populaţia şi regiuni nesfârşite erau cu desăvârşire pustii.

Marele Guvernator Atahualipa hotărâse ridicarea unui şir de forturi între Minas de Rio Ţinto şi Lorca, în care îşi retrăsese grosul trupelor, aşteptând sosirea de întăriri de dincolo de mări şi hotărând lovituri întâmplătoare, ca să menţină moralul trupelor.

Armata spaniolă se spărsese în mai multe corpuri, care se retrăseseră să apere moşiile marilor nobili. Marele Inchizitor se refugiase la Valladolid, în inima Sierrei de Guadarama, făcând planuri de alianţe secrete şi cerşind bani regelui Franţei şi celui al Angliei. Se zvonea că adunase o oaste destul de mare de mercenari şi că se pregătea în mare taină să coboare prin trecătorile Cuencăi către Valencia, unde l-ar fi aşteptat o flotă de piraţi ce urmau să-l transporte până la Malaga. De acolo şi până în portul Cadiz nu mai era decât un pas. O săptămână de mers pe jos pe drumurile pavate cu piatră de calcar de soldaţii *încă.*

— Un plan bun, dar toată lumea îl cunoaşte, scuipă în mijlocul vetrei un tânăr cu un bandaj negru pe ochiul drept, care se aşezase alături de câteva clipe şi asculta în tăcere. Imposibil ca vulpoiul de Atahualipa să nu ştie de el şi să nu-şi maseze măcar o parte a trupelor dincolo de albia lui Guadalete. Îi va lua ca din oală şi toată Castillia Veche o să cadă apoi în ghearele sale ca un porumbel cu aripile frânte.

— De ce spui asta? se răsuci spre el Alejo Gaspar cu luciri vinete în ochi. Noi ce naiba păzim aici? Pentru ce a murit viteazul Augustin, la poalele Sierrei de Gredos, vara trecută? Şi vărul nostru Juan Marialva, şi nenorocitul de Humberto de Lara, şi Campanario, bravul, iubitul, devotatul Camapanario? Nătângule, morţii aceia sunt puterea noastră, de asta nu ne-au răzbit în atâta amar de ani, pământul ăsta stâncos şi sărac stă pe oasele noastre şi creşte spre cer adăpat de sângele scurs.

— Ai îmbătrânit, Alejo, şi mintea ţi s-a întunecat de atâtea bătălii, de atâta noroi, spaimă şi sânge, se strâmbă chiorul şi ridică din umeri. Crezi că noi, o mână de oameni, mai multe femei decât bărbaţi, şi ceata lui Mendoza, câţiva şchiopi şi bătrânei cărora le tremură sabia în mână, i-au ţinut în loc atâţia ani pe diavolii roşii?

— Dacă nu noi, cine? Spune, tu, cine, blestematule!

— Marele Inchizitor, cine altul? Felul în care şi-a ţesut planurile de apărare, în care a atacat şi s-a retras, atunci când a

simţit că nu poate să învingă… Nobilii de Zamora şi de Salamanca, pe care i-a convins să-şi trimită cavalerii la moarte. Prinţul de Vila Real, pe care l-a predat la Campillo, în schimbul celor 30 de cartografi şi geografi lusitani, ţinuţi ostatici la Castelo Branco. Acum, însă, i-a sucit capul nenorocita aia de muiere, Beatriz Aranda, blestemata de ţiitoare a lui Ferdinand. N-am să pricep niciodată cum de a scăpat din mâinile Isabelei, după moartea bătrânului rege.

— Marele Inchizitor! se repezi Alejo Gaspar turbat de furie şi azvârli cu cana în flăcări. Jarul sfârâi, luci verzui şi flăcările se îndreptară către partea dreaptă a vetrei. Nemernicul ăla spelb!

— Fleanca! răcni Sancho şi izbi cu pumnul teafăr în podea. Nu e important cine şi-a izbit armele de scuturile pieilor roşii. Vreau să aflu cine este Mare Inchizitor în clipa de faţă!

Bartolomeo Oquetos puse cana alături de el şi îşi ridică degetele mâinii drepte în sus.

— Un bărbat căruia îi lipsesc falangele de la mâna dreaptă. Umblă tot timpul cu o mască de catifea roşie pe ochi şi nu-şi scoate pălăria nici măcar în biserică. Nimeni nu-i cunoaşte numele, dar se ştie că a fost sfetnicul de taină al Isabelei de Castillia, până ca ea să se mărite cu Ferdinand.

— Doamne-Dumnezeule! se auzi glasul neliniştit al lui Sancho, care se ridică brusc în picioare şi izbi cu vârful cizmei în cana lui Oquetos, făcând-o ţăndări. Doamne-Dumnezeule, mă voi face un creştin de treabă, promit să merg la biserică de trei ori pe săptămână şi să stau în genunchi la toate sărbătorile, numai fă să nu fie vorba de Jeronimo! Nu de trei ori blestematul de Jeronimo de Moyades!

O luă brusc la fugă în direcţia intrării, călcând pe degetele, pe braţele şi pe picioarele oamenilor ce stăteau în fund în jurul vetrelor şi stârnind un cor de proteste şi de înjurături.

Alejo Gaspar privi lung în urma lui şi întrebă, cu jumătate de voce, cine era acel Jeronimo de Moyades. Cristofor clătină din cap. Habar n-avea. O mulţime de lucruri aşteptau neştiute între el şi tovarăşul său de drum şi nu avea cum să le lămurească în timpii ce urmau să vină. Dar lumea în care intraseră era una complet diferită de ceea ce crezuseră a fi o singură şi irepetabilă realitate. Iar în lumea asta, întâlneau fără de veste fiinţe cunoscute, care păreau să le ţină, cumva, destinele în mâini.

Jeronimo de Moyades şi Beatriz Aranda!

Ce ar fi trebuit să facă acum, că aflaseră despre existenţa lor? Ori, poate, nici nu era nevoie de un răspuns, dacă ceilalţi aflaseră şi ei despre faptul că pătrunseseră în realitatea lor. Poate că erau căutaţi deja pentru a fi făcuţi prizonieri. Poate că spionii Inchiziţiei se aflau chiar în baraca aceasta şi se gândeau cum să facă să trimită informaţia spre Valladolid.

Deraia… Cristofor Columb oftă, îşi pălmui obrajii şi încercă să-şi adune gândurile. Îl întrebă pe Oquetos ce ştia despre femeia numită Beatriz Aranda, dar nu reuşi să afle mare lucru, cu excepţia faptului că era urâtă de toată lumea, datorită influenţei nefaste pe care o avusese asupra bătrânului rege.

— Imediat după cea de-a treia înfrângere de la Puertollano, Ferdinand începuse să-şi adune o nouă oaste, în apropiere de Guadalajara, pe malurile lui Tajo. Poate că ar fi izbutit să o pună pe picioare până în primăvară, mai ales că primise semne încurajatoare de la Enrique Lusitanul, iar Papa îi anatemizase pe duşmani, declarându-i ieşiţi din iad. În Ţările de Jos, se vorbea chiar despre posibilitatea unei cruciade, mai ales că Mahomet nu mai dăduse niciun semn de viaţă în ultimii ani.

Tânărul cu ochiul bandajat îşi frecă palmele şi le puse pe obraji, protejându-i de căldura focului.

— Mă numesc Antonio, spuse şi se înclină în direcţia lui Cristofor. Antonio Leganez. Poate te miră, străine, că ştiu atâtea lucruri, despre care n-au habar tovarăşii mei, dar nu sunt un oarecine. Pe vremuri, am fost paj la curtea contelui Juan Velez de la Menbrilla, unul din cei doi conetabili ai regelui. Tatăl meu, Felix Pacheco de Aragon, a fost grefier al Sfântului Oficiu şi mi-a dat o educaţie aleasă. În copilărie, l-am însoţit pe contele-duce dincolo de munţii Iberici, la Marsilia, un mare port în Ţara Francilor. Acolo, am văzut şi am auzit multe lucruri despre ţările Europei.

— Şi? întrebă Cristofor, urmărind cu atenţie grimasa de uluire care îi alungea chipul bătrânului Alejo Gaspar. Ce s-a întâmplat cu Ferdinand?

— Nimic. Antonio Leganez săltă din umeri. Nimic. Femeia aia blestemată l-a convins că nicio armată nu avea şanse în faţa diavolilor roşii. Că singura soluţie ar fi fost să părăsească Spania şi să caute adăpost la una din curţile mai îndepărtate ale ţărilor prietene. I-a părăsit, înţelegi, omule? I-a părăsit pe toţi pe

malurile lui Tajo, într-o noapte, s-a întors la Escorial cu câţiva curteni mai de nădejde. I-a spus Isabelei, care aştepta aici cu restul nobilimii ce hotărâse. Peste trei zile, era mort. Iar Isabela, regentă. Tata a fost ucis din ordinul unui apropiat al Isabelei, asemenea altor câteva zeci de credincioşi ai fostului rege. Am fugit din Escorial, sub protecţia unui Inchizitor, până la Aranjuez. De aici, am plecat la Alcazar şi, mai departe, la Almaden. În cele din urmă, însoţitorul meu a căzut răpus de holeră. Lângă Almaden, s-a dat o bătălie între *încă* şi una din bandele de răzvrătiţi. Am fost prins la mijloc şi… mi-a plăcut cum lupta comandantul lor, despre care am aflat mai târziu că se numeşte Alejo Gaspar de Olivar. Aşa am ajuns aici.

— Eşti unul din slujitorii apropiaţi ai Majestăţii Sale! se ridică Alejo Gaspar în picioare. Nu ne-ai spus asta niciodată. De ce-ai ţinut secret, Antonio?

— Pentru că aflasem deja că oamenii aşteptau pe cineva cu sânge nobil în vine, care să poarte stindardul în luptă. Iar eu nu doream să conduc lupta în mod direct, ridică din umeri tânărul. Oamenii aveau nevoie de un bărbat trecut prin ciur şi prin dârmon, ca tine, Gaspar. Şi eram prea tânăr pe atunci pentru a nu face greşeli.

— Hei, voi, toţi, ascultaţi la mine! strigă bătrânul atât de pătrunzător, încât brusc toate zgomotele se stinseră. Ascultaţi la mine, repetă, ascultaţi minunea! Lupta noastră a fost binecuvântată de Dumnezeu, care ne dă prin asta un semn că nu ne-a părăsit şi că e alături de noi, până când vom fi isprăvit cu nenorociţii lui Atahualipa. Antonio, dragul de Antonio este unul dintre apropiaţii Majestăţii Sale regele Ferdinand Catolicul. Tatăl său a pierit de mâna apostatei Isabela. De acum înainte…

— Nu! se opuse Antonio, ridicându-se în picioare, la rândul său. Se încruntă. Nu spune asta, Gaspar. Nu m-ai întrebat dacă eu vreau să vă conduc în luptă. Nu m-ai întrebat nici măcar de ce v-am lăsat să aflaţi adevărul despre mine tocmai în seara asta.

— Nu înţeleg, bolborosi bătrânul şi se răsuci spre el, cu o mină dezamăgită şi surprinsă. Ai fost alături de noi… ăă… timp de aproape doi ani. Aveai 19 ani, când ai luat o sabie în mână şi ai intrat în luptă. Este nevoie de un conducător nou şi tânăr. Sunt deja prea bătrân, ca să mai pot lua parte la alte încăierări. Cea de azi vreau să cred că a fost ultima. Dacă străinii ăştia doi

nu soseau la timp, n-aş fi reuşit să vă scot vii de acolo.

Cristofor îşi plimbă privirile de la unul la celălalt. În încăperea cea lungă, mulţimea asculta fără să răsufle. Se auzeau doar trosnetele lemnelor muşcate de flăcări şi ropotul surd şi îndepărtat al ploii pe acoperiş. Se întrebă pe unde putea să se plimbe Sancho.

— Cred că mult mai potrivit decât mine ca să-ţi ia locul este Bartolomeo, cu toate că este un simplu ţăran. Antonio râse şi-l bătu pe umăr pe bărbatul mustăcios, cu umeri laţi şi privirea întunecată. Hai-hai, Barto, toată viaţa ţi-ai dorit să lupţi cum te taie capul cu câinii roşii. De acum, Gaspar o să-ţi dea voie s-o faci, cum vrei tu.

— Vrei să pleci? întrebă acesta aproape în şoaptă. Antonio, ce s-a întâmplat?

— Nimic, râse din nou acesta şi se aşeză alături de Cristofor. Ce-ar fi să ne aşezăm? Gaspar, poate le spui să-şi vadă de treabă, ce importanţă are faptul că tocmai ai descoperit că sunt fiu de nobil şi că am fost educat la Curtea regelui?

Bartolomeo Oquetos se lăsă încet pe vine şi repetă întrebarea:

— Vrei să pleci, nu-i aşa, Antonio? Vrei să ne părăseşti…

Tânărul îşi frecă ochiul sănătos cu un deget şi-i aruncă o privire lungă lui Cristofor Columb.

— Vreau să-l însoţesc pe *señor capitano,* răspunse şi se strâmbă, nemulţumit parcă de faptul că fusese nevoit să spună acest lucru. Vreau să-i propun ca, atunci când va pleca de aici, să-mi permită să-l însoţesc, fie ca tovarăş, fie ca slujitor.

— Dar, Antonio… de ce, Antonio?

Antonio Leganez întinse mâna şi-l apucă de braţ pe bătrân. Mulţimea continua să tacă şi să-i scruteze cu atenţie din întuneric, pe deasupra flăcărilor.

— Pentru că *señor capitano* doreşte să meargă la Escorial, la curtea Marelui Inchizitor. Ştie cum să ajungă şi poate s-o facă. Nu-i aşa, *señor*? Acolo, mă aşteaptă cealaltă parte a destinului meu. Şi trebuie s-o duc la îndeplinire.

— *Señor capitano*? întrebă răguşit Alejo Gaspar. Cine eşti tu, străine?

— Cum ai aflat că vreau să merg la Escorial? se aplecă Cristofor spre bărbatul cel chior, neluându-l în seamă pe bătrânul conducător. Nici măcar Sancho, slujitorul meu, nu are

habar care sunt planurile mele de viitor.
Antonio arătă cu degetul în întunericul din spatele său.
— Maica Serafima este o cititoare-în-destin. Mi-a spus încă de acum aproape un an că voi întâlni, într-o bătaie, un bărbat care mă va duce departe de aici, acolo unde bătrâna Spanie îşi mai trage încă sufletul. Iar Serafima de Velasco n-a greşit niciodată. Serafima!
Femeia cocârjată se ridică din spatele mai multor femei şi se apropie cu paşi târşiţi. Îşi scoase crucea de la gât, o sărută şi o aruncă în foc. Lemnul sfârâi, pocni de câteva ori şi se aprinse cu flacără vie. Se opri în faţa Alejo Gaspar, care se uita la ea din ce în ce mai uluit, şi îi spuse cu voce subţire:
— N-ai vrut niciodată să crezi că Antonio te va părăsi. Şi ţi-am spus-o de mai multe ori, până acum.
Acesta e momentul, bătrân smintit. Nu Antonio este cel ce-ţi va urma la putere, obişnuieşte-te cu gândul ăsta. Menirea sa scrisă în stele este o alta cu mult mai mare şi mai importantă.
Se răsuci către Cristofor şi întinse palma dreaptă.
— Dă-mi mâna ta, străine. Viitorul grăieşte prin gura mea către tine şi nu ai cum să te faci că nu-l auzi.

VIII. Întâia trădare

„Ştii ce privesc pe drum?
o capcană întinsă –
ştii ce se va întâmpla în curând?
voi merge singur să cad în ea.”
Ştii ce privesc pe drum?

Ghiorghis Sarandis

Bătrâna îşi aplecă şi mai mult faţa acoperită de broboadă, aproape atingându-i podul palmei cu nasul uşor cocârjat. Bărbaţii strânşi în jurul focului tăceau, cu palmele rezemate de podeaua de pământ şi cu ochii aţintiţi spre ei, asemenea unor cărbuni licărind sub cenuşă. În restul încăperii, murmurele se reluaseră cu intensitate, iar numele lui Antonio Leganez şi cel al lui Alejo Gaspar treceau de la un grup la altul, rostite cu o teamă aproape religioasă. Cristofor Columb îşi îndreptă spatele şi se strădui să stea cât mai neclintit. Trase cu coada ochiului spre intrare şi-şi dori ca Sancho să intre chiar în clipa aceea şi să-l

scape de absurditatea clipei ăleia, de privirile holbate şi de izul de primejdie care începuse să se prelingă nevăzut prin aer şi despre care numai instinctul său de adevărat luptător îi spunea că este prezent.

Bătrâna îi apucă degetul cel mare cu degetele mâinii stângi şi îl trase în direcţia flăcărilor molcomite.

— Muntele lui Venus, vorbi ea atât de încet, încât bărbatul trebui să se aplece puţin către foc pentru a auzi ce spune. Niciodată nu am văzut un munte al lui Venus atât de semeţ şi de înalt. Este semn că ai o viaţă nemăsurat de lungă, străine. De altfel, nici nu cred că ochii mei prea slabi văd…

Îi suci mâna cu încheietura către lumina licărindă a vetrei. Degetul ei arătător, gros şi cu pielea zgrunţuroasă, urmări o linie nevăzută ce ieşea din podul palmei şi părea că urcă spre cot.

— …Doamne, se închină ea, nici nu-mi dau seama unde se sfârşeşte această linie a vieţii! Eşti cumva, diavolul, străine? Sau ţi-ai vândut sufletul lui pentru a trăi mai mult?

Cristofor se strădui să zâmbească, dar nu reuşi. Se strâmbă şi încercă să-şi tragă mâna, dar bătrâna strânse degetele în jurul ei şi nu vru să-i dea drumul.

— Sunt un simplu om. Un om care, adevărat, a colindat mai mult decât oricare altul din partea asta de lume, care a văzut multe, dar care şi-a păstrat credinţa în Cel de Sus. Tu, Serafimo, şi comandantul vostru, Alejo Gaspar de Olivar, sunteţi cu mult mai bătrâni decât mine. Nu ştiu ce-ai vrut să zici că ai văzut în palma mea, dar nu cred că ai interpretat bine.

Fiori de moarte i se căţărau încet pe şira spinării, asemenea unor şerpi reci. Ce altceva avea să mai vadă hoaşca aceea în liniile adâncite în carne?

— Liniile nu mint niciodată, şuieră bătrâna şi trase din nou palma mai aproape de ochi. Bartolomeo Oquetos se aplecă spre ei, cercetându-i cu ochi scânteietori. Când ne naştem, Sfântul Spirit desenează în palmele fiecăruia destinul ce-l aşteaptă în această viaţă-temniţă. Citesc în liniile-destin de aproape 60 de ani, dar o asemenea trăsătură a vieţii n-am văzut niciodată. Iar aici… împunse cu unghia într-un punct situat în apropierea degetului inelar. Aici văd semiluna unei aventuri ciudate şi extraordinare, care te aşteaptă la pândă într-un viitor foarte apropiat. Unghia coborî spre baza degetului mic. Iar aici, în Văile lui Jupiter… Nu ştiu de ce dar aici îmi apare că eşti un om bogat,

care nu are niciodată parte de bogăţiile pe care le merită. Uite, în Valea asta e trecut că o să ajungi într-un palat mare, unde un om important încearcă să obţină ceva de la tine. Dar cineva aproape de tine o să te scape şi drumul tău merge mai departe. Atât de departe, încât mi-e frică să mă gândesc. Cauţi o femeie, care te-a ajutat să scapi cu viaţă în lumile prin care ai colindat. Şi un prieten. Un bărbat care ştie cum să te ajute să fugi de destinul pe care-l ai în lumea asta. În lumea asta… repetă şi tăcu brusc.

Cristofor se crispă. Îşi simţi muşchii burţii încordându-se dureros. Se strâmbă, îşi muşcă buza de jos şi privi din nou în direcţia nevăzute intrări. Dar Sancho continua să rămână dispărut în întunericul umed.

— Ce prostii mai vezi acolo? întrebă răguşit.

Aruncă o privire scurtă spre cei din jurul său.

Oquetos se holba uluit către el, cu palmele-i noduroase înconjurându-i genunchiul drept. Alejo Gaspar îşi ţuguiase buzele, de parcă s-ar fi pregătit să fluiere. Mâna stângă odihnea în poală, iar cea stângă stătea rezemată, ca din întâmplare, pe mânerul jungherului. Antonio se aplecase curios peste umărul bătrânei şi încerca să vadă ceva în adâncimea palmei iluminată slab de flăcări. Mai în spatele lui, un alt bărbat, cu obrajii acoperiţi de o barbă sură, lungă până la piept, stătea într-un genunchi, cu ambele palme sprijinite de pantalonul din piele groasă.

— Nu există loc pentru tine pe pământul acesta, vorbi rar de tot bătrâna şi-i lăsă, brusc, mâna să cadă. Cauţi zadarnic ceea ce cauţi şi ar fi bine să renunţi. Deşi ştiu că nu vei asculta niciun sfat. E scris, iar viitorul nu poate fi schimbat. Nu aici, înţelegi?

Se ridică în picioare gemând, îl privi câteva clipe, ca şi cum ar mai fi vrut să-i spună ceva, apoi dădu din mână şi se îndepărtă, târşindu-şi picioarele. Se simţi brusc ruşinat sub privirile grele de întrebări ale celorlalţi şi se strădui să-şi regăsească liniştea interioară. Izul acru-amărui al primejdiei devenise din ce în ce mai acut şi se miră că nu vede pericolul crescând din întuneric, asemenea unui duh rău. Îşi frecă nasul şi râse fals. Bătrânul Alejo Gaspar clătină din cap, fără să spună nimic.

— Voi… chiar credeţi în toate fleacurile astea? Cum poţi să vezi în liniile unei palme ceea ce numai Dumnezeu cunoaşte? strigă el aproape furios. Serafima asta a voastră e cumva Maica

Domnului? Sau, poate, sora lui Iisus?

— Se vede că eşti străin şi că vii de tare de departe. Alejo Gaspar ridică palma dreaptă în sus. Pace ţie, cel care nu ştie că în bătrâna Espana există peste tot femei care sunt înzestrate de Dumnezeu cu darul de a proroci viitorul. O datină veche de când lumea le protejează şi nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de ele. Unii vor să-şi afle destinul, aşa ca tine. Alţii, ca mine, nu. Nu i-am dat niciodată voie Serafimei să-mi vadă palma. Dar dacă ea spune că nu…

Uşa îndepărtată a încăperii se izbi de perete şi o pală de vânt năvăli înăuntru, întinzând spre pământ flăcările vetrelor. Două femei ţipară speriate. Câţiva bărbaţi mai apropiaţi de intrare săriră în picioare, încercând să smulgă săbiile de la şold. Prin umbrele groase din jur, lui Cristofor i se păru că zăreşte o siluetă decupând bezna umedă de afară.

— Stăpâne, au venit! urlă Sancho şi se repezi de-a dreptul către prima vatră. Cineva i-a adus pe blestemaţii de *încă* până aici!

Sări peste flăcări, urmărit de ţipetele înspăimântate ale femeilor şi de mugetele furioase ale bărbaţilor, care se ridicau de pretutindeni în picioare, cu armele ridicate. Ocoli cea de-a doua vatră şi ajunse lângă ei chiar în clipa în care Alejo Gaspar se săltase de jos, sprijinit de braţul lui Antonio Leganez.

— Fugi! gâfâi el şi ridică braţul cu sabia cu un singur tăiş în sus.

Cristofor se trase doi paşi înapoi, surprins de rapiditatea evenimentelor, se împiedică de un lemn şi căzu pe spate. Cuţitul şuieră prin aer, trecu prin spaţiul pe care-l ocupase mai înainte şi îşi continuă drumul prin întuneric spre o ţintă necunoscută. De pe podea, zări sclipirea lamei albastre de oţel coborând spre pământ, auzi strigătul surprins al bărbatului chior, apoi căpăţâna lui Bartolomeo Oquetos se rostogoli lângă pietrele vetrei, clipind repede din ochii larg deschişi.

Alejo Gaspar răcni un ordin în dialect şi scoase cuţitul de la şold. Bărbosul din spate reuşi să apuce o suliţă şi înaintă cu ea spre pieptul lui Sancho. Acesta coborî vârful sabiei spre sol.

— Nebunilor, ţipă el, nu eu sunt duşmanul vostru, ci nenorocitul acela, ai cărui dinţi au muşcat din podea, pricepeţi?! Bartolomeo v-a trădat! A vrut să smulgă comanda de la tine, Alejo şi să-i ia viaţa tânărului tău protejat. Înainte de a încerca

să mă ucideţi, ascultaţi-mă!

Bătrânul conducător întinse mâna cu cuţitul spre bărbaţii ce se apropiau din toate părţile. Aceştia se opriră şi vociferările încetară aproape imediat.

— Ar fi bine să spui adevărul, altfel prorocirile Serafimei se vor dovedi, pentru prima dată, mincinoase, spuse el ameninţător. Sângele lui Bartolomeo cere sânge.

— Sângele o să curgă imediat! strigă Sancho aplecându-se şi ajutându-l pe Cristofor să se ridice. Acesta văzu că avea o vânătaie uriaşă sub ochiul drept şi, când rânji, îi zări golul negru al unui dinte lipsă. Sunt undeva afară, în mai puţin de un sfert de oră or să ajungă aici.

— Nu înţeleg… se încruntă bătrânul.

Bărbaţii strânseră cercul mai aproape.

— Când am ieşit, mai înainte, din sală… Eram enervat pe soarta asta nenorocită… pe nenorocitul de Jeronimo de Moyades! se strâmbă el şi scuipă în focul muribund. Am fugit către dealul din faţă şi m-am căţărat într-un suflet pe creasta lui, ca să obosesc şi să uit de toate cele. Chiar înainte să ajung în vârf, am alunecat din cauza pământului mocirlos şi m-am dus de-a rostogolul câţiva paşi. Chiar la timp. Sus, apăruseră doi bărbaţi ce vorbeau tare, în castiliană. Au coborât spre adăpost, ocolind prin stânga mea. Spuneau că ar fi fost mai bine dacă trădătorul acela de Oquetos i-ar fi aşteptat unde stabiliseră. Din cauza lui, trupa avea să mai întârzie, şi lucrurile ar fi putut să nu iasă cum fuseseră plănuite.

Tăcu şi-şi şterse stropii de apă de pe faţă. Alejo Gaspar înghiţi în sec şi făcu un pas spre el. Antonio duse mâna spre sabie.

— Şi? întrebă întunecat.

— I-am lăsat să treacă, râse rău Sancho. Dar n-au mai spus nimic. Lucrurile nu trebuiau să iasă cum voiau ei, aşa că i-am atacat de la spate. Erau doi, dar eu aveam avantajul surprizei şi pe acela al poziţiei. Le-am luat gâtul la amândoi. Asta e… Dacă voi nu vreţi să fugiţi, e treaba voastră. Jupâne, nu avem vreme nici să ne luăm rămas bun!

Bătrânul conducător şovăi câteva clipe, apoi ridică cuţitul şi strigă:

— La luptă, flăcăi! Dacă e să murim, s-o facem cu sabia în mână, afară, în ploaie. Şi, dacă e să fie ultima noastră luptă, înseamnă că m-am înşelat atunci când v-am spus că n-o să vă

mai conduc niciodată. Femeile şi răniţii să iasă prin spate şi să fugă spre malurile Guadiamei, la oamenii lui Mendoza. Să le spună că noi am rămas să ne vindem cât mai scump pielea.

Încăperea se umplu de ţipete, de comenzi strigate cu voce spartă, de sunet de metale izbite, de tropăit şi de fum. Sancho se aplecă spre urechea lui Cristofor.

— Jupâne, ştii ce vasăzică viaţa asta? O gâlceavă continuă. Dacă nu ne uşchim imediat, n-o să mai avem niciodată parte de distracţia ei. Ţine-te de femei şi de răniţi. Doamne, dacă exişti, din întâmplare, bine-ai mai rânduit lucrurile: Sancho fugind după femei şi-n clipa când moartea-i calcă pragul!

— Bine, dar soldaţii *încă...* se împotrivi celălalt.

— Nu e lupta noastră, jupâne! se enervă Sancho şi-l împinse către uşa din fundul sălii. Fiecare se descurcă cum poate.

Străbătură încăperea din câteva salturi şi apucară să iasă odată cu primele femei. Ploaia şi vântul îi luară în primire imediat şi-i murară până la piele în câteva clipe. Cristofor simţi bandajele jilăvindu-se şi carnea rănită zvâcnind dureros sub răceala apei.

Şopronul cel lung avea uşa chiar sub buza dealului. Nu se vedea decât la cel mult patru-cinci metri în faţă, dar chiar şi atât era suficient pentru a-şi putea da seama că panta acestuia era foarte accentuată. Părăsiră grupul de femei, care continua să rămână sub streaşină şi se repeziră înainte, neluând în seamă strigătele acestora.

Urcau gâfâind, cu paşi mici, ţinând aproape unul de celălalt. Pâraie repezi veneau de sus drept în picioarele lor, străduindu-se să-i trântească la pământ. Tălpile cizmelor alunecau, de mai multe ori căzură când într-un genunchi, când în celălalt şi, dacă nu ar fi fost unul lângă altul, să se ajute, s-ar fi rostogolit pe pantă şi nu s-ar mai fi oprit până jos.

Urcau spre Iad, se gândi Cristofor şi încercă să-şi amintească de ploaia aceea demenţială, care-i surprinsese pe şoseaua spre Laredo, într-o după-amiază din altă viaţă. Din altă lume. Scutură din cap, ca să arunce valul de apă ce-i intra în ochi. Nu izbutea să-şi aducă aminte nici măcar faţa femeii de la volan. Fixă vârful cizmei între două pietre, reuşi să-şi ia avânt şi să continue să avanseze, imediat în urma slujitorului. Din spate, se auzeau strigăte furioase şi nechezături speriate de cai.

— Stai! şopti Sancho şi, nevăzându-l, Cristofor se izbi de el,

alunecă şi căzu într-o parte.

De acolo, zări forma întunecată a slugii ghemuindu-se pe vine, cu mâinile întinse în faţă. Cum stătea nemişcat în fluviul ce se revărsa necontenit din cer deasupra lor, părea statuia neterminată a unui adorator păgân, aducând ofrandă necunoscutului său zeu. Cristofor îşi trecu mâna peste faţă, dând apa şi noroiul de pe sprâncene. În acel moment, Sancho se ridică brusc, scoase un răcnet ce-i stârni fiori pe şira spinării şi sări înspre dreapta, către un inamic nevăzut. Se auziră câteva zăngănituri, apoi o voce cunoscută spuse apăsat:

— Sunt un prieten. Antonio, Antonio Leganez.

Cristofor auzi înjurătura groasă a lui Sancho, apoi văzu două siluete apropiindu-se. Se ridică de jos şi se scutură de câteva ori cu mâna de hălcile de noroi. Sancho se opri alături şi îşi băgă sabia în teacă.

— Grozavă luptă! făcu el sarcastic. Tocmai mă pregătisem să mai iau un cap şi când colo… flăcăul ăsta, care a fugit ca un laş.

— Plecarea mea fusese hotărâtă dinainte, se scuză Antonio, oprindu-se şi el la un pas. Trebuia să vă însoţesc. Aşa a prezis Serafima şi gura ei este gura destinului. Nimeni nu poate să facă altfel decât citeşte ea în podul palmei. Orice s-ar fi întâmplat în noaptea asta, eu trebuia să fiu alături de voi. *Señor capitano* ştie că nu mint.

— *Señor capitano?* şuieră cu glas zeflemitor Sancho. Aşa de repede ai început să-ţi trădezi secretele, jupâne?

— *Señor capitano* nu a trădat niciun secret, zise tânărul fără un ochi şi îşi trecu mâinile prin părul ud, ridicându-l spre frunte. Dar nu există secrete pentru femeile-proroc şi, dacă a apucat vreuna să-ţi atingă mâna, citeşte în mintea ta ca într-o psaltire.

— Femeile-proroc… se strâmbă nemulţumit Sancho. Mai bine am porni mai departe, aud zăngănit de săbii şi tare-mi vine să cred că la bârlogul lui Gaspar se dă ultima bătălie de pe aceste locuri.

Începură din nou să urce, Sancho în faţă, Cristofor la mijloc şi tânărul Leganez în urmă. Înaintau cu precauţie, dar pământul mocirlos şi pâraiele repezi le jucau feste şi de două ori Sancho se rostogoli la vale, oprindu-se, de fiecare dată, în picioarele lor. În cele din urmă, atinseră muchea dealului şi stătură în loc, să-şi tragă sufletul. În urmă, se auzeau răcnete îndepărtate, sunet de metale ciocnite şi darabana năucitoare a ploii. Sancho îşi scoase

pălăria, o scutură de apă şi arătă cu ea la vale.

— Baraca! spuse cu un timbru ciudat, care părea mai degrabă un regret decât o constatare. I-au dat foc.

Flăcări mari se înălţară pe neaşteptate din vale, iluminând clădirea lunguiaţă şi poalele dealului. Focul izbucnise în mai multe puncte deodată şi creştea de la o clipă la alta. Era un spectacol lugubru şi măreţ în acelaşi timp felul în care flăcările se luptau cu torentele de ploaie, aruncând lumini tremurătoare pe toată întinderea platoului dintre cele două dealuri. Siluete cât unghia se azvârleau unele împotriva altora, se desprindeau din grupuri şi se fugăreau în direcţia dealului opus, pierzându-se în întuneric. Lupta continua cu furie, dar dinspre nord, pe firul văii, soseau într-una grupuri de soldaţi *încă,* care se angajau imediat în bătălie.

— Ultima bătălie, spuse cu amărăciune Antonio şi-şi feri ochii. Nu ne-ar fi găsit niciodată adăpostul, dacă n-ar fi trădat Barto.

— Întotdeauna, undeva, musai să existe un trădător, constată flegmatic Sancho şi se întoarse cu spatele la scena bătăliei de dedesubt. Altminteri, viaţa asta n-ar avea niciun haz. Nu-i aşa, jupâne?

Cristofor ridică din umeri, fără să răspundă. Ce-ar fi fost de spus? În mai puţin de un ceas, toţi oamenii pe care-i cunoscuse acolo jos, alături de care luptase, mâncase, băuse şi cu care schimbase vorbe de prietenie urmau să fie morţi. Ajunsese din nou într-un impas. Deschisese o poartă ce-l dusese într-o altă lume, din ce în ce mai străină şi mai departe de înţelegerea sa. Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru: să nu se gândească deloc la trecut şi să continue să meargă tot înainte, în speranţa că, undeva, lumea pe care o cunoscuse atunci când deschisese pentru prima dată ochii avea să se închege din neant şi să-l aştepte.

Ridică braţul drept şi le făcu semn către răsărit.

Merseseră până ce zorii, umezi de apă ca nişte bureţi, începuseră să împâclească spre dreapta linia răsăritului. Se lăsase un frig pătrunzător şi se învineţiseră sub hainele muiate şi grele. Antonio vrusese de două ori să-şi arunce sabia, dar Sancho îl înjurase cu furie şi-l silise s-o ridice şi s-o atârne de brâu. Drumul continuase multă vreme pe muchia dealului, apoi se treziseră într-o vale prelungă şi înaintaseră pe firul ei până ce

aceasta se terminase într-un lac. Ocoliseră pe malul din dreapta, iar în cele din urmă renunţaseră să se ţină de oglinda apei şi cotiseră spre dreapta, în direcţia presupusului miazăzi. Într-acolo credea Antonio Leganez că s-ar fi găsit Alcazar, iar în Alcazar s-ar fi aflat în siguranţă, deoarece o falangă importantă din oastea Marelui Inchizitor Jeronimo de Moyades se întărise între zidurile ei, în urmă cu mai multe luni, aşteptând cu răbdare un improbabil atac al soldaţilor lui Atahualipa.

— Sau, poate, o demult plănuită şi tăinuită invazie a trupelor lui Moyades dincolo de Sierra de Guadelupe, înspre Estremadura, lămurise Antonio, ridicând din umeri, pentru a pătrunde în Imperiul *Inca* dinspre vest, adică din partea unde Marele Guvernator a avut până acum cele mai puţine necazuri, deoarece lusitanii au cedat încă de la primele confruntări, preferând să plătească tribut şi să fie consideraţi vasali şi aliaţi ai Marelui Inca.

— Mă doare-n cot de planurile secrete ale ticălosului de Moyades! se răstise Sancho şi izbise cu piciorul într-o baltă, azvârlind o mulţime de stropi în jur. Important e ca Alcazarul să se afle încă sub stăpânire spaniolă, iar noi să nimerim cumva acolo.

Când lumina de cenuşă a dimineţii se revărsase asupra firii, pricepuseră că merseseră, de fapt, către răsărit şi, în consecinţă, habar nu aveau unde se găseau în acel moment. Crestele unor munţi nu foarte înalţi, dar prăpăstioşi şi lipsiţi complet de vegetaţie decupau peisajul în dreapta şi în faţa lor. La stânga, un singur munte, foarte înalt şi abrupt se desena pe fundalul cerului asemenea unui cap de cal, căruia îi lipsea falca de jos. În spate, se zărea un defileu fără sfârşit, acoperit de păduri de conifere.

Se opriră sub o tisă bătrână, la poalele căreia găsiră puţin muşchi uscat şi se aşezară, oftând de uşurare.

Dormiră spate la spate, trezindu-se de fiecare dată când vreunul se cufunda în somn atât de profund, încât se răsturna într-o parte. Când se treziră de tot, ziua trecuse bine de amiază, iar ploaia încetase. Pâraie umflate continuau să curgă bolborosind furios la vale, dar pe ici pe colo, în punctele mai înalte, pietrele se zvântaseră deja şi frigul lăsase loc unei temperaturi mai plăcute.

Sancho studie câtva timp copacul care-şi întindea crengile

bogate în toate direcţiile deasupra lor, apoi îl puse pe tânăr să se aşeze în patru labe lipit de trunchi, se sui pe spinarea lui şi de aici se agăţă de una din crengile mai joase, apoi îşi făcu vânt, reuşind să o prindă cu picioarele. După aproape un sfert de oră, începu să le arunce de sus pălării de ciuperci vineţii, iar în cele din urmă coborî cu pelerina plină, legată sub umăr. Le arătă cum se trage de pe ele pieliţa subţire şi elastică, apoi îi sfătui să le pună una peste alta şi să muşte cu nădejde din carnea brună, cu un gust ciudat, nu neplăcut, dar nemaiîntâlnit şi, cumva, răcoros. Foamea ce-i bântuia le făcu să le devoreze pe toate cu lăcomie, iar Antonio vru chiar să se caţere şi el în copac, ca să mai caute altele. Sancho îi făcu semn să renunţe şi-i spuse că le-a adunat pe toate.

Se strânseră mai aproape unul de celălalt şi începură să se sfătuiască. Antonio Leganez era de părere că nu se puteau afla chiar atât de departe de Alcazar, doar ceva mai sus către est, poate în preajma Bragăi, ori chiar lângă Perpignan. Nu aveau decât să coboare din nou spre sud şi, dacă se însenina, să meargă toată noaptea, orientându-se după constelaţii.

Sancho pufni enervat şi se frecă de copac cu spinarea.

— Pe tine, jupâne, nu te miră insistenţa băiatului ăsta? Una-două, Alcazar şi din nou Alcazar. Parcă ne-ar fi legat cineva de cetatea asta, nu alta! Noi, flăcăule, ne-am îndreptat numai încotro ne-a dus vântul, gândul cel bun şi frica de plictiseală. Spune-i, jupâne, nu ne interesează încotro ajungem, numai să ieşim odată la o aşezare de oameni. Să putem pune iar capul într-un pat cu aşternut, să lingem un blid cu ciorbă de pasăre şi să halim un miel întreg, stropit cu vin negru sau cu cidru de anul ăsta. Şi, mai ales, să vedem iar batice colorate, fuste până la călcâie şi obraji aprinşi în jurul nostru. Doamne, cât de mult duc lipsa articolului ăsta, n-aş fi crezut că am s-o spun oricui!

Cristofor îi ascultă pe amândoi cu luare aminte, apoi le spuse că ar dori să încerce să iasă undeva cât mai aproape de Toledo.

— De Toledo! se miră Sancho şi fluieră prelung. De Toledo! Crede-mă, jupâne, nu mi-aş fi închipuit că şi acum, după atâţia ani câţi spui că ai petrecut pe mări, te mai trage aţa către un loc anumit. Cauţi vreo ibovnică frumoasă şi cam petrecută cu coptul sau ce?

— Nu vorbi cu păcat, Sancho. Crezi cumva că depărtările şi anii m-au lipsit cumva de suflet?

— Păcatul meu să fie! a rostit el cu vădită încântare. Eşti mai uman acum, jupâne, asta voiam să-ţi spun. Nu ştiu după ce anume tânjeşti, vreun trup de femeie sau numai amintirea unui loc, dar asta-mi spune că nu eşti mai presus de nimeni de pe aici, că ai înăuntrul domniei-tale ceea ce natura a pus în fiecare, mai înainte de a-i da drumul să ia chip şi să piardă din toate cele câte ceva. Acuma, stăpâne, poţi să-i ceri lui Sancho Nunez Zuniga de Guzman să-ţi facă o cafea. Pentru că, de acum încolo, eşti prietenul lui.

— Chiar te rog să faci una, Sancho, amară şi fierbinte, să-ţi băşice cerul gurii. Şi nu uita, la sfârşit, să pui în ibric un vârf de cuţit de scorţişoară din cea neagră şi s-o laşi acoperită cinci minute, râse Cristofor. O cană mare pentru mine şi o ceaşcă pentru Antonio.

— Am să ţin minte porunca asta, se sumeţi slujitorul şi-şi clătină coama de păr creţ. Să nu care cumva să crezi că, dacă ne găsim în pustietatea asta, ai rostit-o în van. La Alcazar, la Toledo sau unde naiba va fi, oriunde se va găsi un negustor de mirodenii mai de acătării, o să bei o cafea să-ţi lingi buzele şi să spui – *mulţumesc Celui de Sus şi Celui de Jos că mi-a dat un slujitor ca bătrânul pehlivan!*

Se hotărâră să-şi încerce norocul spre sud şi porniră către muntele asemănător unui cap de cal. La început, drumul coborî o bucată bună, ocolind câteva grohotişuri cu bolovani uriaşi şi strecurându-se cuminte pe sub burţile pântecoase ale unor pereţi înclinaţi, pe buza de sus a cărora creştea un rând înalt de brazi şi pini, aliniaţi ca pentru paradă. Când se întunecă, ajunseseră pe un mic platou, cu smocuri de iarbă până la genunchi, de un verde întunecat, deasupra căruia se ridica ameninţătoare creasta. De la poale, nu mai semăna atât de mult cu un cal, poate şi din cauză că umbrele groase ale înserării îi ascunseseră partea superioară.

Nu găsiră niciun lemn prin apropiere, aşa că renunţară să mai încropească vatră şi se culcară lipiţi unul de celălalt, în hainele aproape uscate. Cristofor primi locul de la mijloc şi adormi aproape imediat, încălzit de trupurile celorlalţi. Dormi neîntors până după miezul nopţii, când se trezi din cauza unui hohot îndepărtat, ascuţit şi rece ca un ac de gheaţă, care se întindea asemenea unei hlamide gigantice deasupra platoului, reverberând între piscuri şi revenind ca un ecou obsesiv peste

capetele aplecate de rouă ale ierburilor.
Se ridică în capul oaselor, cu somnul agăţat încă de colţurile pleoapelor, şi-şi încordă auzul. La o analiză mai atentă, sunetul părea, mai degrabă, răgetul unei fiinţe nepământene, pornită după pradă. Cristofor se întrebă de ce se gândea la un păianjen uriaş, alergând de-a lungul unui fir gros ca o frânghie spre o insectă de dimensiunea unui cal. După câteva clipe, sunetul deveni grav, un fel de vibraţie de clopot, care păru să-i spargă timpanele, apoi dispăru brusc.
— Poţi să-mi spui, jupâne, auzi chiar în pavilionul urechii glasul şoptit, gros şi parcă tremurător al lui Sancho, poţi să-mi spui ce dracu' mai e şi asta? Dumneata, care-ai fost prin atâtea locuri, trebuie că ai mai multă ştiinţă decât mine despre lucruri care nu se întâmplă în fiecare zi în viaţa noastră.
— Habar n-am, Sancho, spuse încet, în noaptea neaşteptat de caldă. Precis însă nu era vocea lui Dumnezeu.
Dacă Domnul ne-ar fi vorbit, atunci ar fi ales altă cale să comunice cu noi.
— Sau va fi fost pesemne al naiba de supărat pe bietele sale odrasle şi a bombănit un blestem asupra lor.
Părea calm, dar îi tremurau buzele. Se ridică în genunchi, apoi se săltă încet în picioare. Privea spre muntele întunecat, deasupra căruia strălucea puternic constelaţia Orion. Undeva, spre răsărit, Marele Nor şi Arcturus se pregăteau să dispară dincolo de linia neagră a defileului. Cristofor întoarse capul şi se uită cu atenţie la cel de lângă el. Antonio dormea făcut covrig, cu braţul drept peste ochiul vătămat.
Se ridică, la rândul său, în picioare. Deşi nu era frig, observă că Sancho tremura şi se ţinea greu pe picioare. Îl apucă de braţ, dar acesta se scutură şi se îndepărtă câţiva paşi.
— Te simţi rău?
— Rana, bombăni acesta. Mă ia cu frig, fi-r-ar să fie! Cred că am să fac febră.
— Ia pelerina mea, spuse şi o dădu jos de pe umeri. I-o întinse. Ia-o, e suficient de cald, să pot dormi şi fără ea.
Sancho se mai trase încă un pas înapoi, apoi acceptă haina şi şi-o înfăşură în jurul trupului. Rămase o bucată de vreme tăcut, cu ochii aţintiţi spre vârful muntelui. O constelaţie neliniştitoare se ivi de dincolo de el, un fel de scarabeu din raze şi pulbere stelară, care se răsuci, se dilată şi în câteva zeci de clipe păru

să umple tot cerul.

— Ce naiba s-o fi petrecând acolo sus? întrebă Sancho, cu gura larg deschisă, într-o mirare aproape mistică. Pe tărâmul cui am nimerit, dacă, într-adevăr, nu ne mai găsim în ţara Sheilei Morgan?

— Ai văzut vreodată o oglindă, Sancho?

— Sticla aceea argintată, în care te vezi mai clar decât în apa unui lac?

— Ai văzut vreodată o oglindă spartă, Sancho? Ai văzut cum se reflectă un peisaj în zecile de cioburi care au compus oglinda iniţială? Chiar dacă o vei lipi la loc, ea îţi va arăta pentru totdeauna peisajul micşorat şi reoglindit de mii de ori, fiecare imagine asemănătoare cu celelalte, la prima vedere, dar, în realitate, subtil diferită, din cauza unghiurilor diferite de reflexie şi a dimensiunilor ciobului. O lume, descompusă într-o sută, într-o mie de lumi minuscule, dar păstrând coordonatele de ansamblu ale originalului. Tare mă tem că, în timp ce dormeam, cândva, cineva a spart oglinda şi acum trecem de la un ciob la altul şi găsim numai forma, numai aparenţa aceleia pe care o cunoscusem iniţial. Fondul se dovedeşte altul şi ne-am rătăcit, pur şi simplu. Nu ne mai găsim lumea.

— Lumea s-a sfărâmat? întrebă în şoaptă Sancho şi vocea îi era plină de lacrimi.

— Nu lumea cea reală. N-am trăit, pesemne, niciodată în ea. Privilegiul acesta trebuie că este numai al Zeilor. Ci aceea a oglinzii. Suntem pe un alt ciob şi unghiul din care ne uităm la peisaj s-a modificat din nou. Nu mult, dar suficient, pentru ca lumea în care ne găsim să nu mai semene identic cu aceea din care am plecat.

Sancho gemu şi îşi prinse umerii în podul palmelor.

— Mi-e frică, spuse şi Cristofor simţi clar valul de teamă ce-l cuprindea chiar în timp ce rostea cuvintele. Îi văzu ochii sălbatici, asemănători unei feline ameninţate, care nu mai are unde să se retragă. Isuse, mi-e frică! Ştii ce înseamnă asta, jupâne?

— Îmi închipui.

— Nu, nu-ţi închipui! ţipă Sancho deznădăjduit şi azvârli pelerina de pe umeri. Pânza neagră se răsuci prin aer şi se aşternu deasupra smocurilor înalte. Ţi se pare că-ţi închipui. Pentru că ştii ce este teama ta, crezi că toţi simt asemenea ţie.

Jupâne, Sancho Nunez Zuniga de Guzma este un tip trăsnit, care nu a cunoscut niciodată frica. Niciodată, pricepi?

Se răsuci spre el şi îi puse mâna sănătoasă pe umăr. Deasupra crestei, scarabeul stelar continua să se mărească şi să se transforme. Îşi aminti de hohotul îndepărtat şi straniu şi abia reuşi să-şi reprime un fior. La picioarele lor, bărbatul adormit gemu uşor în somn şi se întoarse cu faţa în sus. Mâna îi alunecase de pe faţă, dezvelind legătura de pe ochiul lipsă.

— Îţi închipui, acum, că o să mă apuc să-ţi înşir bătăliile la care am luat parte sau câte capete de *incaşi* am tăiaţii strânse ca într-o menghină şi Cristofor strânse din dinţi să nu geamă. Brusc, Sancho îşi coborî mâna şi îşi clătină capul încoace şi încolo. Arătă cu bărbia spre vârful muntelui.

— Când cerul nu mai arată aşa cum îl ştiai de-o viaţă, când stelele se mişcă pe burta lui nebuneşte, ca într-un vis prostesc, atunci chiar că există un motiv pentru care trebuie să te temi. Şi Sancho se teme. Se teme că, mâine, soarele nu va mai răsări din acelaşi loc. Că în locul lui se va căsca o gură flămândă, care o să ne soarbă înăuntrul ei, isprăvind cu ciobul acesta afurisit de oglindă. Că…

Lăsă fraza suspendată în aer şi porni cu paşi mari către creastă.

— Sancho!

Silueta minusculă se opri pentru o clipă, apoi îşi reluă înaintarea şi în câteva clipe dispăru în întuneric. Cristofor aşteptă o vreme nemişcat, privind uimit spectacolul uluitor şi, cumva, înfricoşător, al deplasării constelaţiilor, după care renunţă să mai aştepte revenirea slujitorului şi se trânti alături de Antonio. Adormi greu şi se visă pe malul unui fluviu uriaş, stând întins pe un cearşaf, sub razele unui soare albastru şi cumplit de rece. Încercă să se încălzească frecându-şi mâinile cu nisip cald, dar acesta era asemenea glaspapirului, râcâindu-i pielea până la sânge. Disperat, vârî degetele în apa ce curgea la numai câteva palme de capul său şi o simţi vâscoasă ca un ulei. Vru să se ridice în picioare, dar alunecă, cearşaful se mototoli sub el şi se mânji de sânge, încercă din nou să se ridice în genunchi, alunecă iar, se rostogoli cu faţa în sus şi văzu cum soarele începe să crească, un aluat din ce în ce mai puţin sferic, colorându-se în negru, care sfârşi prin a înghiţi tot cerul spre dreapta şi alunecă spre apa fluviului, transformând-o…

Deschise ochii. Soarele era fixat în stânga crestei, roşu şi mare ca un pepene. Antonio şi Sancho se aflau la câteva zeci de paşi mai departe, înconjuraţi de o turmă de capre şi de câini albi, flocoşi, care dădeau din cozi şi îi amuşinau. Cei patru ciobani îi ascultau, clătinau din capete şi arătau cu braţul către vale, în direcţia opusă soarelui.

Când se întoarseră, aveau în mâini bucăţi subţiri de azimă mânjite cu cenuşă, calupuri de brânză şi o bucată de batal fript, pe care se sleise seul. Mâncară hămesiţi, Sancho adună chiar şi firimiturile de pe piatră şi le aruncă în gură, apoi stătură de vorbă şi îşi făcură un plan. Ciobanii le spuseseră că Toledo se găsea nu foarte departe spre nord-est. Dacă mergeau tare şi vremea era bună, puteau ajunge acolo într-o zi şi jumătate. Aveau însă nevoie de hrană şi mai ales de apă, deoarece partea aceea din Guadelupe pe care urmau s-o străbată era complet lipsită de cursuri de apă. Dacă se abăteau însă puţin către vest, la numai câteva ceasuri de drum dădeau peste Vivero de Gredos, o localitate de ciobani şi de cioplitori în piatră, care supravieţuia numai datorită târgului săptămânal, la care veneau munteni din toate părţile Castilliei.

Cristofor scoase punga de la brâu şi numără pe piatră 12 ducaţi de aur, ultimii bani pe care-i mai avea la el. Antonio Leganez scoase de pe degetul mic un inel cu smaragd şi un lanţ de argint şi le aşeză cu atenţie alături. Sancho se scărpină în creştet, se strâmbă, apoi se scobi în legătura de la ciorap şi puse lângă monede o agrafă din argint, împodobită la unul din capete cu o piatră roşie cât unghia de la degetul mic. Ajungeau, făcu socoteala Antonio, să cumpere trei catâri, samare, şei, burdufuri, alimente şi haine groase, potrivite cu clima muntelui.

Se ridicară şi porniră la drum, când turma de capre se făcuse mică de tot, urcând către vârful muntelui, despre care aflaseră că se numea Perdidos Nuenca, iar câinii cei prietenoşi se mai zăreau asemenea unor puncte albe ce le dădeau ocol fără încetare.

IX. A doua trădare

„Sunt semne, îmi spuneai, mesaje ale unei
schimbări – însă ce urmăreau atâţia
oameni? o mulţime imensă mă speria în

acea zi, îmi acoperea peisajul.”

S-a ivit o lumină

Takis Sinopoulos

Ajunseră în Vivero de Gredos aproape spre seară. Era un sat mărunt, aşezat pe buza unei prăpăstii, înconjurat din trei părţi de ziduri scunde din cărămizi arse la soare. O mulţime de copii, cu burţi mari şi picioare scheletice, îi înconjură imediat şi începură să cerşească într-o spaniolă aproape ininteligibilă. Intrară pe uliţa principală, urmăriţi de privirile curioase şi furişate ale femeilor şi bătrânilor care şedeau pe pragul porţilor şi vorbeau cu voce scăzută. Găsiră repede singurul han din partea locului, o casă lungă, în forma literei „L“, şi o fântână cu cumpănă alături. Niciun gard nu o despărţea de celelalte case, mai degrabă bordeie primitive din chirpici, cu o singură încăpere şi un hol mic de tot la intrare. Câţiva câini scheletici, de culoare cafenie, mai degrabă coioţi pripăşiţi pe lângă casă decât animale de pază, se gândi Cristofor, ferindu-se din calea lor, ca să evite puricii, se apropiară cu paşi leneşi şi-i amuşinară aproape în silă, dădură de câteva ori din coadă, apoi se întinseră în praful drumului şi-şi aşezară plictisiţi boturile pe labe.

Cârciumarul era un bărbat scund şi rotofei, cu o claie de păr roşcovan şi o mustaţă scurtă şi ţepoasă, de aceeaşi culoare. Ieşi repede în prag şi începu să facă temenele adânci, invitându-i să între. Se strecurară pe lângă burdihanul lui imens şi pătrunseră într-o sală ceva mai mare, cu două ferăstruici înalte şi înguste, prin care pătrundea o lumină cenuşie. Se aşezară la una din cele două mese lungi şi scunde, dispuse fiecare pe lângă cei doi pereţi lungi. La cealaltă, stăteau şase bărbaţi în haine jerpelite, cu pălăriile de pai date pe spate şi cu ochii sticlind pieziş, din cauza băuturii din ulcelele pântecoase pe care le încălzeau între palme.

— Ce servesc stăpânii? se aplecă servil cârciumarul către ei, cu vocea numai miere. Am un vin extraordinar, preparat cu miere şi cu flori de oleandru, după o reţetă proprie, n-aţi mai băut aşa ceva de când v-aţi născut, asta v-o garantează Martin Calatrava, eu mi-s ăsta, dacă o să aveţi altă părere sunt de acord să nu-mi plătiţi nici măcar o pesetă. Sau poate vreţi să vă răcoriţi gâturile uscate şi prăfuite cu un cidru acrişor şi rece, taman bun pentru început, ca să spele gura şi măruntaiele…

Avem şi un rachiu tare şi parfumat din fructe de coarnă, l-am tras de trei ori şi miroase grozav, numai cât să…

Pe Sancho îl pufni râsul şi izbi cu pumnul sănătos în tăblia groasă a mesei. Antonio se uită cu atenţie la el, de parcă deabia atunci l-ar fi văzut, dar nu spuse nimic.

— Ascultă ce-ţi spun, jupâne, nu trebuie să iei niciodată în serios un hangiu castilian. Dacă ar fi după el, ţi-ar vinde şi apa din fântână ca pe un nectar picurat direct din pocalele zeilor. Pun pariu că vinul ăla-i o acritură rămasă pe fundul butoiului de anul trecut, iar rachiul ăla tras de trei ori o poşircă bună să-ntoarcă maţele la porci.

— Eu… eu… se sufocă de indignare bărbatul cel rotofei. Trase de legătura murdară de la gât cu un deget şi spuse repede de tot: Tot ce v-am spus, nobili señori, este adevărul gol-goluţ, n-aveţi decât să comandaţi, ca să vă convingeţi. Familia Calatrava n-a vândut niciodată vin botezat sau acrit la muşterii ei, necum rachiu care să nu-ţi înmoaie picioarele după două pahare.

Lui Sancho îi luciră ochii în cap, iar mustaţa îi tresări, parcă pusă pe şotii. Îi făcu semn cu piciorul pe sub masă lui Cristofor şi se întinse peste tăblia acoperită cu o faţă albă, mare, pătată în mai multe locuri.

— Señor Calatrava, burta mea a înghiţit nenumărate otrăvuri la viaţa ei. C-o fi una în plus, niciun bai, o să te pedepsească Cel de Sus pentru că ţi-ai batjocorit clienţii. Dar să ne dai pe lângă vinul ăla grozav cu miere şi oleandru, câtă carne de vânat încape pe treimea asta de masă. Şi, alături, o pâine cel puţin cât banca pe care ne-am aşezat. Ce zici, te angajezi la aşa ospăţ?

Cârciumarul înghiţi în sec, îşi ţuguie buzele groase şi unsuroase şi-şi plimbă privirile stânjenit de la unul la celălalt. Apoi înghiţi în sec, şterse colţul mesei cu poala cămăşii sale de cânepă şi dădu din cap.

— Señores, să nu vă supăraţi pe un biet hangiu dacă printre fripturi o să se scalde în grăsime şi vreo doi-trei peşti. La noi, oamenii nu prea se omoară cu vânătoarea, de fapt, poate nu ştiţi, dar nimeni nu are voie să tragă cu arcul sau să pună capcane pe pământurile Marelui Inchizitor. Dacă eşti prins, te atârnă în ştreang fără niciun fel de judecată. Dar banul e ochiul dracului, iertaţi vorba păcătoasă, aşa că de-un iepure dolofan om mai găsi prin cele cămări…

Cristofor tresări şi se uită atent la chipul lui Martin Calatrava.

Pentru a treia oară, de când ajunseseră pe acest teritoriu, numele Marelui Inchizitor era pomenit cu respect şi spaimă.

— Credeam că Vivero de Gredos este o aşezare prea măruntă, ca să intre în atenţia Sfintei Inchiziţii, spuse el, studiind pe furiş reacţiile bărbaţilor de la masa de pe cealaltă parte a sălii, care beau în tăcere şi păreau că ascultă cu mare atenţie.

— Ah, nu-i aşa, nobililor domni, sigur că nu-i aşa, zâmbi larg cârciumarul. Se vede treaba că veniţi de foarte de departe, dacă nu aţi aflat până acum că, de la moartea Isabelei de Castillia, Marele Inchizitor Jeronimo de Moyadas a instalat gărzi ale Sfântului Oficiu pretutindeni în cele două Castillii, din Galicia şi până la Zaragoza. Dar nu vă fie teamă, beţi vinul cu răbdare şi femeia mea o să aţâţe focul îndată şi o să vâre în frigăruie un şoldan cât un viţel, iar alături o să încingă tigaia pentru câţiva păstrăvi.

Făcu două plecăciuni scurte şi plecă în fugă spre uşa opusă aceleia prin care intraseră. O deschise, coborî două trepte scunde şi dispăru în penumbra din spatele ei. La masa vecină, cei şase bărbaţi continuau să bea în tăcere, privind aiurea.

— Parcă am fi picat la o pomană, spuse încet Antonio şi îşi lăţi coatele pe masă. Într-o cârciumă, oamenii intră să bea şi să discute, ca să mai uite de necazuri.

Uşa se deschise din nou şi Martin Calatrava urcă treptele asudând, atent să nu verse cele trei ulcele pe care le sprijinea de pântecul său rotund. Gâfâia puternic, semn că alergase înainte de a intra în sală. Le puse stacanele în faţă, le ură să le bea pe îndelete, se scuză că nu poate să mai rămână şi dispăru înspre locul unde se afla cuhnia.

Băură cu precauţie, aşteptându-se să descopere gustul leşios al cine ştie cărei poşirci leşinate. Dar vinul era bun, bun cu adevărat, şi se simţea în el izul de miere şi de plantă sălbatică murată în adâncurile butoiului. Ciocniră şi băură cu sete, mai mult de jumătate din conţinut. Lăudară lichidul binecuvântat, care-i făcu, pentru o clipă, să uite de greutăţile ce le întâmpinaseră până aici, apoi începură să înjghebeze planuri de viitor, cu voce scăzută, aruncând priviri furişe spre cei şase bărbaţi de peste drum.

De afară, veneau zgomote puţine, mârâitul leneş al vreunui câine, strigătele îndepărtate ale cetei de copii, scârţâitul ascuţit

al cumpenei de la fântână. Cârciumarul reveni cu o tavă de lemn, pe care aşezase mai multe bucăţi mari de pâine, un cantalup de brânză sfărâmicioasă şi puţin verzuie de capră şi doi pumni de măsline verzi. Îi lăudară vinul şi mai cerură un rând, îl puseră să jure că o să fie exact ca şi primul rând, apoi se repeziră ca nişte hămesiţi asupra bucatelor.

Unul dintre bărbaţii de la masa învecinată spuse ceva în dialect, se ridică fără zgomot de la masă, se opri în dreptul lor şi-i cercetă cu atenţie pe fiecare, făcându-i să se oprească din mestecat şi să se întrebe ce voia de la ei, apoi dădu din cap şi ieşi în uliţă. Antonio Leganez pescui o măslină, o vârî în gură şi se ridică, la rândul său.

— Vreau să văd ce face, spuse în şoaptă. După cele întâmplate cu Alejo Gaspar, nu mai am încredere în nimeni. Cu atât mai mult, cu cât aici se află o gardă a Sfântului Oficiu. Mâncaţi liniştiţi, sper să mă întorc repede.

Ieşi cu paşi rari, ca un om care se duce să-şi facă nevoile. Continuară să mănânce, dar cam fără chef. Sancho înghiţi o îmbucătură uriaşă de brânză, smulse o aşchie din lemnul tăbliei şi se scobi cu ea între dinţii cariaţi din faţă. Mustaţa neagră se mişca asemenea unei fiinţe vii, care încerca să se ghemuiască şi să doarmă deasupra buzei sale de sus.

— Să fiu al dracului, jupâne, dacă nu-mi miroase a ceva putred aici. Nu ştiu de ce, dar prăpăditul ăsta de Vivero cred că e plin numai de turnători şi de spioni. Uită-te la ăia de peste drum: cinci băutori muţi! Spune-mi mie unde ai mai văzut aşa ceva în lumea asta… Vinul, oricât de rău ar fi, dezleagă limbile şi te face să vorbeşti cât nu cuprinde. Ba, dacă întreci măsura, te ridici şi faci scandal. Dar ăştia, nu şi nu. Tăcuţi ca mormântul.

Cristofor ronţăi o măslină acrişoară şi aruncă sâmburele sub masă. Scarabeul din noaptea abia petrecută trebuie că era un simbol negru, prevestitor de primejdii. Aruncă o privire scurtă spre masa vecină, apoi îşi puse amândouă mâinile pe masă, părăsind garda sabiei.

— Poate că te înşeli, spuse, dar ştiu că nu era adevărat.

— Sancho nu s-a înşelat niciodată, când aerul i-a mirosit a pericol. Iar aerul tavernei ăsteia nenorocite pute de-a dreptul. Cred că, până vine hangiul cu restul, ar fi mai bine să arunc o privire prin împrejurimi.

Se ridică, pescui o ultimă măslină şi porni cu paşi mari spre

uşă. Sabia încovoiată îi atârna într-o parte, legănându-se în centura lată de piele. Brusc, Cristofor ştiu că avea să se întâmple ceva neplăcut în clipele următoare. Lumina tremura speriată, despicându-se într-o mie de fulguiri uşoare, galben-cenuşii, care se aşterneau lin peste obiectele din încăpere şi peste figurile încremenite în aşteptare. Când Sancho ajunse la câţiva paşi de uşă, bărbatul cel mai apropiat de el de la masa vecină se ridică dintr-un salt şi făcu un pas în direcţia lui.

— Hei, señor! strigă şi aproape că răsturnă masa, agăţându-se de muchea ei ca să iasă mai repede de sub tăblia groasă. Señor, n-ai voie să părăseşti încăperea până ce…

Simultan, se întâmplară două lucruri diferite: uşa se trânti de perete şi înăuntru pătrunseră trei soldaţi în armuri uşoare, cu săbiile în mâini, şi Sancho se răsuci spre cel ce-l apostrofase, cu o figură înnegurată şi cu mâna stângă apucând colţul mesei. Apoi, soldaţii năvăliră pe treptele joase, împingându-se unul pe celălalt, bărbatul cel înalt şi slab, cu pelerină neagră peticită, se împiedică în picioarele mesei şi alunecă înapoi pe bancă, Sancho se trase îndărăt, îşi luă avânt, zvâcni în sus de tăblia mesei şi o răsturnă peste cei cinci bărbaţi care-l fixau cu priviri hulpave.

— Fugi, jupâne! urlă şi se răsuci spre propria-i masă.

Primul soldat care coborî scara vru să scoată spada din teacă şi se opri o clipă în loc, smucind de mânerul din oţel albăstriu. Cel din spatele său încercă să-l ferească, nu reuşi, se împiedică şi căzu peste el. Cele două trupuri se răsuciră, se împleticiră şi se prăbuşiră peste tăblia mesei la care stătuseră ei. Ceilalţi patru bărbaţi se ridicară toţi odată, ca la un semn, şi încercară să iasă în spaţiul dintre mese. Dar Sancho reuşi să apuce tava de lemn cu resturi de mâncare şi o aruncă înspre ei, oprindu-i pentru moment să ajungă pe culoar. Apoi scoase sabia din teacă şi se avântă înspre trepte, angajând lupta peste trupurile celor căzuţi. Din trei lovituri, reuşi să reteze o mână din cot şi să cresteze gâtul unuia dintre cei doi soldaţi de pe podea.

Cristofor se ridicase de pe bancă şi se apropiase de masa învecinată cu sabia ridicată. În mod clar, nu existau şanse reale să scape cu bine din această luptă, dar măcar merita să-şi înfrunte destinul cu demnitate, ca un bărbat adevărat. Şi-l aduse aminte, pentru o clipă, pe din ce în ce mai ininteligibilul Fernando Ferens holbându-se la femeia numită Beatrice

scăldându-se în propriul sânge pe podeaua trenului oprit în imensitatea unei câmpii. Zâmbi strâmb şi izbi cu latul sabiei în tăblia mesei, făcându-i pe cei patru ţărani să se tragă speriaţi înapoi.

Sancho pară o lovitură puternică, deviind-o în zid. Îşi bălăngăni braţele furios şi strigă din nou:

— Stăpâne, las-o dracu’ de bătaie, nu-i pentru dumneata! Şterge-o pe uşa de la cuhnie!

Alte două lovituri, soldatul cel teafăr de jos izbuti să se ridice în genunchi, sabia lui Sancho descrise un arc de cerc de sus în jos, devie altă lovitură, izbi o armură, apoi reveni dinspre stânga într-o izbitură cumplită, făcută cu mişcarea întregului trunchi, iar capul nefericitului se rostogoli pe bancă şi căzu pe pământ. Cristofor tresări, văzând jetul de sânge ţâşnind către tavan din gâtul rămas fără cap, apoi ridică piciorul drept şi împinse cu toată puterea în masă, turtindu-i pe bărbaţii de dincolo de ea de zid. Se răsuci pe călcâie şi ţâşni spre uşa întredeschisă, pe care anterior ieşise cârciumarul.

Coborî cele două trepte dintr-un salt, izbi uşa de perete şi pătrunse în goană în încăperea alăturată. Se găsea, de fapt, într-un fel de antreu foarte lung şi îngust, la unul din capete aflându-se două femei speriate, cu mâinile strânse pumn în dreptul gurii, cu spatele la o vatră pe care se pârpălea un iepure înfipt într-o ţepuşă de lemn. La celălalt capăt, se zărea o uşă cu zăvor solid de lemn, dat într-o parte.

Le salută cu o reverenţă schiţată, zâmbi şi azvârli spre ele o monedă de aur, după care o zbughi spre ultima uşă. Sancho năvăli imediat în urma sa, sări peste trepte, închise uşa şi o asigură cu drugul de lemn.

— Oho! exclamă încântat, dând cu ochii de cele două femei. Oho, ce nenorocire să trebuiască s-o uşchim, când avem o asemenea companie frumoasă!

Dintr-un salt ajunse în faţa vetrei, se aplecă spre cea mai apropiată din cele două femei, o ciupi de obraz şi, când aceasta îi dădu peste mână ţipând uşor, îi trase o palmă răsunătoare peste fund.

— Femeia, nesfârşita poveste! strigă el vesel, rezemând vârful însângerat al sabiei de pardoseală. Ce nenorocire că trebuie să plecăm, repetă, altfel Sancho v-ar fi ţinut o companie plăcută. Ce faceţi aici, îl prăjiţi pe Necuratul?

Zări moneda licărind în strălucirea focului şi împinse în ea cu sabia. De dincolo de uşă răsunau izbituri puternice şi urlete înfundate.

— Să vină cu noi, majestatea-sa Scaraoschi, râse el gros şi apucă frigarea cu mâna rănită. Distracţia a fost deja plătită, aşa că mulţumim frumos cuconiţelor.

O zbughi spre uşa deschisă şi ieşi alături de Cristofor într-o curte interioară. Un câine sări speriat în picioare şi lătră neconvins de două ori.

— Gata-gata, ţi-ai făcut datoria! îl potoli slujitorul şi împunse cu frigăruia către poarta aproape căzută ce decupa zidul din cărămidă. Pe acolo, stăpâne, cât poţi de repede. Ăştia nu glumesc şi sunt cam mulţi.

Alergară într-acolo, ocolind o căruţă cu o roată sfărâmată, ieşiră dincolo de gard şi o luară la fugă în direcţia opuşi aceleia dinspre care veniseră, pe o uliţă îngustă, care urca aproape abrupt spre miazăzi. Doi copii ţipară după ei, dar nu le acordară nicio atenţie şi reuşiră să treacă de primul cot, mai înainte ca soldaţii să iasă din cârciumă şi să-i zărească. Când drumul coti din nou spre dreapta, se opriră o clipă înaintea unei porţi deschise. Un bătrân stătea pe pragul scund, cu bărbia pe genunchii înlănţuiţi cu ambele braţe.

— Moşule, unde iese drumul ăsta? Sancho gâfâia puternic, dar ţinea ţepuşa cu iepurele ca pe o suliţă, îndreptată spre bătrân. N-ai văzut vreun tânăr, străin de locurile astea, trecând pe aici?

Bătrânul clătină din capul acoperit cu o pălărie de pai destrămată pe margini. Ridică două degete de la o mână în sus.

— Două?! se miră Sancho. Ce două?

Bătrânul arătă cu bărbia către curtea interioară.

Văzură înăuntru doi cai slabi, de culoare neagră, înşeuaţi şi legaţi cu frâul de un par aflat aproape de unul dintre ziduri. Sancho se holbă la ei, apoi râse şi-l împunse cu ţepuşa în genunchi.

— Vrei doi dubloni de aur pentru mâţele astea leşinate? rânji el şi izbi cu mâna liberă mânerul sabiei.

Ce-ai zice dacă aş pune-o pe frumoasa asta să vorbească în locul meu?

Bătrânul clătină din cap din nou şi împinse ţepuşa într-o parte cu dosul palmei. Cristofor îi zări pentru o clipă fruntea

transpirată şi zâmbetul dispreţuitor.

— Băiatul, îşi molfăi el buzele. Banii nu sunt pentru cai. Ci pentru veste.

Undeva, în spate, se auzea tropăitul grăbit al patrulei care se apropia.

— A dracului jigodie! se supără slujitorul, agitând furios frigarea prin aer. Patru dubloni pentru o informaţie! Nu ştiu ce mă opreşte să-i iau gâtul, ca la o şopârlă. Se opri din mişcări, trase cu urechea la zgomotul din urmă şi se răsuci spre Cristofor, care aştepta încordat, cu mâna la pungă. Jupâne, mai ai în taşca aceea încă doi bănuţi pentru sufletul ăsta hapsân şi vândut diavolului?

Cristofor dădu din cap, vârî mâna în pungă şi scoase monedele lucitoare. Le numără una câte una în palma întinsă.

— Hai-hai, fleandură răpănoasă, spune mai iute ce ai de spus, altfel nu garantez pentru cuminţenia sabiei din teacă.

— A trecut un flăcău mai devreme, vorbi încetişor bătrânul. Unul cu o legătură la ochi. A venit într-o goană cu caii ăştia şi i-a lăsat aici. Spunea că or să vină după ei doi străini, unul rănit la mână. Să le dau caii şi să le arăt pe unde s-o apuce, ca să scape de gărzi.

— Ei bine, pe unde? strigă Sancho exasperat şi-l zgudui violent de umăr.

Acesta se rostogoli pe pământ, îi aruncă o privire stinsă, apoi se ridică greoi în fund şi-şi cuprinse iar genunchii cu braţele.

— Pe acolo, spuse răguşit, arătând cu bărbia în direcţia unei porţi minuscule, scobită în zidul urât, din cărămizi inegale de paiantă. Pe acolo a plecat prietenul vostru.

Sancho înghiţi în sec, îşi izbi violent sabia de picior şi îl privi întrebător pe celălalt. Cristofor înclină din cap şi se grăbi să pătrundă în curticică. În urmă, se auzea distinct tropotul picioarelor încălţate în cizme cu pinteni şi vocile soldaţilor din gardă, azvârlindu-şi îndemnuri icnite.

— Ar trebui să-ţi iau capul! se încăpăţână Sancho să-l apostrofeze. Nimeni nu l-a prăjit până acum pe Sancho Nunez Zuniga de Guzman, auzi, tu, bătrân împuţit? Nimeni care să mai fi scăpat apoi întreg. Nu ştiu ce-mi spune că am să mă întorc, să-mi plătesc datoria.

Bătrânul îl privi lung pe deasupra genunchilor şi scuipă o flegmă maronie exact între picioarele slujitorului. Sancho înghiţi

în sec şi-şi repezi mâna liberă către mânerul sabiei. Se opri în ultima clipă, clătină din cap şi mârâi excitat:

— Nu acum, bătrâne, treburi ca asta e bine să le faci pe îndelete, altfel nu mai există plăcere. Uită-te bine în ochii lui Sancho şi ţine minte promisiunea unui pehlivan – o să revin cândva, să-mi iau înapoi datoria.

Bătrânul rânji, dezvelindu-şi dinţii cariaţi şi scuipă din nou, ţintind cu o precizie diabolică exact în acelaşi loc. Sancho se răsuci pe călcâie şi intră în curte, exact în clipa în care zgomotul de pinteni se făcu auzit în capătul de jos al uliţei. Trase poarta după el şi alergă spre parul de care erau legate hăţurile cailor.

— Ţine minte, de la Sancho, jupâne, dacă asta nu e o frumuseţe de cursă, sunt gata să-mi mai dau un deget! Desfăcu nodul şi-i aruncă un frâu. Dar n-avem ce face, musai să jucăm aşa cum ne cântă cel care a pus la cale totul. Sus în şa, până nu-i prea târziu!

În timp ce Cristofor se căţăra în şaua veche şi crăpată, Sancho îşi înfăşură frâul de mâna rănită şi porni de-a latul curţii pătrate către poarta opusă aceleia prin care intraseră. Mârţoaga pe care se căţărase Cristofor se smuci de două ori, nevrând s-o ia din loc, aşa că trebui s-o izbească cu frâul peste crupă.

Sancho deschise poarta cu grijă, scoase capul prin cadrul ei, apoi ieşi cu totul, trăgând calul după el. Cristofor dădu pinteni şi trecu în trap uşor peste pragul de lemn. Dincolo de poartă, drumul înainta câteva zeci de metri pe o porţiune dreaptă şi se sfârşea la marginea unei pante lungi şi abrupte, plină de bolovani, pe buza căreia se zăreau mormane de gunoaie. Undeva, în vale, se zărea dunga verde a unei păduri, iar şi mai departe încă, uşor spre răsărit, trupul şerpuit, albastru, al unui râu se pierdea în direcţia defileului.

— Tajo! strigă Sancho şi sări în spinarea calului. Credeam că n-o să mai ajung vreodată să-i văd valurile albastre. Jupâne, dacă steaua ta norocoasă n-a apus încă, până când Boarul o să se ridice dinspre Sierra de Gata, o să ne scăldăm în apele celui mai sălbatic fluviu care există în Espana.

Dădură pinteni şi porniră la vale, îndrumându-şi caii cu atenţie prin grohotişul enorm. Pentru o clipă, lui Cristofor gândul îi fugi la Antonio Leganez. Ieşise din cârciumă pentru a vedea unde plecase bărbatul necunoscut de la masa vecină. Iar acum, descoperea, cu uimire, că se îndreptase în cu totul altă direcţie,

că le găsise, într-un timp incredibil de scurt, o pereche de cai şi că le pregătise o cale de ieşire din primejdia ce-i hăituia ca o fiară sălbatică.

Ca şi cum ar fi ştiut ce urma să se întâmple. Ca şi cum mai trecuse şi altădată prin aceste locuri şi se mişcase în cunoştinţă de cauză. Îşi aminti de cuvintele lui Sancho despre o cursă şi strânse neputincios din umeri. Nu aveau ce altceva să facă, decât să continue să urmeze un drum ce părea să-i conducă spre libertate.

În faţă, Sancho călărea uşor aplecat în şa, cu o mână ţinând frâul, iar în cealaltă ţepuşa cu iepurele pe jumătate fript atârnând aproape de pământ.

Ajunseseră pe malul lui Tajo mult după ce luna se agăţase de creasta sălbatică şi ameninţătoare a lui Pico de Vich, dar nu se opriseră decât să lase caii să se adape şi să smulgă, în grabă, câteva smocuri de iarbă, crescute printre stânci. Nu-i urmărise nimeni, deşi Sancho avusese această impresie în mai multe rânduri şi chiar se oprise de două ori, în spatele unor stânci, ca să supravegheze drumul. Când coborâseră pe defileul dintre Sierra de Gata şi Sierra de Gredo, se întâlniseră cu o turmă uriaşă de bivoli negri, mânaţi de doisprezece păstori, care se miraseră foarte tare întâlnindu-i prin pustietăţile acelea, dar îi îndrumaseră cu multă bunăvoinţă printre vârfurile necunoscute şi le dăduseră multe alimente, în schimbul cuţitului lui Sancho.

Porniseră din nou, când luna era aproape de crucea bolţii, făcând să pălească puzderia de stele a Căii Robilor şi arunca o lumină albă, ireală, asupra apelor furioase ale fluviului ce sticlea ca argintul topit. Vâjâitul curentului rapid şi permanent înspumat îi răsună multă vreme în urechi lui Cristofor, chiar şi după ce terminară de ocolit Pico de Vich şi apucară pe un alt defileu, foarte larg şi împădurit. Merseră întreaga noapte, deşi Cristofor se simţea atât de obosit, încât aţipi de mai multe ori în legănatul calului, iar o dată alunecă din şa şi, dacă Sancho nu ar fi călărit în dreapta sa, ar fi căzut în prăpastia pe marginea căreia înaintau de mai multă vreme. Se opriră chiar în zori, pe malul unui tău întunecat, mărginit din trei părţi de brazi, de pe oglinda neclintită a căruia se ridicau fuioare groase de aburi. Legară caii de trunchiul unei cetini căzute, se lipiră spate la spate şi dormiră neîntorşi până la amiază. Mâncară brânză de

bivoliţă cu lipie uscată, băură din apa amăruie şi rece ca gheaţa a lacului, se dezbrăcară în aerul cald şi primăvăratic şi se spălară îndelung, frecându-se cu ajutorul unor bureţi spongioşi, care se destrămau şi îi umpleau de spori umezi.

Încălecară şi porniră mai departe spre răsărit, străduindu-se să nu piardă din ochi piscul ascuţit ca o lamă al uriaşului Parra, cel mai important munte al lanţului Gredos. Merseră până după căderea nopţii şi se opriră la marginea unei păduri de stejar. Făcură vatră, fripseră carne uscată de bivol şi bucăţi de brânză tare ca piatra şi băură din burduful cel mic, plin cu lapte gros de bivoliţă. Stelele luceau atât de aproape, încât lui Cristofor i se păru că, dacă ar întinde mâna, ar putea-o apuca pe cea mai apropiată.

— Tu înţelegi ceva din treaba asta, jupâne? întrebă Sancho, zgândărind cu un lemn în vatra focului. Ne trezim, nitam-nisam, într-o bătălie, apoi în inima alteia, fugim, nimerim într-o alta... Bucăţica asta de oglindă, despre care ziceai... nu cunoaşte decât confruntări sângeroase? N-ar fi bine să căutăm o altă ieşire, o poartă din acelea pe care le cunoşti atât de bine?

Ridică din umeri nevăzut şi continuă să mestece din bucata de carne pe care o ţinea în ambele mâini, fără să răspundă. De fapt, dacă se gândea bine, nu exista niciun răspuns adevărat, ci numai o mulţime nenumărată de întrebări. Un zeu, îşi spuse, ce minunat lucru ar fi fost un zeu, care să rezolve problema spinoasă a întrebărilor numai cu o ridicare din sprâncene.

— Dar unde naiba să căutăm o poartă din asta, că doar n-o fi o uşă de biserică, s-o ştie toată lumea şi să întrebi pe oricine, ca să ţi-o arate? continuă slujitorul, netulburat, cu ochii pierduţi într-o reverie interioară, la intrarea căreia băteau licărind speriate flăcările vetrei. Suntem şi nu suntem în lumea noastră. Este bătrâna Espana, dar o ţară atât de diferită de aceea din care am plecat, încât...

Tăcu o clipă şi-l privi pe Cristofor cum mestecă, cu ochii pe jumătate închişi.

— Nu-ţi pasă, jupâne? făcu el cu glas uşor bolborosit. Ţie chiar nu-ţi pasă de toate astea? Nu-i de rău faptul că nu reuşim să ne mai găsim ciobul? Lumea aceea pipernicită nu că era mai bună ca asta, nenorociţii ăia de *încă* reuşiseră s-o ocupe aproape de jumătate în numai câteva luni şi, după felul în care înaintau, aveau s-o termine de cucerit în mai puţin de un an. Cei mai buni

prieteni, cele mai frumoase târfe, cei mai de seamă nobili… se duseseră deja pe apa sâmbetei, nici măcar moşul ăla netot cu barbă albă şi biserici peste tot nu reuşise să-şi scape pielea prea bine, am văzut cu ochii mei o mulţime de purtători de sutană azvârliţi în Lacul Rotund. Femei, copii şi bătrâni ucişi de-a valma, doar pentru că se aflau în calea lor, atunci când nu trebuia. Dar, la dracu', jupâne, aceea era lumea mea, o cunoşteam în toate bucăţelele ei, ştiam unde anume urma să pun talpa, dacă ridicam piciorul. O iubeam şi-mi păsa de soarta ei. Nu spui nimic, jupâne?

Focul trosni, o jerbă de scântei se ridică pârâind în beznă, se subţie la partea inferioară şi dispăru stingându-se treptat. O buhă fâlfâi din aripi undeva în apropiere şi pădurea foşni stins, ca o răsuflare. Ce ar fi fost de răspuns? se întrebă Cristofor, punând restul de carne pe o frunză de lipan, de alături. Îşi şterse mâinile de grăsime pe iarbă, apoi de pantaloni. Îl privi câteva clipe pe slujitor cum îşi trecea mâinile prin păr şi remarcă faptul că bandajul nu mai era pătat de sânge, ca până atunci.

— Lumea aceea, Sancho… era lumea ta, aşa cum bine ai spus. Nu şi a mea. Eu… vin de pe un alt ciob. Nu mă întreba de pe care, deoarece nu ştiu. Cred, adesea, că am plecat într-o lungă călătorie pe marea cea fără de sfârşit dintr-o ţară mult iubită, pe nume Espana, dar deja mi se pare că este numai un simplu vis, dintr-o altă viaţă. Pentru că ţara aceea nu seamănă cu ceea ce am găsit aici, la întoarcere. Pentru că ultimele mele amintiri îmi vorbesc despre o lume numită Amerigos, în care am ajuns, cred, trecând printr-o Poartă. O Poartă cu mult mai mare decât aceste deschideri subţiri pe care le folosim aici. Cred, repet, deoarece nu-mi amintesc decât cum am părăsit-o. Poate că de asta nici nu-mi pasă, aşa cum zici tu.

Luă iar bucata de carne şi muşcă din ea. Sancho îşi netezi mustăţile mari şi pufni neliniştit.

— Nu ar fi mai simplu să admitem că am murit şi că ne-am născut din nou, direct mari, într-o altă existenţă? L-am auzit odată pe un filosof filfizon povestind că marii înţelepţi indieni ar crede într-o astfel de explicaţie a vieţii şi a morţii. Mi se pare mai deşteaptă decât cea născocită de popi, cu viaţa după moarte într-un Rai plin cu bunătăţi pentru prostovanii de dreptcredincioşi şi un Iad unde să se prăjească în linişte sau să fiarbă în ceaune cu smoală ticăloşii de necredincioşi.

— Metempsihoză, înclină din cap Cristofor, vorbind cu gura plină. Teoria reîncarnărilor succesive.

— Metem… cum îi spui dumneata. Nu seamănă cu ceea ce ni se întâmplă nouă acum? insistă Sancho.

— Poate. Deşi mă îndoiesc. Dacă sufletul s-ar strecura din nou în alte trupuri, am fi putut nimeri în acela al unui câine, sau în acela al unui fir de iarbă. Ai fi putut fi un vultur sau o capră. Sau orice altceva. Dar nu acelaşi Sancho, care tocmai a părăsit lumea şi viaţa cea veche. Aş zice că, în cazul nostru, se întâmplă exact pe dos: în vreme ce sufletele brahmanilor părăsesc trupurile vechi, dar se întorc în aceeaşi lume, în altele diferite, noi ne păstrăm trupurile vechi, dar schimbăm mereu faţa lumii din care plecăm şi în care ne întoarcem.

Oftă, băgă restul de carne în desaga din spate şi se întinse cu faţa în sus, alături de vatră. Pământul era rece, aşa că îşi strânse mantia în jurul trupului. Cerul era ameţitor de frumos, o pulbere strălucitoare revărsată peste întreaga fire.

— Nu sunt lucruri pe care mintea noastră să le poată înţelege, Sancho. Nu putem decât să luăm aminte la ele, să încercăm să scăpăm cu viaţă şi să căutăm o poartă către lumea din care am plecat cândva. Atât. Mai bine ne culcăm, mâine ne aşteaptă un drum lung, iar la Toledo ne pot pândi primejdii încă şi mai mari decât cele de până acum.

Se răsuci cu spatele la foc, îşi trase pălăria pe ochi şi rămase nemişcat. Sancho îl privi mult timp, gânditor, mângâindu-şi mustăţile, apoi, într-un târziu, se trânti de cealaltă parte a vetrei şi se culcă la rândul său.

La Toledo, ajunseră a doua zi aproape de amiază, după ce trecuseră pe lângă două localităţi mai mici, de crescători de vite. Oraşul era aceeaşi aşezare întinsă pe trei spinări de munte, cu un Tajo mai subţirel şi mai aşezat spintecându-l pe mijloc, aşa cum îl cunoscuse Cristofor pe vremea când însoţea curtea Isabelei de Castillia, în aşteptarea deciziei acesteia, în legătură cu proiectata sa călătorie. Aceleaşi ziduri puternice, aceleaşi turnuri de gardă, aceiaşi soldaţi cu coifuri ascuţite, în tunici de zale, cu nelipsitul arc pe spate.

Pătrunseră prin poarta Domenico, rezervată micilor negustori, curierilor şi pelerinilor. Două şiruri firave dar foarte lungi de oameni se scurgeau continuu din şi către interiorul cetăţii. Majoritatea celor care părăseau Toledo o apucau pe drumul de

ţară care ducea spre răsărit, către Aranjuez, cetatea celebrilor armurieri Stacca. Numai foarte puţini erau cei care, strânşi în grupuri de patru-cinci, se îndreptau spre zidul dinspre nord pentru a-l ocoli până în dreptul muntelui Puento Galvan şi a o apuca apoi către nord-est, în direcţia Madridului.

Depăşiră un pâlc de cămile cu o cocoaşă, în samarele cărora se vedeau viguri grele de brocart vişiniu şi de catifea neagră, se opriră în dreptul punctului de control şi declarară că erau negustori din Caceres, interesaţi să cumpere catâri şi măgari pentru a organiza o caravană. Un conţopist le însemnă numele şi localitatea de baştină într-un catastif şi-i puse să plătească o taxă de intrare. Achitară, primiră restul şi câteva indicaţii referitoare la locul unde se găsea târgul de animale, îi salutară pe cei patru soldaţi şi intrară pe uliţele largi, dar pline de gunoaie. Mirosuri pătrunzătoare de bălegar uscat, de compost de gunoi, de flori de lămâiţă şi de sudoare de animale îi înconjurau din toate părţile. Înaintau pe jos, cu mârţoagele ţinute de dârlogi.

— Jupâne, te descurci prin oraşul ăsta? Eu n-am ajuns încă în Toledo, până în clipa asta.

— La naiba, Sancho, credeam că până şi-n iad o să ştii pe unde s-o apuci, ca să ajungi la Scaraoschi fără ajutor!

— De-ăsta-mi eşti! se mânie celălalt şi se opri în mijlocul drumului, fără să ia în seamă protestele celor ce veneau din spate şi erau obligaţi să-i ocolească. Te-ntreabă omul ceva cu frumosul şi dumneata gata! — îl şi faci praf. Eu întrebam numai dacă ai un plan unde anume să mergem sau rătăcim pe străzi, aşa, la întâmplare.

— Un plan? ridică din umeri Cristofor şi îi făcu semn să pornească mai departe. Un plan e cam mult spus. Dar ştiu că aş vrea să încerc să caut un loc.

— Un loc?

— O casă. Ar trebui să fie lângă catedrală, pe uliţa care dă direct în canalul de scurgere. E nevoie numai să nu pierdem din ochi malul lui Tajo şi ajungem imediat.

Trecură printr-o piaţă de porci, un fel de maidan plin cu bălegar uscat, în formă de dealuri, printre care se găseau împrejmuiri din nuiele, în interiorul cărora guiţau zeci de porci, apoi străbătură o uliţă plină de leproşi cerşetori, care se agăţau de ei cu mâinile lor cioturoase, cerând pomană şi prefirând

ameninţări şi înjurături printre rugăciuni. Se întâlniră cu două patrule ale Sfântului Ordin, soldaţi îmbrăcaţi cu sutane albe peste armuri, cu o cruce mare de lemn în mâna stângă şi cu garda sabiei în cealaltă, după care pătrunseră în piaţa Izvorului Vindecării, un fel de parc format din câteva zeci de chiparoşi, mirţi, tufe de dafini şi lămâi, în mijlocul cărora izvora un fir de apă alburie, care cădea de pe o stâncă cât un stat de om într-un jgheab de piatră, înconjurat de zeci de nefericiţi bolnavi sau ciungi, ce se închinau tot timpul şi îşi urlau rugile către o statuie din lemn înnegrit a Sfintei Fecioare, aşezată în apropierea jgheabului. De cealaltă parte a parcului, se întindea grădina uriaşă, înconjurată de un zid de piatră, a unui palat cu două fleşe ascuţite, îmbrăcate în şindrilă neagră.

— Palatul contelui-duce Ambrosio Barletta, spuse Cristofor Columb oprindu-se la doi paşi de poarta păzită de doi soldaţi ce se uitau la ei cu priviri curioase şi ronţăiau seminţe de dovleac.

Sancho se opri alături, îi măsură obraznic pe soldaţi, îi trase o palmă peste crupă calului şi se răsuci spre el.

— Frumoasă construcţie! exclamă cu o voce aparent admirativă, dar sub care Cristofor percepu imediat o nuanţă de batjocură. Îl cunoşti pe stăpânul ei, jupâne?

— Contele-duce de Barletta a fost unul dintre cumnaţii soţiei mele, dona Felipa Moniz de Perestrello. Sora lui a fost măritată cu fratele ei, don Bartolomeo de Perestrello. Fiind singura rudă mai apropiată şi cu putere de influenţă la Curte, am trimis-o să locuiască aici, împreună cu fiul nostru, don Diego Colombus, înainte de plecare.

— Vrei să spui că...? Sancho înghiţi în sec, se apropie la doi paşi de el, îşi propti mâinile în şolduri şi se răsti la el. Vrei să spui că, de fapt, îţi propusesei să ajungi aici, chiar de la bun început? Că, de fapt, drumul tău spre curtea lui Ferdinand n-a fost decât o stratagemă menită să te aducă mai aproape de Toledo?

Cristofor zâmbi şi încercă să-i pună o mână pe umăr. Slujitorul se feri însă şi se dădu un pas în spate.

— Şi, dacă-ar fi aşa, cu ce te-ar supăra asta? Când te-ai angajat slugă la mine, nu mi-ai pus nicio condiţie, în legătură cu scopul călătoriilor mele şi nici cu direcţia lor geografică. Adevărul este însă că nu am ţinut în mod expres să ajung aici. Dacă soarta mi-a scos Toledo în drum, nu văd de ce nu aş

profita de asta. Eşti bun să aştepţi în linişte aici, până ce mă conving dacă am ajuns unde trebuia sau toată strădania a fost în zadar?

Îi întinse dârlogii, stătu o clipă în cumpănă, aşteptând să-i vină vreo idee deosebită, dar gândurile inteligente rătăceau departe la ora aceea, dincolo de praful şi de mirosurile urâte din Toledo. Îşi aranjă din câteva gesturi ţinuta plină de cute şi murdară de verzitura ierburilor pe care se tologise în ultimele nopţi, apoi se îndreptă spre cei doi soldaţi, le dădu bineţe şi-i rugă să-l anunţe pe stăpân că un străin, căpitanul Cristofor Columb doreşte să-i vorbească.

Cei doi îl examinară critic, schimbară câteva cuvinte într-un dialect complet necunoscut lui, după care unul dintre ei trase de funia unui clopot, al cărui sunet se auzi îndepărtat, dincolo de gardul de piatră. După aproape un minut, pe aleea mărginită de o parte şi alta de tei înalţi, se apropie un lacheu în livrea roşie cu dungi albastre şi o coroană micuţă brodată pe umeri, cu o figură solemnă, parcă turnată în ceară. Numai ochii albaştri, iscoditori, îi fugeau fără astâmpăr în toate părţile. Se opri în dreptul soldaţilor, care continuau să mestece seminţe şi să scuipe cojile pe iarbă, rezemaţi în cozile suliţelor, ascultă raportul dat cu voce scăzută de cel care părea cel mai mare în grad, îl scrută cu atenţie pe bărbatul care aştepta liniştit în spatele porţii metalice, apoi îi făcu semn să se apropie. Cristofor înaintă şi se strecură prin grilajul întredeschis.

— Señor Cristofor Columb? Lacheul se aplecă în direcţia sa şi Cristofor ar fi putut să jure că era chiar o statuie din ceară, cu trăsături rigide şi haine de curând şterse de praf de către custodele vreunui muzeu al figurilor de ceară. Contele-duce mi-a ordonat încă de dimineaţă ca atunci când veţi veni să fiţi primit în salonul de oaspeţi din aripa de vest. Vă rog să mă urmaţi, domnule.

Contele-duce ordonase să fie primit… Cristofor tresări. Nimeni nu putea să ştie în ce direcţie urma să se îndrepte el, nici măcar Sancho, căruia îi comunica direcţia chiar în clipa în care el însuşi se hotăra unde avea să meargă. Şi, totuşi, un necunoscut conte-duce din Toledo îl aştepta încă din zorii zilei!

— Am un slujitor, spuse după o ezitare şi aş dori…

— Stăpânul mi-a pomenit şi despre el. Poate să meargă la cuhnie, o să-l conducă un soldat, i se va da o porţie de mâncare

şi o cupă de vin.
Din locul unde aştepta, Sancho auzise cea mai mare parte a discuţiei şi, când auzi ce anume i se rezervase, se strâmbă expresiv, dar nu spuse nimic. Se apropie tăcut de poartă şi aşteptă să i se spună ce avea de făcut. Soldatul care-i vorbise lacheului deschise larg grilajul şi-i făcu semn să treacă împreună cu catârii. Cristofor nu mai apucă să vadă ce urma să se întâmple, deoarece lacheul îi făcu semn să o apuce înainte pe alee şi porni spre clădirea îndepărtată, pierdută printre trunchiurile copacilor şi acoperită în cea mai mare parte de frunzişul des al tufelor de laur şi de mirt. La capătul aleii, printre tufe uriaşe de trandafiri roşii şi galbeni, majoritatea înfloriţi, se zăreau mai multe bănci din marmură pline de praf. O cotiră spre dreapta, părăsind aleea principală şi o apucară pe o potecă presărată cu nisip auriu, care-i conduse spre malul unui lac, încărcat cu frunze de nufăr. Îl ocoliră prin dreapta şi ajunseră în faţa unei clădiri foarte lungi, cu un etaj, care se pierdea printre copaci, în direcţia corpului principal al palatului. Cristofor pricepu că aceasta trebuia să fie aripa de vest.
Urcară treptele de calcar alb-gălbui, tocite de atâta folosinţă şi intrară într-un hol imens, al cărui capăt se pierdea în ambele direcţii în penumbră. Remarcă ferestrele înalte şi înguste, prin vitraliile verzui ale cărora pătrundea o lumină transparentă, asemănătoare aceleia văzută de sub apă, atunci când priveşti în direcţia presupusului cer. Drept în faţă se zărea o scară înaltă din marmură, care se răsucea în spirală, spre etajul întâi.
Lacheul îi arătă o canapea cu o mişcare uşoară a braţului, se înclină şi-şi ceru scuze că trebuie să-l părăsească pe moment. Dispăru pe coridorul din dreapta, călcând aproape neauzit pe dalele de marmură, mărginite cu chenare din sticlă albastră. Cristofor se aşeză pe sofa şi aşteptă. După câteva minute, din dreapta, îşi făcu apariţia un paj foarte tânăr, îmbrăcat în pantaloni bufanţi şi tunică din piele neagră, care-i aduse o tavă pe care se găseau două sticle cu lichior, două pahare de cristal, două farfurioare şi o chisea cu dulceaţă de vişine. Sticla din dreapta avea dopul scos şi pus alături.
Îl întrebă cât mai trebuia să aştepte, dar pajul ridică din umeri şi făcu câteva gesturi din mâini. Văzând privirile întrebătoare ale celuilalt, deschise gura şi arătă cu degetul spre ciotul negru al limbii. Cristofor se cutremură şi-şi muşcă buza de jos. Când era

foarte tânăr, auzise că unii nobili practicau acest obicei barbar pentru a se asigura de fidelitatea slugilor sale.

Îi făcu semn că e liber şi îşi turnă de un deget lichior rubiniu din sticla destupată. Gustă şi descoperi că licoarea avea un gust pătrunzător de sirop de trandafiri. Îi plăcu, bău tot conţinutul şi-şi mai turnă unul. De foarte multă vreme, nu mai avusese parte de deliciile civilizaţiei. Nici chiar pe noua „Santa Maria” nu descoperise chiar ceea ce şi-ar fi dorit din punct de vedere culinar şi nu numai. Nava fusese echipată în mare grabă, numai cu concentrate de hrană, tipic militară, şi nu avea în rezervoare decât apă minerală. Practic, ultima oară când pusese alcool pe limbă, cu excepţia beţiei din seara sosirii, dar vinul acriu nu merita numele de băutură, fusese atunci când personajul acela cu nume greu de reţinut, Rolan… sau Rodan… Juan, da, Juan Roldan, îi dăduse să bea un pahar de uzo, ca să-şi vină în fire de pe urma ploii cumplite pe care o îndurase pe şosea, alături de Beatriz.

Doamne, unde se găsea acum Beatriz Aranda? Şi cine naiba era *protector*-ul său în această lume?

Îşi simţea inima bătând cu putere, dar nu ştia dacă era din cauza lichiorului, a amintirii sau pentru că presimţea apropierea unui eveniment, care urma să-i marcheze într-un fel sau altul destinul. Mângâie sticla pântecoasă şi urmări agitarea lichidului roşietic înăuntru, o mare în miniatură, iar el plutind ca o corabie pe apa amintirii…

Se trezi, brusc, din visare datorită unui sunet cunoscut. Cineva-şi dregea vocea înaintea sa. Clipi de mai multe ori, ca să-şi limpezească privirea. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni bufanţi de catifea, cămaşă albă, cu guler şi mâneci brodate, cu o pălărie impresionantă, cu pene de fazan prinse într-un rubin, şi un evantai acoperindu-i faţa pe jumătate, se aşezase picior peste picior în faţa sa şi-l privea uşor amuzat. Cristofor dădu să se ridice în picioare, dar celălalt îi făcu semn cu mâna liberă să rămână aşezat.

— Domnule, se bâlbâi el, luat pe neaşteptate, nu cred că am avut ocazia să facem cunoştinţă până acum.

Sunt căpitanul Cristofor Columb, amiral al mărilor şi oceanelor, prin bunăvoinţa Majestăţii-Sale regele…

— Ştiu cine sunteţi, îl întrerupse străinul şi mişcă din evantai. Nu e nevoie de nicio prezentare. Ştiu, de asemenea, şi în ce

scop vă aflaţi aici.

— Nu înţeleg…

— O să înţelegeţi, râse străinul, dar încă nu e momentul. Văd că aţi servit deja un pahar de lichior. Cum vi se pare? Este o producţie destul de reuşită de acum trei ani. Aţi remarcat, desigur, trandafirii de la capătul aleii, din apropierea băncilor. Ei dau o recoltă deosebită de petale, pe care grădinarii mei o culeg când florile încep să-şi piardă mirosul.

Ah, blestematul de ceremonial al conversaţiilor de salon! Cristofor se aşeză mai bine pe sofa şi îşi înfipse unghiile în podul palmei. Trecuseră veacuri de când uitase de el şi chiar crezuse că scăpase definitiv de eticheta asta nenorocită. Dar se întorsese în Espana, în acea parte a ei unde eticheta supravieţuise, odată cu civilizaţia care îi dăduse naştere. Îl privi cu atenţie pe bărbatul aşezat la câţiva paşi de el. Deşi ascuns sub evantaiul de mătase, ceea ce rămânea din chipul său avea un aer uşor familiar. Parcă şi felul în care degetele i se încleştau pe coada evantaiului… şi felul în care-şi ţinea gâtul…

— Să lăsăm eticheta la o parte! se trezi că vorbeşte, aproape fără să fie conştient că doreşte acest lucru. Dumneavoastră afirmaţi că mă cunoaşteţi, dar eu se pare că nu am acelaşi privilegiu. Am venit în această casă pentru a vorbi cu excelenţa-sa seniorul conte-duce Ambrosio Barletta. Cu cine am onoarea, dacă nu sunt indiscret?

Bunele maniere, educaţia de protocol, modalităţile de comportament însuşite atât la curtea lusitană, cât şi la aceea a monarhilor spanioli spărseseră pojghiţa de uitare şi năvăliseră brusc la suprafaţă, în ciuda afirmaţiei iniţiale. Se simţea întocmai ca pe vremuri, când făcea antecameră la cine ştie ce nobil important din guvern sau la conetabil pentru a obţine bani cu care să-şi armeze viitoarea flotă.

— Onoarea… făcu celălalt cu detaşare. Aveţi onoarea să vorbiţi cu însuşi contele-duce, dacă asta v-a fost dorinţa. Puteţi să-mi spuneţi ce doriţi.

X. Secretul Porţilor

„Dar nu este acel lucru
mintea l-a gândit altfel:
din materia lumii ideilor.

Altfel a luat fiinţă
ceea ce ţi-a apărut cândva –
şi tu încă mai cauţi acel lucru.”

Pictură
Efi Athanasiou

Deveni brusc atent. Felul în care degetele celuilalt se strânseseră pe evantai, maniera în care picioarele îşi modificaseră poziţia, unghiul făcut de şira spinării cu spătarul sofalei, totul indica faptul că gazda sa necunoscută se pregătea pentru un eveniment, care avea să urmeze chiar foarte curând. Cristofor ar fi dat şi ultimele monede din pungă pentru a afla cu o clipă mai devreme ce anume aştepta celălalt. Pentru că-i spusese chiar dintru început că ştia cine era. Şi ce căuta acolo.

— Pe vremuri, am avut onoarea să-l cunosc destul de bine pe contele-duce de Barletta, reluă după un timp, cu precauţie. Atunci, îndeplinea funcţia de ministru al cultelor şi stătea mai mult la Madrid. Avea o soră frumoasă, care s-a măritat cu un senior foarte bogat şi cu perspective politice promiţătoare – marchizul Bartolomeo de Perestrello, devenit mai târziu guvernator al regelui în insula Malaga.

— Bianca Estella a fost şi a rămas o femeie superbă, aprobă pe un ton neutru celălalt.

— Bianca Estella, repetă Cristofor şi degetele i se încleştară pe marginea sofalei. Cunoaşteţi acest nume.

— E şi normal, de vreme ce Bianca este sora mea. Nu credeţi că e un lucru normal şi firesc să cunoşti numele celor ce fac parte din familie?

— Ba da, dar... Nu ştiu, mi se pare că sunteţi prea tânăr pentru a fi cu adevărat contele-duce Ambrosio Barletta, îşi luă Cristofor inima în dinţi. Nu vreau să vă acuz de nimic, dar mi se pare că seniorul pe care am avut cinstea să-l cunosc era ceva mai matur decât arătaţi dumneavoastră.

Evantaiul din dreptul ochilor celuilalt tremură o clipă.

— Cât de bine ziceţi că l-aţi cunoscut pe acest conte-duce de Barletta, mai în vârstă decât mine?

Cristofor ridică din umeri. Liniştea din jur era copleşitoare. Deşi ziua se îndrepta spre amurg şi afară căldura era în toi, pe hol temperatura era plăcută, iar în aer plutea, abia sesizabil, un

iz de mosc şi de sulfină uscată. Privi spre peretele opus sofalei: pe o panoplie din lemn lăcuit, se găseau fixate mai multe arme albe – pumnale cu lama dreaptă sau curbată, două săbii de Toledo, din oţel albastru cu irizaţii violete, un arc, o tolbă cu săgeţi şi două scuturi maure, rotunde şi ghintuite pe mijloc.

— Destul de bine, răspunse într-un târziu. Sora sa s-a căsătorit cu Bartolomeo, fratele soţiei mele, dona Felipa Moniz de Perestrello.

Se priviră prelung în ochi, apoi celălalt izbucni într-un râs cu hohote. Evantaiul îi tresărea violent şi, după câteva clipe, îl strânse, se întinse şi-l puse pe măsuţă, alături de tavă.

— Señore… tu… Antonio! se crispă Cristofor, gata să sară de pe sofa. Nu înţeleg…

— E o poveste lungă, señor *capetano,* explică Antonio Leganez, după ce îşi potoli hohotele. Ceea ce mi se pare important să lămurim în acest moment este identitatea mea. Sunt, într-adevăr, contele-duce Ambrosio Barletta. Fiul contelui-duce Ambrosio Barletta, pe vremuri ministru al cultelor şi apoi mare conetabil.

— Fiul lui Ambrosio Barletta… îngăimă Cristofor, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, unicul său fiu. Nelegitim. M-am născut la aproape şase ani după sora mea, într-o perioadă în care tata începuse să cunoască ascensiunea politică. Am fost crescut mai mult la Curte şi am urmat întocmai treptele pe care trebuia să le străbată un tânăr de viţă nobilă, care voia să-şi câştige prin forţe proprii un titlu şi un renume: tata m-a dat pe mâna lui Felix Pacheco de Aragon, grefier al Sfântului Oficiu, care m-a prezentat Curţii ca fiind fiul său adoptiv. Astfel am ajuns paj, în suita contelui Juan Velez de la Menbrilla şi mi-am însuşit educaţia necesară. Apoi, tatăl meu a fost numit mare conetabil, în locul lui Menbrilla, iar eu am avansat la gradul de căpitan în oastea Majestăţii Sale, care se regrupa la Gudalajara. A urmat povestea cu trădarea reginei, moartea lui Ferdinand, măcelul declanşat printre nobilii fideli, moartea tatălui meu, conetabilul, şi toate celelalte, pe care le-am mai povestit o dată, în tabăra lui Gaspar.

O luminiţă sclipi în interiorul creierului lui Cristofor, dar se stinse aproape imediat, mai înainte de a avea timp să înţeleagă despre ce anume îl avertiza. Îşi plecă ochii, străduindu-se să nu-

şi trădeze nervozitatea şi nici incapacitatea de a realiza clenciul ascuns al poveştii.

Îşi privi atent mâinile cu degete lungi şi unghii frumos arcuite, pe care nu se pusese încă niciuna din amprentele hulpave ale timpului atotputernic. Aceleaşi mâini îl slujiseră pe vremea când era unul din supuşii oarecare ai lui Enrique Lusitanul, cel care-i ascultase proiectul îndrăzneţ cu multă atenţie, dar care a doua zi îl trimisese la plimbare fără nicio explicaţie... tot ele întinseseră pe masa uriaşă de stejar din camera de lucru a Isabelei de Castillia harta lucrată sub îndrumarea lui Torricelli, iar arătătorul mâinii drepte urmăriseră linia închipuită a rutei pe care dorea să o străbată în căutarea unei alte lumi... aceleaşi degete trăseseră de funiile trinchetului în cumplita furtună pe care o întâmpinaseră la patru zile după ce lăsaseră în urmă insulele Capului Verde... mâinile acestea scobiseră prin nisipul umed al plajei de pe malul lui Rio Grande, aflat într-o altă lume, o lume la care nici măcar nu se gândise că ar putea exista în clipa în care părăsise Cadiz-ul... Ele mângâiaseră obrajii Beatrizei, scăldaţi în sudoarea rece a morţii... strânseseră mânerul sabiei care luase viaţa soldaţilor *încă,* în bătălia în care îi salvaseră pe Gaspar şi trupa sa de răzvrătiţi...

Mâinile acelea nu-l trădaseră niciodată, se gândi şi zâmbi liniştit, cumva, în privinţa viitorului. Nu aveau să-l trădeze nici acum, indiferent care avea să fie finalul acestei întâlniri neaşteptate. Ele erau, într-un fel, zeul său protector, dacă avea vreunul dincolo de bolta pustie şi atât de inospitalieră. Îşi ridică ochii şi aşteptă în tăcere.

— Nu întrebaţi nimic, remarcă celălalt, încă bine-dispus. Ei bine, señor *capetano,* cred că ar fi bine să lăsăm ocolişurile deoparte şi să vorbim la obiect. Dumneavoastră şi servitorul acela obraznic, Sancho, nu? — vă aflaţi aici pentru că eu am vrut acest lucru. Pentru că eu am plănuit totul încă în urmă cu aproape trei ani, pe când reveneam cu suita regelui la Escorial de pe malurile lui Tajo, atunci când acesta se hotărâse să abandoneze lupta. Am avut inspiraţia să merg chiar în acea noapte plină de sânge, de nelinişti şi de comploturi la una din cititoarele-în-destin de la Curte.

— Serafima, murmură Cristofor, părând că se trezeşte din somn.

— Serafima, dădu din cap celălalt. Tradiţia interzice tuturor

să-şi afle destinul mai înainte de 25 de ani. Dar în jurul meu se prăbuşea o lume. Străzile erau pline de sânge, nobilii se războiau între ei pentru putere, iar regele voia să fugă. Serafima a acceptat să-mi citească liniile palmei, dar după ce a aruncat o privire peste ea, mi-a pus condiţia să o iau cu mine oriunde m-aş duce. Am acceptat, aş fi acceptat orice, înţelegi? — numai să aflu ce-mi rezerva viitorul. Şi mi-a citit. Am aflat că destinul meu era să mă întâlnesc cu un bărbat ce va veni dintr-o altă lume, aflată dincolo de pământ, de mare şi de cer. Că bărbatul acela era rudă îndepărtată cu tatăl meu şi că destinul lui în lumea aceasta urma să fie destinul meu. Că urma să trăiesc atâta vreme cât el avea să trăiască aici. Trebuia să ne întâlnim într-o luptă cu soldaţii *încă,* iar apoi să-l scap dintr-o capcană. Să-l însoţesc oriunde ar fi dorit el, de-a lungul şi de-a latul Espaniei. Sunt aici, gata să vă însoţesc, aşa cum vrea destinul şi bunul Dumnezeu.

Cristofor îşi linse buzele uscate şi puţin dulci din cauza lichiorului. Înghiţi în sec. Unele lucruri păreau să se lege surprinzător de bine, dar altele continuau să rămână pierdute în întuneric. În spatele sofalei, se auzi un zgomot. Se răsuci brusc, cu mâna pe mânerul jungherului. Antonio râse şi îşi agită palma dreaptă într-acolo.

— Psst! Angela, ce cauţi aici? Cine ţi-a dat drumul din cameră? Vă rog să mă scuzaţi, señor *capetano,* nu este decât pisica sorei mele Bianca. Hei, Fernando, Juan! Să vină careva încoace şi s-o ducă pe Angela în camera donei Bianca!

O pisică uriaşă de Angora se strecură pe lângă picioarele lor, se frecă de sofa şi miorlăi cerşind o mângâiere. Antonio o apucă pe sub picioarele din faţă, o săltă pe genunchi şi o scărpină de mai multe ori între urechi. Pe scări, apăru un slujitor îmbrăcat în verde de sus până jos, cu jambiere albe şi mănuşi din aţă. Se înclină în faţa lor, se apropie şi, la semnul lui Antonio, apucă pisica cu delicateţe şi porni cu ea înapoi pe scări.

— S-o duci în camera donei Bianca, repetă comanda tânărul conte-duce şi-şi puse iar piciorul peste picior. Îmi cer scuze pentru acest incident neplăcut, señor *capetano,* şi să revenim în punctul în care rămăseserăm. Nu aveţi chiar nicio întrebare?

— Una singură, răspunse cu voce scăzută. Pentru că la celelalte o mie nu ai avea cum să-mi răspunzi. Ce s-a întâmplat cu Serafima?

Contele-duce ridică din umeri.

— Nu ştiu. Şi nici nu cred că mă interesează. A rămas alături de Alejo Gaspar şi de oamenii lui. Probabil că, la ora asta, e moartă şi mistuită de flăcări.

— Nu ţi se pare ciudat că a insistat să te însoţească oriunde te-ai fi dus şi, apoi, brusc nu a mai vrut să vină cu tine?

— Poate, ridică din umeri celălalt şi se strâmbă. Nu ştiu, nu m-am gândit încă la acest aspect. Nu mi s-a părut important.

— Mie, da. N-ai înţeles încă, Antonio?

— Destinul Serafimei era, probabil, acela de a citi în palma străinului venit din alte lumi o secvenţă de viitor. Antonio se uită lung în direcţia lui. Asta aţi vrut să spuneţi, nu?

— Şi dacă ar fi aşa?

Contele-duce îşi puse încet mâinile pe genunchi, fără a-l scăpa din priviri. Zâmbetul îi dispăruse şi o cută întunecată îi apăruse între sprâncene. Îşi aplecă fruntea uşor înspre dreapta şi păru că meditează adânc.

— Doamne, spuse, brusc, şi se ridică în picioare dintr-un salt. Doamne, nu mi s-a spus că aţi fi fiind chiar atât de inteligent. Oare de ce a fost dat să mi se întâmple tocmai mie?

Făcu doi paşi în direcţia scărilor, se uită cu atenţie în sus, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă servitorul mai era încă prin apropiere, trăgând cu urechea, apoi se răsuci spre sofa, dar fără să se dezlipească de balustrada din marmură. Chipul său tânăr, cu trăsături elegante, frumoase chiar, era încruntat de-a binelea, iar maxilarul inferior se contura puternic, din cauza încordării cu care-şi strângea dinţii.

— În regulă, *señor capetano...* Recunosc, nu v-am spus chiar totul. Vedeţi, dumneavoastră, viaţa asta seamănă niţel cu o scenă de teatru, ca aceea pe care nebunul de Ferdinand o avea la Escorial, spre exemplu. Atâta vreme cât stă cuminte în loja sa, spectatorul are impresia că actorii nu fac altceva decât să-i prezinte o bucăţică de viaţă mai deosebită. El nu vede, asemenea actorului, culisele, sufleorul, muzicanţii, regizorul... Sunteţi în situaţia acelui spectator curios, care s-a ridicat în picioare, s-a strecurat până la marginea scenei şi a reuşit să arunce o privire în spatele cortinei, mai înainte ca să fie condus, politicos, la locul său. Aţi văzut culisele, *señore,* iar asta mă obligă, ne obligă pe toţi, să schimbăm puţin textul piesei.

Cristofor clipi de mai multe ori, străduindu-se să-şi

limpezească privirile, dar imaginea din jurul său rămase în continuare uşor difuză, de parcă ar fi văzut-o din spatele unui geam aburit. Înghiţi în sec şi respiră adânc. Probabil că lichiorul acela va fi fost de vină. Sau oboseala acumulată de atâtea nopţi dormite pe pământul tare, sub muşcătura pătrunzătoare a frigului de munte. Sau poate ceva se încheia din nou în viaţa sa, o altă uşă se închidea, iar conştientul său nu era în stare să descifreze semnele ascunse care precedau evenimentul, asemenea subconştientului.

Serafima era femeia care-l aşteptase în această lume să-i spună despre *destinul din această viaţă-temniţă.* Această viaţă-temniţă... Lumea ca o puzderie de cioburi, fiecare ciob fiind o mică închisoare... Ce spusese lângă focul vioi, cu perechile de ochi aţintiţi asupra sa, despre viitorul ce urma să vină asemenea unui tăvălug? Că va ajunge într-un palat, în care o persoană importantă voia să obţină ceva de la el.

— Bine, se apleca puţin în faţă, pregătit să se ridice în picioare la orice semn de primejdie, bine, spune-mi exact ce anume doreşti de la mine.

— *Señore*?

— Antonio... în fine, domnule conte-duce, ştim amândoi că m-ai adus până aici ca să obţii ceva de la mine. Ai auzit-o pe Serafima citindu-mi în palmă destinul. Sunt convins că ai fost foarte atent la toate amănuntele. Tu trebuie să fii persoana aceea importantă din palat care încearcă să obţină ceva de la mine...

— La naiba, da, sigur că vreau ceva de la dumneavoastră! păru că se înfurie celălalt. Şi sunt gata să plătesc pentru aceste informaţii.

— Preţul... preţul nu e ceva pe care să-l putem stabili singuri, spuse încet Cristofor şi nu fu sigur dacă nu cumva nu făcea decât să citeze vorbele spuse de una din multele fiinţe care trecuseră prin nesfârşita sa viaţă şi care încetase demult să mai respire, să mai privească soarele, cerul şi norii.

— Ba da. Contele-duce mai aruncă o privire prin golul scărilor şi se deplasă către panoplia cu arme de pe peretele apropiat. Apucă de mânerul unui pumnal cu lama curbă, îl scoase dintre ţintele de argint ce-l fixau pe catifea şi îl cântări în podul palmei. Ba da, *señor capetano.* Preţul l-a fixat chiar tatăl meu, cu mult înainte de a păşi în lumea umbrelor. De fapt, cred că nu făcea

altceva decât să conserve un preţ fixat chiar de dumneavoastră, înainte de a porni în acea primejdioasă, stupidă şi cumplită călătorie, din cauza căreia suferim, într-un fel sau altul, cu toţii.

Cristofor înghiţi în sec. Deja ochii începeau să-i lăcrimeze şi o pată de umbră îneca obiectele aflate la periferia câmpului său vizual. Lichiorul... lichiorul acela blestemat. Îşi muşcă buza până la sânge şi durerea îl făcu, pentru câteva clipe, să-şi recapete acuitatea privirii.

— Familia, oftă el. Familia mea.

— Familia dumneavoastră, *señor.* Exact. Îmi vindeţi informaţia, vă spun ce s-a petrecut cu soţia şi cu fiul dumneavoastră, rămaşi în custodia tatălui meu.

Îşi umezi buzele, înfiorat.

— Întreabă.

Contele-duce Ambrosio Barletta apucă lama pumnalului între degete, ca şi cum s-ar fi jucat. Stătea pe jumătate răsucit cu spatele spre scară, privindu-l pe oaspetele său pe sub sprâncene.

— Ce ştiţi, foarte exact, despre teoria lumilor paralele?

— Despre teoria lumilor paralele?! făcu aiurit Cristofor, uitând să respire.

— Ei bine, da, despre lumile paralele, repetă contele-duce răbdător. Să nu-mi spuneţi că este un concept nou pentru dumneavoastră. Epoca în care v-aţi organizat expediţia a cunoscut marea deschidere spre cultură şi lumină făcută de Renaştere. Cu siguranţă că aţi auzit de maeştrii italieni ai pensulei şi ai spiritului, Verrochio, Leonardo, Michelangelo, de marele filosof Pico de la Mirandolla şi de toţi ceilalţi care i-au redescoperit pe clasicii greci şi romani, cărora le-au tradus scrierile şi le-au explicat vulgului în capodopere de retorică. Cu siguranţă că aveţi cunoştinţă, chiar şi vagă, de ideile filosofice ale unor Democrit, Zenon, Pythagoras, Platon, Protagoras, Hesiodos şi mulţi alţii.

— Poate, admise grăbit Cristofor, simţind că vederea începe să-l lase din ce în ce mai accentuat.

— Poate? râse fără voioşie celălalt. Sigur. Sunt absolut sigur că aţi citit despre teoria lumilor existente una alături de cealaltă, aşa cum a promovat-o Democrit din Abdera. Altfel nu aţi fi ştiut să improvizaţi atât de frumos, în noaptea pe care am petrecut-o la poalele muntelui acela ciudat, în formă de cap de

cal, când i-aţi povestit lui Sancho despre lumea cioburilor de sticlă. În noaptea în care aţi auzit şi n-aţi ştiut să vă explicaţi sunetul acela ce semăna cu urletul unei fiinţe nepământene aflate în primejdie.

— Credeam că dormi.

— Uneori, somnul este numai cel al ochilor, nu şi al raţiunii.

Cristofor îşi călcă pe inimă, îşi duse amândouă mâinile la ochi şi îşi frecă pleoapele cu dosul palmelor. Simţea un fel de nisip zgrunţuros iritându-i globii oculari şi crescându-i starea de mâncărime.

— Am fost drogat, spuse cât putu de calm, când lăsă mâinile în jos.

Contele-duce lovi cu mânerul pumnalului în balustradă, apoi ridică din umeri.

— O măsură de precauţie pentru cazul în care nu aţi fi cedat propunerii şi nu aţi fi cooperat. Nu este însă nicio problemă. Îmi furnizaţi informaţia, eu vă spun ce s-a întâmplat cu familia dumneavoastră, apoi vă dau să beţi dintr-un alt lichior şi efectul dispare. Ar fi însă cazul să vă grăbiţi, deoarece, dacă trece dincolo de o anumită etapă, procesul poate fi ireversibil, chiar dacă aţi băut antidotul, şi riscaţi să rămâneţi orb.

Înghiţi în sec. De fapt, regia fusese pusă la punct cu multă abilitate, nelăsând nicio reacţie la voia întâmplării. Metodele de presiune se exercitau treptat, pentru ca să atingă punctul de presiune maximă mai înainte ca el să-şi poată lua vreo măsură de prevenire. O cursă, spusese Sancho, şi trebui să fie de acord că bătrânul pehlivan avea un instinct de animal sălbatic. Oare ce voia să facă tânărul conte-duce cu informaţia pe care nici el nu ştia cu exactitate dacă o deţine? Căuta el însuşi o ieşire din acest ciob? Provenea, ca şi el, dintr-o lume de origini sau voia să capete puteri de zeu în aceasta de faţă?

— Lumile paralele, spuse dintr-o suflare, de parcă s-ar fi temut să nu se răzgândească, formau o teorie secretă, cunoscută de numai o mână de inşi. Am aflat întâmplător despre ea, în timp ce construiam planuri de călătorie la curtea lui Enrique Lusitanul. Mi-a vorbit despre ea un italian, Orlando Fabrizzio Cutti, un aventurier inteligent, care şi-a găsit, în cele din urmă, moartea într-o expediţie lusitană spre insulele Pogo. Se crede că grecii antici ar fi descoperit secretul porţilor pe papirusuri aflate în templele egiptene de la Saqqarah. De fapt,

nu chiar secretul, ci numai locurile unde porţile se deschideau la anumite intervale de timp pentru câteva ore sau dacă ştiai metoda de a acţiona asupra spaţiului.

Contele-duce asculta atât de atent, încât uitase să se mişte. Dacă privirile sale ar fi putut arde, atunci trupul lui Cristofor, sofaua şi măsuţa s-a fi transformat demult în cenuşă, iar dalele de marmură de dedesubt s-a fi crăpat din cauza temperaturii.

— Metoda de a acţiona asupra spaţiului… repetă el şi vocea de abia i se auzea. Presupun că o să-mi spuneţi că acel Orlando Fabrizzio nu avea habar despre acea metodă.

Cristofor ridică din umeri. Pata de întuneric se mărise constant în ultimele zeci de secunde, încât acum nu mai vedea nimic în laterale, iar imaginea pe care reuşea s-o focalizeze în centru îşi pierdea treptat culorile, devenind cenuşie. Trase aer în piept şi oftă. Capcana funcţiona şi nu exista scăpare. Misterul porţilor…

— Misterul porţilor nu a fost cunoscut nici măcar de grecii antici, care nu au reuşit să înţeleagă decât parţial ceea ce era însemnat pe papirusuri. Iar preoţii egipteni uitaseră secretul. Sau îl păstraseră atât de bine, încât grecii nu au reuşit să-l smulgă de la ei.

— Dar dumneavoastră, *señor capetano,* dumneavoastră aţi cunoscut acea metodă, indiferent de ce au ştiut sau nu grecii antici! şuieră celălalt, aplecându-se spre el pe deasupra balustradei. Altfel nu aţi fi reuşit să deschideţi Marea Poartă de deasupra Mării Sargasselor. Şi nu aţi fi dispărut dincolo de ea cu „Santa Maria”.

— De unde ai aflat aceste lucruri? se cutremură amiralul. Nimeni din acest ciob de lume nu ştie cine sunt şi de unde vin.

— Eu ştiu, afirmă bărbatul şi izbi atât de tare cu mânerul în marmură, încât un ciob se desprinse din marginea lucioasă, pluti prin aer, se lovi de suprafaţa mesei şi căzu pe dalele albe. Ştiu, de asemenea, că pretutindeni în jur există porţi mici, care te proiectează fiecare în altă lume, numai cu puţin diferită de cea anterioară. Şi că acestea sunt accesibile dacă le cunoşti poziţionarea în spaţiu. Şi că există porţi mari, care conduc spre lumea de început. Numai dacă ştii să le calculezi poziţia şi dacă ştii metoda de a le deschide poţi să treci dincolo. Acolo unde trăiesc Zeii. Vreau poziţia exactă a Porţii din Marea Sargasselor şi metoda care o deschide.

Secretul atât de bine păstrat era cunoscut în această lume…

Cristofor Columb îşi linse din nou buzele, apoi îşi trecu palma dreaptă prin faţa ochilor. Îi zărea încă forma, dar liniile în care citise Serafima nu se mai vedeau deloc. Se uită dincolo de ea, dar nu mai distingea decât conturul scării. Bărbatul de la baza ei se confundase cu întunericul ce-i cotropea pupilele ca o pânză din ce în ce mai groasă.

— Şi cum vei şti dacă ceea ce-ţi voi spune drept un mare secret nu este decât apă de ploaie?

— Simplu. Nu veţi afla decât jumătate din adevărul pe care vreţi să-l aflaţi despre familia dumneavoastră. Care jumătate doriţi. Restul îl veţi afla imediat ce verificarea va confirma adevărul afirmaţiilor pe care le veţi face.

— Dar ar putea dura ani!

— Nu ne grăbeşte nimeni, *señor capetano.* Dacă am putut aştepta atâta vreme de la moartea tatălui meu şi dacă am făcut atâtea eforturi ca să vă pot întâlni, înseamnă că un an sau doi nu mai au niciun fel de importanţă. Veţi fi invitatul meu şi al palatului acesta până ce voi fi aflat că spuneţi adevărul.

Capcana funcţiona şi era perfectă. Cristofor se cutremură. Urma să rămână blocat în această lume poate pentru totdeauna. Cine putea să-i garanteze că fanaticul acesta avea măcar să reuşească să iasă din Golful Cadiz, păcălind supravegherea atentă a navelor *incaşe*, darămite să ajungă în Marea Sargasselor? Pe de altă parte, dacă nu vorbea, risca să orbească. Lumina ochilor pentru lumina din suflet…

Dădu din cap, în semn de capitulare.

— O Poartă mare funcţionează exact ca una mică, spuse într-un târziu. Se deschide la intervale neştiute de timp şi, dacă te afli în preajma ei, poţi să treci dincolo. Dacă nu, trebuie să cunoşti formula care o deschide. Oftă şi clătină din cap. Deja nu mai vedea aproape nimic din cameră, numai o fâşie îngustă de lumină cenuşie cernind din direcţia unde ştia că se găseau ferestrele. Este o formulă matematică, care îţi indică, în funcţie de poziţia stelelor pe cer, în perioada în care ai ajuns în preajma ei, de greutatea corpului tău sau a navei pe care vrei s-o treci dincolo şi de numărul fiinţelor vii care te însoţesc, anumite poziţii pe care corpul tău sau nava pe care eşti trebuie să le ocupe succesiv în spaţiu şi ce interval de timp trebuie să treacă pentru fiecare poziţie. Este o formulă extrem de personală,

înţelegi tinere conte-duce? Formula pe care o cunosc eu nu poate fi aplicată şi în cazul dumitale. Ea trebuie recalculată cu grijă, pentru că fie şi numai o zecimală greşită este suficient cât să te facă să-ţi muşti mâinile de ciudă că nu poţi s-o deschizi. Numai că eu nu cunosc metoda de calcul, ci numai formula pe care am învăţat-o pe dinafară. În plus, poziţia Porţii s-a modificat semnificativ din momentul în care am ieşit prin ea, din cauza rotaţiei Pământului.

— Şi cine este persoana care ştie să aplice metoda de calcul? întrebă cu voce arzând de nerăbdare celălalt.

— Un italian pe nume Paolo Toscanelli. Trăieşte în…

Auzi zgomotul unui trup care se rostogolea pe scări şi se opri. Apoi, răcnetul lui Sancho aproape că-i sparse timpanele:

— Stăpâne, nu! Să nu rosteşti nici măcar un singur cuvânt!

Se ghemui pe sofa, orb şi neputincios, încercând să reconstituie după auz încleştarea sălbatică, desfăşurată la numai câţiva paşi de el. Şuierăturile celor doi bărbaţi încăieraţi erau atât de puternice, încât păreau că se luptă chiar lângă umărul său. De două ori lama unui cuţit izbi în marmură, scoţând clinchete ascuţite, corpurile se rostogoliră în depărtare, se izbiră înfundat de ceva, se auzi trosnetul unui vas de ceramică, care se îmbucăţi înfundat, un geam zăngăni strident în cercevea, apoi ţipătul contelui-duce ţâşni spre tavan, după care se stinse într-o cavalcadă de horcăituri înfundate.

Se sfârşise.

Cristofor îşi desfăcu pumnii. Auzi paşii lui Sancho apropiindu-se grăbiţi şi simţi pe faţă o mână umedă. Sunetul carafei de cristal lovită de marginea tăvii ajunse la el ca prin vis. Simţi pe buza de jos apăsarea sticlei şi un lichid dulce îi mânji buzele.

— Bea repede! îi porunci slujitorul. Vreau să cred că nu e prea târziu pentru ochii tăi. Şi să încercăm să fugim cât mai repede din casa asta blestemată!

Auzi zgomotul unor roţi care se hurducau pe un drum desfundat şi simţi izbituri în coaste. Încercă să aprecieze situaţia, fără a deschide ochii. În cazul în care nu se găsea pe mâna unor prieteni, era mai bine să nu le dea de veste că şi-a revenit, pentru ca să-i rămână timp să aprecieze situaţia şi să încerce să descopere nişte soluţii coerente.

Ultimele clipe de care-şi aducea aminte erau acelea în care

încerca să fugă, sprijinit de Sancho către uşa palatului. Acesta tocmai îl ucisese pe tânărul conte-duce, îi dăduse să bea din lichiorul salvator şi-l luase aproape pe sus spre ieşire. Habar n-avea cum naiba reuşise să ajungă slujitorul în acea aripă a clădirii, mai ales că soldatul căruia îi fusese încredinţat îl condusese în cu totul altă direcţie, dar sosirea sa neaşteptată fusese un adevărat dar providenţial. De altfel, nici măcar nu merita efortul de a se strădui să dezlege această problemă: de când îl cunoştea, Sancho dovedise întotdeauna că ştia să se găsească în locul potrivit, în momentul potrivit. Îşi aminti de seara primei lor întâlniri şi-i veni să zâmbească. Dacă, într-adevăr, exista o Divinitate în cerurile fără fund, atunci sigur că ea îi rânduise un asemenea servitor providenţial.

Podeaua de sub spatele său se mişca, zgâlţâindu-l uşor. Un mijloc de transport tras de cai. Sau de alte animale de povară, se corectă, amintindu-şi de vicune. Cineva îl ducea cu ajutorul unei căruţe sau al unei trăsuri spre o destinaţie necunoscută. După felul în care roţile se ridicau şi coborau pe terenul denivelat şi, mai ales, după modul rapid în care părea să înainteze atelajul trebuie că se găseau în afara localităţii. Dacă Sancho reuşise să facă rost de o trăsură, atunci în mod clar părăsiseră Toledo şi se îndreptau… Unde puteau să se îndrepte, fără ca slujitorul să-i ceară aprobarea? Spre locul ultimei ţinte despre care discutaseră în trecut – Escorialul.

Dar dacă se afla în mâinile duşmanilor, care reuşiseră între timp să-l anihileze pe Sancho? Atunci, pesemne că se găseau încă în Toledo şi schimbau un palat cu altul, descoperind că stăpânul murise. Dar dacă nu murise? Dacă Sancho nu reuşise să-i dea lovitura de graţie şi scăpase? Putea fi şi acesta un motiv pentru care era mutat: prizonierul urma să stea departe de temnicerul său, până ce acesta avea să se înzdrăvenească.

Totul era funcţie de locurile pe care le străbătea mijlocul de transport, hotărî Cristofor şi îşi încordă muşchii spatelui. Îi simţea dureroşi, dar cel puţin nu părea să aibă vreo problemă cu coordonarea lor. Făcu acelaşi lucru cu muşchii gambelor, cu cei ai braţelor, apoi cu aceia ai gâtului şi obrajilor. Sistemul muscular părea să nu fi suferit nimic de pe urma îngurgitării drogului. Atunci de ce naiba leşinase?

Ascultă cu atenţie zgomotele care veneau din exterior, dar nu reuşi să perceapă nimic deosebit, în afară de zgomotele produse

de roţile aflate în mişcare şi de duruitul surd al copitelor ce se izbeau în spinarea drumului. Cu siguranţă că se aflau în exteriorul localităţii, deoarece vehiculul îşi menţinea viteza şi direcţia constantă şi nu auzea niciunul dintre sunetele specifice unei aglomeraţii urbane.

Atunci cel care-l conducea era Sancho? Scăpaseră încă o dată şi se mişcau în libertate?

Crăpă puţin pleoapele şi fu gata să suporte dezamăgirea cea mai cruntă – aceea a constatării că lichiorul antidot nu funcţionase şi că rămăsese cufundat în cea mai cumplită beznă. Lumina ce-l orbi chiar din prima clipă îl lămuri că se înşela. Antidotul funcţionase, semn că tânărul conte-duce nu intenţionase să-l păcălească. Cel puţin, nu în această direcţie. De fapt, nici nu avea interesul, realiză uluit, deoarece ar fi trebuit să-l însoţească în lunga călătorie către Poartă pentru ca să nu se rătăcească şi, mai ales, pentru ca acesta să fie sigur că *señor capetano* nu-l înşelase.

Îşi roti privirile în jur. Se găsea, într-adevăr, în cupeul unei trăsuri, întins pe bancheta din spate. Ferestrele aveau perdelele trase pe ambele laturi, dar interiorul era destul de bine iluminat, de unde realiză că se găseau în prima parte a zilei.

În prima parte a zilei?! tresări Cristofor şi se ridică precaut în coate, apoi în fund. Spatele îl înjunghia, semn că stătuse nemişcat în acea poziţie un timp foarte îndelungat. Întinse braţul şi ridică un colţ al perdelei din dreapta. Dincolo de geam, se zărea o câmpie întinsă, cu copaci rari punctând-o din loc în loc. În depărtare, un lanţ de munţi înalţi, cu vârful acoperit de zăpezi, părea că se repede în unghi spre drumul pe care înaintau, gata să se prăbuşească asupra lui. Se răsuci în partea opusă şi ridică şi cealaltă perdeluţă. Jumătatea opusă a câmpiei era străbătută de firul albastru al unei ape, care mergea paralel cu drumul lor. Dacă se îndreptau spre Escorial, aşa cum se gândise la început, însemna că acesta era unul din numeroşii afluenţi ai lui Tajo şi că, în faţă, se găsea izvorul său de origine.

Se ridică de tot de pe banchetă şi puse picioarele pe podea. Podeaua avea o mochetă verde, groasă, iar banchetele erau îmbrăcate în piele de viţel, foarte fin tăbăcită. Mânerul interior al uşilor, precum şi cuierele pentru haine de pe fiecare parte a tocurilor erau din argint, iar rama gemuleţului care dădea spre vizitiu era din os.

O trăsură nobiliară, înţelese Cristofor Columb şi-şi frecă ochii cu dosul palmelor. Pesemne că Sancho furase vehiculul care-i venise cel mai la îndemână – acela a contelui-duce Ambrosio Barletta. Se ridică de pe banchetă, se sprijini cu genunchii de cea din faţă şi dădu cu precauţie perdeluţă într-o parte de pe gemuleţ. Spatele lat al lui Sancho ocupa întreaga imagine. Îi recunoscu imediat hainele uzate şi, mai ales, mâna bandajată în jurul degetului mic retezat. Bătu în geam cu degetul, apoi văzând că celălalt nu-l aude, dădu de mai multe ori cu pumnul. Bărbatul de pe capră se răsuci, aruncă o privire înăuntru, scoase un strigăt de surpriză şi trase de hăţuri. Cristofor se prăbuşi pe bancheta pe care de abia o părăsise. Trăsura mai înaintă câteva zeci de metri, apoi se opri cu un scrâşnet prelung.

Se auzi fornăitul cailor, apoi bufnitura unui trup pe pământ şi, după câteva clipe, Sancho deschise uşa ca o vijelie.

— Sunt fericit! zise el şi râse cu toată faţa. Se trase de vârfurile mustăţilor şi apoi izbi cu pumnul în peretele de lemn. Habar n-ai cât mă bucur că nebunul ăla n-a minţit în legătură cu antidotul. Eşti bine… vreau să zic, vezi bine, jupâne?

Îi jucau ochii în cap şi chipul său murdar de praf părea cel al unui babuin care se bucura că i-a furat smochina vecinului de ram.

Cristofor dădu din cap şi zâmbi. Demult nu-l mai văzuse atât de transpus pe slujitorul său.

— Să te ia dracu', jupâne, m-ai auzit?! Să te ia dracu' şi să te vâre în cel mai adânc cazan al său cu smoală clocotită! ţipă el, brusc, dar ochii continuau să se bucure independent de gură. M-ai băgat în toate spaimele lumii, am crezut că ai murit, mi-ai căzut brusc în braţe şi nu mai respirai, nu mai aveai nici puls, iar inima nu ţi se mai auzea. Dar ştiam eu că o să-i tragi frumoasei cu coasa o drăguţă de plasă, de o să ne ocolească mulţi ani de acum înainte.

Cristofor deschise gura să răspundă, dar nu reuşi să scoată decât un hârâit surd. Gâtul începu să-l usture şi tuşi de mai multe ori, înecându-se. Îşi duse mâna la piept, apoi se aplecă deasupra genunchilor şi continuă să tuşească, gata să-şi dea sufletul.

— Stăpâne, se îngrijoră Sancho şi-i puse mâinile pe genunchi, nu e nevoie să întrebi nimic. Lichiorul acela… probabil că drogul… ţi-a ars ceva pe drevele gâtului. Înainte de a părăsi

Toledo, am trecut pe la un vraci. Mi-a spus că o să te vindeci, dar va mai trece ceva timp până atunci. Mi-a dat un ulei pe care să-l bei de patru ori pe zi. Străduieşte-te să-l înghiţi, eu am încercat să ţi-l strecor printre buze, dar mi-a fost teamă că ai să te îneci cu el şi am renunţat.

Îi întinse un sip de sticlă cenuşie, pe care-l scoase dintr-unul din buzunarele largi ale hainei ce-i ajungea până la genunchi. Cristofor îl luă, îi trase dopul şi bău cu grijă o gură. Lichidul dinăuntru era greţos, dar îi alină aproape imediat arsura şi mâncărimea de pe trahee. Dădu din cap, în semn de mulţumire, astupă sipul şi-l puse pe banchetă. Arătă cu capul în faţă şi ridică sprâncenele întrebător.

Sancho tresări şi făcu o mişcare cu laba lui groasă către munţii din laterală.

— Încotro mergem? Asta voiai să întrebi, nu, jupâne? La Escorial, chiar tu ai zis că vrei să ajungem la Curte. Cu toate că nu vom mai da peste bătrânelul afurisit de Ferdinand. Mă gândesc că numai de acolo vom afla tot ceea ce ne-ar putea interesa despre ceea ce se găseşte pe ciobul ăsta de lume. Numai acolo vom găsi bani pentru a putea pleca spre locurile care te interesează mai departe. Poate la acel Paolo Toscanelli, în îndepărtata Italie.

Se opri o clipă, îl examină cu atenţie, apoi clătină din chica cârlionţată.

— Pe cinstea mea, jupâne, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât devin mai sălbatic! mai independent! Nu te superi pe bătrânul pehlivan, dacă a îndrăznit să hotărască el pentru domnia-ta încotro să te îndrepţi şi ce să faci. Dar tare mi s-a părut în ultima vreme că nu ai fost în stare să gândeşti şi să hotărăşti de unul singur. E-n regulă?

Ce putea să facă altceva decât să accepte totul ca bun? Dădu din cap şi zâmbi. Sancho zâmbi şi el şi bătu din nou cu palma în trăsură.

— A fost ultimul cadou al lui Antonio Leganez, zise el. Aşa şi-a plătit datoria pe care o avea faţă de noi, că l-am acceptat să ne însoţească o bună parte din drumul către Toledo.

Cristofor duse arătătorul mâinii drepte la gât şi făcu semnul clasic al tăiatului capului.

— Parşivă e viaţa asta, nu, jupâne?! îl pufni râsul pe slujitor. A vrut să ne ia capetele şi şi l-a pierdut pe al său. Da, i-am dat un

cep solid pentru vinul ce-i mustea în vine şi cred că la ora asta e gata putrezit.

Cristofor privi în urmă şi ridică iar din sprâncene.

— Dacă ne urmăresc? Sancho se ridică pe vârfuri şi-şi duse mâna la ochi. Să fiu al naibii dacă de ieri seara şi până în clipa asta am văzut pe cineva luându-ne urma. La urma-urmei, să stăm strâmb şi să gândim drept: cine ar putea să o facă? Nu are decât o soră, pe dona Bianca, şi o grămadă de slujitori care, atunci când l-au găsit înţepenit, au preferat să-şi umple traistele cu odoare şi s-o ia urgent la trap, de teamă să nu fie chiar ei acuzaţi de omor. În Toledo, există numai gărzile Sfântului Oficiu, dar pe ele nu le interesează decât problemele de credinţă şi cele legate de avansarea armatei *încă.* Deocamdată, din acea direcţie, nu se întrevede nicio ameninţare.

Se răsuci, strigă la cai să stea liniştiţi, apoi reveni, cu priviri neliniştite.

— Cred că ar fi bine s-o luăm din loc, jupâne. Drumul e tare lung şi n-am avut vreme să fac rost de provizii serioase. În plus, mi se pare că se apropie o furtună şi n-ar fi bine să ne prindă în plină câmpie, fără niciun adăpost prin împrejurimi. Trăsnetele, chiar dacă vin de la Sfântul Ilie, nu prea ţin cont în ce lovesc şi s-ar putea să ne trezim cu vreo bucurie.

Arătă cu mâna cerul către apus. Nori mari, roşu-vineţii se grăbeau să se desprindă de vârfurile munţilor şi să se învălmăşească spre şes. Se aflau încă departe, dar drumul se îndrepta pieziş chiar în direcţia lor şi Cristofor ştia că vânturile de altitudine, neavând niciun fel de obstacole de înfruntat, puteau căpăta viteze foarte mari. Dădu din cap, în semn că era de acord şi se trase înapoi în fundul trăsurii. Sancho trânti portiera şi merse în faţa cailor cu o botă din piele cu apă. Cei doi armăsari negri băură îndelung, fornăiră, izbiră din copite, apoi băură din nou. Când termină cu adăpatul, slujitorul aruncă bota într-un cufăr fără capac din dreapta băncii pe care sta vizitiul şi se căţără pe scăriţa de lemn la locul său. Se foi de câteva ori, apoi se răsuci spre el şi bătu în ochiul de geam. Cristofor se deplasă pe bancheta vecină şi trase de rama de os. Sancho îşi băgă maxilarul ascuţit înainte, cu mustăţile atârnând spre interior.

— Am uitat să-ţi reamintesc de leacul vraciului, jupâne. N-am să mai opresc până ce nu ajungem în vreun sat, ori în vreun loc

mai ferit. Aşa că va trebui să te tratezi singur. Şi, ca să nu te plictiseşti, îţi dau un subiect de meditaţie: ghici ce s-a întâmplat cu familia dumitale, în această lume, cât timp s-a aflat sub protecţia familiei de Barletta?

Îşi trase capul înapoi, mai înainte ca el să aibă timp să clipească, pocni din bici şi dădu un chiot. Trăsura ţâşni înainte cu zgomot, roţile prinseră să hurducăne, iar geamlâcul se izbi în cadrul de lemn, înţepenindu-se singur la locul său. Se prăbuşi înapoi pe banchetă şi rămase o vreme cu mâinile pe genunchi, cu privirile aţintite pe fereastră, dar fără să vadă nimic din curgerea monotonă a câmpiei, atent la tumultul din interiorul sufletului său.

Familia sa…

Închise ochii şi încercă să readucă din trecutul ceţos al memoriei chipul prelung, cu piele albă, aproape pergamentoasă, şi ochi negri, codaţi, ai celei care fusese pentru o întreagă lume Felipa Moniz de Perestrello, soţia sa în faţa lui Dumnezeu şi a Curţii regale. Nu reuşi. Nu o iubise niciodată pe fiica scăpătatului baronet Pedro Luis de Perestrello, căsătoria sa avusese numai caracterul unei tranzacţii necesare şi bătrânul cronicar ştiuse asta şi nu emisese nicio pretenţie, avusese nevoie de o scară nobiliară pe care să urce spre Curtea inaccesibilă a lui Ferdinand, iar dona Felipa fusese prima şi cea mai solidă treaptă a acesteia. Fusese o fiinţă închisă, dar nu rece, singuratică, dar nu posacă, interesantă în felul ei, asemenea unei flori violete crescută pe lujerul unui mărăcine ordinar, dar el, aventurierul, încăpăţânatul, bărbatul pornit să caute o altă lume nu o femeie, nu avusese nici timp, nici ochi pentru ea. Îi dăruise un copil, în foarte scurtul interval de timp petrecut împreună, apoi pornise de-a dreptul către Madrid, hotărât să cucerească graţiile singurului rege ce l-ar fi putut ajuta în lumea aceea să-şi găsească mijloacele de deplasare către Poartă.

De atunci, n-o mai văzuse decât o singură dată, aflat în trecere în urma Curţii prin Zamora. Fusese foarte tăcută şi nu i se adresase decât când trebuise să răspundă la întrebări. Cristofor dedusese că, probabil, îşi găsise vreun ibovnic, dar aspectul nu-l interesase absolut deloc şi, a doua zi, când se căţărase în şa, se simţise eliberat parcă de o grea povară. Nici măcar nu ceruse să-şi vadă fiul, pe junele Bartolomeo Diaz Colon de Perestrello, despre care bătrânul baronet îi vorbise cu

încântare toată noaptea.

Deschise ochii. Dincolo de fereastra trăsurii, se perindau tufe de mirt şi boschete de laur, care-şi aplecau frunzişul către pământ în suflarea puternică a vântului. Se aplecă puţin şi se uită spre capră. Sancho conducea vehiculul în picioare, ţinând cu străşnicie de hăţuri, cu pălăria dată pe spate şi cu părul vâlvoi în curentul de aer stârnit de înaintarea atelajului. Părea un zeu al destinului, hotărât să ducă la îndeplinire cele hotărâte de *moira,* împotriva oricăror piedici. Se gândi, pentru o clipă, că Sancho se dovedise, în această lume, cea mai bună gardă de corp pe care şi-ar fi putut-o dori. Clătină din cap şi căzu înapoi pe banchetă.

Nu era nevoie de interpretarea cuiva pentru a şti ceea ce se petrecuse cu familia sa. Erau probabil morţi, din clipa în care Poarta gigantică se deschisese înaintea „Santei Maria”, deasupra apelor încărcate de sargasse. Nu ştia cum, dar era evident că vestea despre eveniment reuşise să se întoarcă în Espana şi să provoace incalculabile răsturnări de situaţii. Ferdinand îşi pierduse tronul şi viaţa, iar Isabela de Castillia se prăbuşise de la înălţimea ameţitoare a aspiraţiilor sale. Inchiziţia însăşi trebuise să-şi reformuleze poziţia şi ambiţiile, care păruseră cu totul altele sub conducerea abilului Torquemada. Iar Espana, buna şi bătrâna Espana… se rupsese în două, îşi pierduse atribuţiile de inimă a celui mai mare şi puternic imperiu al lumii creştine, devenise o ţară atacată de un duşman incredibil de puternic, pentru care nici măcar imensitatea unui ocean nu avea vreo importanţă. Sute de mii de oameni fuseseră măcelăriţi, fără să aibă măcar habar cărui fapt îi datorau moartea. Oraşele cele mai importante ale sudului fuseseră transformate în ruine. Porţi miniaturale apăruseră peste tot, iar oglinda crăpată în care se oglindea faţa lumii continua să se îmbucăţească într-un ritm din ce în ce mai accelerat.

Se lăsă pe spate şi închise din nou ochii. Ceea ce nu ar fi putut însă să-i spună nimeni era ceea ce se întâmplase cu Fernando, fiul său nelegitim, rămas în grija unei bătrâne moaşe, după plecarea sa din Cadiz. Beatriz…

Oftă şi-şi cuprinse umerii între braţe, în vreme ce trăsura se hurduca din ce în ce mai tare, cutremurată din plin de rafalele furioase ale vântului. Beatriz îl iubise atât de mult, încât fusese în stare să-şi părăsească propriul copil pentru a-l însoţi pe un

drum pe care-l ştia fără întoarcere. Nu reuşise s-o determine să-şi schimbe hotărârea şi, la ameninţarea ei că-şi va pune capăt zilelor sărind în Guadalquivir, o îmbrăcase în haine de matelot şi o strecurase la bord, încredinţând-o boţmanului şi ordonându-i s-o păzească ca pe ochii din cap.

Oare Fernando mai trăia, în vreun colţ neştiut al ţării sau căzuse pradă urgiei dezlănţuite de invadatori?

Beatriz dispăruse în lumea Porţii, aşa cum dispăruseră matrozii, subofiţerii ofiţerii, bucătarul şi musul. Pentru ca brusc, din acel punct al vieţii sale de care-şi amintea cu precizie, primul jalon al începutului trezirii conştiinţei, şi care purta numele plajei de pe malul lui Rio Grande del Northe, o Beatriz Aranda ameninţătoare şi dură să răsară în perimetrul existenţei sale din neant şi să-l introducă în vălmăşagul unor incredibile aventuri. La capătul cărora ajunsese aici, pe acest drum de ţară, în grija unui pehlivan simpatic, dar grosolan, orbecăind în căutarea unei ţinte confuze. Beatriz Aranda…

Nu ştiu când adormi, dar se trezi exact în momentul în care un trăsnet uluitor se înfipse la câteva zeci de metri depărtare în coroana superbă a unui stejar, despicându-l în două. Trăsura era oprită şi pe acoperiş se auzea darabana dezordonată a şuvoaielor ploii dezlănţuite. Privi fascinat la copacul cuprins de flăcări, care ardea asemenea unei torţe gigantice. Umbre subţiri, asemenea unor şerpi, se căţărau pe pereţii cupeului, se năpusteau unele împotriva celorlalte, se prăbuşeau pe podea şi sfârşeau prin a dispărea înghițite de lumina violentă ce se strecura pentru câteva clipe prin fereastra ovală.

Uşa se deschise brusc şi chica plină de picuri strălucitori de apă a lui Sancho se strecură înăuntru. Îşi scutură capul ca un câine şi o ploaie de stropise prelinse pe banchete şi pe pereţii matlasaţi. În întunericul subţire ca o apă, ochii îi erau doi cărbuni aprinşi în bătaia vântului.

— Repede, stăpâne! Am ajuns la un han şi, spre norocul nostru, hangiul mai are o cameră liberă pentru domnia-ta şi un jilţ pentru subsemnatul în sala cea mare. Până şi caii şi-au găsit un loc alături de mârţoagele lui. Ce mai, noroc pe toată linia. Nu, nu e nevoie să spui nimic, mai bine aşteaptă să te vindeci.

Îi întinse mâna, în vreme ce cu cealaltă ţinea larg deschisă uşa cupeului. Îl apucă de degete, se ridică în picioare şi coborî treptele de lemn, care alunecau din cauza apei. Când ajunse pe

pământ, slujitorul întinse deasupra lui un sac mare şi alergară împreună către faţada prelungă şi uşor dărăpănată a unei clădiri iluminată din plin de flăcările stejarului.

Intrară în sala de primire şi se scuturară de apă, apoi se şterseră cu ştergarele aduse de un bărbat scund, gras şi chel, cu faţa bucălată şi un neg mare, păros, pe obrazul drept.

— Stăpâne, el este jupânul Mathias Ramiro, un castilian de ispravă, care ne asigură că ne găsim numai la o zi de mers de Madrid. Iar de aici şi până la Escorial, cu puţin noroc, facem numai vreo jumătate de zi. Ia spune, jupân Ramiro, ce ne poţi pune repede la frigare, că suntem morţi de foame…

Întinse mâinile şi, în timp ce-l asculta cu o ureche pe hangiu, desprinse capa de pe umerii stăpânului său, o scutură de apă şi o aruncă pe spătarul celui mai apropiat jilţ. Cristofor tresări şi nu reuşi să-şi stăpânească fiorul îngheţat care-i înfăşură trupul: Sancho îşi pierduse bandajul, din cauza ploii. În lumina molcomită a lumânărilor, se holbă cu priviri neîncrezătoare la cele zece degete îngheţate ce se frecau unele de altele, în încercarea de a-şi pune sângele în mişcare.

XI. Diavolul-protector

„Pentru că ne-am privit în ochi
Vom trăi cu lumina şi-n întuneric
Vom trăi, vom trăi
Într-un somn continuu vom trăi
Pentru că, tâlharule,
Harpagonule,
Mă vei cunoaşte şi te voi cunoaşte…”

Celălalt idol
Ghiorghis Kotsiras

Sala era mare şi pustie. Resturile unui jăratic molcomeau în spuza fierbinte, lăsând când şi când limba subţire şi galbenă a unei flăcări să lângă partea de sus a şemineului grosolan, construit din piatră de râu. Pe mesele lungi, de formă dreptunghiulară, zăceau resturile cinei servite mai devreme de oaspeţii hanului: colţuri de pâine, oase de pasăre, jumătăţi de ceapă, grăunţi de usturoi. Cele câteva căni de vin aşteptau strânse la un loc să fie luate şi spălate în hârdăul cu apă

murdară, aflat în stânga vetrei. Pe jos, cioburile unei căni se amestecaseră cu bucăţi întărite de noroi şi cu zeama roşiatică a unui sos vărsat din farfuria de lemn de vreun muşteriu neîndemânatic.

Cristofor Columb îşi feri cizmele de mizerie, se sprijini de braţul lui Sancho şi păşi peste ele. Se aşezară la un capăt de masă, unul în faţa altuia.

— În sfârşit, o urmă de civilizaţie! oftă Sancho şi-i făcu semn hangiului să elibereze masa. Hai, hai, jupân Ramiro, ce naiba, nu suntem porci să mâncăm printre lăturile altora! Puţină cinstire pentru preacinstita faţă a lui *señor capetano.*

Mathias Ramiro se apropie în grabă, apucă de un colţ al şorţului, mormăi ceva în semn de scuză şi mătură resturile cu el direct pe podeaua de pământ. Făcu o jumătate de plecăciune şi merse glonţ spre colţul întunecat al vetrei, se aplecă peste ceva nevăzut şi scutură cu mâna dreaptă. Se auzi un bombănit răguşit, apoi o înjurătură şi, în cele din urmă, un băieţandru cu părul vâlvoi şi cămaşa scoasă din pantaloni se ridică de pe o bancă, aruncă o privire urâtă către cei doi oaspeţi neaşteptaţi şi dispăru pe scările cuhniei. Hangiul reapăru după câteva clipe cu o stacană mare de lut ars, plină până la buză cu vin negru, care făcea inele albe de spumă. O aşeză între ei, trase mai aproape două căni, scurse de restul lichidului rămas de la ultimii lor utilizatori, turnă cu atenţie din stacană şi le ură să bea cu plăcere. Apoi făcu o altă jumătate de plecăciune şi se îndreptă la rândul său spre cuhnie.

Sancho îşi scutură claia de păr cu amândouă mâinile, ridică faţa spre lumina sfeşnicului aşezat în celălalt capăt al mesei, rânji, apucă de toarta grosolană a cănii şi o ciocni de cana alăturată:

— În sănătatea ta!

Goli cana din trei sorbituri, întinse braţul, apucă stacana şi o umplu din nou.

— Nu guşti, stăpâne? E vin adevărat, din Castillia Veche, crescut pe coastele însorite ale podişului, de unde şi-a luat sticlirea. E vin pentru bărbaţi adevăraţi, nu pentru muieri cu pantaloni.

Cristofor înălţă din umeri. Nu avea chef de vin. Nu avea chef de nimic. Înghiţi în sec, nereuşind să-şi desprindă privirile de pe mâinile slujitorului său. Degetul dispărut, degetul cel mic tăiat

de sabia unuia dintre soldaţii *încă* se găsea la locul lui, întreg şi nevătămat, de parcă nu ar fi părăsit niciodată mâna posesorului ei.

Întinse mâna dreaptă, maşinal, prinse cana de toartă, o duse la buze şi sorbi, aproape fără să-şi dea seama ce face. O pisică uriaşă, cu păr mătăsos şi ochi extraordinar de mari şi de albaştri, se ivi pe după piciorul mesei, se apropie cu paşi neauziţi şi începu să se frece de cizma slujitorului.

— Să-mi fie cu iertare, jupâne, pufni celălalt în râs, dar tare mă tem că semăn cu bunicul meu, cantaragiul Ambrosio, care avea un adevărat lipici la femei şi la pisici. Chiar şi la vârsta de o sută de ani, dacă se aşeza pe bancă, în vreo crâşmă, că nu s-a lăsat de ieşirile astea până ce a dat ortu' popii, dacă se aşeza, spun, undeva, era imposibil să nu apară imediat vreo muiere şi să vină la el, să-l întrebe de una de alta, sau vreo mâţă, care-i sărea îndată pe genunchi şi când pleca acasă se lua după el.

Cristofor ridică din umeri şi mişcă din picior, dar pisica nu se dădu dusă. Sancho clătină din cap.

— Vezi, ce spuneam eu? Am o predestinare pentru femei frumoase şi pentru pisicile lipicioase. Dar ce-i cu tine, ţi-e frică să vorbeşti? Tot nu i-a trecut afurisitului de gât?

Când înghiţise vinul nu simţise nimic deosebit pe drevele gâtului. Îşi pipăi omuşorul, dar nu remarcă niciun punct dureros.

— Cred… începu cu grijă, dar totul părea în regulă. Cred că mi-am revenit. Doctoria vraciului a fost minunată. Dar tu… tu ştiai asta dinainte, nu?

Sancho se aplecă, apucă pisica pe sub picioarele din faţă şi o trase pe genunchi. O frecă între urechi şi animalul începu să toarcă atât de tare, încât părea că sforăie.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

Un iz de carne friptă pe grătar se apropia cu şerpuiri nevăzute dinspre cuhnie, dându-le de ştire că stomacurile se puteau pregăti pentru confruntarea mult aşteptată. Brusc, pisica miorlăi strident, de parcă ar fi înţepat-o ceva, sări pe masă se strecură printre căni şi sări pe podea.

— Animal parşiv! se plânse Sancho, frecându-şi mâna stângă de tăblia mesei. M-a muşcat de palmă şi a şters-o.

Îi observă privirile fixate asupra mâinii şi o vârî sub masă.

— Ce naiba te uiţi aşa, se înfurie, n-ai mai văzut oameni muşcaţi de pisici?

— N-am mai văzut nicăieri degete lipsă care să crească la loc. Şi încă atât de repede. Ce eşti tu Sancho Nunez Zuniga de Guzman? Om sau diavol? Sau, mai rău, o fiinţă de care…

— Nu mai spune niciun cuvânt, stăpâne! Sancho îl sfredeli o clipă cu privirile, apoi se ridică pe jumătate şi puse iar vin în căni. Cuvintele nu au decât rolul de a transmite informaţii trunchiate. Dacă n-am reuşit să ne înţelegem prea bine pe noi înşine, este tocmai din cauza acestor afurisite de cuvinte. Eu nu sunt obişnuit prea bine să le folosesc, iar tu le utilizezi aşa cum ai învăţat în practica socială, adică imperfect.

Cristofor înghiţi în sec, apoi îşi puse mâinile pe masă cu faţa în sus.

— Priveşte aici, Sancho sau cum te-o fi chemând, în realitate. Aceste două palme au împreună zece degete şi asta este o informaţie care pleacă în mod corect de la mine şi ajunge în acelaşi fel la tine. Cum adică sunt imperfecte cuvintele? Care parte a lor distorsionează informaţia? Ce anume nu ajunge clar până la tine?

— Sunt zece numai dacă folosim acelaşi sistem de numărare, făcu Sancho, iar faţa îi era atât de palidă, încât părea mânjită cu cenuşă.

— Asta e o şaradă, se enervă Cristofor.

— Viaţa întreagă e o şaradă, replică celălalt, clipind repede. Dacă nu există nici măcar un sigur principiu pe care să-l numim de bază şi la care să ne raportăm permanent, atunci realitatea din jur este permanent în schimbare. Se strâmbă, tuşi şi scuipă alături de masă. Înainte vreme, lumea în sine era principiul stabil de bază, la care se făceau raportările. Acum vii domnia-ta şi spui că există o multitudine de lumi, parţial asemănătoare, parţial diferite între ele, cioburi ale unei oglinzi iniţiale, care reflectă şi nu reflectă în acelaşi mod lucrul aflat în faţa lor. Reflexia diferită, în funcţie de unghiul de bază, asta era, nu? Din această cauză, poate, într-o imagine am nouă degete, în alta zece. Dar ambele imagini sunt cât se poate de reale.

— Şi, totuşi, în bătălia în care am luptat alături de oamenii lui Alejo Gaspar ţi-ai pierdut un deget! insistă Cristofor, simţind că pierde controlul raţional asupra evenimentelor. Am văzut cu ochii mei ciotul palmei însângerat şi asta se petrecea *în lumea aceasta!*

— Poate, ridică Sancho din umeri şi-şi sprijini capul între

mâini. Poate, repetă. Acum, te simţi mai bine?

— N-am cum să mă simt mai bine, până ce nu aflu cine eşti şi ce vrei de la mine.

— Să spunem că, pentru toţi cei care m-au cunoscut înaintea domniei-tale, sunt Thomas de Torquemada, creatorul şi şeful Sfântului Oficiu în acea Espana care i-a permis aventurierului Cristobal Colon să pornească într-o călătorie marină cum nu mai avusese loc până atunci. Mai ţii minte, *señor capetano*, ce anume i-ai promis Majestăţii Sale Ferdinand al V-lea, în cazul în care îţi pune la dispoziţie caravelele? Nici mai mult, nici mai puţin, decât o altă lume.

În ochii lui Sancho tremura o luminiţă stranie, fierbinte, care-l fascina, nelăsându-l să-şi dezlipească privirile de pe pomeţii înalţi ai obrajilor săi. Era ca şi cum s-ar fi aflat sub magia unui vis şi nu putea să-şi dirijeze mişcările. Înghiţi apa amară ce-i inundase gura şi simţi, dintr-odată, cum îl invadează frica. Picături mari de transpiraţie îi apărură pe frunte şi sub urechi.

Thomas de Torquemada fusese cel mai puternic om al epocii sale. Un om în faţa căruia tremura însuşi regele. De un simplu capriciu de-al său atârnase viaţa a mii de oameni, mulţi complet nevinovaţi, care sfârşiseră prin a fi purificaţi pe rug pentru a căpăta viaţa veşnică.

— Torquemada, repetă el în surdină, de parcă tot nu-i venea să creadă. Şi, trebuia s-o recunoască, era chiar incredibil. Bine, dar cele zece degete? Nici măcar un vrăjitor nu poate să determine un organism să-şi crească un mădular. Eşti dincolo de magie, nu, Thomas de Torquemada?

— Prefer să-mi spui Sancho. A trebuit să intru atât de bine în pielea acestui personaj, tot aşteptându-te într-o lume cotropită de duşmani, încât celălalt nume nu-mi mai spune aproape nimic. Dincolo de magie? Ridică din umeri şi-şi trecu degetele prin păr. Într-o lume a normalităţii, magia reprezintă o metodă prin intermediul căreia poţi să obţii rezultate care nu ţin de cadrul obişnuit al acesteia. Dar ce înseamnă magia într-o lume anormală? Aceasta, jupâne, este o lume anormală. Chiar tu spuneai, un ciob care oglindeşte lumea iniţială, lumea Zeilor… Mai ţii minte noaptea când constelaţiile alergau pe boltă, ca nişte scarabei, şi o voce venită din cer îşi anunţa mânia sau neputinţa? În noaptea aceea, am ştiut că lucrurile şi-au ieşit din matcă, că pe lângă primejdiile care te ameninţau până atunci s-

a mai ivit una. Una care a mers alături de noi, mai teribilă decât oricare alta, deoarece, ca şi mine, venea de dincolo de magie.

Tăcu o clipă şi puse mâna pe cană. Dinspre cuhnie se auzi o oală de metal căzând pe podea şi vocea groasă, nervoasă, a hangiului strigând la slugă.

— Probabil că te întrebi ce vreau de la dumneata. Simplu: să te apăr, după cum ţi-am mai spus, de toate relele lumii în care te-ai întors, după ce ai îmbucăţit oglinda, pentru ca să poţi să ajungi din nou la Poartă. Ştiam că trebuia să existe o metodă de a trece prin ea, o descoperiseşi singur sau te ajutase altcineva, nu avea nicio importanţă. Nu mă interesa decât metoda. Cu ajutorul ei, aş fi putut să trec prin ea o *armada* suficient de puternică, încât nenorociţii ăştia de *încă* să ajungă să blesteme clipa în care ai îmbucăţit oglinda şi le-ai descoperit lumea. Numai aşa cursul istoriei s-ar fi putut modifica şi Espana şi-ar fi putut extinde imperiul, cucerind Lumea Nouă, pe care o anunţasei cu atât semeţie în faţa Consiliului Coroanei. De aceea, te-am aşteptat acolo unde era de presupus că vei reveni: în portul de plecare, chiar dacă pentru asta a trebuit să înfrunt întreaga administraţie a Guvernatorului Atahualipa.

Săltă cana şi sorbi cu sete din ea. Râse, îşi şterse mustaţa cu dosul palmei, râgâi şi bău din nou.

— Am chef să mă îmbăt! răcni. M-am săturat să tot stau cu ochiul şi cu urechea la pândă. Să fiu tot timpul pe drumuri şi cu sabia în mână. Bea cu mine, tu, cel pornit să cucerească Lumea Nouă, şi eu, cel rămas s-o apere pe cea veche de toate relele venite din neştiut!

Dădu restul vinului pe gât, cu atâta lăcomie, că un firişor negru prinse să i se prelingă pe bărbie. Azvârli cana de podea, transformând-o în cioburi şi îşi şterse buzele cu dosul palmei. Dinspre cuhnie, îşi făcu apariţia ţeasta lucioasă a hangiului, să vadă ce s-a întâmplat.

— Ei, făcu Sancho în zeflemea. Nu-ţi face sânge rău, jupân Ramiro, vâră capul înapoi în cuhnie, nu a fost decât o cană care s-a spart. Ţi-o plătim la sfârşit. Mai bine grăbeşte cu pregătirea bucatelor. Mie în clipa asta mi-e gândul la mâncare, la găină friptă, la pilaful presărat cu scorţişoară şi la pită caldă, mânjită cu gălbenuş de ou. Să mâncăm, mai întâi, ca nişte călători flămânzi ce suntem, şi apoi să stăm liniştiţi la taină, nu, jupân hangiule?

Bărbatul cel rotofei dădu din cap, mai aruncă o privire roată prin încăpere şi dispăru dincolo de trepte. Sancho se întinse după o cană de pe masa vecină.

— Nu vrei să bei cu mine, stăpâne! zise el cu reproş. Sunt singurul prieten pe care-l ai în lumea asta, dar nu-ţi prea vine să crezi.

— Vreau să-mi păstrez mintea limpede, răspunse şi păru convins că acesta era principalul motiv al refuzului său. Şi, apoi, nu beau cu necunoscuţi.

— La „Apostolii piliţi” ai băut cu un necunoscut.

— La „Apostolii piliţi” eram convins că erai o fiinţă umană.

— Iar acuma nu mai eşti convins. Sancho îşi linse buzele şi zâmbi nesigur. Acum, după ce te-am scos din atâtea încurcături, după ce ţi-am salvat viaţa de atâtea ori. După ce m-am făcut luntre şi punte, ca să te aduc viu şi nevătămat până aici. Dacă nu eram om, mai făceam atâtea lucruri umane?

— Cine ştie… ridică din umeri Cristofor, mulţumindu-se să-l privească cu atenţie. Uiţi mereu problema degetului cel mic.

Sancho pufni a râs, dar nu râse. Îşi turnă vin, închină, bău din nou, apoi îşi trecu palma pe deasupra mustăţilor.

— Nu eşti băiat prost, jupâne, zise privindu-l atât de ciudat, încât Cristofor ar fi putut să jure că lucirea aceea din ochii lui ar fi putut să fie duioşie. Din tot ceea ce am făcut împreună până acum, din felul în care te-am slujit, am câştigat din partea dumitale dreptul la puţină încredere?

Ridică din umeri. Prin fereastra din spatele lui Sancho se zăreau flăcările colosale care rodeau cu furie din stejar, iluminând asemenea unei torţe celeste câmpia până departe.

— Ei bine, tocmai acelei fărâme de încredere din sufletul dumitale vreau să mă adresez acum. Sancho se aplecă peste masă. Jupâne, am să te rog să fii cât se poate de raţional şi de cinstit cu dumneata însuţi. Spune-mi, chiar crezi cu adevărat în explicaţia aceea cu cioburile de oglindă şi cu reflexiile unei lumi primordiale?

Îşi muşcă buza de sus şi simţi un fior rece străbătându-l. Ce să-i răspundă, că era numai o simplă presupunere, că îndoiala era principiul pe care se sprijinea sufletul şi spiritul său de atâta vreme, încât uitase să-şi mai aducă aminte de începuturi? Lăsă capul în jos. Lucirea unei flăcări din vatră aruncă o pată rubinie pe mâna sa stângă. Frecă locul cu degetele celeilalte mâini, ca

şi cum ar fi vrut să o şteargă.

— Nu ştiu, spuse încet. Nu este decât o presupunere. O explicaţie din zecile, din sutele posibile, care s-ar potrivi aici.

— Nici eu nu pot, din păcate, să infirm sau să confirm această părere. Sancho întinse mâna-i păroasă şi o aşeză peste braţul său. Cristofor tresări, dar nu şi-l retrase. O privi scrutător, dar era o mână umană, asemănătoare altor câteva mii de mâini pe care le văzuse de-a lungul existenţei. Dar, pe undeva, chiar aşa trebuie să fie. O imagine destrămată în milioane, în miliarde de feţe. O infinitate de mici lumi, care nu se mai pot recombina pentru a reclădi lumea iniţială. Fiecare lume este împânzită de porţi. Numai că foarte puţini pot avea acces la ele. Ceea ce trebuie să ştii, însă, este faptul că nu dumneata ai sfărâmat oglinda, cum îţi vine să crezi. Porţile au existat dintotdeauna. Aminteşte-ţi că ai ştiut de existenţa uneia mari şi ai pornit în căutarea ei. Lumile-bucăţi sunt mult mai vechi decât ai bănui.

— Decât aş fi putut bănui atunci când Toscanelli mi-a dat de înţeles că există milioane de cioburi. Poate că va fi fost ca, mai târziu, în Amerigon. Poate că, pur şi simplu, nu-mi aminteam de venirea mea în Espana lui Filip Catolicul, după cum e posibil să uit şi de aventura mea în Amerigon. Sau de aceea de aici. Să uit de existenţa lui Sancho Nunez.

Slujitorul săltă din umeri, fără a-l slăbi din ochi.

— Dar invazia armatei *încă* în Espana…

Sancho se strâmbă şi izbi cu pumnul în masă.

— Fi-r-ar să fie, ţi-am mai spus-o şi altădată, jupâne, fiecare cu iadul lui! Pentru domnia-ta, iadul înseamnă, pesemne, să nu îţi regăseşti niciodată lumea din care ai plecat. Pentru mine, el este Espana invadată de blestemaţii ăia de coioţi roşii, o Curte destrămată, un rege otrăvit şi o regină ucisă… O lume care nu-şi mai regăseşte identitatea. Blestemul tău este să fii permanent în căutare. Al meu, să încerc să readuc lumea asta la chipul iniţial.

— Şi crezi că ai atâta putere s-o faci? întrebă Cristofor cu teamă în glas. Atâta putere, atâta răbdare, atâta şansă… Îţi trebuie o existenţă supraumană.

— Poate că o am. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să o am?

Cristofor înghiţi în sec, dar nu răspunse. Dinspre cuhnie, se auzi vocea groasă a hangiului strigând:

— Vineee friptura pentru oaspeţi!

— Stai dracului acolo şi mai prăjeşte-o o dată! răcni Sancho, ridicându-se pe jumătate. Să nu vii la mine, până ce nu are pielea ca scoarţa de copac, m-ai priceput, jupân Ramiro? Ca scoarţa de stejar bătrân! şi stropeşte-o tot timpul cu ulei de măsline şi cu vin alb.

Se răsuci pe jumătate către comeseanul său. Cristofor îl vedea puţin din penumbră, cu lumina stejarului înconjurându-i bustul şi capul asemenea unei aureole mistice. Se scutură şi îşi impuse să fie atent numai la ceea ce spune straniul său slujitor Thomas de Torquemada, zis şi Sancho Nunez Zuniga de Guzman, nu şi la gesturile sale, care reuşeau mereu să-l dezechilibreze şi să-l facă să nu se mai poată concentra.

— Îţi spuneam, jupâne, că am un diavol mic în mine, pe care-l cheamă tot ca pe mine, Sancho Nunez. Sancho din interior vrea să se îmbete şi să urle, să se culce cu femei frumoase, să înoate gol în apa fluviilor, să alerge ca nebunul pe câmpii şi să stea proţăpit ore în şir în faţa lujerului unei flori care creşte, să-i aspire mirosul şi să se întrebe ce energie misterioasă o determină să-şi deschidă corola. Sancho din interior e mare mâncău, are un păr negru ca pana corbului, o mustaţă în furculiţă şi un trandafir galben după ureche. El l-a încremenit pe Sancho pe care-l vezi înaintea ochilor la vârsta pe care o are, nu l-a întinerit deloc, numai l-a încremenit şi îl ajută să reziste asaltului lacom al timpului. Dacă acestuia i se taie un deget, îl face să-i crească la loc, dacă i se scoate un ochi, îi pune unul nou peste noapte. Sancho din afară este numai un recipient pentru cel din interior, un recipient pe care-l îngrijeşte cu puteri miraculoase, pentru că-i e greu să-l schimbe.

Privi în ochii holbaţi ai lui Cristofor şi bătu din palme. O scânteie mare se desprinse dintre ele, asemenea unui fluture speriat, făcu un salt prin aer, apoi se repezi către tavan şi trecu prin structura lui, dispărând. Pocni din degetul gros şi din cel mare de la mâna dreaptă şi brusc palma avu şapte degete, toate egale ca dimensiune. Pocni din nou şi nu mai rămaseră decât două, arcuite, cu unghii mari ascuţite, pe jumătate gheare, pe jumătate căngi. Izbi cu dosul mâinii în masă şi pe spate îi apăru o aripă mare, de culoare albă, cu o pieliţă întinsă pe o structură de oase subţiri. Fâlfâi de câteva ori din ea, râse,

izbi iar masa şi aripa se făcu nevăzută. Ridică piciorul stâng pe bancă, alături de el şi trase cu ambele mâini de cizmă. O scoase şi o aruncă pe pământ. Izbi puternic cu călcâiul în lemn şi gamba i se subţie până ce ajunse de dimensiunea antebraţului, se acoperi cu peri scurţi şi deşi, laba piciorului se subţie, apoi se transformă într-o copită puternică, cu o unghie lată, despicată. Ridică piciorul cel nou şi îl trânti cu putere în scândura groasă a băncii. Aceasta trosni şi se sparse. Copita trecu prin ea, ca printr-o hârtie bine întinsă. Apoi îşi lovi picioarele unul de altul şi acesta îşi recăpătă forma iniţială.

— Magul mai puternic decât vrăjitoarea Aranda! Cel care m-a condus spre trecerile invizibilelor porţi, nu? îmi amintesc de discuţia de pe vârful lui Mulhacen, când căutam o piatră-simbol.

— Nu te mira prea tare, jupâne, că ai să faci bătăi la inimă şi nu e bine! rânji celălalt şi-şi trecu mâinile peste faţă. Vrei s-o schimb şi pe-asta? Să vezi ce n-ai văzut decât prin vise? Nu încerca să te amăgeşti, n-ai băut mai nimic, nu se poate să dai vina pe vinul ăsta, destul de bun, la urma-urmei. Gândesc că-s destul de mulţi anişori de când nu mai figurez în registrul bunului Dumnezeu. Nici în al Diavolului, de altfel. Am fost un om ca voi toţi ceilalţi. Apoi, într-o bună zi, am devenit ceea ce vezi. Nu mă întreba cum. Din ziua aceea, lui Torquemada circarul, băiatul bun să spele vasele prin crâşme şi să-şi câştige traiul zilnic contorsionându-şi trupul şi înghiţind flăcări, i s-a schimbat complet norocul. A început să meargă la biserică şi să îi vâneze pe cei care nu credeau în Zeul cu Barbă, aşa a ajuns turnător, om bun la toate la catedrala lui Ferdinand, sfetnic de taină al cardinalului, urechea ascunsă a conetabilului, prietenul Majestăţii Sale şi, în fine, Primul Inchizitor.

Se opri gâfâind, cu ochii lucind la o flacără interioară neştiută. Un fir subţire de salivă i se scurgea pe la colţul gurii şi se pierdea în asprimea perilor suri ai mustăţii. În jurul ochilor, pielea i se ridase puternic, ca şi cum ar fi îmbătrânit brusc cu douăzeci de ani. Îşi pocni mâinile şi stacana de pe masă se prefăcu într-un fir de iasomie. Îl apucă între degete, închise pleoapele, aspiră cu nesaţ şi apoi i-l întinse. Cristofor îl luă cu degete tremurătoare. Firul era rece ca gheaţa şi răspândea un parfum atât de puternic încât îl usturau nările.

— Ce-o mai fi şi minunea asta, jupâne? Ia zii, zii, dacă tu, cel care le ştii pe toate, crezi că o ştii şi pe-asta.

În pământul sterp cade o sămânţă atât de mică, încât nici nu o vezi cu ochiul liber, iar din ea creşte tulpina asta uriaşă şi minunea asta de corolă. Unde naiba au stat ascunse toate în bobul acela aproape invizibil? Dar mirosul ăsta ce-ţi mută nasul din loc? Sămânţa aia nu avea miros. De unde ştie floarea să aibă exact mirosul pe care-l are şi nu altul? Şi de ce trebuie, neapărat, să miroasă? Diavolul din Sancho poate s-o facă să apară din senin, dar nu e chiar aşa cum îţi vine a crede ochilor. Toate există undeva, date odată pentru totdeauna, numai că nu le vedem aşa cum sunt. Iar cei puţini, care le văd, nu fac altceva decât să le scoată de pe rafturi şi să le aducă în clipa prezentă. Tot aşa cum pământul le scoate din bobul insignifiant. Asta nu înseamnă însă că lucrurile nu sunt mai puţin de mirare, fie că ies dintr-un bob, fie că le scot eu de pe raftul nevăzut de tine.

Tăcu brusc şi îşi răsuci bărbia ascuţită în direcţia scărilor cuhniei. Capul lui Ramiro îşi scosese ţeasta lucioasă ca podul palmei din cuhnie şi privea întrebător înspre ei.

— Señores, găina s-a scorojit de tot. M-am gândit că nu puteţi…

— Ba putem, lua-te-ar dracu', señor Ramiro, putem s-o halim oricum, de ce ne întrerupi mereu? Ţi-e scris să te transform eu într-o ploşniţă borţoasă, ori crezi că ai putea să rezişti până mâine dimineaţă agăţat de tavan cu labele picioarelor bătute în cuie?

Sancho pocni din degete şi crâşmarul cel rotofei se ridică în aer ca un balon, pluti câteva clipe în derivă şi se lipi brusc de tavan, de parcă l-ar fi atras un magnet nevăzut. În momentul în care burta rotundă atinse tencuiala cu un plesnet sec, icni înnebunit de frică, îşi încleştă mâinile pe varul înnegrit de fumul lumânărilor, dar nu reuşi să se agaţe de nimic.

— Señore… stăpâne… ai milă de un netrebnic, strigă cu voce gâtuită. Mi-e frică… Am copii de crescut! Stăpâne, fac tot ce vrei, dar nu mă lăsa să cad de aici!

Degetul lui Sancho descrise o curbă prin aer şi trupul-balon urmă aceeaşi traiectorie. Îl lăsă să pice pe cele trei trepte ale cuhniei, cu un bufnet înfundat.

— Să nu te mai prind că ne deranjezi, până ce nu te chem eu!

Ţeasta lucioasă dispăru fără niciun cuvânt, apoi orice zgomot încetă înăuntrul cuhniei. Lumânările din sfeşnic îşi tremurară flăcările de mai multe ori, apoi se liniştiră. Sancho îşi mângâie

mustăţile groase şi îşi înclină capul într-o parte.

— Fiecare ciob de lume trebuie să-şi aibă micul ei diavol-protector, jupâne, am priceput asta destul de târziu. Pe ciobul acesta, s-a întâmplat să fiu eu. O fiinţă dincolo de magie, cum i-ai spus tu, care să aibă grijă să menţină cursul iniţial al unei istorii ce se deteriora pe zi ce trecea din ce în ce mai mult. De aceea te-am aşteptat la Cadiz, renunţând la postul de Mare Inchizitor. Planul pe care-l pusesem la punct cu bătrânul rege trebuia să ne ajute să ducem trupele, prin Poartă, către lumea lor împuţită. În acest scop, Ferdinand a abandonat lupta în teritoriile andaluze şi şi-a concentrat trupele pe malurile lui Tajo. La semnalul meu, urma să le îmbarce pe caravele, să coboare de-a lungul său până la Lisboa, pactul cu Enrique fusese semnat, iar de acolo urma să mergem direct spre Poartă, departe de ochii iscoadelor roşii.

— Şi? întrebă Cristofor surprins. De ce n-a mers?

Sancho ridică din umeri. Îşi frecă bărbia cu un deget.

— Habar n-am. Poate că tocmai apariţia dumitale a dereglat un mecanism ascuns, care funcţiona până atunci între anumite limite. Nu ştiu. Îşi muşcă buza de jos. Nu ştiu, repetă. Cert este însă faptul că porţile mici n-au mai funcţionat la fel ca până atunci, scurtând numai distanţele. Au scurtat şi diferenţele dintre lumile-cioburi. Pur şi simplu, folosind o asemenea poartă ajungeai unde doreai, dar în altă lume. Uite, noi suntem aici, în Castillia Veche, dar într-o altă Espana, unde puterea se află concentrată în mâinile nemernicului, blestematului Jeronimo de Moyades, omul cu masca de catifea. Istoria urmează cu totul alt curs, pe care nici măcar eu n-am puterea să-l schimb.

Aerul mirosea a friptură la grătar, a vin, a resturi de mâncare şi a… Cristofor aspiră cu multă atenţie, dar nu reuşi să definească ultimul iz. Expiră, apoi mai trase o dată aer în piept. Căile nazale începură să-l usture şi simţi imediat o durere ascuţită în regiunea tâmplelor. Se încruntă din cauza concentrării. Pentru o clipă, nu mai reuşi să-şi păstreze atenţia fixată asupra feţei întunecate a conlocuitorului său.

— Poarta… şopti fără voie. Acesta e mirosul provocat de deschiderea unei Porţi!

Sancho îşi puse coatele pe masă şi se lungi către el. Părea unul din acei satiri ciudaţi, pictaţi de artiştii italieni pe pânzele lor cu teme mitologice.

— Să fiu al naibii, dacă nu-mi vine să cred că dumneata însuţi eşti cel care le provoacă deschiderea! Eu n-am reuşit să simt niciodată mirosul de care vorbeşti.

— Se apropie momentul deschiderii unei porţi, nu? insistă Cristofor şi se ridică în picioare. Asta ai vrut tot timpul să-mi spui: că trebuie să părăsim lumea aceasta. De ce, Sancho? Oriunde în altă parte, ar trebui s-o luăm de la capăt cu căutările. Poate că situaţia o să fie încă şi mai nefavorabilă acolo unde vom ajunge. Poate că armatele *încă* au terminat de cucerit Espana, ba chiar poate şi o bună parte din Europa. Aici, aproape că am atins Escorialul. Cunoşti oamenii, ai legături care mai pot funcţiona. Până în Italia, nu este chiar un capăt de lume. În cel mult o lună, l-am fi putut contacta pe Toscanelli, am fi obţinut noua poziţie a Porţii şi metodele de calcul…

— Nu eu am comandat deschiderea ei, jupâne, dacă asta te linişteşte, cumva. Sancho vorbea atât de încet, încât trebui să se aplece la rândul său peste masă, ca să înţeleagă ce spune. Ştiu la fel de bine ca şi dumneata că, împreună, am fi reuşit să rezolvăm problema revenirii la Poarta din Marea Sargasselor. Aici. Nu în altă lume. Norocul ne scosese destul de aproape de locul unde doream să ajungem şi într-o ţară în care încă se mai putea face ceva. Dar asta numai dacă am fi avut norocul să-l păcălim pe diavolul-protector al acestui ciob de lume.

Cristofor simţi cum i se usucă gâtul şi se acoperi tot de o transpiraţie rece. Îşi duse mâna la faţă şi îşi frecă obrazul drept. Dar nu îşi simţi degetele. Mirosul pătrunzător dispăru brusc, lăsând locul izului de friptură.

— Diavolul-protector al acestei lumi… repetă el. Apoi înţelese şi se cutremură. Nu! exclamă. Nu!

— Antonio Leganez nu a murit, dădu din cap celălalt şi se rezemă cu spatele de zid. Suntem nemuritori, cel puţin în comparaţie cu vieţile umane. Am sperat până în ultima clipă că nu va fi fost decât un om ca oricare altul. Întâmplător însă, mi-am adus aminte că am mai întâlnit undeva chipul soldatului care păzea la poarta palatului contelui-duce de Barletta. Era unul dintre cei care se luptau pe câmp, alături de Alejo Gaspar de Olivar. În drum spre cuhnie, l-am băgat într-un boschet şi l-am strâns de gât suficient de mult, ca să-mi spună tot ce voiam să ştiu despre stăpânul lui. L-am măcelărit pe Antonio Leganez numai ca să obţinem ceva timp, să putem fugi. Dar rănile i s-a

vindecat repede şi a pornit să ne caute. Acum, ne-a găsit. Mai devreme decât am sperat eu. Furtuna asta cumplită de afară el a provocat-o. Încărcarea energetică suplimentară pe care o provoacă prezenţa mea în mijlocul ei i-a dat de ştire unde ne aflăm. Mie, stăpâne, nu-mi poate face mare lucru. Dar pe tine te poate omorî. Prefer să te trimit într-o lume-ciob necunoscută, decât să-mi pierd orice speranţă. Am oprit la acest han, deoarece o poartă se găseşte chiar în apropierea lui. E un loc marcat, nu vezi semnul?

— Stejarul, se cutremură Cristofor. Putem să plecăm amândoi.

— Nu, clătină din chica-i cârlionţată celălalt. Trebuie să rămân să îţi apăr trecerea. Dacă te prinde pe culoarul dintre lumi, poate sfărâma trecerea deasupra ta şi vei rămâne veşnic prizonier. Ia cana, jupâne, şi ciocneşte pentru ultima oară cu Sancho, bătrânul tău protector.

— Ne despărţim? întrebă în şoaptă Cristofor. Unde-ai să te duci, prietene?

Sancho ridică din umeri şi izbucni în râs.

— Dracu’ ştie! Voi încerca să găsesc drumul înapoi spre lumea mea. Numai că va fi o treabă ceva mai complicată. Poate că o să cobor din nou munţii, spre cetatea Beatrizei Aranda şi s-o determin pe frumoasa vrăjitoare să-mi arate calea cea bună. Sau poate o să rămân prin locurile astea, să-i fac zile negre contelui-duce. Ciocnim?

Săltă cana şi îi făcu semn din ochi. Cristofor oftă şi înălţă cana, la rândul său. Ciocniră şi băură vinul negru şi amărui. Sancho se ridică în picioare şi trânti cana de peretele vecin, mânjindu-l cu stropi de vin.

— Îmi pare rău numai de friptură. Jupân Ramiro, adu-ne pasărea aia nenorocită!

Se auzi un zgomot de tingiri, apoi lipăitul unor paşi şi figura înspăimântată a crâşmarului îşi făcu apariţia din dreptul treptelor.

— Señores… sunteţi vrăjitori, nu-i aşa? Promit să nu spun la nimeni că aţi trecut prin locurile astea! Am să fiu mut ca mormântul. Señores, n-am nevoie de plată… Vreau să vă simţiţi bine şi să fiţi mulţumiţi. Eu nu…

— Lasă fleanca, hangiule, şi adu friptura aia, că suntem grăbiţi.

— Imediat, señores, e gata demult şi este exact cum aţi cerut-

o; crocantă şi apetisantă.

Urcă treptele în grabă, împiedicându-se mereu şi scuzându-se speriat de fiecare dată. Puse tava de lemn cu friptura pe colţul mesei şi îşi şterse chelia transpirată cu un şervet murdar. Sancho apucă pasărea de un cotoi, o ridică în aer, o mirosi şi îşi linse buzele.

— Bună bucăţică, señor Ramirez! îmi place că ştii să găteşti. Poate că o să mai revin pe la hanul dumitale.

— Oricând, preacinstiţi señores, oricând! se ploconi acesta mieros. Sunteţi invitaţii mei pe gratis, oricând veţi dori.

— Mergem, hotărî Sancho. Presimt că în curând vom avea parte de o vizită nedorită.

Afară ploua cu găleata şi vijelia făcea acoperişul să trosnească din toate încheieturile. Sancho îşi scoase pelerina şi i-o puse pe cap şi pe umeri lui Cristofor. Acesta vru să protesteze, dar celălalt îi reţinu mâinile şi-l trase dincolo de cadrul uşii.

— Îmi aduc aminte de o noapte când ai făcut la fel pentru bătrânul Sancho, îi şopti în ureche şi îl împinse înainte.

Începură să alerge în direcţia copacului ce continua să ardă cu furie, aruncând jerbe uriaşe de scântei către bolta întunecată. Ocoliră trăsura şi ieşiră dincolo de gardul din nuiele. Traversară drumul şi coborâră o pantă uşoară, pleznind cu tălpile în bălţile adânci. Cristofor se împiedică de două ori şi numai mâna viguroasă a lui Sancho fu aceea care-l susţinu în ultima clipă să nu cadă. Când ajunseră la câţiva paşi de rugul vertical, acesta îi dădu drumul la cot şi îşi apropie faţa de el.

— Eşti gata, jupâne?

Cristofor înghiţi în sec, dar nu răspunse nimic. Ochii îl usturau din cauza strălucirii flăcărilor, care puneau licăriri fermecate pe cârlionţii părului tovarăşului său. Nu ştia ce să-i spună la despărţire acestei fiinţe pe jumătate om, care-l ajutase să supravieţuiască în atâtea rânduri şi care făcea un ultim efort să-l salveze şi acum. Pentru o clipă, gândul îi fugi către acel Douglas Woods care renunţase la propria-i viaţă, jucându-se cu timpul, în hangarul de la Cap Canaveral, pentru a i-o salva pe a sa.

Ca şi cum viaţa sa ar fi fost lucrul cel mai important din Univers, îşi spuse şi o lacrimă i se anină de genele ochiului stâng.

Sancho clătină din cap, întinse palma şi-l bătu pe umăr:

— Nu-ţi face inimă rea, jupâne! Ne mai întâlnim noi şi, cine ştie… O să stăm iarăşi la vreo masă murdară şi o să spunem poveşti despre soarta lumilor-ciob. Vom povesti despre o lume a noastră, fără Dumnezei şi fără Diavoli, cu oameni liberi întru destin. Iar eu voi sta la Poartă şi voi stabili cine are dreptul să intre şi cine nu. Să ne luăm rămas bun bărbăteşte.

Îl trase la piept şi-l strânse cu putere. Apoi se îndepărtă câţiva paşi, stătu câteva clipe cu faţa la flăcări, se apropie de copac, se opri din nou, întinse braţele şi trase de ceva nevăzut. Se auzi trosnetul lemnului arzând şi în lumina pâlpâitoare apăru o dungă lăptoasă zigzagată, al cărei capăt superior se pierdea în văzduh.

— Repede, jupâne, calea nu poate să stea prea mult timp deschisă!

Se apropie de el. Îl privi lung, apoi săltă piciorul şi păşi dincolo. Simţi ceva asemănător unei descărcări electrice, apoi flăcările părură să-l înghită cu totul şi copacul deveni un simplu punct luminos pierdut prin bezne, care se micşora tot mai mult, asemenea unei steluţe ce păleşte în tremurarea zorilor.

XII. Dincolo de Mulhacen

„Sunt un animal care nu face rău, ghemuit
sub cerul lumii.
Văd şi simt. Nu mai întreb.”

Mă-ntorc în păduri
Victoria Theodorou

Deschise ochii, clipi, apoi îi închise imediat, orbit de suliţele tari ale luminii. Îi deschise din nou, după câteva clipe, cu mai multă precauţie. Deasupra, era cerul albastru azur şi sprânceana difuză a unui nor alb, pierdut către marginea zării. Puncte negre, rândunelele se înălţau şi coborau prin valurile luminii tari a dimineţii, fugărind invizibile insecte. Soarele nu răsărise încă sau nu apucase să se ridice din spatele spinării ascuţite a muntelui din faţa sa. Aerul era rece şi foarte pur. Nu existau umbre, iar trunchiurile copacilor şi stâncile masive din dreapta sa se decupau în linii foarte precise, ca nişte tuşe viguroase de acuarelă.

Tuşi şi îşi simţi drevele gâtului încordându-se dureros. Drogul,

îl fulgeră o amintire, drogul din lichior nu-şi eliminase în întregime efectele. Se săltă în coate. Se găsea într-o poiană îngustă, mărginită la capătul celălalt de câţiva pini subţiri şi de o tufă de jnepeni. Se ridică în fund, apoi în picioare. Îl dureau toţi muşchii, de parcă ar fi făcut un efort teribil sau cineva l-ar fi bătut sistematic cu o bâtă, strivindu-i fiecare centimetru pătrat de carne. Îşi masă gâtul şi îşi roti capul de câteva ori, încercând să-şi revină din beţia somnului.

Oare dormise sau…?

Privi din nou în jur. Cumva, locul acesta i se părea cunoscut. Înaintă câţiva paşi şi se opri. Soarele tocmai îşi iţea imensa faţă purpurie din spatele piscului dinainte, mânjind cu sânge zăpada ce-l înveşmânta. Spre stânga, la poalele unui pin uriaş, zări un căuş din piatră, de forma unor palme împreunate, plin cu apă. Frunze uscate şi ace ascuţite pluteau pe suprafaţa netedă.

Palma zeilor, îşi aminti brusc vocea lui Sancho, venind de undeva dintr-un timp foarte îndepărtat şi, acum, străin.

Îşi linse buzele crăpate de uscăciune şi de frig. Se găsea din nou pe vârful lui Mulhacen, la capătul celălalt al tunelului. Înaintă cu paşi rari până la capătul poienii şi privi în jos către dreapta, acolo unde pădurea părea mai rară şi, printre trunchiuri, se iţea spinarea albastră şi sclipitoare a unui pârâu. Undeva, dincolo de poalele de piatră, care apăreau uşor îngălbenite, ca într-o pictură veche, se zărea câmpia andaluză în toată splendoarea ei, întinsă până în albastrul decolorat al Mediteranei şi sfârşind în incertul Cap Gata. Puţin către stânga, unde celelalte vârfuri ale Sierrei Nevada păreau că vor să umple orizontul, apărea înfiptă în coasta mării, ca o jucărie uitată pe plajă, cetatea Almeirei.

Îşi ridică gâtul şi privi către vârf. Într-o jumătate de zi, ar fi ajuns pe creastă.

Rândunelele dispăruseră, iar în azur plutea imens şi neclintit, cu aripile larg deschise, un vultur imperial. I-ar mai fi trebuit o zi întreagă sau poate şi mai mult, ca să coboare până la poale. Alte două zile i-ar fi luat să străbată lanţurile mai mărunte, până la Guadalete. Acolo, ar fi trebuit să aibă o grămadă de şansă, ca să descopere exact locul unde se activase precedenta poartă. Apoi ar fi urmat lunga traversare a câmpiei pustii până la Cadiz, unde ar fi trebuit să se ferească de patrulele Guvernatorului Atahualipa şi să reuşească să găsească barca de cauciuc

ascunsă printre stânci. Ar fi fost necesară o noapte cu lună şi o mare liniştită pentru a putea determina exact locul unde plutea ascunsă de valuri ciudata sa caravelă.

O grămadă de situaţii norocoase, se gândi şi împinse cu vârful cizmei o piatră colţuroasă, care se desprinse din găoacea ei, se rostogoli şovăielnic de câteva ori şi se opri lângă un smoc de iarbă. Pe de altă parte, dacă o apuca spre vale, până spre seară ar fi ajuns în inima câmpiei. Ar fi dormit undeva, în vreun bordei de păstor, apoi ar fi plecat la drum cu noaptea în cap şi până în seara următoare ar fi ajuns la porţile Almeirei. Exista o şansă, firavă, e adevărat, dar exista, ca Beatrice Aranda să-l ajute să ajungă la nava sa. Poate îl urca pe vreo corabie… poate îl conducea pe vreo scurtătură de drum, ştiută numai de ea. Asta numai dacă…

— Asta numai dacă ai nimerit în aceeaşi lume pe care ai părăsit-o în mare grabă. Nu-ţi garantează nimeni că, utilizând aceeaşi cale de două ori, ajungi în acelaşi punct.

Se răsuci speriat. O femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, din brocart vişiniu, cu volane de mătase şi faţa pe jumătate acoperită de aripa desfăcută a unui evantai, stătea rezemată de pinul cel gros şi-l privea uşor amuzată. Pe cap, purta o pălărie mare, cu o pană de egretă la cocardă, înfiptă într-o montură cu rubin.

— Beatriz… spuse şi-şi muşcă buza de jos. Cum ai ajuns aici?

Femeia ridică din umeri şi privi în sus spre vulturul imperial, care părea că se lăsase mai jos, făcând ocoluri largi deasupra poienii.

— Aşa cum ai ajuns şi tu. Nu ştii că eu cunosc toate porţile din regatul meu? Glasul era liniştit, dar aerul din jur părea că se încărcase cu electricitate statică şi Cristofor îşi imagină că dacă ar întinde mâna să atingă un obiect s-ar auzi un pârâit uscat şi trupul i-ar fi scuturat de un frison. Întrebarea este nu cum, ci ce anume caut aici.

— Ei bine, ce cauţi aici?

Femeia ridică din umeri, se desprinse de trunchi şi făcu doi paşi în direcţia lui. Deasupra, vulturul dădu un ţipăt ascuţit şi se lăsă încă şi mai jos, continuându-şi ocolurile. Abia acum Cristofor observă linia frântă, fumurie, care izvora din apa încreţită a căuşului de piatră şi se pierdea între crengile pinului.

— Pe tine.

— Pe mine?
— Pe tine, repetă Beatriz Aranda şi-şi coborî evantaiul. Avea aceleaşi buze senzuale ca şi acea aproape uitată Riz, constată bărbatul, fascinat de licărul neliniştitor al ochilor ei. Pe tine, cel plecat pe urma unor întrebări fără răspuns. Eşti la răscruce şi nu ştii încotro s-o apuci, nu?
Preferă să nu răspundă. De altfel, ce ar fi putut spune? Femeia întinse evantaiul în direcţia lui.
— Frumoasă explicaţia aceea cu lumile-ciob, cu lumea primordială… Te-ai întrebat însă, vreodată, care ar mai fi locul lui Dumnezeu aici? Al fiului său Iisus? Pentru că ai rămas un creştin, la urma-urmei…
— Dumnezeu este creatorul lumii, spuse, dar cuvintele sunau reci şi îndepărtate, nu le recunoştea decât crusta sonoră, miezul nu-l înţelegea şi nu părea să aibă sens.
— Al cărei lumi? Al celei primordiale sau al lumilor-ciob? Şi pentru care din ele s-a jertfit Iisus?
Un val neaşteptat de frig urca în el, cuprinzându-i membrele şi mintea.
— Ce vrei de la mine? mormăi el, cu limba încleiată. Nu eşti femeia pe care am iubit-o cândva, într-o altă lume. Riz n-ar fi gândit niciodată aşa.
— Nu, nu sunt ea, ai dreptate. Femeia mai făcu un pas în direcţia lui. Poate că sunt numai o creaţie a minţit tale, te-ai gândit la asta? O plăsmuire, ca şi vulturul ce pluteşte deasupra. Este suficient să te gândeşti că nu mai vrei să-l vezi şi el n-o să mai plutească deasupra. Nu încerci?
Îşi ridică involuntar privirile către cer. În imensitatea albastră, vulturul părea un semn al morţii, trimis de dincolo de lume. Femeia îi spusese că dacă n-ar mai vrea să-l vadă… nu mai voia să-l vadă!
Brusc, pasărea uriaşă, cu aripile întinse în neclintire, dispăru. Se trase înspăimântat un pas înapoi şi se frecă la ochi. Dar cerul rămase pustiu, ca o hlamidă azurie aruncată peste munţi.
— Nu cred, spuse şi vocea-i tremură. Gâtul îl ustura şi peste ochi i se aşternuse o pânză de lacrimi. Nu pot să cred că lumea aceasta nu este stabilă între limitele ei materiale.
— Este stabilă, râse uşor femeia, atâta vreme cât tu îţi doreşti ca ea să fie stabilă.
— Nu! răcni până ce plămânii i se goliră de aer. Nu, Doamne,

nu! Nu pot fi eu acela care determină existenţa lucrurilor şi a lumilor! Nu pot fi eu, nu!

— Spaima de a te descoperi responsabil pentru propria-ţi creaţie, nu? Nu?! ţipă femeia.

Îi întoarse spatele şi o luă la fugă în direcţia pârâului, întrezărit printre crengi, în valea de dincolo de burta imensă a stâncii pe care se aflau. Se strecura printre copaci, se agăţa în tufe, se împiedica, dar continua să alerge şi să gâfâie. De două ori se rostogoli pe pantă şi se opri în câte-o stâncă, rănindu-şi mâinile şi zgâriindu-se pe faţă.

— N-are rost, spuse femeia, apărând în faţa lui, pe când se ridica ultima oară şi îşi ştergea sângele de pe obrazul drept. Nu vreau să te sperii sau să te cufund în confuzie, dar va trebui să accepţi că organizarea lumii universale nu este chiar atât de simplă şi că nu se circumscrie unui singur principiu de bază.

Îi zâmbi şi faţa ei frumoasă deveni atât de diafană, încât lui Cristofor i se păru că a murit şi că vede un înger venit să-l întâmpine la marginea Paradisului. Îşi scutură capul, dar aura de frumuseţe nepământeană nu dispăru.

— Cine sunt eu? reuşi să îngaime într-un târziu.

— Asta este adevărata întrebare, dădu din cap femeia. După acest răspuns alergi de-a lungul şi de-a latul acestor lumi. Din cauza faptului că nu ai ajuns la nicio concluzie, există atâtea porţi. Poate că eşti Divinitatea însăşi. Sau fiul ei cel ucis pentru a i se confirma apartenenţa la Divinitate. Sau, poate, amândouă la un loc.

— Divinitatea... gâfâi şi un fir de salivă prinse să i se prelingă pe lângă buze. Nu! Divinitatea este ceva ce nu poate fi cuprins cu mintea.

— De acord. Beatriz Aranda continua să zâmbească şi să se apropie. Dacă mintea ta nu poate să înţeleagă conceptul în toată imensitatea lui, atunci poate că ai dreptate şi nu eşti Divinitatea. Poate că eşti o entitate opusă Divinităţii o fiinţă cu puteri aproape divine şi, dacă nu nemuritoare, cu o viaţă nesfârşit de lungă. O fiinţă pedepsită să rătăcească prin lumile pe care şi le imaginează atât de real, încât crede în existenţa lor.

Şi chiar există, deoarece nu sunt numai substanţa visului său.

— Asta se numeşte blasfemie! urlă, cu ochii ieşiţi din orbite, şi se trase înspăimântat înapoi. Eşti cumva Diavolul şi ai venit să

mă ispiteşti? Vrei să vezi cât de tare este credinţa mea?

— N-ai decât să-ţi doreşti să dispar, spuse blând femeia şi îşi acoperi faţa cu evantaiul.

— Nu-mi doresc să dispari! Vreau să ajung la tine, în Almeira, să mă ajuţi să străbat marea până la Cadiz… Vreau să plec din lumea aceasta… Să ajung în… Unde, Dumnezeule, unde să ajung? Ce vreau, în realitate? Şi cine naiba sunt, la urma-urmei?

— Acela care-ţi doreşti să fii. Priveşte cerul!

Ridică privirile. Vulturul plutea în cercuri din ce în ce mai strânse, atât de aproape, încât îi putea zări puful alb care-i înconjura gâtul, asemenea unei coroane. Când îşi coborî privirile, n-o mai văzu. Locul unde stătuse era gol şi iarba strivită de tălpi începea să se ridice.

Trase cu putere aer în piept şi-şi dori să se afle din nou pe platou, lângă căuşul de piatră şi s-o vadă pe Beatriz cum se spală pe mâini. Gândul îl făcu să tresară speriat. Începea să creadă, deja, în povestea pe care o auzise? apoi îşi dori din nou asta, cu atâta putere, încât privirea i se tulbură şi trebui să închidă ochii. Când îi deschise, o clipă mai târziu, se afla la rădăcina pinului, aşezat în fund, cu braţele înconjurându-i genunchii. La trei paşi în faţa sa, Beatriz îşi trecea palmele prin luciul de cleştar, azvârlea stropi şi râdea fără glas. Imaginea se destrămă aproape imediat, dar apa continuă să se agite încă multă vreme.

Îşi dori din nou să o vadă, la marginea platoului. Trupul femeii se închegă din tremurul aerului, dar avea consistenţa unui fum. Îi făcu un semn cu evantaiul şi dispăru încă o dată.

Sunt o entitate cu puteri aproape divine, gândi Cristofor tremurând din tot corpul. Pot să creez lumi, dar nu pot să le menţin, deoarece nu sunt numai substanţa visului meu. Rătăcesc prin ele, deoarece sunt pedepsit să caut. Să mă caut. Identitatea mea şi identitatea lumii din care vin… Sunt propriul meu destin sau destinul şi eu suntem două elemente diferite?

Cum ar fi spus Sancho?

— Stăpâne, o oală de vin roşu, o femeie frumoasă şi o noapte de păcură deasupra. Asta este definiţia lumii. Asta este salvarea noastră. În rest, toate, dar absolut toate sunt prostii.

Se ridică în picioare şi merse până în marginea platoului. În zare, Almeira era o jucărie minusculă şi delicată, înfiptă în pânza sclipitoare a mării.

— Sancho! urlă din toată puterea plămânilor săi. Sancho, afurisitule, oriunde te-ai găsi acum, să coborâm în Almeira şi să o luăm de la început! M-ai auzit, blestematule? De la început!

Deasupra, vulturul foşni stins din aripi şi dispăru în spatele stâncii. Soarele strălucea alb chiar deasupra crestei ascuţite a lui Mulhacen.

SFÂRŞIT